Numărul 1 în topurile NEW YORK TIMES
şi PUBLISHERS WEEKLY

NORA ROBERTS

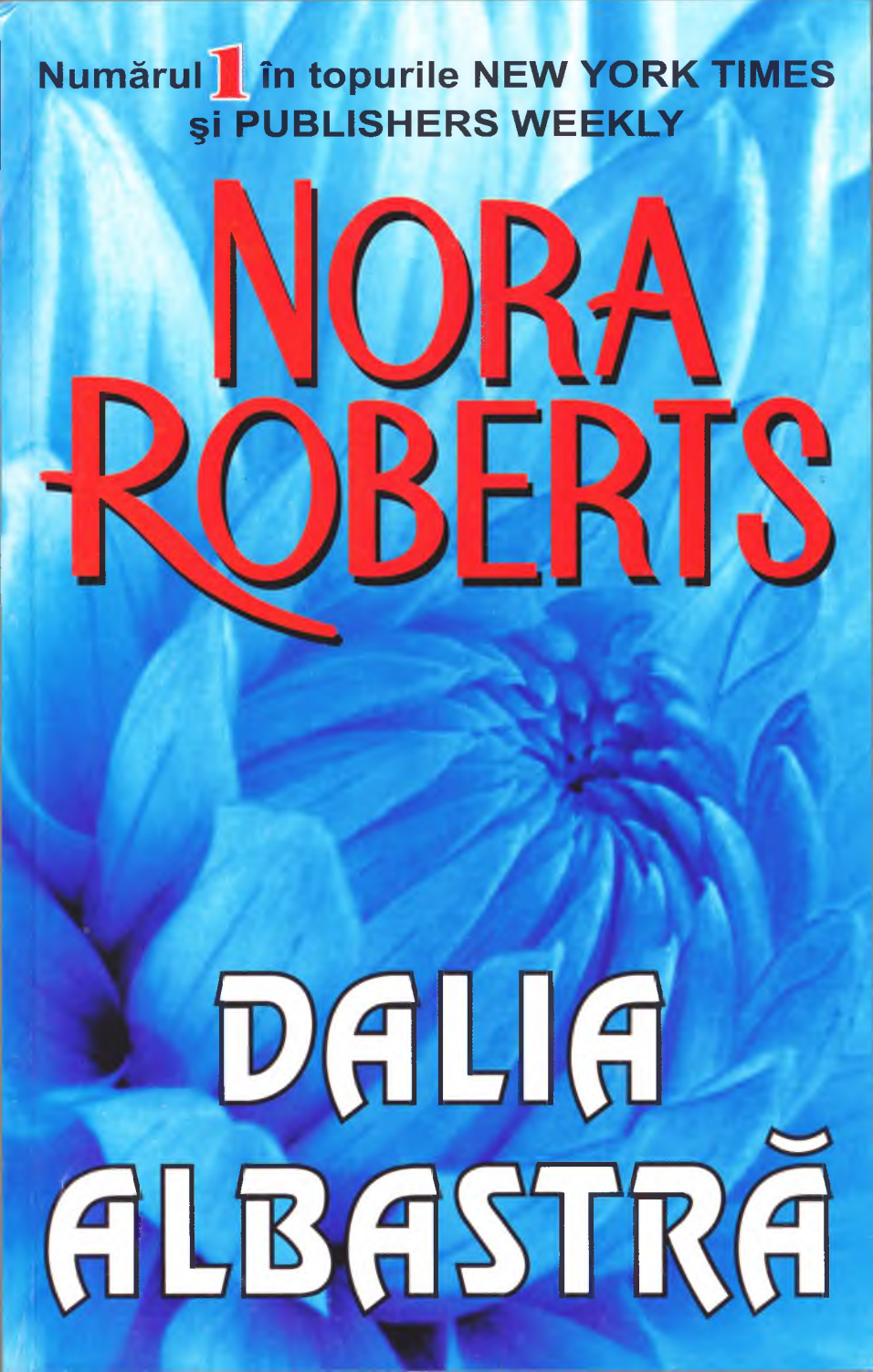

DALIA ALBASTRĂ

BESTSELLERURI INTERNAŢIONALE

Dalia albastră este cel dintîi roman din *Trilogia Grădinii* cu care celebra scriitoare **NORA ROBERTS** continuă să-i încînte pe fanii săi.

Primele pagini ale cărţii relevă un moment de mare cumpănă în viaţa eroinei-Stella Rotchild, crunt lovită de soartă prin moartea subită a soţului. Cu greu reuşeşte să-şi găsească o slujbă într-un alt oraş, ca manager al unei pepiniere, şi să asigure astfel întreţinerea celor doi copii rămaşi fără tată. Proprietara domeniului o acceptă să locuiască în casa ei, un imens conac victorian. Mai mult, cele două femei devin prietene apropiate.

Treptat, în sufletul Stellei, rănile încep să se închidă. Numai că acest fragil echilibru este bulversat, din nou, de relaţia tensionată cu unul din subalternii săi, încăpăţînat şi impulsiv, de care se simte, totuşi, puternic atrasă. O atracţie ce se va dovedi reciprocă. Curînd, Stella ajunge să trăiască o extraordinară poveste de dragoste, în care visul se contopeşte cu realitatea, iar dorinţa cu uitarea.

Dar, un personaj surprinzător, un oaspete nepoftit se va opune din răsputeri acestei relaţii...

EDITURA LIDER
EDITURA SIRIUS

Lei 349000 (313906 + 28816 TVA + 6278 T.L.)
Lei noi 34,9 (31,4 + 2,88 TVA + 0,62 T.L.)

5 948390 003698

NORA ROBERTS

DALIA ALBASTRĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Dalia albastră / Nora Roberts; trad.: Mihnea Columbeanu. - Bucureşti: Lider, 2005
ISBN 973-629-094-8

I. Columbeanu, Mihnea (trad.)

821.111-31=135.1

Redactare: **EUGENIA VIŞINOIU**
Corectura: **GINA COPEL**
Tehnoredactare: **MARCELA RADU**
Coperta: **CLAUDIA COSTACHE**

BLUE DAHLIA
Copyright © 2004 by Nora Roberts
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii LIDER**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

NORA ROBERTS

DALIA ALBASTRĂ

Traducere: MIHNEA COLUMBEANU

EDITURA LIDER
EDITURA SIRIUS

Dragă cititorule,

Nu am hobby-uri. Am pasiuni. Grădinăritul este una dintre acestea, iar primăvara – cînd vine vremea să ies şi să-ncep să scormonesc pămîntul – e anotimpul meu favorit.

Locuiesc în pădure, la poalele Munţilor Blue Ridge, unde pămîntul e aspru şi pietros. Un teren dificil pentru experimentele unei pasionate de grădinărit. Am rezolvat o parte din problemă folosind mai multe straturi înălţate, dar pietrele tot îşi găsesc drum şi pînă acolo. În fiecare primăvară începe aceeaşi luptă: împotriva pietrelor – şi, de cele mai multe ori, eu înving.

Am norocul de a fi măritată cu un bărbat căruia îi place munca în aer liber. Pentru că, dacă vreau să plantez un bulb de narcisă în pămîntul pietros, trebuie să-l chem pe omul cu tîrnăcopul. Dar merită. În fiecare primăvară, cînd îmi văd sălciile înverzind, şi descopăr că au încolţit plantele perene pe care le-am sădit printre pietre, îmi creşte inima de bucurie. La fel ca atunci cînd ies cu hîrleţul şi săpăliga spre a începe să pregătesc solul pentru ceea ce voi planta în următorul anotimp.

E o muncă grea, pe care îmi place s-o fac, an de an. Pentru mine, o grădină este întotdeauna o muncă în continuă desfăşurare, niciodată definitiv încheiată, şi întotdeauna o sărbătoare a ochiului. Cu aproape douăzeci de ani în urmă, soţul meu a sădit o magnolie în faţa casei noastre. Acum, în fiecare primăvară, ferestrele dormitorului meu sînt pline de boboci roz superbi. Şi cînd se ofilesc şi cad, altceva înfloreşte pentru a-mi aduce zîmbetul pe buze.

La sfîrşitul unei zile grele, fie că am scris, fie că am grădinărit, sau doar m-am ocupat de zecile de treburi cotidiene, nimic nu se compară cu o plimbare prin grădină, ca să-mi liniştesc mintea şi inima.

Aşa că plantez cîteva flori şi le privesc crescînd. Răsplata e incomparabil mai mare decît truda.

NORA ROBERTS

Pentru Dan şi Jason.
Aţi ajuns voi bărbaţi, dar tot băieţii mei sînteţi.

Prolog

Memphis, Tennessee
August, 1892

Nu luase în calcul naşterea unui bastard. Cînd aflase că-l purta în pîntec pe copilul amantului ei, şocul şi panica cedaseră numaidecît locul furiei.

Existau soluţii, desigur. O femeie cu poziţia ei socială avea cunoştinţe, avea relaţii. Dar se temea de ele, la fel de mult ca de făptura ce-i creştea în trup, nedorită.

Amanta unui om ca Reginald Harper nu-şi putea permite să rămînă însărcinată.

O ţinea de aproape doi ani – şi o ţinea bine. A, ştia că mai ţinea şi altele – inclusiv pe nevastă-sa – dar pe ea asta n-o interesa.

Încă mai era tînără şi frumoasă. Tinereţea şi frumuseţea erau produse care puteau fi scoase pe piaţă. O făcea de aproape zece ani, cu o minte şi o inimă de oţel. Şi profitase de pe urma lor, le şlefuise cu toată graţia şi farmecul pe care le învăţase privindu-le şi imitîndu-le pe toate doamnele de calitate care vizitaseră casa cea măreaţă de pe malul rîului, unde lucrase mama ei.

Urmase şi ceva studii... Dar, mai presus de orice, învăţase arta de a flirta.

Se vînduse pentru prima oară la cincisprezece ani şi vîrîse în buzunar, pe lîngă gologani, şi cunoştinţe. Dar prostituţia nu reprezenta scopul ei în viaţă, la fel cum nu erau nici muncile casnice sau truda la fabrică, zi de zi. Cunoştea deosebirea

dintre o tîrfă şi o ţiitoare. O tîrfă vindea repede sexul, pe două parale, şi era dată uitării încă înainte ca prohabul bărbatului să se încheie la loc.

Dar o ţiitoare – o metresă deaşteaptă şi de succes – oferea romantism, rafinament, conversaţie, voie bună, pe lîngă marfa dintre picioare. Era o companie, un zid al plîngerii, o fantezie sexuală. O metresă ambiţioasă ştia să nu ceară nimic şi să cîştige mult.

Amelia Ellen Conner avea ambiţii.

Şi le realizase. Pe cele mai multe.

Îl alesese pe Reginald cu cea mai mare grijă. Nu era un bărbat chipeş, nici nu avea o minte sclipitoare. Dar era, după cum aflase în urma cercetărilor întreprinse, foarte bogat şi foarte necredincios soţiei subţiratice şi cuviincioase care domnea la Harper House.

Avea o femeie în Natchez, şi se spunea că mai ţinea una, în New Orleans. Îşi mai putea permite şi alta, aşa că Amelia îl luase în vizor. Îi făcuse curte şi-l cucerise.

La douăzeci şi patru de ani, locuia într-o casă frumoasă, pe South Main, şi avea trei servitoare proprii. Garderoba ei era plină de haine elegante, iar caseta de bijuterii scînteia orbitor.

Drept e că n-o primeau la ele-n casă doamnele din lumea bună pe care le invidiase odinioară, dar exista şi o lume pe jumătate bună şi foarte la modă unde o femeie cu poziţia ei era bine venită, ba chiar *invidiată.*

Dădea petreceri somptuoase. Călătorea. *Trăia.*

Apoi, după nici un an de cînd Reginald o instalase în casa aceea drăguţă, lumea ei construită cu atîta meşteşug şi iscusinţă se năruise.

Ar fi ascuns de el adevărul pînă-şi aduna destul curaj ca să viziteze cartierul cu felinar roşu şi să rezolve problema. Dar Reginald o suprinsese cînd îi era rău – un rău cumplit, violent – şi-i privise lung faţa, cu ochii lui negri, iscoditori.

Şi ştiuse.

Nu numai că fusese mulţumit, dar îi şi interzisese să întrerupă sarcina. Spre uimirea ei, îi cumpărase o brăţară cu safire, pentru a sărbători fericitul eveniment.

Amelia nu dorise copilul, dar Reginald, da.

Aşa că începuse să caute modalităţile prin care urma să obţină un cîştig de pe urma sarcinii. Ca mamă a copilului lui Reginald Harper – din flori sau nu – avea să fie întreţinută toată viaţa. Reginald îşi putea pierde interesul de a mai veni în patul ei după ce i se ofilea floarea tinereţii şi-i pălea frumuseţea, dar urma să-i întreţină pe amîndoi.

Soţia lui nu-i dăruise un fiu. Ea, însă, putea s-o facă. *Avea* s-o facă.

Pe tot parcursul ultimelor zile friguroase de iarnă, pînă în primăvară, purtase copilul în pîntec şi-şi planificase viitorul.

Apoi, se întîmplase un lucru ciudat.

Copilul se mişcase în trupul ei. Tresăriri şi întinderi, lovituri jucăuşe cu picioarele. Făptura pe care n-o dorea devenise copilul ei.

Creştea înăuntru ca o floare pe care numai ea putea s-o simtă, s-o cunoască. Şi, totodată, creştea şi o iubire mare şi feroce.

În timpul arşiţei înăbuşitoare a verii, ea înflorea, şi pentru prima dată în viaţă o pasiona şi altceva în afară de propria-i persoană şi propriul ei confort.

Copilul, fiul ei, avea nevoie de ea. O să-l protejeze din răsputeri.

Cu mîinile rezemate pe burta umflată, supraveghea decorarea camerei. Pereţi de un verde-pal şi perdele albe de dantelă. Un cal de lemn adus de la Paris, un leagăn lucrat de mînă, procurat din Italia.

Punea hăinuţele în dulăpiorul miniatural. Dantelă irlandeză şi bretonă, mătăsuri franţuzeşti. Toate erau brodate

cu monograme migăloase. Copilul avea să se numească James Reginald Conner.

Urma să aibă un fiu. În sfîrşit, ceva al ei şi numai al ei. În sfîrşit, o fiinţă pe care c-o iubească. Aveau să călătorească împreună, ea şi băiatul ei frumos. Urma să-l arate lumii întregi. Să-l dea la cele mai alese şcoli. Era mîndria ei, bucuria ei şi inima ei. Şi dacă, în timpul acelei veri toride, Reginald venea tot mai rar în casa de pe South Main, cu atît mai bine.

Nu era decît un bărbat. Dar ceea ce creştea în trupul ei era un fiu.

Niciodată n-avea să mai fie singură.

Cînd simţi primele dureri ale facerii, nu-şi pierdu cumpătul. În tot timpul ceasurilor de năduşeală şi chin, un singur lucru avea în minte. James al ei. Fiul ei. Copilul ei.

Ochii îi erau împăienjeniţi de osteneală, iar arşiţa, ca un monstru viu, ce respira, părea într-un fel mai cumplită decît durerea.

Îi vedea pe doctor şi pe moaşă schimbînd priviri. Priviri încruntate, sumbre. Dar era tînără, era sănătoasă, şi avea să se descurce.

Timpul nu mai exista: orele se contopeau unele cu altele, iar lumina de gaz arunca umbre pîlpîitoare pe pereţi. Auzi, printre valurile oboselii, un ţipăt subţire.

– Fiul meu...

Pe obraji începură să i se prelingă lacrimi.

– Fiul meu...

Moaşa o ţinu de umeri, culcată, murmurîndu-i, mereu:

– Stai cuminte acum. Bea oleculă. Hodineşte-te.

Sorbi din pahar ca să-şi ostoiască arsurile din gîtlej, şi simţi gustul de laudanum. Înainte de a apuca să obiecteze, începu să aţipească, şi apoi adormi adînc. Foarte adînc.

Cînd se trezi, în cameră era întuneric. Draperiile fuseseră trase la ferestre. Se mişcă în pat, iar doctorul se ridică de pe scaun şi veni să-i ia pulsul.

– Fiul meu... Copilaşul meu... Vreau să-mi văd copilaşul...

– Am să trimit după puţin borş. Ai dormit mult.

– Fiul meu. Îi e foame. Să-mi fie adus...

– Doamnă...

Doctorul se aşeză pe marginea patului. Ochii lui spălăciţi păreau foarte tulburaţi.

– Îmi pare rău. Copilul s-a născut mort.

Mîna care-i înşfăcă inima era monstruoasă, haină, sfîşiindu-i-o cu ghearele arzătoare ale durerii şi spaimei.

– L-am auzit ţipînd. E o minciună! De ce-mi spuneţi grozăvia asta?

– N-a apucat să ţipe.

Cu blîndeţe, doctorul îi luă mîinile.

– Ai avut un travaliu lung şi greu. La sfîrşit, delirai. Îmi pare rău, doamnă. Ai născut o fetiţă, moartă.

Refuza să creadă. Începu să urle, să blesteme şi să plîngă, şi după ce primi un somnifer şi dormi un timp, se trezi iar numai ca să urle, să blesteme şi să plîngă mai departe.

Nu-şi dorise copilul. Iar apoi, nu-şi mai dorise nimic altceva în afara lui.

Jalea ei nu avea nume, nici raţiune.

Jalea îi lua mînţile.

Capitolul 1

Southfield, Michigan
Septembrie, 2001

Arsese sosul de smîntînă. Stella avea să-şi amintească toată viaţa acest detaliu mărunt şi enervant, la fel cum urma să ţină minte şi tunetele bubuitoare ale furtunii de vară tîrzie şi sunetele produse de copiii ei care se ciorovăiau în living.

Avea să-şi aducă aminte mirosul de ars, ţipătul neaşteptat al alarmei cu senzori de fum şi gestul mecanic cu care luase tigaia de pe aragaz şi o răsturnase în chiuvetă.

Fără a fi o bucătăreasă prea grozavă, era, în schimb, meticuloasă. Pentru acea masă de bun venit, plănuise să prepare pui Alfredo, una dintre mîncărurile favorite ale lui Kevin, adăugînd o salată proaspătă de cruditäţi şi pîine coaptă-n casă, crocantă, numai bună de înmuiat în sos.

Avea toate ingredientele aliniate în bucătăria ordonată a casei cochete, iar cartea de bucate stătea rezemată de suportul ei, cu apărătoarea de celofan peste pagini.

Purta un şorţ bleumarin cu pieptar peste bluza şi pantalonii proaspăt spălaţi, şi-şi adunase în creştetul capului claia de păr roşcovan cîrlionţat, ca să n-o deranjeze.

Începea mai tîrziu decît sperase, dar la serviciu fusese balamuc toată ziua. Se scoseseră la vînzare toate florile de toamnă de la centrul de grădinărit, iar vremea frumoasă îi ademenise pe cumpărători.

Nu că ar fi deranjat-o cu ceva. Îşi iubea munca, fiind de-a dreptul îndrăgostită de slujba ei de manager al florăriei. Se bucura că revenise la programul cu normă întreagă, acum cînd Gavin începuse şcoala, iar Luke era destul de mare pentru a se integra într-o grupă de joacă. Se întreba cînd Dumnezeu crescuse copilaşul ei îndeajuns ca să intre în clasa întîi.

Şi tot atît de repede, Luke avea să împlinească vîrsta necesară pentru a merge la grădiniţă.

Ea şi Kevin ar fi trebuit să înceapă să se gîndească mai serios la cel de-al treilea copil. Poate aveau să-l conceapă în aceeaşi seară, îşi spuse Stella, cu un zîmbet. Cînd ajungea la *acea* etapă finală şi foarte intimă a programului de bun venit pe care-l planificase.

În timp ce măsura cantităţile de ingrediente, auzi zgomotul şi vaietul din camera alăturată. „Ăştia o caută cu lumînarea", îşi spuse ea, lăsînd totul din mîini ca să alerge într-acolo. Şi să mai facă încă un copil, cînd cei doi pe care-i avea o scoteau din minţi!

Intră în cameră, şi-i văzu. Îngeraşii ei. Gavin, blond ca soarele, cu o lucire de drăcuşor în ochi, stătea pe duşumea cu un aer nevinovat, lovind una de alta două maşinuţe Matchbox, în timp ce Luke, cu părul lui roşcat leit al ei, urla cît îl ţinea gura lîngă cuburile împrăştiate.

Stella nu trebuia să fi asistat la eveniment ca să *ştie*. Luke construise; Gavin dărîmase.

În casa lor, asta era legea tradiţională.

– Gavin. De ce?

Îl luă în braţe pe Luke, bătîndu-l pe spate.

– E-n regulă, puişor. Poţi să construieşti alta.

– Casa mea! Casa mea!

– A fost un accident, declară Gavin, fără ca din ochi să-i dispară licărirea aceea răutăcioasă la vederea căreia Stella întotdeauna abia îşi stăpînea rîsul. Maşina a dărîmat-o.

– Te cred că maşina – după ce i-ai dat tu vînt spre casă. De ce nu te poţi juca frumos? Nu te deranja cu nimic.

– Mă jucam. E doar un pici.

– O fi el pici, dar dacă vrei să te porţi şi tu ca un pici, n-ai decît s-o faci în camera ta.

Expresia care-i apăru în ochi îl făcu în sfîrşit pe Gavin să devină serios.

– Singur.

– Era o casă urîtă.

– Nuuu...!

Luke luă faţa Stellei în ambele mîini, privind-o cu ochi mari, plini de lacrimi.

– Era frumoasă!

– Poţi să construieşti una şi mai frumoasă. În regulă? Gavin, să-l laşi în pace, auzi? Nu glumesc. Sînt ocupată la bucătărie, iar tăticul va sosi în curînd acasă. Vrei să-i urăm bun venit cu o pedeapsă?

– Nu, da' n-am voie să fac *nimica*...

– Foarte rău. Mare păcat că n-ai jucării.

Îl puse pe Luke jos.

– Construieşte-ţi casa, Luke. Gavin, lasă-i cuburile-n pace. Dacă mai trebuie să vin aici, n-o să-ţi placă.

– Vreau să mă duc *afară!* se tîngui Gavin în urma ei.

– Ei bine, afară plouă, aşa că nu poţi să te duci. Trebuie să stăm cu toţii în casă. Fii cuminte.

Nervoasă, reveni la bucătărie, încercînd să-şi limpezească mintea. Cu un gest iritat, deschise televizorul. Doamne, ce dor îi era de Kevin! Băieţii fuseseră irascibili toată după-amiaza, iar Stella se simţea hărţuită şi tracasată. În cele patru zile ale absenţei lui Kevin, alergase de colo-colo ca o maniacă. Treburile casei, sarcinile de serviciu, băieţii, cumpărăturile – totul de una singură.

Oare de ce se stricau toate instalaţiile din casă, tocmai cînd Kevin pleca din oraş? În ajun se defectase maşina de spălat, iar de dimineaţă se arsese prăjitorul de pîine.

Cooperau într-un ritm atît de eficient cînd erau împreună, repartizîndu-şi treburile, împărţind neajunsurile şi plăcerile

legate de fiii lor. Dacă ar fi fost acasă, Kevin ar fi putut să se joace cu băieții – și să-i arbitreze – în timp ce ea gătea.

Sau, și mai bine, ar fi gătit el, și s-ar fi jucat ea cu băieții.

Îi lipsea mirosul lui, pe care i-l simțea cînd venea pe furiș prin spatele ei ca să i se aplece peste umăr, frecîndu-și obrazul de al ei. Simțea nevoia să se ghemuiască lîngă el noaptea în pat, și să stea de vorbă pe întuneric, despre planurile lor, sau să rîdă de cîte o ispravă pe care-o făcuseră băieții în timpul zilei.

Pentru numele lui Dumnezeu, parc-ar fi fost plecat de patru luni, nu de patru zile, își spuse ea.

Îl ascultă vag pe Gavin cum încerca să-l convingă pe Luke să construiască un zgîrie-nori pe care apoi să-l poată dărîma împreună, în timp ce amesteca sosul de smîntînă și privea frunzele învîrtejite de vînt în dreptul ferestrei.

După ce va avansa în funcție, n-avea să mai călătorească atît de mult. Curînd, își reaminti ea. Muncise din răsputeri, și mai avea un pas. Și banii în plus le vor prinde bine, mai ales după ce făceau încă un copil – poate o fetiță de data asta.

După avansarea lui Kevin și revenirea Stellei la programul cu normă întreagă, își puteau permite ca în vara următoare să ducă undeva copiii. La Disney World, eventual. Tare le-ar mai fi plăcut. Chiar dacă rămînea însărcinată, puteau să se descurce. Pusese deoparte niște bani în fondul de vacanță – și în cel pentru schimbarea mașinii.

Necesitatea de a cumpăra o altă mașină de spălat urma să afecteze serios fondul de urgență, dar aveau să se descurce ei cumva.

Cînd îi auzi pe băieți rîzînd, umerii i se relaxară din nou. Într-adevăr, viața era foarte frumoasă, întocmai așa cum și-o imaginase dintotdeauna. Se căsătorise cu un bărbat minunat, de care se îndrăgostise de la prima vedere. Kevin Rothchild, cu zîmbetul lui seducător.

Aveau doi băieți frumoși, o casă drăguță într-un cartier civilizat, slujbe care le plăceau amîndurora, și planuri de viitor

asupra cărora se înțelegeau. Iar cînd făceau dragoste, între ei încă se mai aprindeau scîntei.

Cu gîndul la acest lucru, își imagină reacția lui Kevin cînd, după ce băieții adormeau, avea să-și pună pe ea lenjeria sexy nouă pe care și-o luase, dintr-o toană, în lipsa lui.

Puțin vin, cîteva lumînări, și...

Un nou zgomot de cuburi dărîmate, și mai puternic, o făcu să-și dea ochii peste cap. Bine măcar că de data asta se auziră urale în loc de urlete.

– Mami! Mami!

Cu chipul luminat de satisfacție, Luke dădu năvală în bucătărie.

– Am dărîmat *tot* turnul! Ne dai și nouă un fursec?

– Nu înainte de cină.

– Te rog, te rog, te rog, *te rog!*

O trăgea de pantaloni, încercînd să i se cațăre pe picior. Stella lăsă lingura jos și-l îndepărtă de lîngă aragaz.

– Nu se mănîncă fursecuri înainte de masă, Luke.

– Murim de foame! zise și Gavin din ușă, lovindu-și mașinile una de alta. De ce n-avem voie să mîncăm cînd ne e foame? Și oricum, de ce trebuie să mîncăm salata aia mizerabilă?

– De-aia.

Întotdeauna detestase acest răspuns, în copilărie, dar acum i se părea cel mai comod.

– Vom mînca împreună, cînd ajunge acasă tatăl vostru.

Dar, aruncînd o privire pe fereastră, o cuprinse îngrijorarea; dacă avea avionul întîrziere?

– Poftim, puteți face pe din două un măr.

Luă unul din fructiera de pe bufet și se pregăti să-l taie cu cuțitul.

– Nu-mi place cu coajă! se plînse Gavin.

– N-am timp să ți-l curăț, replică ea, amestecînd repede de cîteva ori în sos. Și coaja-ți face bine.

Parcă așa se spunea, nu?

– Pot să beau ceva? continua Luke s-o tragă de pantaloni. Mi-e sete.

– Dumnezeule! Lăsați-mă doar cinci minute, da? Duceți-vă și *construiți* ceva. Pe urmă o să vă dau măr tăiat felii și suc.

Se auzi din nou un bubuit de tunet, iar Gavin reacționă începînd să sară în loc:

– Cutremur!

– Nu-i nici un cutremur.

Dar băiatul se învîrti în cerc, apoi fugi din cameră, cu chipul strălucindu-i de emoție.

– Cutremur, cutremur!

Luke se luă după el, răcnind cît îl ținea gura.

Stella își apăsă o mînă pe capul îndurerat. Era un tărăboi cumplit, dar poate așa urmau să aibă o ocupație pînă termina de preparat mîncarea.

Se întoarse spre aragaz – și auzi, fără prea mult interes, că se anunța un buletin de știri.

Cuvintele percepute în ciuda durerii de cap o făcură să se întoarcă spre televizor ca un automat.

Avion de navetă prăbușit. Pe ruta dintre Detroit Metro și Lansing. Zece pasageri la bord.

Lingura îi căzu din mînă. Inima i se opri în loc.

Kevin. Kevin.

Copiii ei țipau de spaimă și încîntare, în timp ce deasupra se rostogoleau tunetele. În bucătărie, Stella căzu pe pardoseală, simțind că lumea ei se făcea bucăți.

* * *

Au venit să-i spună despre Kevin al ei că murise. Străinii cu chipuri grave stăteau în pragul ușii. Nu putea să accepte, nu-i venea să creadă. Deși știuse. Știuse din clipa cînd auzise glasul reporterului, la micul televizor din bucătărie.

Kevin nu putea fi mort. Era tînăr și sănătos. Venea acasă, și aveau la cină pui Alfredo.

Dar arsese sosul. Fumul declanșase sistemul de alarmă, și în casa ei frumoasă se dezlănțuise haosul.

Trebuise să-și trimită copiii la vecini, ca să asculte explicațiile.

Dar cum ar fi putut să fie explicat vreodată un lucru de neconceput?

O greșeală. Furtuna, un fulger, și toate se schimbaseră pentru totdeauna. O fracțiune de secundă, și omul pe care-l iubea, tatăl copiilor ei, nu mai trăia.

Doriți să telefonați cuiva?

Cui să-i dea telefon, dacă nu lui Kevin? El era familia ei, prietenul ei, viața ei.

Vorbeau despre detalii, despre aranjamente, despre consultanță psihologică... Toate i se învălmășeau în minte. Își exprimau regretul pentru pierderea suferită.

Apoi plecaseră, iar ea rămase singură în casa pe care o cumpărase împreună cu Kevin, cînd era gravidă cu Luke. Casa pentru care economisiseră bani, casa pe care o zugrăviseră și o decoraseră împreună. Casa cu grădina pe care ea însăși o concepuse.

Furtuna trecuse, iar acum era liniște. Mai fusese vreodată o liniște atît de deplină? Își auzea bătăile propriei inimi, murmurul radiatorului intrînd în funcțiune, stropii de ploaie picurînd de pe streșini...

Apoi, își auzi scîncetele, în timp ce se prăbușea pe pardoseală, lîngă ușa din față. Căzută pe-o parte, se ghemuise, într-o atitudine de apărare, de refuz. Nu-i curgeau lacrimile – nu încă. I se adunaseră într-un fel de nod tare și fierbinte, undeva înăuntrul ei. Durerea era atît de adîncă, încît lacrimile îi secaseră. Nu putea decît să zacă ghemuită, în vreme ce din gîtlej îi ieșeau acele sunete de animal rănit.

Era întuneric cînd se ridică în picioare, clătinîndu-se, ametită și îngrețoșată. Kevin. Undeva, în creier, numele lui continua să răsune la nesfîrșit.

Trebuia să-şi ia copiii, să-i aducă acasă. Trebuia să le spună copilaşilor ei.

O, Doamne. O, Doamne, cum să le spună?

Bîjbîi spre clanța uşii, ieşi în întunericul rece, cu mintea golită de orice gînduri. Lăsă uşa deschisă în urma ei, porni printre tufele şi arbuştii cu frunzişul încă des, pe lîngă frunzele verzi şi lucioase ale azaleelor pe care ea şi Kevin le sădiseră într-o zi senină de primăvară.

Traversă strada ca o oarbă, udîndu-şi pantofii prin băltoacele pe unde călca, peste iarba îmbibată de apă, spre lumina de pe veranda vecinilor.

Cum o chema pe vecină? Curios, o cunoştea de patru ani. Îşi foloseau maşinile în comun, şi uneori mergeau la cumpărături împreună. Dar nu-şi mai amintea...

A, da, desigur. Diane. Diane şi Adam Perkins, şi copiii lor, Jessie şi Wyatt. O familie simpatică, îşi spuse ea ca prin ceață. O familie normală, civilizată. Cu doar două săptămîni în urmă ieşiseră împreună la un grătar. Kevin fripsese pui. Îi plăcea la nebunie să frigă carnea pe grătar. Băuseră un vin bun, rîseseră cu poftă, iar copiii se jucaseră. Wyatt căzuse şi se julise la genunchi.

Sigur că-şi amintea.

Dar stătea în fața uşii, neştiind prea sigur ce căuta acolo.

Copiii ei. Da, bineînțeles. Venise după copii. Trebuia să le spună...

„Nu gîndi." Se ținu tare, se legănă în loc. „Încă nu gîndi. Dacă gîndeşti, eşti pierdută. Într-un milion de bucăți ai să te spargi, şi-n veci n-ai să le mai poți aduna la loc."

Copilaşii ei aveau nevoie de ea. Acum numai pe ea o mai aveau.

Se agăță cu disperare de acel nod tare şi fierbinte şi apăsă pe butonul soneriei.

O văzu pe Diane ca şi cum ar fi privit-o printr-o peliculă subțire de apă. Se unduia, nu era tocmai materială. O auzi ca

prin ceață. Îi simți brațele cuprinzînd-o, în semn de compasiune.

„Dar soțul tău trăieşte, înțelegi", spuse Stella în sinea ei. „Viața ta nu s-a sfîrşit. Lumea ta e aceeaşi ca acum cinci minute. Aşa că nu poți şti. N-ai cum să ştii."

Cînd simți că începea să tremure, se retrase.

– Nu acum, te rog. Nu pot acum. Trebuie să duc băieții acasă.

– Pot să vin şi eu cu voi.

Diane avea lacrimi pe obraji. Întinse mîna, atingîndu-i Stellei părul.

– Ai vrea să vin, să stau cu tine?

– Nu. Nu acum. Am nevoie... de băieți.

– Mă duc să-i chem. Intră, Stella.

Dar Stella nu făcu decît să clatine din cap.

– În regulă. Sînt în camera de zi. Am să-i aduc. Stella, dacă ai nevoie de ceva, de orice... Nu trebuie decît să dai un telefon. Îmi pare rău... Îmi pare aşa de rău...

Rămase în întuneric, cu privirea spre lumina dinăuntru, aşteptînd.

Auzi protestele, obiecțiile, apoi tropăitul picioarelor. Şi apărură băieții ei – Gavin cu părul strălucitor ca soarele al tatălui său, Luke cu gura tatălui său.

– Nu vrem să plecăm încă, îi spuse Gavin. Jucăm un joc. Nu putem să-l terminăm?

– Nu acum. Trebuie să mergem acasă imediat.

– Dar cîştigam! Nu-i cinstit, şi...

– Gavin. Trebuie să mergem.

– Tati a venit?

Îl privi pe Luke, cu chipul lui fericit şi inocent, şi abia reuşi să se stăpînească.

– Nu.

Aplecîndu-se, îl luă în brațe şi-i atinse cu buzele gura care semăna atît de mult cu a lui Kevin.

– Hai să mergem acasă.

Îl luă pe Gavin de mînă şi porni înapoi spre casa ei pustie.

– Dacă era acasă, tăticu' m-ar fi lăsat să termin jocul, insistă Gavin năzuros, cu glasul înecat de lacrimi. Îl vreau pe tăticu'!

– Ştiu. Şi eu.

– Putem să avem un cîine? vru să ştie Luke, întorcîndu-i faţa spre el cu mîinile. Ce-ar fi să-l întrebăm pe tati? Putem să avem şi noi un cîine, ca Jessie şi Wyatt?

– Vorbim despre asta mai tîrziu.

– Îl vreau pe tăticu'! repetă Gavin, cu glasul tot mai ascuţit.

„Ştie", îşi spuse Stella. „Ştie că s-a întîmplat ceva rău, ceva îngrozitor de rău. Trebuie să le dau vestea chiar acum."

– Haideţi să stăm jos puţin.

Închise uşa cu grijă în urma ei, apoi îl duse pe Luke la canapea. Se aşeză cu el pe genunchi, şi-l cuprinse pe Gavin cu braţul pe după umeri.

– Dacă o să am un cîine, îi spuse serios Luke, o să am grijă de el. Cînd vine tati?

– Nu poate să vină.

– Fiindcă-i ocupat la serviciu?

– Pentru că...

„Doamne, ajută-mă. Ajută-mă s-o fac."

– A avut loc un accident. Tăticul a suferit un accident.

– Ca atunci cînd se ciocnesc maşinile? întrebă Luke.

Gavin nu spuse nimic, privind-o doar fix, cu ochi arzători.

– A fost un accident foarte grav. Tăticul a trebuit să se ducă în cer.

– Da' pe urmă o să vină acasă.

– Nu poate. Nu mai poate să vină acasă. Acum trebuie să rămînă în cer.

– Nu vreau să stea acolo.

Gavin încercă să se smulgă de lîngă ea, dar Stella îl ţinea strîns.

– Vreau să vină acasă *acuma!*

– Nici eu nu vreau să stea acolo, puişor. Dar nu se mai poate întoarce, oricît de mult ne-am dori noi să vină.

Buzele lui Luke începuseră să tremure.

– S-a supărat pe noi?

– Nu. Nu, nu, nu, puişor. Nu.

Îşi îndesă faţa în părul lui, în timp ce simţea un gol în stomac, iar inima îi pulsa dureros ca o rană vie.

– Nu s-a supărat pe noi. Ne iubeşte. Întotdeauna ne va iubi.

– A murit.

În glasul lui Gavin se simţea furia, iar pe faţă i se citea revolta. Apoi chipul i se schimonosi, şi începu să plîngă în braţele mamei lui.

Îi ţinu pe amîndoi aşa pînă adormiră, apoi îi duse în patul ei, pentru ca nici unul dintre ei să nu se trezească singur. La fel cum mai făcuse de nenumărate ori, le scoase pantofii şi potrivi păturile în jurul lor.

Lăsase o lumină aprinsă în timp ce mergea prin casă – simţea că pluteşte – încuind uşile, verificînd ferestrele. După aceea se închise în baie. Dădu drumul la apă, atît de fierbinte încît aburii se înălţară în aer, înceţoşînd toată încăperea.

Numai cînd se lăsă în cadă, cufundîndu-se în apa aburindă, îşi înghiţi nodul din gît. În timp ce băieţii ei dormeau, iar trupul i se opărea în apa fierbinte, Stella începu să plîngă... să plîngă... să plîngă...

* * *

A scos-o la capăt. Cîteva prietene au sfătuit-o să ia tranchilizante, dar ea nu voia să-şi blocheze sentimentele. Nu voia nici să aibă mintea tulbure, cînd trebuia să se gîndească la copiii ei.

A organizat totul cît mai simplu. Aşa ar fi vrut şi Kevin – simplu. A stabilit fiecare detaliu – muzica, florile,

fotografiile – pentru slujba funerară. A ales o urnă de argint pentru cenuşa lui şi a plănuit s-o împrăştie pe lac. Pe lacul unde o ceruse el în căsătorie, la bordul unei bărci închiriate, într-o după-amiază de vară.

La funeralii s-a îmbrăcat în negru, o văduvă de treizeci şi unu de ani, cu doi băieţi mici şi o ipotecă, şi o inimă atît de zdrobită încît se întreba dacă nu va simţi toată viaţa aşchii din ea străpungîndu-i sufletul.

Şi-a ţinut copiii cît mai aproape şi a programat consultanţă psihologică de specialitate pentru toţi trei.

Detalii. Putea face faţă detaliilor. Atîta vreme cît avea ceva de făcut, se simţea în stare să reziste. Putea să fie puternică.

Au venit prieteni, cu condoleanţe, farfurii acoperite şi lacrimi în ochi. Le-a fost mai recunoscătoare pentru că-i mai distrăgeau atenţia, decît pentru condoleanţe. Pe ea nu putea s-o consoleze nimeni.

Tatăl ei şi soţia lui au venit cu avionul de la Memphis, şi ea a acceptat ajutorul lor. A lăsat-o pe Jolene, soţia tatălui ei, să se agite prin jur, să-i dezmierde şi să-i liniştească pe copii, în timp ce mama ei adevărată se plîngea că trebuia să stea în aceeaşi cameră cu *femeia aia.*

Cînd slujba a luat sfîrşit, iar prietenii au plecat, după ce i-a îmbrăţişat pe tatăl ei şi pe Jolene înainte de a se urca în avion, a făcut un efort şi şi-a scos rochia neagră.

A vîrît-o într-o sacoşă şi a trimis-o la un azil. Nu voia s-o mai vadă niciodată.

Mama ei a rămas la ea. Stella îi ceruse să mai stea cîteva zile. Cu siguranţă, în asemenea împrejurări, avea dreptul să fie cu mama ei. Orice fricţiune care ar fi existat între ele pălea în faţa morţii.

Cînd intră în bucătărie, mama ei făcea cafea. Stella fu atît de recunoscătoare că nu trebuia să se gîndească la o asemenea treabă măruntă, încît se duse la Carla şi o sărută pe obraz.

– Mulţumesc. M-am săturat de ceaiurile lui Jolene.

– De fiecare dată cînd o vedeam, femeia aia ne servea ceaiurile ei afurisite.

– Încerca să ne ajute, şi nu sînt sigură că aş fi fost în stare să suport cafeaua pînă acum.

Carla se întoarse. Era o femeie zveltă, cu păr blond şi scurt. De-a lungul anilor, învinsese timpul făcînd vizite regulate la chirurg. Tracţiunile, liftingurile, injecţiile o făceau să arate cu cîţiva ani mai tînără. Şi o lăsaseră cu o înfăţişare uscată şi dură, îşi spunea Stella.

Ar fi putut părea de patruzeci, dar niciodată nu arăta mulţumită de asta.

– Mereu îi ţii partea.

– Nu-i ţin partea lui Jolene, mamă.

Obosită, Stella se aşeză pe un scaun. Se terminase cu treburile mărunte, îşi spuse ea. Nu mai avea de făcut nimic.

Cum s-o scoată la capăt peste noapte?

– Nu înţeleg de ce a trebuit s-o tolerez.

– Îmi pare rău că te-ai simţit prost. Dar s-a purtat foarte frumos. Ea şi tata sînt căsătoriţi de douăzeci şi cinci de ani, sau cam aşa ceva. Ar fi trebuit să te obişnuieşti cu gîndul, pînă acum.

– Nu-mi place să-mi apară în faţă, cu accentul ăla fals al ei. Gunoi de rulotă.

Stella deschise gura, apoi se răzgîndi şi nu mai scoase nici un cuvînt. Jolene nu se născuse într-o parcare de rulote şi-n nici un caz nu era un gunoi. Dar la ce bun s-o spună? Sau să-i amintească mamei sale că ea era cea care ceruse divorţul, ea pusese capăt căsniciei. La fel cum tot degeaba i-ar fi atras atenţia şi că între timp mai fusese căsătorită de două ori.

– Ei, acum a plecat.

– Ducă-se pe pustii.

Stella trase adînc aer în piept. Fără ceartă, îşi spuse ea, în timp ce stomacul i se strîngea ca un pumn. Era prea obosită ca să se certe.

– Copiii dorm. Sînt frînți de oboseală. Mîine... ne vom ocupa de ziua de mîine. Cred că așa o să meargă.

Își lăsă capul pe spate și închise ochii.

– Îmi tot spun că e un vis îngrozitor, și o să mă trezesc din clipă-n clipă. Și Kevin va fi aici. Nu... nu pot să-mi imaginez viața fără el.

Începură să-i curgă iar lacrimile.

– Mamă, nu știu ce-am să fac...

– Avea asigurare, nu?

Stella clipi din ochi, privind-o lung, în timp ce Carla punea în fața ei o ceașcă de cafea.

– Ce...?

– Asigurare de viață. Era asigurat?

– Da, dar...

– Ar trebui să vorbești cu un avocat ca să cereți despăgubiri liniei aeriene. Ar fi timpul să te gîndești la aspectele practice.

Se așeză și ea, cu cafeaua în față.

– Mamă... începu ea, vorbind rar, ca și cum i-ar fi tradus într-o limbă străină, grea. Kevin a murit.

– Știu asta, Stella, și-mi pare rău.

Întinzînd mîna, Carla o bătu ușor pe dosul palmei.

– Am lăsat totul baltă ca să vin aici și să-ți dau o mînă de ajutor, nu?

– Da.

Trebuia să și-o amintească. Să-i fie recunoscătoare.

– E inacceptabil ca un om de vîrsta lui să moară fără nici un motiv. O pierdere fără nici un folos. În veci n-am să înțeleg.

– Într-adevăr.

Scoțîndu-și un șervețel din buzunar, Stella își șterse ochii înlăcrimați.

– Nici eu n-am să înțeleg.

– Îmi plăcea. Dar adevărul e că acum ai intrat într-o mare încurcătură. Note de plată, copii de crescut... Văduvă, cu doi

copii mici. Nu există mulți bărbați dispuși să-și ia în cîrcă o familie gata formată, dă-mi voie să ți-o spun.

– N-am nevoie de nici un bărbat care să ne ia în cîrcă. Doamne, mamă!

– O să ai, dădu din cap Carla. Urmează-mi sfatul și asigură-te că următorul are bani. Nu repeta greșelile mele. Ți-ai pierdut soțul, ceea ce e foarte greu. E greu într-adevăr. Dar în fiecare zi unele femei își pierd soții. E mult mai bine să-l pierzi așa, decît să treci printr-un divorț.

Durerea din stomacul Stellei era prea ascuțită ca să simtă tristețea, prea rece ca să se înfurie.

– Mamă. Azi au fost funeraliile lui Kevin. Îi am cenușa într-o afurisită de cutie în dormitor.

– Vreau să te ajut, gesticulă Carla cu linguriță. Asta încerc să fac. Dă-i în judecată pe-ăia de la compania aeriană, și cere niște daune cît mai mari. Și să nu te încurci cu cine știe ce ratat, cum fac eu întotdeauna. Crezi că divorțul e un fleac? N-ai trecut niciodată printr-unul! Ei bine, eu am trecut. De două ori. Și pot să-ți spun că toate relele vin cîte trei. Am terminat-o cu nemernicul ăla idiot. N-ai idee prin ce-am trecut din cauza lui. Nu numai că-i un dobitoc cu gura mare care n-avea nici un fel de considerație față de mine, dar mai cred și că mă înșela.

Se ridică de la masă, cotrobăi prin jur, apoi își tăie o felie de cozonac.

– Dacă-și închipuie că o să tolerez așa ceva, se înșală amarnic. Tare-aș mai vrea să-i văd mutra cînd s-o trezi cu hîrtiile în față. Azi.

– Îmi pare rău că și cea de-a treia căsnicie a ta a eșuat, spuse Stella pe un ton crispat. Dar mi-e cam greu să te compătimesc, din moment ce tu singură ai hotărît să te recăsătorești și să divorțezi. Kevin a murit. Soțul meu e mort, și-n nici un caz n-am hotărît eu asta.

– Hai să n-o luăm de la-nceput! Crezi că vreau să vin aici, să te ajut, şi pe urmă să mă trezesc cu pițipoanca lui taică-tău fîțîindu-mi-se prin față?

– E soția lui, care niciodată nu s-a purtat altfel decît civilizat cu tine, iar cu mine a fost întotdeauna foarte bună.

– Aparent, răspunse Carla, îndesîndu-şi în gură o bucată de cozonac. Crezi că eşti singura cu probleme? Cu dureri de inimă? N-ai să te mai repezi aşa să ridici din umeri, cînd te vei apropia de cincizeci de ani şi va trebui să înfrunți viața singură.

– Tu bați spre cincizeci din partea cealaltă, mamă, şi singură ai hotărît să înfrunți viața singură.

Ochii Carlei se îngustară, scăpărînd de enervare.

– Nu-mi place deloc tonul ăsta, Stella. Nu sînt obligată să ți-l suport.

– Într-adevăr, nu eşti. De fapt, cred c-ar fi mai bine pentru amîndouă dacă ai pleca. În clipa asta. A fost o idee proastă să te chem. Nici nu ştiu ce mi-o fi trecut prin cap.

– Dacă vrei să plec, nu e nici o problemă, replică mama ei, ridicîndu-se de la masă. Şi eu prefer să mă întorc la viața mea. Niciodată n-ai manifestat pic de recunoştință, şi dacă nu mă băteai la cap cu ceva, nu erai fericită. Data viitoare cînd mai vrei să plîngi pe umărul cuiva, cheam-o pe țoapa aia de maică-ta vitregă de la țară.

– Am s-o chem, murmură Stella, în timp ce Carla ieşea din bucătărie. Crede-mă c-am s-o chem!

Se ridică să ducă la chiuvetă ceaşca, apoi cedă unui impuls şi o sparse. Simțea nevoia să distrugă ceva, la fel cum şi ea fusese distrusă. Voia să provoace în jur acelaşi haos care apăruse în viața ei.

În schimb, se agăță de marginea chiuvetei, rugîndu-se ca mama ei să-şi facă bagajele şi să plece cît mai repede. Cum de putuse crede că voia să mai rămînă? Relația dintre ele era mereu aceeaşi – plină de asperități. Nu le unea nimic, n-aveau nici un punct comun.

Dar, Doamne, cîtă nevoie avusese de umărul acela pe care să plîngă! Prea mare nevoie, fie şi numai pentru o noapte. A doua zi, avea să facă ceea ce trebuia. Dar voise ca măcar în noaptea asta să fie mîngîiată, alinată şi consolată.

Cu degete tremurătoare, adună cioburile de porțelan din chiuvetă şi le aruncă la gunoi. Apoi se duse la telefon şi chemă un taxi pentru mama ei.

Nu-şi mai vorbiră, iar Stella decise că era mai bine aşa. Închise uşa, ascultînd cum se îndepărta taxiul.

Rămasă singură, se duse să vadă ce făceau fiii ei, le potrivi mai bine păturile şi-i sărută uşor pe frunte.

Acum ei erau tot ce-i mai rămăsese. Iar ei numai pe ea o aveau.

Îşi jură să fie o mamă mai bună. Mai răbdătoare. Niciodată, nici măcar o dată, n-avea să-i dezamăgească.

Iar cînd aveau nevoie de umărul ei, pe toți sfinții, avea să li-l pună la dispoziție. Oricînd. Oriunde.

– Sînteți cei mai importanți pentru mine, şopti ea. Şi întotdeauna veți fi.

Revenind în camera ei, se dezbrăcă iar, apoi scoase din debara halatul vechi de flanelă al lui Kevin. Se înfăşură în el, şi simți mirosul lui familiar, care-i frîngea inima.

Apoi, ghemuită pe pat, strînse la piept halatul, închise ochii şi se rugă să vină dimineața. Şi ceea ce urma.

Capitolul 2

Harper House
Ianuarie, 2004

Îşi impuse să nu se lase intimidată de casă, nici de stăpîna acesteia. Amîndouă erau renumite.

Despre casă se spunea că era elegantă şi veche, cu grădini ce rivalizau cu cea a Edenului. Tocmai văzuse cu ochii ei acest lucru.

Femeia era considerată interesantă, oarecum solitară şi poate o idee cam „dificilă". Stella ştia că acest cuvînt putea însemna orice – de la o persoană înzestrată cu o voinţă puternică pînă la o căţea fără inimă.

Oricum, îi putea face faţă, îşi reaminti ea, în timp ce îşi reprimă impulsul de a se ridica în picioare ca să se plimbe nervoasă. Făcuse faţă unor situaţii şi mai grele.

Avea nevoie de slujba aceea. Nu numai pentru salariu – care era generos – ci şi pentru noua provocare, pentru acţiune. Pentru a face ceva mai mult, cum prea bine ştia, decît să se învîrtească în jurul cozii, aşa cum ajunsese să trăiască acasă.

Avea nevoie de o viaţă, de ceva mai mult decît număratul minutelor şi încasatul cecurilor pe care le absorbeau notele de plată. Avea nevoie de ceva care să constituie o provocare şi să dea sens existenţei sale.

Rosalind Harper era o femeie împlinită, Stella nu avea nici o îndoială. O casă veche frumoasă, o companie prosperă.

Oare cum era, se întrebă ea, să se trezească în fiecare dimineaţă ştiind cu precizie unde-i era locul şi încotro se îndrepta?

Dacă putea cîştiga un lucru prin forţe proprii, pentru a-l dărui copiilor ei, acela era simţul cunoaşterii. Se temea că-l pierduse complet din vedere, odată cu moartea lui Kevin. Simţul acţiunii nu-i punea nici o problemă. Era de-ajuns să primească o sarcină, să afle în ce condiţii o putea îndeplini pentru a mulţumi pe toată lumea.

Dar cunoaşterea de sine îi fusese mutilată în acea zi de septembrie a anului 2001 şi de atunci nu se mai tămăduise.

Acela era începutul ei, mutarea înapoi în Tennessee. Acea convorbire finală, faţă-n faţă, cu Rosalind Harper. Dacă nu primea slujba... ei bine, avea să-şi caute alta. Nimeni n-o putea acuza că nu ştia cum să muncească sau cum să-şi cîştige existenţa şi să-şi întreţină copiii.

Dar, Doamne, cît de mult îşi dorea slujba *asta!*

Îşi îndreptă umerii şi încercă să ignore toate şoaptele îndoielii care-i dădea tîrcoale. Pe asta avea s-o *obţină.*

Se îmbrăcase cu mare grijă pentru acea întîlnire. Practic dar nu pedant, într-un costum bleumarin, cu bluză albă apretată. Pantofi eleganţi, poşetă de calitate. Bijuterii simple. Nimic strident. Machiaj subtil, ca să-i scoată în evidenţă albastrul ochilor. Îşi prinsese părul cu o clemă, la ceafă. Cu puţin noroc, n-avea să i se reverse toată claia pînă la sfîrşitul întrevederii.

Rosalind o lăsa să aştepte. Probabil era un joc al minţii, conchise Stella, în timp ce-şi tot sucea şi răsucea între degete cureaua ceasului. O lăsa să stea şi să se perpelească în salonul acela superb, privind pe îndelete toate antichităţile şi picturile fermecătoare, şi admirînd priveliştea impresionantă de la ferestrele din faţă.

Şi toate acestea, în stilul sudist graţios care-i amintea că era o peştoaică yankee pe uscat.

Acolo ritmul vieții era mult mai lent, își reaminti Stella. Trebuia să țină minte că trăiau altfel decît ea, și aveau o altă cultură.

Probabil că șemineul era un Adams, își spuse, iar lampa, un Tiffany original. Oare acele draperii se numeau portiere, sau era un termen prea à la Scarlett O'Hara? □i perdelele de dantelă dinapoia draperiilor fuseseră oare moștenite?

Doamne, niciodată nu fusese atît de brutal smulsă din elementul ei! Ce căuta în toată acea splendoare sudistă o văduvă din clasa de mijloc din Michigan?

Se reculese, arborînd o mină neutră, cînd auzi pașii apropiindu-se pe culoar.

– Am adus cafea.

Nu era Rosalind, ci bărbatul vesel care o întîmpinase la ușă și o condusese pînă în salon.

Avea vreo treizeci de ani, după părerea ei, o statură medie și o siluetă zveltă. Își purta părul castaniu lucios unduindu-se în jurul unui chip ca de pe un afiș de cinema, cu ochi albaștri scînteietori. Deși era îmbrăcat în negru, nu semăna cu un valet. Era mult prea stilat, prea artistic în spirit. Spusese că se numea David.

Puse pe masa de cafea tava pe care adusese serviciul de porțelan, șervetele mici de in, zahărul și frișca, și mica vază cu un buchețel de violete.

– Roz e momentan ocupată, dar va veni imediat, așa că stai liniștită și savurează-ți cafeaua. Te simți bine aici?

– Da, foarte.

– Îți mai pot aduce ceva, în timp ce o aștepți?

– Nu, mulțumesc.

– Atunci, relaxează-te, îi ordonă el, turnînd cafea într-o ceașcă. Nimic nu se compară cu un foc în ianuarie, nu-i așa? Te face să uiți că acum cîteva luni era destul de cald ca să ți se topească pielea de pe oase. Cum îți place cafeaua, dulceață?

Stella nu era obișnuită să fie numită „dulceață" de bărbați necunoscuți care-i serveau cafea în saloane magnifice. Mai ales că, după toate probabilitățile, era cu cîțiva ani mai tînăr decît ea.

– Doar cu puțină frișcă.

Fu nevoită să facă un efort pentru a nu-i privi chipul – era, ei bine... delicios, cu buzele acelea pline și ochii ca safirele, pometii proeminenți și gropița sexy din bărbie.

– Lucrezi de mult pentru domnișoara Harper?

– Dintotdeauna, zîmbi el fermecător, oferindu-i cafeaua. Sau așa mi se pare. Răspunde-i direct la orice întrebare, și nu umbla pe ocolite.

Zîmbetul îi deveni mai larg.

– Nu *suportă* ca oamenii să se căciulească-n fața ei. Știi, dulceață, ai un păr superb.

– A... Stella își duse mîna la păr, cu un gest mașinal. Mulțumesc.

– Tittian știa el ce știa, cînd a pictat culoarea asta. Succes cu Roz, adăugă David, pornind spre ușă. Apropo, splendizi pantofi.

Stella oftă, ducînd ceașca de cafea la gură. Îi observase și părul, *și* pantofii, și o felicitase pentru amîndouă. Homosexual. Ghinionul sexului frumos.

Cafeaua era bună, iar David avea dreptate. Îi făcea plăcere să stea în fața unui foc aprins în ianuarie. Afară era un frig umed, și o vreme mohorîtă. Oricui i-ar fi prins bine să stea la ceas de iarnă lîngă foc, bînd o cafea bună dintr-o ceașcă de... Ce porțelan era? Meissen, Wedgwood? Curioasă, ridică ceașca să citească sigla fabricantului.

– E Staffordshire, adusă de una dintre miresele Harper din Anglia, la jumătatea secolului al nouăsprezecelea.

Degeaba și-ar fi făcut reproșuri, își spuse Stella. Degeaba s-ar fi crispat la gîndul că tenul ei de roșcovană se îmbujora și mai tare, de jenă. Coborî pur și simplu ceașca și o privi pe Rosalind Harper drept în ochi.

– E foarte frumoasă.

– Întotdeauna am fost de părerea asta.

Femeia intră, se aşeză într-un fotoliu lîngă Stella şi-şi turnă o ceaşcă de cafea.

Una dintre ele, îşi dădu seama Stella, înţelesese greşit codul vestimentar pentru interviu.

Trupul înalt şi mlădios al lui Rosalind era îmbrăcat într-un pulover oliv lăbărţat şi nişte pantaloni de lucru kaki, cu manşete roase. În picioarele cu labe prelungi şi înguste nu purta pantofi, ci doar o pereche de şosete maro groase – ceea ce explica, probabil, de ce Stella n-o auzise intrînd în încăpere.

Avea părul scurt, drept şi negru.

Deşi pînă atunci comunicaseră numai prin telefon, fax şi e-mail, Stella o căutase pe Google. Voise să afle cît mai multe date despre posibila ei şefă.

Găsise destule extrase din ziare şi reviste. O studiase pe Rosalind în copilărie şi tinereţe. Se minunase la vederea fotografiilor acelei mirese frapante şi delicate de optsprezece ani şi o compătimise pe văduva palidă şi cu expresie stoică de la treizeci şi cinci de ani.

Nu găsise numai atît, desigur. Existau articole inserate în rubricile mondene, speculaţii despre împrejurările şi momentul cînd avea să se mărite din nou – dacă urma s-o facă. Apoi, descoperise o presă destul de bogată despre fondarea firmei de florărie, despre grădini, despre viaţa ei sentimentală. Cea de-a doua căsătorie, scurtă, se încheiase cu un divorţ.

Stella îşi formase imaginea unei femei abile, cu voinţă puternică. Dar atribuise acel portret uluitor unghiurilor fotografice, luminii şi machiajului.

Se înşelase.

La patruzeci şi şase de ani, Rosalind Harper era un trandafir înflorit. Nu soiul de seră, medită Stella, ci acela bătut de vînturi şi ploi, anotimpuri de-a rîndul, şi care înflorea din nou, an de an, tot mai frumos şi mai viguros.

Avea o faţă îngustă, unghiulară, cu oase reliefate şi ochi adînci, alungiţi, de culoarea scotch-ului. Gura ei, cu buze pline, era nefardată – la fel ca şi restul feţei, pentru ochiul format al Stellei.

Avea unele riduri, acele adînciturі subţiri pe care zeul vremii le întipărea pe chipuri, dar n-o urîţeau cu nimic.

Stella îşi spuse: „N-ai putea să fii eu însămi, te rog, cînd voi mai creşte? Doar că aş vrea să mă îmbrac mai îngrijit, dacă nu te superi".

– Te-am cam lăsat să aştepţi, nu-i aşa?

Răspunsuri directe, îşi aminti Stella.

– Puţin, dar n-a fost un chin prea mare să stau în camera asta şi să beau o cafea bună dintr-o ceaşcă de Staffordshire.

– Lui David îi place să servească. Eram în crescătorie, ocupată cu nişte treburi care nu suferau amînare.

Avea o pronunţie răspicată, remarcă Stella. Nu sacadată - accentul din Tennessee n-ar fi putut să fie sacadat – dar vorbea clar, precis şi energic.

– Arăţi mai tînără decît mă aşteptasem. Cît ai, treizeci şi trei?

– Da.

– Iar fiii tăi au... şase şi opt ani?

– Exact.

– Nu i-ai adus cu tine?

– Nu. Acum stau la tatăl meu şi la soţia lui.

– Ţin foarte mult la Will şi Jolene. Ce mai fac?

– Bine. Se bucură că le-au venit nepoţii.

– Nici nu mă mir. Tăticul tău îmi arată uneori pozele lor, şi nu-şi mai încape-n piele de mîndrie.

– M-am mutat aici şi pentru ca ei să poată petrece mai mult timp împreună.

– Un motiv temeinic. Şi mie-mi plac băieţii. Îmi lipseşte compania lor. Faptul că ai venit cu doi a fost în favoarea ta. Datele din curriculum vitae, recomandarea tatălui tău, scri-

soarea de la fostul patron – mă rog, toate au contribuit cu cîte ceva.

Luă un fursec de pe tavă, fără să-şi desprindă privirea de pe chipul Stellei.

– Am nevoie de o organizatoare, o persoană inventivă şi harnică, prezentabilă şi cît mai neobosită. Îmi place ca oamenii cu care lucrez să ţină pasul cu mine – şi obişnuiesc să merg cu pas întins.

– Mi s-a spus.

Okay, îşi zise Stella, scurt şi la obiect.

– Am o diplomă în administrarea florăriilor. Cu excepţia celor trei ani cît am stat acasă după naşterea copiilor – timp în care mi-am amenajat curtea şi încă două ale vecinilor – am lucrat în calitatea asta. În ultimii doi ani şi ceva, de cînd a murit soţul meu, mi-am crescut cei doi fii şi am lucrat în domeniu, în afara casei. Pot să ţin pasul cu dumneata, domnişoară Harper. Pot ţine pasul cu oricine.

Poate, îşi spuse Roz. Poate-poate...

– Arată-mi mîinile.

Puţin cam iritată, Stella le întinse. Roz îşi puse cafeaua pe masă şi i le luă într-ale ei. Le întoarse cu palmele în sus, trecîndu-şi degetele mari peste ele.

– Ştii ce înseamnă munca.

– Într-adevăr.

– Taiorul funcţionăresc m-a descurajat. Nu spun că n-ar fi elegant...

Zîmbi, apoi termină de mîncat fursecul.

– În ultimele două zile a fost umezeală. Să vedem dacă-ţi găsim o pereche de cizme, ca să nu-ţi distrugi pantofii ăştia fini. Mergem să-ţi arăt locurile.

* * *

Cizmele erau prea mari, iar verdele cazon al cauciucului nu-i stătea deloc bine, dar pămîntul umed şi pietrişul mărunt i-ar fi distrus pantofii ei cei noi.

Nu conta cum arăta, în comparaţie cu firma pe care o construise Rosalind Harper.

In the Garden se întindea pe toată latura de vest a proprietăţii. Sediul avea faţada spre stradă, iar terenurile de la intrare şi de pe laturile parcării erau frumos amenajate. Chiar şi în ianuarie, Stella putea să observe cu cîtă grijă se făcuse alegerea şi amplasarea plantelor perene şi ale copacilor ornamentali, şi movilităţilor artificiale unde presupunea că aveau să înflorească multicolor bulbii plantelor sezoniere.

Aruncase doar o singură privire, şi nu-şi mai dorea slujba. O rîvnea cu disperare. Pofta nesăţioasă o făcu să simtă un gol în stomac, o senzaţie pe care numai un iubit i-o putea provoca.

– N-am vrut ca magazinul de desfacere să fie atît de aproape de casă, spuse Roz, în timp ce-şi parca maşina. Nu voiam să văd activităţi comerciale de la fereastra salonului. Harperii au fost, şi întotdeauna vor fi, orientaţi spre afaceri. Încă de pe vremea cînd unele pămînturi de pe-aici erau plantate cu bumbac, nu cu case.

Întrucît Stellei i se uscase gura prea tare ca să poată scoate un cuvînt, nu făcu decît să dea din cap. Casa principală nu se vedea din acel loc. O mică pădure o ascundea vederii, astfel că dependinţele prelungi şi joase, centrul propriu-zis şi, probabil, majoritatea serelor, nu stricau priveliştea dinspre Harper House.

Şi ia te uită ce minunăţie de castan rubiniu!

– Partea asta e deschisă pentru public douăsprezece luni pe an, continuă Roz. Desfăşurăm toate activităţile la care s-ar aştepta lumea, inclusiv prezentarea plantelor de interior şi furnizarea unui sortiment de cărţi de grădinărit. Fiul meu cel mare mă ajută să conduc secţia asta, deşi se simte mai bine în seră sau afară, în grădini. Acum avem doi vînzători cu jumătate de normă. Peste cîteva săptămîni, vom angaja mai mulţi.

„Gîndeşte-te la treabă," îşi impuse Stella.

– În zona asta, sezonul ar trebui să înceapă în martie.

– Aşa e.

Roz o conduse spre clădirea albă şi joasă, pe o rampă asfaltată, şi intrară printr-o verandă imaculată.

Stella observă două tejghele lungi şi late, de-o parte şi de alta a uşii. Multă lumină, creînd o ambianţă veselă. În jur se aflau rafturi pline cu aditivi pentru sol, hrană pentru plante, pesticide, saci cu seminţe. Alte rafturi conţineau cărţi sau ghivece colorate, potrivite pentru plante medicinale sau de pervaz. Se vedeau şi clopoţei de vînt, plăci pentru grădină şi alte accesorii.

O femeie cu părul alb ca zăpada ştergea de praf cîteva panouri reflectorizante expuse pentru vînzare. Purta un cardigan bleu cu trandafiri brodaţi în faţă, peste o cămaşă albă şi atît de apretată încît părea confecţionată din tablă.

– Ruby, ea e Stella Rothchild. Îi arăt locurile.

– Încîntată de cunoştinţă.

Expresia ei concentrată o înştiinţă pe Stella că ştia despre slujba care o interesa, dar zîmbetul îi era întru totul cordial.

– Eşti fiica lui Will Dolley, nu-i aşa?

– Da, eu sînt.

– De... sus, din nord.

Spre amuzamentul Stellei, o spusese ca şi cum ar fi fost o ţară cu reputaţie dubioasă din Lumea a Treia.

– Din Michigan, da. Dar m-am născut la Memphis.

– Chiar aşa?

Zîmbetul îi deveni şi mai cordial.

– Ei, asta tot e ceva, nu? Te-ai mutat cînd erai mică, aşadar?

– Da, cu mama mea.

– Şi acum te gîndeşti să te muţi înapoi?

– M-am şi mutat, preciză Stella.

– Ei!

Acest singur cuvînt îi dădu de înţeles că încă mai avea mari îndoieli.

– Azi e frig afară, continuă Ruby. O zi numai bună de stat în casă. Uită-te prin jur cît vrei.

– Mulţumesc. Singurul loc în care îmi doresc să mă aflu este o florărie.

– Aici ai nimerit-o. Roz, a venit Marilee Booker şi a cumpărat dendrobiumul. N-am putut să-i schimb gîndul.

– Ei, fir-ar să fie! Într-o săptămînă o să moară.

– Dendrobiumii se îngrijesc destul de uşor, remarcă Stella.

– Nu şi cînd e vorba de Marilee. Nu-i doar stîngace, ci la fel de neîndemînatică cînd trebuie să-şi folosească mîna dreapta. Femeia asta ar trebui să fie oprită prin lege să aibă vreo fiinţă vie pe-o rază de trei metri în jurul ei.

– Îmi pare rău, Roz. Dar am pus-o să-mi promită că-l va aduce înapoi dacă n-o să-i meargă bine.

– Nu e vina ta, zise Roz făcînd un gest indiferent, apoi trecu printr-o deschizătură largă. Acolo se aflau plante de interior, de la cele exotice pînă la cele clasice, şi ghivece de toate mărimile, de la cele cît un degetar pînă la adevărate hîrdaie cu circumferinţa egală cu aceea a unei guri de canal. Existau şi multe alte accesorii, ca dale de piatră pentru păşit, grilaje de lemn, truse de tăiat, fîntîni de grădină şi bănci.

– Le cer angajaţilor mei să ştie cîte puţin despre toate, spuse Roz din mers. Iar dacă nu cunosc pe dinafară răspunsul, măcar să ştie unde să-l găsească. Nu e o firmă mare, în comparaţie cu unele dintre florăriile angro sau companiile de amenajări decorative. Nu avem preţuri ca ale centrelor de grădinărit sau ale magazinelor cu rabat comercial. Aşa că ne străduim să oferim şi plante mai rare pe lîngă cele obişnuite, la care se adaugă şi serviciile pentru clienţi. Facem şi vizite la domiciliu.

– Aveți printre angajați pe cineva anume care dă consultații la fața locului?

– Mergem eu sau Harper, dacă-i vorba de vreun client care are probleme cu vreun articol cumpărat de-aici. Sau dacă vrea doar sfaturi personale.

Își vîrî mîinile în buzunare, legănîndu-se înainte și-napoi pe călcîiele cizmelor sale pline de noroi.

– În rest, mai am și un decorator peisagist. A trebuit să-i plătesc o avere ca să i-l răpesc unui concurent. Și aproape să-i las mînă liberă. Dar e cel mai bun. Vreau să dezvolt latura asta a afacerilor.

– Care-i profesiunea dumitale de credință?

Roz se întoarse spre ea, cu sprîncenele înălțate. În ochii ei isteți se zărea o lucire amuzată.

– Vezi, asta e! De asta am nevoie de cineva ca tine. Cineva care să poată rosti cuvintele „profesiunea de credință" cu o expresie serioasă. Lasă-mă să mă gîndesc.

Și, cu mîinile proptite în șolduri, începu să se uite prin zona cu produse, apoi deschise larg ușile de sticlă care dădeau în sera alăturată.

– Cred că vizează două aspecte. Aici ținem majoritatea produselor anuale și atîrnăm coșurile începînd din martie. În primul rînd este vorba de deservirea grădinarilor la domiciliu. De la începătorii care abia au desțelenit pămîntul, pînă la cei cu experiență, care știu ce vor și sînt dispuși să încerce și ceva nou sau neobișnuit. Să oferim acestei clientele marfă bună, servicii bune, sfaturi bune. A doua latură ar fi servirea clienților care au bani, dar nu și timp sau chef să scormonească prin țărînă. Ne deplasăm la fața locului și, contra unei taxe, elaborăm un concept, aducem plantele, angajăm lucrătorii. Servicii garantate.

– În regulă.

Stella studie mesele lungi, pline cu mărfuri, capetele aspersoarelor de la sistemul de irigații, canalele de scurgere din pardoseala înclinată, de beton.

– Cînd începe sezonul, avem exponate cu plante anuale și perene în partea asta a clădirii. Se văd de-afară, cînd oamenii trec cu mașina, sau parchează. Avem o zonă umbrită pentru cele care au nevoie de umbră, continuă ea, în timp ce mergea mai departe, bocănind cu cizmele pe beton. Aici ne ținem plantele medicinale, iar acolo e o magazie suplimentară pentru ghivece, farfurii de plastic și etichete. În fund sînt serele pentru plantele din stoc, lăstarii, zonele de pregătire.

Picioarele îi scrîșniră pe pietriș, apoi își continuară drumul pe altă suprafață betonată. Arătă spre o zonă laterală unde stătea izolat stocul de iarnă.

– Dincolo de partea aia, care nu este accesibilă publicului, se află sectoarele de propagare și altoire. Facem mai mult plantări în container, dar am pregătit și o jumătate de hectar de teren, pentru stocul de cîmp. Cu heleșteul din spate, apa nu e o problemă.

Își urmară drumul, în timp ce Stella calcula, diseca... Ghemul încîlcit pe care îl simțea în stomac se transforma într-un bulgăre tare ca piatra.

Putea să *facă* ceva acolo. Să-și pună amprenta pe excelenta fundație construită de o altă femeie. Să facă în așa fel ca lucrurile să se îmbunătățească, iar afacerea să se extindă.

Împlinită? se întrebă. Provocată? La naiba, o să fie atît de ocupată, încît avea să simtă provocări și împliniri zi de zi și clipă de clipă.

Era perfect.

În jurul ei se întindeau serele albe de forma unor calote, bancurile de lucru, mesele cu exponate, umbrarele, paravanele, aspersoarele. Stella le vedea debordînd de plante.

Apoi Roz deschise ușa casei de propagare, iar Stella scoase o mică exclamație de plăcere, abia auzită, pe care nu și-o putuse reține.

Lăstarii încolțeau în containere, mlădițe tinere și delicate înălțîndu-se din pămîntul îngrășat. Coșuri deja plantate

atîrnau de cîrlige, unde fuseseră ajutate să înflorească timpuriu. În zona din fața casei se aflau plantele din stoc, rudele acestor pui. Șorțuri erau agățate în cîrlige, iar uneltele stăteau risipite pe mese sau adunate în găleți.

Tăcută, Stella porni în lungul culoarelor dintre containere, observînd că acestea erau etichetate clar. Putea identifica unele dintre plante fără să citească etichetele. Cosmos și columbină, petunii și pansele. Atît de departe în sud, peste doar cîteva săptămîni aveau să fie gata pentru a fi depuse în straturi, aranjate în urne de curte, amplasate în spații însorite sau unghere umbrite.

Va reuși să se răsădească și ea acolo, să-și înfigă rădăcinile? Să înflorească? Și fiii ei, de asemenea?

Grădinăritul era un risc, reflectă ea. Iar viața reprezenta un risc și mai mare. Cei inteligenți evaluau acele riscuri, le minimalizau și se străduiau să-și atingă scopurile.

– Aș vrea să văd zona de altoire, camerele de depozitare și birourile.

– În regulă. Mai bine să ieșim de-aici. O să ți se strice costumul.

Stella își privi hainele și văzu cizmele verzi. Rîse.

– Atîta despre aspectul profesional!

Rîsul ei o făcu pe Roz să dea aprobator din cap.

– Ești o femeie drăguță, și te îmbraci cu gust. Genul ăsta de imagine nu strică. Ți-ai sacrificat timpul ca să arăți bine pentru întîlnirea asta, ceea ce eu am neglijat să fac. Îmi place.

– Dumneata ai toate atuurile, domnișoară Harper. Poți să te prezinți cum vrei.

– Aici ai dreptate.

Se întoarse spre ușă, făcîndu-i semn s-o urmeze, și ieșiră în burnița rece de-afară.

– Să mergem la birou. N-are rost să umbli prin umezeală. Din ce alte motive te-ai mai mutat aici?

– Nu mai avea nici un rost să rămîn în Michigan. Ne mutaserăm acolo după ce ne-am căsătorit, eu și Kevin, datorită muncii lui. Presupun că am rămas acolo, după ce a murit, dintr-un soi de loialitate față de el, sau numai pentru că mă obișnuisem cu locurile. N-aș putea spune cu certitudine. Îmi plăcea munca mea, dar niciodată n-am simțit că-mi găsisem locul. Mai degrabă, aveam senzația că trăiesc de pe-o zi pe alta.

– Familie?

– Nu. Nu, în Michigan nu aveam pe nimeni. Doar eu și băieții. Părinții lui Kevin au murit, încă dinainte de a ne căsători noi. Mama mea locuiește la New York. Nu-mi place să stau în oraș, nici să-mi cresc copiii acolo. Și în plus, relațiile mele cu mama mea sînt cam... complicate. Așa cum se întîmplă adesea între mame și fiice.

– Slavă Domnului că am băieți.

– A, da, rîse din nou Stella, mai relaxată. Părinții mei au divorțat cînd eram mică. Cred că știi asta.

– Parțial. Cum spuneam, tatăl tău îmi place – și Jolene.

– Și mie. Așa că, în loc să înfig un bold în hartă, m-am hotărît să vin aici. Aici m-am născut. Nu mai țin minte aproape nimic, dar mă gîndeam, speram, să existe vreo legătură. Să fie, eventual, locul meu în lume...

Reveniră prin magazin, pînă în micul birou aglomerat la vederea căruia Stella, cu spiritul ei organizat, simți că i se strînge inima.

– Pe-ăsta nu-l prea folosesc, începu Roz. Am lucrurile împrăștiate peste tot, și aici, și-acasă... Nu stau prea mult aici, căci prefer să-mi petrec timpul în sere sau în grădină.

Trînti pe jos cărțile de grădinărit de pe un scaun, i-l indică Stellei, apoi se așeză pe marginea biroului aglomerat, în timp ce Stella se instală pe scaun.

– Îmi cunosc punctele tari, și mă pricep la afaceri. Am construit firma asta pornind de la zero, în mai puțin de cinci

ani. Cînd era mai mică decît în prezent, îmi puteam permite să fac greşeli. Acum am optsprezece angajaţi, în timpul sezonului. Oameni care depind de leafa pe care le-o plătesc. Aşa că n-am voie să fac greşeli. Ştiu cum să plantez, ce să plantez, cum să mă port cu salariaţii şi cum să tratez cu clienţii. Am spirit organizatoric.

– Aş spune că ai perfectă dreptate. De ce ai nevoie de mine – sau de cineva ca mine?

– Pentru că, printre toate lucrurile pe care le pot face – şi le-am făcut – există şi unele care nu-mi plac. Nu-mi place să organizez. Iar firma s-a extins prea mult ca s-o mai port singură pe umeri. Am nevoie de un ochi din afară, de idei noi şi de o minte limpede.

– Înţeleg. Una dintre cererile tale a fost ca administratorul pepinierei să locuiască la tine în casă, măcar în primele cîteva luni. Ei bine, eu...

– N-a fost o „cerere", ci o *cerinţă,* preciză ea pe un ton ferm, dezvăluindu-şi trăsătura de „dificilă" ce-i fusese atribuită. Începem cu noaptea-n cap, şi lucrăm pînă tîrziu. Vreau pe cineva aproape, la îndemînă, cel puţin pînă mă lămuresc dacă vom intra în ritm. Memphisul e prea departe, şi dacă nu eşti gata să-ţi cumperi foarte rapid o casă aflată la o distanţă de cel mult şaisprezece kilometri de a mea, altă soluţie nu există.

– Am doi băieţi foarte energici, şi un cîine.

– Îmi plac băieţii energici, iar cîinele n-o să mă deranjeze, dacă nu scormoneşte pămîntul. Dacă, însă, îmi scurmă grădinile, vom avea o problemă. Casa e mare. O să fie destul loc, pentru tine şi copii. Ţi-aş oferi vila de oaspeţi, dar nu l-aş putea scoate pe Harper de-acolo nici cu dinamită. Fiul meu cel mare, explică ea. Vrei slujba, Stella?

Stella deschise gura, apoi trase aer în piept, nesigură. Evaluase oare riscurile de a veni acolo? Era timpul să pornească spre o anume ţintă. Riscurile vieţii de femeie necăsătorită nu puteau fi lăsate să prevaleze asupra beneficiilor.

– Da. Da, domnişoară Harper. Îmi doresc foarte mult slujba asta.

– Atunci, o ai, declară Roz, întinzîndu-i mîna. Poţi să-ţi aduci lucrurile mîine – dimineaţa ar fi cel mai bine – ca să te instalezi. Ai la dispoziţie vreo două zile, trei, pînă te asiguri că se acomodează băieţii.

– Vă mulţumesc. Sînt foarte emoţionaţi, dar şi puţin cam speriaţi.

„Şi eu sînt la fel", îşi spuse ea.

– Trebuie să fiu sinceră cu dumneata, domnişoară Harper. Dacă băieţii mei nu se simt bine – după un interval de timp rezonabil ca să se adapteze – va trebui să-mi fac alte aranjamente.

– Dacă eram de altă părere, nu te-aş fi angajat. Şi spune-mi Roz.

* * *

În drum spre casa tatălui ei, cumpără o sticlă de şampanie şi una de cidru acidulat, ca să sărbătorească evenimentul. La jumătatea după-amiezii traficul era foarte aglomerat. Îi trecu prin minte că, oricît de complicat i s-ar fi părut la început, era mai bine că locuia în apropierea locului unde lucra.

Primise postul! O slujbă de vis, din punctul ei de vedere. Poate că încă nu ştia cum era să lucreze pentru Rosalind – spune-mi Roz! – Harper, şi încă mai avea multe de învăţat despre procesul de creştere a florilor în acea regiune – şi nu putea fi sigură nici cum aveau să privească ceilalţi angajaţi ordinele primite de la o străină. Şi yankee, pe deasupra!

Dar abia aştepta să înceapă lucrul.

Iar băieţii ei urmau să aibă mai mult spaţiu ca să se zbenguiască pe... proprietatea Harper. Presupunea că era cea mai potrivită denumire. Încă nu era pregătită să-şi cumpere o casă – nu înainte de a se asigura că vor rămîne acolo, nu înainte de a avea timp să cerceteze împrejurimile. Adevărul

era că în casa tatălui ei stăteau cam înghesuiți. Atît el cît și Jolene erau mai mult decît îngăduitori, dar nu se puteau înghesui la nesfîrșit într-o casă cu doar două dormitoare.

Aceasta era soluția cea mai practică, pe termen scurt cel puțin.

Își parcă SUV-ul vechi lîngă mașina de teren mică și cochetă a mamei sale vitrege și, luîndu-și sacoșa, se repezi spre ușă, prin ploaie.

Ciocăni. Îi dăduseră o cheie, dar se jena să intre ca la ea acasă.

Îi deschise Jolene, cu silueta ei zveltă accentuată de pantalonii negri de yoga și tricoul strîmt, de aceeași culoare. Deși se apropia de șaizeci de ani era departe de a-și arăta vîrsta.

– Te-am întrerupt din exerciții.

– Tocmai am terminat. Slavă Domnului! își tamponă Jolene fața cu un mic prosop alb, scuturîndu-și pe spaie claia de păr blond ca mierea. Nu ți-ai găsit cheia, iubito?

– Scuză-mă. Nu mă pot obișnui s-o folosesc, răspunse Stella, intrînd în casă, cu urechile ciulite. Ce liniște e aici...! Băieții unde sînt? Jos în pivniță, legați cu lanțuri?

– Tatăl tău i-a dus la Peabody, să vadă plimbarea de după-amiază a rațelor. M-am gîndit că le-ar plăcea să meargă doar ei trei, așa că am rămas aici, cu banda mea de yoga.

Își înclină capul într-o parte.

– Cîinele moțăie pe veranda cu plasă. Și ce te umfli-n pene așa?

– Cum să nu mă umflu în pene? M-a angajat!

– Știam eu... Știam eu! Felicitări! exclamă Jolene, încolăcindu-i gîtul cu brațele. Nici o clipă nu m-am îndoit. Roz Harper e o femeie deșteaptă. Știe să recunoască aurul, cînd îl vede.

– Simt un gol în stomac, și sînt cu nervii în pioneze. Ar trebui să-i aștept pe tata și pe băieți, dar...

Scoase șampania.

– Ce-ai zice de-un pahar de șampanie pînă vin ei, în cinstea noii mele slujbe?

– A, nu-mi spune de două ori! Mă bucur tare mult pentru tine.

O cuprinse cu un braț pe după umeri, în timp ce se întorceau spre camera mare.

– Spune-mi ce impresie ți-a făcut Roz.

– Nu m-a speriat așa de tare.

Stella puse sticla pe bufet, ca s-o destupe, în timp ce Jolene scotea din vitrină cupele de șampanie.

– Cam telurică, directă, încrezătoare în sine... Și casa aia...!

– E o frumusețe.

Jolene rîse, cînd dopul sări cu un pocnet.

– I-auzi, i-auzi, ce sunet decadent, în toiul unei după-amiezi liniștite. Familia lor deținea Harper House de generații. De fapt, Roz e o Ashby prin căsătorie – prima. A revenit la numele de Harper după ce a doua a eșuat.

– Spune-mi detaliile, Jolene, bine? Tata n-o să sufle un cuvînt.

– Mă-mbeți cu șampanie ca să auzi bîrfele? Vai, iubito, îți mulțumesc...!

Se așeză pe un taburet, ridicînd paharul.

– Mai întîi, pentru Stella noastră și începutul ei promițător!

Stella ciocni cu ea paharul, apoi bău.

– Mmmmm... Delicios. Și acum, detaliile.

– S-a măritat de tînără. La doar optsprezece ani. Ceea ce s-ar numi o partidă – familii bune, din același cerc social. Mai important, s-au luat din dragoste. Li se citea în ochi. Era cam prin aceeași perioadă cînd m-am îndrăgostit și eu de tatăl tău, iar o femeie recunoaște la altcineva sentimentele pe care le trăiește ea însăși. Cînd s-a născut Roz, mama ei se

apropia de patruzeci, iar tatăl ei mergea pe cincizeci. După naştere, mama ei nu şi-a mai revenit niciodată, sau se complăcea în postura de nevastă bolnăvicioasă – depinde cu cine stai de vorbă. Dar, în orice caz, Roz i-a pierdut pe amîndoi în mai puţin de doi ani. Trebuie să fi fost gravidă cu al doilea fiu al ei, pe-atunci. Acesta ar fi... stai... Austin, cred. Ea şi John au luat în primire Harper House. I-a născut pe cei trei băieţi, iar cînd al treilea era încă foarte mic, John a murit. Îţi dai seama cît de greu trebuie să fi fost pentru ea.

– Sigur.

– N-am mai văzut-o ieşind din casă aproape deloc... doi, trei ani, cred. Cînd a început să circule din nou, să se vadă cu lumea, să dea petreceri şi aşa mai departe, au început să circule zvonuri, cum era şi firesc. Cu cine-o să se mărite, cînd... Ai văzut-o cum arată. E o femeie frumoasă.

– Frapantă, da.

– Şi, aici, o genealogie ca a ei valorează cît propria greutate în aur. Înfăţişarea, sîngele – ar fi putut avea orice bărbat îşi dorea. Mai tînăr, mai bătrîn, între două vîrste, burlac, căsătorit, bogat sau sărac. Dar ea a rămas singură. Şi-a crescut băieţii.

Singură, îşi spuse Stella, sorbind din şampanie. Înţelegea foarte bine o asemenea alegere.

– Şi a păstrat discreţia asupra vieţii ei private, continuă Jolene, spre consternarea înaltei societăţi din Memphis. A făcut un mare tam-tam atunci, cînd l-a concediat pe grădinar – pe amîndoi, mai bine zis. S-a luat după ei cu un Weedwacker, din cîte spun unii, şi i-a fugărit pînă cînd au ieşit de pe proprietate.

– Serios? întrebă Stella, cu ochii mari de admiraţie. Chiar aşa?

– Aşa am auzit, şi aşa ştie lumea, în cazul în care o fi adevărat. Noi, aici, preferăm adesea variantele mai distractive ale adevărului. Se pare că i-au scos din pămînt nişte

plante, sau aşa ceva... Nu lăsa pe nimeni să se atingă de ele, singură le făcea pe toate. Şi pe urmă, ce să vezi – să tot fi trecut vreo cinci ani, cred – a construit grădina aia din capătul de vest. S-a măritat acum vreo trei ani, şi imediat a divorţat. Iubito, ce-ar fi să bem două pahare de şampanie la aperitiv?

– De ce nu? se învoi Stella, turnînd din nou. Şi, ce s-a întîmplat cu cel de-al doilea soţ?

– Hmm. O fire foarte lunecoasă... Chipeş ca păcatul şi de două ori mai fermecător. Bryce Clerk *zicea* că ai lui sînt din Savannah, dar eu n-aş crede o vorbă din cîte-i ies pe gură, nici dac-ar avea-o aurită. Oricum, arătau extraordinar împreună, dar lui îi plăcea să se afişeze cu diverse femei, iar verigheta nu i-a schimbat năravurile. S-a descotorosit imediat de el.

– Bravo ei.

– Cu Roz nu e de glumit.

– Ba bine că nu!

– Aş zice că e mîndră, dar nu vanitoasă, dură, dar nu aspră – sau nu prea aspră, deşi sînt unii care nu mi-ar da dreptate. O prietenă minunată, şi o duşmancă redutabilă. Poţi să-i faci faţă, Stella. Tu poţi face faţă oricui.

Stellei îi plăcea ca oamenii să creadă asta despre ea, dar fie şampania, fie nervozitatea o făcea să simtă o uşoară greaţă de la stomac.

– Ei bine, vom afla.

Capitolul 3

Avea o maşină plină de bagaje, o servietă doldora de însemnări şi schiţe, un cîine foarte nefericit care deja îşi exprimase opinia despre mutare vomînd pe fotoliul din dreapta şi doi băieţi care se ciorovăiau nervoşi pe bancheta din spate.

Trăsese deja pe dreapta ca să rezolve problema cu cîinele şi fotoliul, şi în pofida gerului de ianuarie, deschisese larg ferestrele. Parker, terrierul lor din Boston, stătea prăvălit pe podeaua maşinii, cu o mutră jalnică.

Nu ştia de ce se certau băieţii, şi de vreme ce încă n-ajunseseră la păruială, îi lăsă în pace. Ştia că erau la fel de nervoşi ca Parker pentru că iar se mutau.

Îi dezrădăcinase. Indiferent cît de atent sapi, organismul resimte totuşi şocul. Acum, cu toţii aveau să se răsădească. Spera să găsească un sol mai fertil. Trebuia s-o creadă, altfel i s-ar fi făcut la fel de rău ca lui Parker.

– Nu pot să te sufăr, băi maţe fripte şi slinoase! declară Gavin, la cei opt ani ai săi.

– Nu pot să-ţi sufăr fundu' ăla mare şi gras! replică Luke, care tocmai împlinise şase.

– Şi eu nu pot să-ţi sufăr urechile alea nasoale de elefant.

– Şi eu nu pot să-ţi sufăr *moaca* ta naşpa!

Stella oftă şi dădu radioul mai tare.

Aşteptă să ajungă la coloanele de cărămidă care flancau aleea proprietăţii Harper. Intră cu maşina pe poartă, scoţînd-o de pe drum, apoi opri. Un moment, nu făcu decît să stea

nemişcată, în timp ce pe bancheta din spate continua să plouă cu insulte. Parker îi aruncă o privire prudentă, apoi se ridică să adulmece aerul de-afară, pe fereastră.

Stella închise radioul şi rămase aşezată. Glasurile din spatele ei continuară mai încet, pînă cînd se lăsă tăcerea.

– Deci, iată la ce mă gîndeam, începu Stella, pe un ton normal, de conversaţie. Ar trebui să-i facem o şmecherie doamnei Harper.

Gavin se aplecă înainte.

– Ce şmecherie?

– Una grozavă. Nu-s sigură dac-o să ne meargă. E foarte isteaţă, mi-am dat seama. Aşa că trebuie să fim foarte, foarte şireţi.

– Eu pot să fiu şiret, o asigură Luke.

Privirea pe care o aruncă în oglinda retrovizoare o înştiinţă că roşeaţa provocată de dorinţa de a se încăiera îi dispăruse de pe chip.

– Okay, deci, iată care-i planul, se răsuci Stella în scaun, spre amîndoi.

O frapă, aşa cum i se întîmpla adesea, cît de interesant combinau trăsăturile ei cu ale lui Kevin. Ochii ei albaştri pe chipul lui Luke, cei verzi-cenuşii ai lui Kevin, pe al lui Gavin. Gura ei pe faţa lui Gavin, a lui Kevin pe-a lui Luke. Coloraţia ei – bietul copilaş! – la Luke, şi blondul strălucitor al lui Kevin la Gavin.

Făcu o pauză de efect, observînd că amîndoi erau la fel de atenţi.

– Nu, nu ştiu... clătină ea din cap, cu regret. Probabil că nu-i o idee prea bună.

Urmară rugăminţi, proteste şi multe ţopăieli pe banchetă care-l făcură pe Parker să se lanseze în lătrături entuziaste.

– Okay, okay, ridică Stella mîinile. Uite cum facem: mergem cu maşina pînă în faţa casei, şi urcăm la uşă. Iar

cînd intrăm, şi o veţi cunoaşte pe doamna Harper – aici va trebui să fiţi foarte vicleni, şi foarte deştepţi...

– Putem să fim! strigă Gavin.

– Ei bine, cînd ajungem acolo, va trebui să vă prefaceţi că sînteţi... ştiu că vă e foarte greu, dar cred că o să reuşiţi. Va trebui să vă prefaceţi că sînteţi doi băieţi foarte politicoşi, bine-crescuţi şi manieraţi.

– Putem! Pu...

Dintr-odată, chipul lui Luke se schimonosi.

– Auzi...

– Iar eu va trebui să mă prefac că nu mă mir deloc să descopăr ce manieraţi sînteţi. Ce ziceţi, o să ne reuşească?

– Poate că n-o să ne placă aici... mormăi Gavin.

Se simţea cuprinsă de remuşcări, dar şi uşor nervoasă.

– Poate că nu... şi poate că da. Nu ne rămîne decît să vedem.

– Aş vrea mai degrabă să stăm cu tata-mare şi Buni Jo la ei în casă, murmură Luke, cu un tremur al gurii care-i frînse inima Stellei. Ce zici?

– Nu mai putem, serios. Dar o să le facem vizite, multe vizite. Şi vor veni şi ei în vizită la noi. Acum, c-o să locuim aici, o să-i putem vedea tot timpul. Trebuie să fie o mare aventură, aţi uitat? Dacă încercăm, dacă ne străduim cu adevărat, şi nu reuşim să ne simţim bine, vom recurge la altă soluţie.

– Aici oamenii vorbesc caraghios, se plînse Gavin.

– Nu, vorbesc doar diferit.

– Şi nu e zăpadă. Cum să construim oameni de zăpadă şi să ne dăm cu sania, dacă nu ninge?

– Cu asta m-ai încuiat, dar vom avea alte lucruri de făcut.

Oare avusese parte de ultimul Crăciun alb din viaţa ei? Cum de nu se gîndise la asta mai dinainte?

Gavin îşi repezi bărbia în faţă.

– Dacă-i rea, eu nu stau aici.

– S-a făcut.

Stella porni maşina, trase aer în piept, ca să-şi adune puterile, şi-şi continuă drumul pe alee.

Peste cîteva momente, îl auzi pe Luke minunîndu-se:

– Ce mare e!

Se întrebă cum arăta casa în ochii copiilor ei. Oare ceea ce-i copleşea era simpla mărime a construcţiei cu două etaje? Sau observau şi detaliile? Piatra de un galben-pal, deschis de tot, coloanele maiestuoase, farmecul intrării cu scara dublă care ducea la etaj şi al frumoasei terase ce se întindea de jur împrejur?

Sau nu-i percepeau decît masivitatea – de trei ori mai mare decît căsuţa lor din Southfield?

– E foarte veche, le spuse ea. Are peste o sută cincizeci de ani. Iar familia doamnei Harper a locuit aici dintotdeauna.

– Şi ea are o sută cincizeci de ani? vru să ştie Luke, care se alese cu un ghiont în coaste de la fratele său.

– Fraiere. Păi atunci ar fi *moartă*. Şi-ar umbla viermii pe ea...

– Trebuie să-ţi reamintesc că băieţii politicoşi, manieraţi şi bine-crescuţi nu-şi fac fraţii „fraieri". Vedeţi peluza asta? Nu-i aşa că lui Parker îi va plăcea să se plimbe pe-aici? Şi voi veţi avea atît de mult spaţiu de joacă... Dar aveţi grijă să nu vă apropiaţi de grădini şi de straturile de flori, la fel ca acasă. În Michigan, preciză ea. Şi va trebui s-o întrebăm pe doamna Harper unde aveţi voie să vă duceţi şi unde nu.

– Copacii ăştia sînt chiar mari, murmură Luke. Foarte mari.

– Cel de-acolo? E un sicomor, şi pun pariu că-i şi mai bătrîn decît casa.

Opri maşina în parcarea circulară, admirînd combinaţiile dintre arţarii roşii japonezi, cedrii aurii şi azaleele din rondul central.

Apoi îi puse lui Parker lesa, cu mîini puţin mai sigure decît bătăile inimii.

– Gavin, ia-l tu pe Parker. Ne vom întoarce să luăm lucrurile după ce intrăm în casă şi vorbim cu doamna Harper.

– O să ne ia de sus? întrebă Gavin.

– Da. Trista şi îngrozitoarea soartă a copiilor – să fie luaţi de sus de către adulţi. Şi-mi mai plăteşte şi mie salariul, aşa că şi faţă de mine va adopta aceeaşi atitudine. Toţi sîntem în aceeaşi barcă.

În timp ce coborau, Gavin luă lesa lui Parker.

– Nu-mi place de ea.

– De-asta te iubesc eu pe tine, Gavin, îi ciufuli Stella părul blond şi ondulat. Mereu gîndeşti pozitiv. Okay, să mergem.

Îi luă de mînă pe amîndoi, strîngîndu-i uşor. Porniră toţi patru spre intrarea cu copertină.

Uşile duble, vopsite în acelaşi alb imaculat şi lucios ca brîul casei, se deschiseră brusc.

– În sfîrşit! exclamă David, desfăcînd braţele. Bărbaţi! Nu mai sînt în inferioritate numerică.

– Gavin, Luke, el e domnul... Scuză-mă, David, nu-ţi ştiu numele de familie.

– Wentworth. Dar, să rămînem la „David".

Se lăsă pe vine, privindu-l în ochi pe Parker, care lătra de zor.

– Ce problemă ai, băiete?

Drept răspuns, Parker îşi propti labele dinainte pe genunchiul lui David şi începu să-l lingă pe faţă, cu însufleţire.

– Aşa mai merge. Haideţi în casă. Vine şi Roz, imediat. E sus, la telefon, muştruluieşte un furnizor în legătură cu o livrare.

Intrară în holul spaţios, unde băieţii încremeniră, cu ochii holbaţi.

– Cam mistocuţ, hmm?

– Ca o biserică...

– Noo, îi zîmbi David lui Luke. Are unele părţi mai deosebite, dar nu-i decît o casă. O să facem un tur, dar poate vreţi nişte ciocolată fierbinte, să vă mai reveniţi, după drum.

– David face o ciocolată delicioasă, declară Roz, începînd să coboare scara graţioasă care împărţea holul în două; purta haine de lucru, la fel ca în ajun. Cu multă frişcă.

– Doamnă Harper, băieţii mei. Gavin şi Luke.

– Sînt foarte încîntată de cunoştinţă, Gavin, îi întinse Roz mîna.

– El e Parker. E cîinele nostru. Un cîine nemaipomenit!

– Şi foarte frumos. Parker, îl salută ea, mîngîindu-l prietenos.

– Eu sînt Luke. Am şase ani şi sînt în clasa întîi. Ştiu să-mi scriu numele.

– Ba nu ştie, se strîmbă Gavin, cu dezgust frăţesc. Ştie doar să şi-l deseneze.

– Trebuie să înceapă de undeva, nu? Mă bucur foarte mult să te cunosc, Luke. Sper c-o să vă simţiţi cu toţii bine aici.

– Nu arătaţi deloc bătrînă, comentă Luke, făcîndu-l pe David să pufnească în rîs.

– Vai, îţi mulţumesc. Şi nici nu mă simt bătrînă, în cea mai mare parte a timpului.

Simţind că i se face rău, Stella zîmbi forţat.

– Le-am spus băieţilor cît de veche e casa, şi că familia ta a locuit aici dintotdeauna. E puţin cam încurcat.

– Eu nu sînt aici de cînd e casa. Ce-ar fi să bem ciocolata aia, David? Vom sta în bucătărie, ca să ne cunoaştem mai bine.

– E soţul dumneavoastră? întrebă Gavin. De ce nu vă cheamă la fel?

– Nu vrea să se mărite cu mine, replică David, în timp ce-i conducea prin hol. Îmi frînge sărmana inimă, care plînge cu lacrimi amare...

– Te tachinează. David are grijă de casă, şi de aproape toate celelalte. Locuieşte aici.

– E şi şefa ta? îl trase Luke pe David de mînă. Mama a zis că ne e şefă tuturor.

– O las să creadă că da.

David îi conduse în bucătăria cu plăci de granit şi lemn cald de cireş. Sub fereastra largă se afla o banchetă cu perne albastre ca safirul.

În ghivecele albastre de pe bufet creşteau diverse plante. Oalele de cupru luceau.

– Acesta e domeniul meu, le spuse David. Aici eu sînt şeful – ca să ştiţi ordinea la ciugulit. Îţi place să găteşti, Stella?

– Nu ştiu dacă ăsta e cuvîntul cel mai potrivit, dar ştiu că nu-s în stare de nimic care să-mi dea dreptul la o bucătărie ca asta.

Două frigidere Sub-Zero, un aragaz stil restaurant, după cîte se părea, cuptoare duble, şi metri pătraţi de suprafaţă de lucru.

Şi micile detalii care făceau ca un loc serios de muncă să arate familiar, observă ea uşurată. Căminul de cărămidă în care ardea un foc prietenos, vitrina veche plină cu veselă antică, bulbi de lalele şi iacinte înflorind pe o masă făcută dintr-un butuc de măcelărie.

– Eu trăiesc ca să gătesc. Îţi pot spune că-i destul de frustrant să-mi irosesc talentele cu Roz. Ea ar prefera să mănînce doar fulgi reci de cereale. Iar Harper rareori îşi face apariţia.

– Harper e fiul meu cel mai mare. Locuieşte în vila de oaspeţi. O să-l vedeţi din cînd în cînd.

– El e savantul nebun, completă David, luînd o oală şi punga cu bucăţi de ciocolată.

– Face monştri? Ca Frankenstein? întrebă Luke, luîndu-şi iar mama de mînă.

– Frankenstein era doar un film, îi reaminti Stella. Fiul doamnei Harper lucrează cu florile.

– Poate că într-o zi o să facă una uriaşă, care să şi vorbească...

Încîntat, Gavin se apropie de David.

– N-n!

– „Sînt mai multe lucruri în cer şi pe pămînt, Horatio"... Ia adu taburetul ăla-ncoa', tinere prieten, ca să-l priveşti pe maestru cum face cea mai bună ciocolată din lume.

– Ştiu că-n curînd o să vrei să te întorci la lucru, îi spuse Stella lui Roz. Am nişte însemnări şi schiţe la care am lucrat aseară. Aş vrea să ţi le arăt la un moment dat.

– Ai fost tare ocupată.

– Doar nerăbdătoare.

Aruncă o privire spre Luke, care-i lăsă mîna şi se duse să se aşeze lîngă fratele lui, pe taburet.

– În dimineaţa asta am o întîlnire cu directorul şcolii. Băieţii ar trebui să poată începe cursurile mîine. Mă gîndeam că aş putea cere de la secretariatul şcolii recomandări pentru asistenţa dinainte şi de după cursuri, şi atunci...

– Ei! interveni David, punînd ciocolata bătută şi laptele în oală. Ăştia sînt oamenii mei de-acum. Credeam c-au să stea cu mine, să-mi dea o mînă de ajutor, cînd nu sînt la şcoală.

– Nu ţi-aş putea cere să...

– Putem să stăm cu David! o întrerupse Gavin. Ar fi okay.

– Nu ştiu...

– Sigur, depinde, remarcă dezinvolt David, în timp ce adăuga zahăr în oală. Dacă nu le place PlayStation, n-am făcut nici o afacere. Am şi eu standardele mele.

– Mie-mi place PlayStation! declară Luke.

– De fapt, trebuie să *moară* după PlayStation.

– Eu, eu! se repeziră amîndoi într-un glas, săltînd pe taburet. *Mor* după PlayStation!

– Stella, pînă termină ei aici, ce-ar fi să-ţi aducem unele lucruri din maşină?

– În regulă. Venim într-un minut. Parker...

– Cîinele se simte foarte bine, zise David.

– În regulă. Atunci, ne întoarcem imediat.

Roz aşteptă să ajungă la uşa din faţă.

– Lui David îi plac foarte mult copiii.

– Oricine şi-ar da seama.

Stella constată că-şi răsucea nervoasă brăţara ceasului şi făcu un efort să se stăpînească.

– Simt numai că abuzez de el. L-aş plăti, desigur, dar...

– O să vă înţelegeţi între voi. Voiam doar să-ţi spun – ca de la o mamă la alta – că poţi avea încredere în el: o să-i supravegheze, o să-i distreze şi o să... sau, de fapt, nu, nu poţi avea încredere c-o să-i ferească de pozne. De cele serioase, da, dar nu şi de cele obişnuite.

– Pentru asta, ar trebui să aibă puteri supraomeneşti.

– Practic, a crescut în casa asta. Mi-e ca un al patrulea fiu.

– Aşa, mi-ar fi incomparabil mai uşor. N-ar mai trebui să-i car pînă la o guvernantă.

„O altă străină", adăugă ea în gînd.

– Iar tu nu eşti obişnuită să ai o viaţă uşoară.

– Nu sînt, într-adevăr.

Din bucătărie se auzeau hohote de rîs ascuţit.

– Dar vreau ca băieţii mei să fie fericiţi, şi cred că asta contează aici.

– Minunat sunet, nu-i aşa? Mi-a lipsit. Hai, să-ţi luăm lucrurile.

– Va trebui să-mi indici limitele, continuă Stella, în timp ce ieşeau. Unde se pot duce băieţii, unde n-au voie... Trebuie să îndeplinească anumite sarcini şi să respecte regulile. Aşa i-am obişnuit acasă. În Michigan...

– Am să mă gîndesc la asta. Deşi David – cu toate că eu sînt şefa peste voi toţi – probabil şi-a şi făcut nişte idei. Apropo, şi cîinele e drăguţ.

Scoase din portbagajul SUV-ului două valize.

– Cîinele meu a murit anul trecut, şi n-am avut inimă să-mi iau altul. E plăcut să ai un cîine prin preajmă. Are şi un nume frumos.

– Parker – de la Peter Parker. Acesta e...

– Spiderman. Şi eu am crescut trei băieţi.

– Într-adevăr.

Stella luă încă o valiză şi o cutie de carton. Îşi simţi muşchii încordîndu-se, în timp ce Roz ducea bagajele cu uşurinţă vizibilă.

– Voiam să întreb cine mai locuieşte aici, sau ce alţi angajaţi mai aveţi.

– Numai pe David.

– Aşa...? Cînd am venit, a spus că-i dominat de femei...

– Are dreptate. Sîntem David, eu şi Mireasa Harper.

În timp ce intra în casă cu valizele şi începea să urce scara, Roz adăugă:

– Ea e fantoma noastră.

– E...

– Ar fi surprinzător ca o casă atît de veche să nu fie bîntuită.

– Cred că se poate spune şi aşa... murmură Stella, convinsă că Roz se amuza pe seama nou-veniţilor. De bună seamă, stafiile ar fi îmbogăţit folclorul de familie.

– Aveţi la dispoziţie aripa de vest. Cred că au să vă placă toate camerele pe care le-am ales. Eu stau în aripa de est, iar apartamentul lui David e lîngă bucătărie. Toată lumea are dreptul la o viaţă privată, condiţie pe care întotdeauna am considerat-o vitală pentru bunele relaţii între oameni.

– E cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o în viaţa mea.

– Nu-i aşa?

Roz se opri un moment, privind afară pe ferestrele care dădeau într-una dintre grădini.

– Iarna este cam umedă, şi trebuie să chemăm întruna ba instalatorul, ba electricianul, ba pe cine ştie cine... Dar o

iubesc ca pe viața mea. Unii ar putea considera că-i o risipă, pentru o femeie singură.

– E a ta. Căminul familiei tale.

– Exact. Şi aşa va rămîne, orice-ar fi. Uite, aici veți sta. Toate camerele au ieşire pe terasă. Te las pe tine să hotărăşti dacă e cazul s-o încui pe cea din camera băieților. M-am gîndit că vor dori să stea împreună, mai ales într-o casă nouă.

– E perfect! confirmă Stella, urmînd-o în cameră. O, cît o să le placă! Mult spațiu, lumină...

Puse cutia şi valiza pe unul dintre cele două paturi identice.

– Dar... antichități... constată ea, trecîndu-şi degetele peste scrinul pentru copii. Mă îngrozesc.

– Mobila e făcută pentru a fi folosită. Iar piesele de valoare, respectate.

– Crede-mă, am să le spun!

„Doamne, te rog, ai grijă să nu spargă nimic!"

– Tu stai alături. Baia face legătura între camere, arătă Roz, înclinînd capul. Am presupus că vei dori să fii aproape, măcar la început.

– Perfect.

Stella intră în baie. Cada încăpătoare, cu gheare, stătea pe o platformă de marmură, în fața uşilor terasei. La ferestre puteau fi trase jaluzelele romane. Toaleta se afla într-o cabină înaltă, construită din lemn de brad galben, şi avea lanț – ce mult o să le placă băieților!

Lîngă lavaboul cu piedestal se găsea un încălzitor de prosoape din alamă, pe care erau aşezate deja cîteva prosoape pufoase, verzi ca marea.

Prin uşa de legătură se vedea camera ei, luminată de soarele iernii. Podelele din lemn de stejar erau decorate cu rizomi.

În fața şemineului de marmură albă, deasupra căruia se afla un tablou ce reprezenta o grădină înflorită, în toiul verii, fusese amenajat un fel de salonaş intim.

Patul cu baldachin de voal alb şi sidefiu era acoperit de un munte de perne din mătase, de culori pastelate. Biroul, cu oglinda sa ovală prelungă, era din lemn de mahon lucitor, la fel ca masa de toaletă fermecător de feminină şi dulapul cu incrustații.

– Încep să mă simt ca o Cenuşăreasă la bal.

– Dacă ți se potriveşte pantoful, replică Roz, punînd jos valizele. Vreau să te instalezi cît mai comod, iar băieții tăi să se simtă bine, pentru c-am să te pun la muncă, nu glumă. E o casă mare, iar David ți-o va arăta pe toată, la un moment dat.

Îşi ridică mînecile cămăşii, în timp ce se uita în jur.

– Nu sînt o femeie sociabilă, deşi îmi place compania persoanelor pe care le agreez. Cred că-mi vei fi simpatică. Deja îmi plac copiii tăi.

Apoi se uită la ceas.

– Mă duc să beau ciocolata aia fierbinte – nu rezist niciodată – apoi am să mă apuc de treabă.

– Aş vrea să trec pe la tine, să-ți prezint unele dintre ideile mele, mai tîrziu.

– Bine. Caută-mă.

* * *

Şi asta făcu. Deşi avusese de gînd să-i aducă pe copii cu ea după întîlnirea de la şcoală, n-o lăsă inima să-i ia de lîngă David.

Atîta despre grijile ei în legătură cu adaptarea lor într-o casă nouă, plină de străini.

De data asta se îmbrăcase mai potrivit, cu pantofi solizi care avuseseră parte de noroi destul la viața lor, blugi îndelung purtați şi un pulover negru. Cu servieta în mînă, porni spre intrarea principală a centrului de grădinărit.

La tejghea lucra aceeaşi femeie, dar de astă dată servea o clientă. Stella observă o dieffenbachia mică într-o glastră

roşie şi patru bambuşi norocoşi, legaţi decorativ cu cînepă, puşi deja într-o cutie plată de carton.

O pungă cu pietre şi o vază pătrată de sticlă aşteptau să fie facturate.

Bun.

– Roz e pe-aici? întrebă ea.

– A... răspunse Ruby, cu un gest vag. Pe-aici, pe undeva...

– E în regulă, atunci am s-o găsesc. Sînt foarte distractive, îi spuse Stella clientei, arătînd spre beţele de bambus. N-au nevoie de îngrijiri, şi au un aspect original. Vor arăta excelent, în vaza aia.

– Mă gîndeam să le pun pe placa din baie. Ceva nostim şi drăguţ...

– Perfect. Şi sînt excelente ca daruri. Vădesc mai multă imaginaţie decît florile obişnuite.

– La asta nu m-am gîndit... Ştiţi, s-ar putea să mai iau un set.

– Sigur nu veţi regreta.

Îi zîmbi radios, apoi porni spre sere, felicitîndu-se din mers. Nu se grăbea s-o găsească pe Roz. Avea ocazia să se uite prin jur de una singură, să vadă proviziile, stocul, exponatele, topografia locurilor. Şi să mai ia însemnări.

Stătu mai mult timp în zona de propagare, studiind evoluţia lăstarilor, tipurile de plante din stoc şi starea în care se aflau.

Abia peste aproape o oră trecu în zona de altoiri. Auzea muzică – formaţia Corrs, parcă – de după o uşă.

Aruncă o privire înăuntru. Pe ambele laturi ale serei se întindeau mese lungi, iar altele două erau puse în centru. Mirosea a muşchi de turbă.

Peste tot se vedeau ghivece, unele cu plante care fuseseră sau tocmai erau altoite. De marginile meselor erau agăţate planşete, ca fişele de observaţie dintr-un spital. Un computer stătea înghesuit într-un colţ, cu displayul pulsînd de culori ce păreau să se succeadă în ritmul muzicii.

O zări pe Roz în capătul opus, stînd în spatele unui bărbat, pe un taburet. Omul lucra, adus de spate. Roz îşi ţinea mîinile în şolduri.

– Nu poate dura mai mult decît o oră, Harper. Firma asta e şi a ta, nu numai a mea, şi trebuie s-o cunoşti îndeaproape.

– O s-o cunosc, o s-o cunosc, da' fir-ar să fie, sînt foarte ocupat aici. Tu eşti aia care vrea s-o vadă cum se descurcă, aşa că las-o să se descurce. Ce-mi pasă mie?

– Mai există şi bune maniere pe lumea asta, zise Roz exasperată. Nu-ţi cer decît să te prefaci, o oră măcar, să schimbaţi cîteva cuvinte.

Aceste comentarii o făcură pe Stella să-şi amintească ce spusese despre propriii ei fii. Nu-şi putu stăpîni rîsul, dar se strădui să şi-l mascheze cu o tuse, în timp ce pornea pe culoarul îngust.

– Scuzaţi-mă că vă întrerup. Eu tocmai...

Se opri lîngă un ghiveci, studiind tulpina altoită şi frunzele noi.

– Pe asta n-o recunosc.

– Dafin, zise fiul lui Roz, de-abia învrednicind-o cu o privire.

– Varietatea perenă. Şi aţi folosit un altoi cu despicare superficială într-o parte.

Harper se întrerupe din lucru, răsucindu-se cu scaunul. Chipul lui semăna cu acela al mamei sale – aceleaşi oase bine conturate, aceiaşi ochi strălucitori. Părul negru era considerabil mai lung decît al ei, destul de lung ca să şi-l lege la spate cu o bucată de rafie. La fel ca ea, era zvelt, îmbrăcat neglijent în blugi găuriţi peste tot şi un tricou Memphis University mînjit cu pămînt.

– Te pricepi la altoiri?

– Doar în linii mari. Am altoit aşa o camelie, o dată. S-a prins foarte bine. În general, prefer tăieturile. Eu sînt Stella. Îmi pare bine să te cunosc, Harper.

Harper îşi şterse mîna de blugi înainte de a i-o întinde.

– Mama zice că ai să ne organizezi.

– Acesta e planul, şi sper să nu fie prea dureros pentru nici unul dintre noi. La ce lucrezi aici? întrebă ea, păşind peste un şir de ghivece acoperite cu pungi de plastic curate, ţinute la distanţă cu cîte patru araci de plantele altoite.

– Gypsophilia – respiraţia-pruncului. Încerc albastru, roz şi alb.

– Albastru. Culoarea mea favorită. Nu vreau să te reţin. Speram, îi spuse ea lui Roz, să găsim alt loc unde să discutăm despre unele dintre ideile mele.

– La birou, nici o speranţă. Harper?

– E în regulă. Duceţi-vă. Vin şi eu în cinci minute.

– Harper.

– Bine, în zece. Da' asta-i ultima ofertă.

Rîzînd, Roz îl lovi uşor în creştetul capului.

– Să nu mă faci să mai vin aici după tine.

– Tranca, tranca, tranca... mormăi el, deşi zîmbea.

Afară, Roz oftă.

– Cînd se propteşte acolo, numai cu-o furcă-nfiptă-n fund îl mai urneşti. E singurul dintre băieţii mei pe care-l interesează firma asta. Austin e reportez, lucrează la Atlanta. Mason e medic, sau o să fie. Îşi face stagiul de internist la Nashville.

– Cred că eşti foarte mîndră de ei.

– Sînt, dar îi văd prea rar. Iar pe Harper, deşi îl am aici, alături de mine, trebuie să-l fugăresc ca pe un cîine ca să putem schimba două vorbe.

Se aşeză pe marginea unei mese.

– Ei, ce mi-ai adus?

– Seamănă cu tine.

– Mi s-a mai spus. Eu îl văd doar pe el, şi atît. Băieţii tăi sînt cu David?

– Nici cu ranga nu i-aş putea desprinde de lîngă el, răspunse Stella, deschizîndu-şi servieta. Am făcut cîteva însemnări.

Roz aruncă o privire spre teancul de hîrtii, încercînd să nu se strîmbe.

– Mie-mi spui...?

– Şi am mai făcut şi cîteva schiţe pentru o schimbare a topografiei ca să crească vînzările şi să fie puse în valoare plantele. Ai o poziţie strategică bună, peisaj şi amenajări excelente, şi o intrare foarte atrăgătoare.

– Parc-aud că se apropie un „dar"...

– Dar...

Stella îşi umezi buzele.

– Nivelul de vînzări cu amănuntul, de la parter, prezintă unele deficienţe organizatorice. Cu unele schimbări, s-ar combina mai bine cu zona a doua şi accesul la sectoarele principale cu plante. Iar un plan organizatoric funcţional...

– Un plan organizatoric funcţional... Dumnezeule!

– Stai liniştită, n-o să doară. E nevoie de stabilirea responsabilităţilor pentru zona funcţională. Asta include vînzările, producţia şi propagarea. E clar că ai talent la promovare, dar în momentul de faţă ai nevoie de mine ca să coordonez producţia şi vînzările. Dacă mărim volumul de vînzări, aşa cum am propus aici...

– Ai făcut diagrame...! remarcă Roz, oarecum surprinsă. Şi grafice. Mă sperii!

– N-ai de ce, rîse Stella, apoi o privi în ochi. Okay, într-o mică măsură, poate. Dar dacă te uiţi la schema asta, vezi că managera firmei – adică eu – şi cu tine le avem pe toate sub control. De-aici se bifurcă propagarea – tu şi Harper, cred; managerul de producţie – eu; managerul de vînzări – tot eu. Deocamdată, cel puţin. Va trebui să delegi şi/sau să angajezi pe cineva ca să răspundă de producţia pe teren şi/sau în containere. Secţia asta de-aici se ocupă de personal, pe funcţii, cu atribuţii şi responsabilităţi.

– În regulă.

Pufnind scurt, Roz își masă ceafa.

– Înainte să-mi stric ochii citind toate astea, dă-mi voie să-ți spun că deși mă gîndesc să mai angajez personal, Logan, decoratorul meu de exterioare, ține sub control producția pe teren în momentul de față. Eu pot conduce în continuare producția în containere. N-am creat firma asta ca să stau degeaba în timp ce alții muncesc pentru mine.

– Perfect. Atunci, la un moment dat, aș dori să mă întîlnesc cu Logan, ca să ne coordonăm planurile.

Roz zîmbi subțire.

– Ar fi interesant.

– Între timp, dacă tot sîntem aici, ce-ar fi să mergem cu însemnările și schițele mele la primul nivel al secției de vînzări și să parcurgem totul la fața locului? Îți vei da seama la ce mă gîndesc, iar mie îmi va fi mai simplu să-ți explic.

Mai simplu? se întrebă Roz, în timp ce sărea jos de pe masă. Nu credea că o să mai fie ceva simplu, din acel moment.

Dar, cu siguranță, nici plicticos n-avea să fie.

Capitolul 4

Totul era perfect. Muncea ore în șir, dar deocamdată era vorba mai mult de planuri. Puține lucruri îi plăceau Stellei mai mult decît planificarea – iar printre acestea se număra *aranjarea.* Avea în minte viziunea lucrurilor, imaginea lor așa cum ar fi trebuit să arate.

Unii puteau considera o meteahnă, această tendință de a organiza și proiecta, de a impune cu forța acele viziuni chiar și atunci cînd alții nu-și prea puteau forma o imagine.

Ea, însă, nu era de aceeași părere.

Viața devenea mai simplă cînd toate erau la locurile lor.

Așa fusese și viața ei pînă la moartea lui Kevin. Copilăria ei reprezentase un labirint de contradicții, de încurcături și situații iritante. Își pierduse tatăl la vîrsta de trei ani, cînd divorțul îi dezbinase familia.

Singurul lucru pe care și-l amintea clar despre mutarea de la Memphis era faptul că plînsese după tăticul ei.

Din acel moment, avusese impresia că ea și mama sa se certaseră din orice, de la culoarea zugrăvelii de pe pereți pînă la cheltuielile din weekenduri și vacanțe. Din orice și pentru orice.

Unii ar fi putut spune că așa se întîmplă cînd două femei îndărătnice locuiesc în aceeași casă. Dar Stella știa ce știa. În vreme ce ea se dovedea pragmatică și organizată, mama ei era împrăștiată și spontană. Ceea ce explica de ce avusese patru căsnicii și trei logodne rupte.

Mamei ei îi plăceau sclipiciurile, zgomotul și poveștile de dragoste nebunești. Stella prefera liniștea, calmul și angajamentele serioase.

Nu că n-ar fi fost şi ea romantică. Dar mai era şi raţională.

Fusese deopotrivă raţională şi romantică, atunci cînd se îndrăgostise de Kevin. Găsise un bărbat stabil, cald şi iubitor. Îşi doriseră aceleaşi lucruri – un cămin, o familie, un viitor. Kevin o făcuse să se simtă preţuită şi în siguranţă. Şi, Dumnezeule, cît îi mai simţea lipsa!

Se întreba ce părere ar fi avut Kevin despre venirea ei acolo, despre acest nou început. I-ar fi acordat încrederea lui. Întotdeauna crezuse în ea. Crezuseră unul în celălalt.

Kevin fusese stînca ei, într-un mod cît se putea de real. Stînca solidă pe care îşi clădise viaţa după frămîntările şi frustrările din copilărie.

Apoi, stînca îi zburase de sub picioare. Îşi pierduse fundamentul, iubirea, prietenul cel mai scump, şi singura persoană din lume care-i putea preţui copiii la fel de mult ca ea.

Existaseră numeroase momente, în primele luni de după moartea lui Kevin, cînd o cuprinsese disperarea la gîndul că niciodată n-avea să-şi mai regăsească echilibrul.

Acum, ea era stînca de stabilitate pentru fiii ei, şi avea să facă tot ce trebuia pentru a le asigura o viaţă fericită.

După ce-şi culcă băieţii şi aprinse focul – *categoric,* urma să aibă un şemineu în dormitorul din viitoarea ei casă – se aşeză pe pat, cu laptopul în faţă.

Nu era cel mai practic mod de a lucra, dar se codea să-i ceară lui Roz permisiunea de a-şi transforma unul dintre dormitoare în birou la domiciliu.

Deocamdată.

Pentru moment, se putea descurca aşa. De fapt, era chiar mai comod şi relaxant să revadă sarcinile pentru a doua zi cuibărită în patul acela confortabil.

Avea lista telefoanelor pe care voia să le dea la furnizori, planul de reorganizare a accesoriilor de grădină şi a plantelor de interior. Avea de pus în aplicare noul sistem de aranjare a preţurilor, pe culori. Urma să implementeze noul program pentru referate şi borderouri.

Trebuia să discute cu Roz despre angajaţii sezonieri. Ce responsabilităţi individuale şi de grup le reveneau.

Şi încă nu-l încolţise pe decorator. Ar fi fost de aşteptat ca omul să-şi găsească timp să-i răspundă la un afurisit de telefon, într-o săptămînă. Scrise pe laptop „Logan Kitridge", subliniind numele.

Se uită la ceas, şi-şi spuse că a doua zi avea să lucreze mai bine, după o noapte de somn odihnitor.

Închise laptopul, apoi îl duse pe masa de toaletă ca să-l pună la încărcat. Într-adevăr, avea mare nevoie de un birou la domiciliu.

Îşi făcu obişnuitele pregătiri de culcare, ştergîndu-şi meticulos fardul cu cremă de faţă, studiindu-şi chipul demachiat în oglindă, ca să vadă dacă necruţătorul timp îi mai săpase un nou rid în ziua aceea. Îşi aplică hidratantul de noapte, crema de pleoape, crema de buze – toate aliniate în ordine pe placa din baie. După ce-şi unse şi mîinile cu cremă, mai zăbovi cîteva minute să controleze dacă nu-i apăruseră fire albe. Necruţătorul timp putea fi foarte parşiv.

Ar fi vrut să aibă o faţă mai drăguţă. Şi-ar fi dorit nişte trăsături mai regulate, un păr cu firul drept şi de o culoare mai rezonabilă. Şi-l vopsise castaniu o dată, şi fusese un *dezastru.* Aşa că, nu-i mai rămînea decît să se rezemneze cu...

Se pomeni că fredona, şi se încruntă spre imaginea ei din oglindă. Ce cîntec era? Ce ciudat că i se fixase în minte cînd nici măcar nu ştia ce melodie era!

Apoi îşi dădu seama că nu i se fixase în minte. Îl *auzea.* O melodie lentă, care îndemna la visare. Din camera băieţilor.

Întrebîndu-se ce-o fi apucat-o pe Roz de le cînta copiilor la ora unsprezece noaptea, Stella întinse mîna spre uşa de legătură.

Cînd o deschise, cîntecul se opri. În lumina subtilă a veiozei cu Harry Potter, îşi văzu fiii în paturile lor.

– Roz? întrebă ea în şoaptă, intrînd în cameră.

Se înfioră. De ce era atît de frig acolo? Porni repede şi fără zgomot spre uşile terasei, le verifică şi constată că erau închise bine, la fel ca ferestrele. Şi uşa dinspre hol, îşi spuse ea, încruntîndu-se din nou.

Putea să jure că auzise acel cîntec. Şi *simţise* frigul. Dar frigul deja trecuse, iar în cameră nu se mai auzea nici un sunet, numai respiraţiile regulate ale băieţilor.

Le potrivi păturile aşa cum făcea în fiecare seară, sărutîndu-i pe creştet.

Şi lăsă uşile de legătură deschise.

* * *

Dimineaţa, uitase totul. Luke nu-şi găsea cămaşa care-i purta noroc, iar Gavin se luase la trîntă cu Parker în timpul plimbării dinainte de şcoală şi trebuia să şi-o schimbe pe a lui. Ca rezultat, abia avu timp să-şi bea cafeaua şi să-şi mănînce chifla caldă cu unt oferită de David.

– O să-i spui lui Roz că m-am dus mai devreme. Vreau să termin holul înainte de zece, cînd deschidem.

– A plecat acum o oră.

– Acum o oră?

Stella se uită la ceas. Îşi impusese să ţină pasul cu Roz – şi uite că rămăsese în urmă.

– Ea mai şi *doarme* din cînd în cînd?

– Dacă-i vorba de Roz, pasărea care se scoală de dimineaţă nu numai că prinde rîma, dar mai are timp şi să şi-o prepare cu sos de prune pînă la micul dejun.

– Scuză-mă, dar nu servesc rîme. Tre' să fug.

Se repezi spre uşă, apoi se opri.

– David, totul e-n regulă cu copiii? Dacă se-ntîmplă ceva, îmi spui, da?

– Categoric. Ne distrăm de minune. Azi, după şcoală, vom exersa fuga cu foarfeca-n gură, apoi vom afla cîte lucruri putem sparge cu vătraiul, scoţîndu-ne şi ochii totodată. Pe urmă, trecem la obiectele inflamabile.

– Mulţumesc, zău că m-ai liniştit, replică ea ironic, aplecîndu-se să-l mai mîngîie o dată pe Parker. Să nu-l scapi din ochi, îi mai spuse.

* * *

Logan Kitridge era în criză de timp. Ploaia îi întîrziase proiectul personal atît de mult, încît trebuia să amîne cîteva chestiuni de detaliu – din nou – ca să-şi respecte angajamentul profesional.

Nu-l prea deranja. Considera că amenajarea decorativă era o muncă aflată permanent în curs de desfăşurare. Nu se termina niciodată. Nici nu *trebuia* să se termine vreodată. Iar cînd lucrezi cu Natura, ea e şefa – capricioasă, imprevizibilă şi permanent fascinantă.

Orice om trebuia să fie mereu în alertă, gata să cedeze, dispus să accepte compromisuri şi să ţină seama de capriciile ei. Planificarea în termeni absoluţi era un exerciţiu de frustrare, iar după părerea lui Logan existau destule alte motive de frustrare pe lumea asta.

Întrucît Natura catadicsise să-i dăruiască o zi frumoasă şi senină, o folosea ca să se ocupe de proiectul lui personal. Aceasta însemna că trebuia să lucreze singur – oricum, aşa îi plăcea mai mult – şi să cîştige timp trecînd pe la locul de muncă pentru a-şi controla cei doi oameni din echipă.

Mai însemna şi că trebuia să treacă pe la Roz, să ia copacii pe care-i marcase pentru uzul lui propriu, să-i ducă înapoi acasă şi să-i sădească pînă la amiază.

Sau pînă la ora unu. Două, cel mai tîrziu.

Ei bine, avea să se descurce.

Singurul lucru pe care nu şi-l putea permite era să-şi găsească timp pentru noua manageră pe care o angajase Roz. Nu înţelesese de ce o angajase din capul locului – şi, pentru numele lui Dumnezeu, mai era şi yankee pe deasupra! Avea impresia că Rosalind Harper ştia să-şi administreze firma de minune şi n-avea nevoie de cine ştie ce străină cu gura ca meliţa care să încurce lucrurile.

Îi plăcea să lucreze cu Roz. Era o femeie care ducea lucrurile pînă la capăt şi nu-şi băga nasul în treburile lui mai mult decît ar fi fost rezonabil. Îi plăcea munca aceea, la fel ca lui, se lăsa ghidată de un anume instinct pentru ea. Aşa că, atunci cînd venea ea cu o sugestie, tindeai s-o asculţi şi s-o iei în serios.

Plătea bine şi nu bătea omul la cap pentru toate fleacurile.

Logan îşi dădea seama că această nouă manageră n-avea să facă altceva decît să-i pună bețe în roate.

Începuse deja să-i lase mesaje, cu vocea aia yankee nesuferită, despre organizarea timpului, sistemele de referate şi inventarul de echipamente.

Îl durea în cot de toate nimicurile astea, şi n-o să-i treacă durerea tocmai acum.

El şi Roz aveau un sistem, fir-ar să fie. Unul care făcea ca treburile să fie rezolvate şi clienţii să n-aibă de ce se plînge.

De ce să i-l dea peste cap?

Îşi introduse camionul în parcare, ocolind grămezile de mucegai şi nisip şi cheresteaua pentru amenajări, pînă în locul de încărcare.

Văzuse şi alesese deja ceea ce-şi dorea – dar, înainte de a începe încărcarea, avea să mai arunce o privire în jur. În plus, mai erau pe teren şi nişte plante perene şi vreo două baloturi în zona împrejmuită şi protejată, pe care considera c-ar fi putut să le folosească.

Harper îi altoise două sălcii şi un strat de petunii. Aveau să fie gata pentru plantare la primăvară, împreună cu diversele jardiniere cu tăieturi şi plante stratificate pe care i le pusese la dispoziţie Roz.

Porni printre şirurile de copaci, apoi se întoarse şi reveni pe acelaşi drum.

Nu era în regulă, îşi spuse el. Toate erau luate de la locurile lor, mutate de colo-colo. Unde-i erau puieţii de lemn-cîinesc? Unde naiba erau rododendronii, laurii de munte, pe care-i etichetase? Unde erau afurisitele de magnolii?

Privi încruntat spre o salcie cu mîţişori, apoi începu să cerceteze atent, pas cu pas, zona.

Totul arăta altfel. Copacii şi arbuştii nu mai stăteau în cercul acela eclectic care amesteca atît de interesant genurile şi speciile, după părerea lui, ci se aliniau ca recruţii în armată. În ordine alfabetică, pentru numele bunului Dumnezeu! În *latineşte!*

Arbuştii erau aranjaţi în acelaşi mod.

Îşi găsi copacii şi, fierbînd de furie, îi duse cu roaba la camion. Bombănind de unul singur, se hotărî să se ducă pe teren şi să scoată din rădăcini copacii de care avea nevoie. La el vor fi mai în siguranţă. Fără îndoială.

Dar mai întîi trebuia s-o găsească pe Roz şi să termine cu aiureala aia.

* * *

Stînd pe o scară de şipci, înarmată cu o găleată de apă cu detergent şi o cîrpă, Stella atacă raftul pe care-l eliberase. După ce-l curăţa bine, avea să fie gata pentru noile exponate. Şi-l imagina plin cu ghivece decorative aranjate după culori, avînd risipite printre ele şi cîteva plante mixte. Dacă mai adăuga nişte accesorii, cum ar fi împletiturile de rafie, pietrele decorative şi bilele putea obţine un efect foarte interesant.

Cînd venea vremea achiziţiilor, avea să stimuleze vînzările.

Mutase aditivii pentru sol, îngrăşămintele şi substanţele care respingeau animalele, lîngă peretele lateral. Acelea erau achiziţii de bază. Clienţii aveau să revină acolo pentru articolele respective, trecînd pe sub clopoţeii de vînt ce urmau să fie agăţaţi de tavan, pe lîngă banca şi jardiniera de beton pe care avea de gînd să le aducă înăuntru. Odată cu celelalte schimbări, toate aveau să se combine laolaltă, atrăgînd clienţii în sectorul plantelor de interior, şi vizavi la plantele de terasă şi la mobila de grădină, înainte de a ajunge la plantele pentru răsădit în straturi.

Într-o oră şi jumătate, pînă cînd deschideau, mai ales dacă-l putea convinge pe Harper s-o ajute la căratul obiectelor mai grele, avea să termine totul.

Auzi paşi venind din spate şi-şi suflă bretonul din ochi.

– Facem progrese, începu ea. Ştiu că încă nu se vede, dar...

Se întrerupse, cînd îl văzu.

Chiar şi cocoţată pe scară, se simţea ca o pitică. Trebuia să aibă un metru nouăzeci şi cinci, cel puţin. Era îmbrăcat cu nişte blugi decoloraţi, cu pete de înălbitor împroşcate pe o coapsă. Purta o cămaşă de flanelă, stil jachetă, peste un tricou alb, şi o pereche de cizme atît de scîlciate şi roase încît se întreba cum de nu i se făcuse milă de ele, să le îngroape creştineşte.

Părul lui lung, ondulat şi neîngrijit avea culoarea pe care o dorise la vremea cînd şi-l vopsise pe al ei.

Nu s-ar putea spune că era chipeş – totul la el părea aspru şi colţuros. Gura dură, obrajii supţi, nasul ascuţit, expresia ochilor. Erau verzi, dar nu semănau cu ochii lui Kevin. Aceşti ochi erau adînciţi în orbite, neguroşi şi, cumva, păreau *arzători,* pe sub sprîncenele stufoase.

Nu, nu l-ar fi numit chipeş – ci şocant, într-un mod brutal. Genul de brutalitate care dădea senzaţia că dintr-o clipă în alta avea să se repeadă dinspre el un pumn strîns, spre nenorocirea celui luat la ochi.

Stella zîmbi, în timp ce se întreba unde era Roz... sau Harper... sau oricine.

– Mă scuzaţi. Încă n-am deschis pe ziua de azi. Pot face ceva pentru dumneavoastră?

A, îşi spuse el, recunoscînd vocea aceea rece şi tăioasă care-i lăsase mesaje enervante despre planurile organizatorice funcţionale şi obiectivele de producţie.

Se aşteptase ca înfăţişarea ei să fie în ton cu vocea. Nu prea se vedea nimic rece şi tăios la părul acela roşcat pe care

încerca să şi-l ţină adunat cu eşarfa aia aiurită, nici la expresia temătoare a ochilor mari albaştri.

– Mi-ai mutat copacii.

– Pardon?

– Pardon, sigur că da. Să nu mai faci asta.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Rămînînd cu toarta găleţii în mînă – pentru orice eventualitate – coborî scara.

– Aţi comandat nişte copaci la noi? Dacă-mi spuneţi numele dumneavoastră, am să vă caut comanda. Punem în aplicare nu sistem nou, şi...

– N-am nevoie să comand nimic, şi nu-mi place sistemul ăsta nou. Şi ce dracu' faci aici? *Unde*-s toate?

Tonul lui părea al cuiva de-al casei, şi exprima clar şi tăios o nervozitare crescîndă.

– Cred c-ar fi mai bine să reveniţi după ce deschidem. Iarna, începem la zece dimineaţa. Dacă vreţi să-mi lăsaţi numele dumneavoastră...

– Kitridge mă numesc, şi ar fi cazul să ştii, că de-aproape o săptămînă mă tot baţi la cap.

– Nu ştiu... Ah... Kitridge.

Stella se relaxă – doar puţin.

– Decoratorul de exterioare. Şi nu te-am bătut la cap, reluă ea cu mai multă aprindere, pe măsură ce-şi revenea. Încerc să te găsesc ca să fixăm o întîlnire. N-ai avut bunul-simţ să-mi răspunzi la apeluri. Sper că nu eşti la fel de nepoliticos cu clienţii, cum eşti şi cu colegii.

– Nepoliticos? Surioară, nu ştii ce-i aia „nepoliticos", în ce mă priveşte...

– Am doi fii, replică ea răstit, aşa că ştiu prea bine ce înseamnă nepolitetea. Roz m-a angajat să-i fac ordine-n firmă, s-o mai degrevez de o parte din sarcina sistemică, să...

– „Sarcină sistemică"? repetă Logan.

Ridică privirea spre tavan, ca şi cum ar fi rostit în gînd o rugăciune.

– Dumnezeule, tot timpul ai să vorbeşti aşa?

Stella trase aer în piept, ca să se calmeze.

– Domnule Kitridge, am o treabă de făcut aici. O parte din treaba asta constă în a mă ocupa de amenajările decorative. Întîmplător, e o latură foarte importantă şi foarte profitabilă.

– Pe bune că e! Şi-i latura mea, la naiba!

– Tot întîmplător, e ridicol de dezorganizată şi am impresia că merge ca la circ. Toată săptămîna am adunat de te miri pe unde fel de fel de hîrtiuţe scrise de mînă, comenzi şi referate – dacă se pot numi aşa...

– Şi?

– Şi, dacă te-ai fi deranjat să-mi răspunzi la telefon ca să aranjăm o întîlnire, ţi-aş fi putut explica mai bine cum va funcţiona de-acum încolo această latură a companiei.

– Ei, nu mă-nnebuni! remarcă el, cu o tonalitate scăzută, ameninţătoare, în glasul său cu accent din vestul statului Tennessee. Ai să-mi explici!

– Exact asta am să fac. Sistemul pe care-l implementez te va scuti, în cele din urmă, de un foarte mare consum de timp şi efort, folosind inventare şi referate computerizate, liste de clienţi şi proiecte, şi...

O măsura cu privirea. Părea să fie mai scundă decît el cu vreo treizeci de centimetri şi, probabil, cu aproape cincizeci de kilograme mai uşoară. Dar avea o gură cît o şură. Drăgălaşă – „înţepată de albine", cum ar fi spus mama lui – şi o clipă nu îi stătea locului.

– Cum naiba o să mă scutească de ceva, dacă-mi pierd juma' din timp la computer?

– După introducerea datelor în computer, te va scuti. În momentul de faţă, pari să ţii cele mai multe informaţii în buzunare sau în cap.

– Ei, şi? Dacă le am în buzunar, pot să le găsesc. Dacă le ţin în cap, şi-acolo pot să le găsesc. N-am probleme cu memoria, să ştii.

– N-oi fi avînd, dar mîine s-ar putea să dea un camion peste dumneata şi să te bage-n comă vreme de cinci ani.

Un zîmbet rece ca gheaţa se ivi în colţul gurii aceleia cu buze drăgălaşe.

– Şi atunci, ce ne facem?

– Dacă tot o să fiu în comă, puţin o să-mi pese. Ia vino-aici.

O apucă de mînă, trăgînd-o spre uşă.

– Ei! îngăimă ea, surprinsă, apoi, ridică vocea: Ei, *ei!*

– E o problemă de serviciu, replică Logan, deschizînd uşa şi continuînd s-o tragă după el. Nu te duc într-o grotă.

– Atunci, dă-mi drumu'!

Mîinile lui erau tari ca piatra şi la fel de aspre. Şi picioarele, îşi dădu ea seama, în timp ce o trăgea tot mai departe de clădire. Paşii lui mari şi grăbiţi o sileau să alerge în trap mărunt după el.

– O clipă, doar. Ia uită-te-aici.

Îi arătă spre zona cu copaci şi arbuşti, în timp ce Stella se chinuia să-şi domolească respiraţia.

– Ce să văd?

– Mi le-ai încurcat.

– În nici un caz. Am muncit aproape o zi întreagă în zona asta.

Avea şi febră musculară, ca dovadă.

– Le-am aranjat logic, astfel încît orice client – sau angajat – care caută un anume copac ornamental să-l poată găsi. Dacă se uită după un arbust care înfloreşte primăvara, sau...

– Toţi sînt aliniaţi. Cu ce-ai tras linia, cu rigla? Cum au să-şi mai imagineze combinaţiile dintre specimenele diferite oamenii care vin aici?

– Asta-i treaba dumitale şi a angajaţilor. Ne aflăm aici ca să îndrumăm clienţii atît în funcţie de dorinţele lor specifice, cît şi de alte considerente. Dacă umblă aiurea încercînd să găsească o amărîtă de hidrangee...

– S-ar putea să vadă o spiree sau o camelie şi s-o vrea şi pe aia.

Avea întru cîtva dreptate, iar Stella se gîndise şi ea la acelaşi lucru. Nu era idioată.

– Sau s-ar putea să plece cu mîinile goale, fiindcă n-au putut găsi cu uşurinţă articolul după care veniseră în primul rînd. Personalul atent şi bine instruit trebuie să-i poată îndruma şi să exploreze împreună cu ei. Fiecare variantă are avantajele şi dezavantajele ei, dar întîmplător mie asta îmi place mai mult. Şi e de competenţa mea. Iar acum...

Făcu un pas înapoi.

– Dacă ai timp, trebuie să...

– N-am, i-o reteză Logan, pornind cu paşi mari spre camion.

– Stai puţin! o luă Stella la fugă după el. Trebuie să vorbim despre noile comenzi de achiziţie şi sistemul de referate...

– Trimite-mi naibii un memoriu. Pare stilul tău.

– Nu vreau să-ţi trimit naibii un memoriu – şi cu copacii ăia ce faci?

– Îi iau acasă, declară el, deschizînd portiera camionului şi urcîndu-se în cabină.

– Cum adică, îi iei acasă? Nu le-am întocmit actele...

– I-auzi, nici eu!

După ce trînti portiera, Logan deschise fereastra de-un deget.

– Înapoi, roşcato. Să nu te calc pe bombeu.

– Ascultă, nu poţi să pleci de-aici cu marfa cînd ai dumneata chef...

– Vorbeşte cu Roz. Dacă mai e ea şefa. Altfel, mai bine cheamă sticleţii.

Ambală motorul şi, după ce Stella făcu un pas înapoi, băgă în marşarier. Şi o lăsă urmărindu-l cu privirea.

Îmbujorată de furie, Stella reveni spre clădire. Aşa ar fi trebuit, îşi spuse ea, să cheme poliţia! Ridică brusc capul, aruncînd scîntei din ochi, cînd Roz deschise uşa.

– Acela era camionul lui Logan?

– Lucrează cu clienţii?

– Sigur, de ce?

– Aveţi noroc că nu v-a dat nimeni în judecată. Dă buzna aici şi nu face decît să se plîngă. Tranca-tranca-tranca... mormăi Stella, intrînd în clădire, pe lîngă Roz. Nu-i place asta, nu-i convine aia, nimic nu-i place, din cîte-am văzut. Şi pe urmă, pleacă valvîrtej cu camionul plin de puieţi şi arbuşti.

Roz îşi frecă lobul urechii, gînditoare.

– Are şi el toanele lui.

– Toane? Numai una i-am văzut, şi nu mi-a plăcut deloc, declară Stella, smulgîndu-şi eşarfa de pe cap şi trîntind-o pe tejghea.

– Te-a ofensat, aşa-i?

– Şi încă cum! Încerc să fac lucrurile pentru care m-ai angajat, Roz.

– Ştiu. Şi, pînă acum, nu cred că am comentat sau m-am plîns în vreun fel care să fie calificat drept „tranca-tranca-tranca".

Stella îi aruncă o privire îngrozită.

– Nu! Sigur că nu. N-am vrut să... Doamne!

– Trecem printr-o perioadă de acomodare, cum i-aş spune eu. Unii nu se adaptează la fel de uşor ca alţii. Îmi plac cele mai multe dintre ideile tale, iar altora sînt dispusă să le acord o şansă. Logan e obişnuit să le facă pe toate aşa cum ştie el, iar pînă acum n-am avut nici o obiecţie. A mers bine.

– A luat marfă. Cum să ţin inventarul, dacă nu ştiu ce-a luat, sau în ce scop? Am nevoie de hîrtii, Roz.

– Cred că a luat specimenele pe care le etichetase pentru uzul lui personal. Dacă a luat altele, o să mă anunţe. Ştiu că tu nu lucrezi aşa, continuă ea, nelăsîndu-i Stellei timp să răspundă. Am să vorbesc cu el, Stella, dar poate că ar trebui să te adaptezi şi tu puţin. Nu mai eşti în Michigan. Acum te las să lucrezi mai departe.

Iar ea se întorcea la plantele ei. În general, îi dădeau mai puțin de furcă decît oamenii.

– Roz? Știu că pot fi îngrozitor de enervantă, dar vreau cu adevărat să te ajut să-ți dezvolți firma.

– Am remarcat și una, și alta.

Rămasă singură, Stella mai stătu cîteva minute îmbufnată. Apoi își luă găleata și se urcă din nou pe scară. Întîlnirea neprevăzută îi dăduse programul peste cap.

* * *

– Nu-mi place.

Logan stătea așezat în salonul lui Roz, cu o bere într-o mînă și un pachet de nervi în cealaltă.

– E autoritară, rigidă, arogantă și stridentă.

La vederea sprîncenelor înălțate ale lui Roz, ridică din umeri.

– Okay, stridentă nu e – pînă acum –, dar celelalte rămîn valabile.

– Mie-mi place. Îmi plac energia și entuziasmul ei. Și am nevoie de cineva care să se ocupe de detalii, Logan. Pe mine au ajuns să mă depășească. Nu vă cer decît să încercați să vă întîlniți undeva la mijloc.

– Cred că pentru ea nu există cale de mijloc. Numai extreme. Și n-am încredere în femeile extremiste.

– În mine ai.

Logan își privi berea, posomorît. Era destul de adevărat. Dacă n-ar fi avut încredere în Roz, n-ar fi venit să lucreze pentru ea, indiferent ce salarii și momeli i-ar fi fluturat prin fața ochilor.

– O să ne pună să completăm formulare în triplu exemplar și să scriem referate despre tăieturile oricărei împuțite de tufe!

– Nu cred că va ajunge atît de departe, răspunse Roz, rezemîndu-și comod picioarele pe măsuța de cafea, în timp ce sorbea și ea din bere.

– Dacă tot a trebuit să-ți angajezi un manager, Roz, de ce naiba n-ai luat pe cineva de-aici? Ia-ți un manager care să înțeleagă cum merg treburile la noi.

– Fiindcă nu voiam pe cineva de-aici. Pe ea o voiam. Cînd o să vină jos, vom bea împreună un pahar, ca oamenii civilizați, după care vom lua o masă la fel de civilizată. Nu mă interesează dacă nu vă simpatizați, dar veți învăța să vă înțelegeți.

– Tu ești șefa.

– Fără discuție, îl bătu ea pe coapsă, amical. Vine și Harper. L-am convins.

Logan mai stătu un moment pe gînduri.

– Chiar o placi?

– Da. Și mi-a lipsit compania femeilor. A unor femei care să nu fie proaste și plicticoase, cel puțin. Iar ea nu e nici una, nici alta. A trecut printr-o perioadă grea, Logan, pierzîndu-și bărbatul la vîrsta ei. Știu și eu cum e. N-a cedat, nici nu s-a înăcrit. Așa că, da, îmi place.

– Atunci am s-o suport, dar numai de dragul tău.

– Vorbă dulce! rîse Roz, întinzîndu-se să-l sărute pe obraz.

– Numai fiindcă-s nebun după tine.

Stella apăru în ușă tocmai la timp ca să-l vadă pe Logan luînd mîna lui Roz într-a lui. Of, fir-ar să fie!

Se luase la harță, se certase, îl insultase și se plînsese de amantul șefei sale.

Cu un gol în stomac, își împinse băieții înainte. Apoi intră și ea, arborînd un zîmbet de complezență.

– Sper că n-am întîrziat, începu, cu falsă voioșie. A avut loc o ușoară criză cu lecțiile. Bună ziua, domnule Kitridge. Aș dori să ți-i prezint pe fiii mei. El e Gavin, iar el, Luke.

– Ce mai faceți?

Păreau niște copii normali, nu clonele sintetice la care s-ar fi așteptat din partea unei femei ca Stella.

– Mi se mișcă un dinte, anunță Luke.

– Zău? Ia s-aruncăm noi o privire...

Logan îşi puse berea pe masă, ca să studieze dintele pe care Luke îl împingea cu limba.

– Mişto. Ştii, am un cleşte în trusa mea de scule. O smucitură, şi-ai scăpat de el.

La auzul micului sunet de spaimă din spatele lui, Logan se întoarse spre Stella, cu un zîmbet subţire.

– Domnul Kitridge glumeşte, îi spuse Stella lui Luke, care-l privea pe Logan fascinat. Dintele tău va cădea singur, la momentul potrivit.

– Păi atunci, o să vină Zîna Dinţilor, şi-o să-mi dea un *parai* pe el!

Logan îşi ţuguie buzele.

– Un parai? Bună afacere.

– Cînd cade, o să curgă sînge, da' nu mi-e frică.

– Domnişoară Roz? Putem să mergem la bucătărie, la David? întrebă Gavin, aruncînd o privire spre Stella. Mama a zis că trebuie să vă cerem voie.

– Sigur. Duceţi-vă.

– Şi fără dulciuri! mai strigă Stella în urma lor, pe cînd se repezeau afară.

– Logan, de ce nu-i torni Stellei un pahar de vin?

– Îl aduc eu, interveni Stella. Nu te ridica.

Nu mai părea un bădăran încrezut, îşi spuse ea. Se curăţise acceptabil, şi-şi putea da seama de ce o atrăgea pe Roz. Dacă-i plăcea genul *superviril*.

– Ai spus că vine şi Harper? întrebă ea.

– O s-apară curînd, răspunse Roz, gesticulînd cu berea. Să vedem dacă ne putem înţelege cu toţii ca între oameni. Să rezolvăm cît mai repede problemele profesionale, ca să putem savura o masă plăcută fără să ne stricăm digestia. Stella răspunde de vînzări şi producţie, de administrarea zilnică a activităţilor. Ea şi cu mine, pentru un timp cel puţin, ne vom împărţi sarcinile administrative, în timp ce eu cu Harper ne vom ocupa de promovare.

Sorbi din bere, aşteptînd, deşi era conştientă de propria ei putere şi nu anticipa nici o întrerupere.

– Logan coordonează sectorul amenajărilor decorative, atît la faţa locului, cît şi pe teren. Ca atare, are ultimul cuvînt de spus în legătură cu marfa şi e autorizat să vină cu comenzi speciale, sau să aranjeze schimburi, achiziţii ori închirieri ale echipamentelor, materialelor şi specimenelor necesare pentru decoraţiunile exterioare. Schimbările pe care Stella le-a efectuat deja sau le-a propus – şi care au fost aprobate de mine – se vor menţine sau vor fi puse în aplicare, pînă hotărăsc eu că nu funcţionează. Sau că pur şi simplu îmi displac. Pînă aici e totul clar?

– Absolut, răspunse calmă Stella.

Logan ridică din umeri.

– Asta înseamnă că veţi coopera, făcînd împreună tot ceea ce e necesar, astfel încît să puteţi lucra bine amîndoi în domeniile de care răspundeţi. Am construit *In the Garden* pornind de la zero, şi pot s-o conduc şi singură, dacă n-am încotro. Dar prefer să n-o fac. Prefer ca voi doi, şi Harper, să vă achitaţi de responsabilităţile pe care vi le-am atribuit. Certaţi-vă cît vreţi, că nu mă deranjează – dar să vă faceţi treaba.

Îşi termină berea.

– Întrebări? Comentarii?

După un moment de tăcere, se ridică.

– Ei bine, atunci, să mergem la masă.

Capitolul 5

Una peste alta, era o seară plăcută. Nici unul dintre copii nu-şi arunca mîncarea, nici nu făcea gălăgie, ceea ce, din punctul de vedere al Stellei, era întotdeauna un mare cîştig. Se conversa politicos, chiar cu însufleţire – mai ales după ce băieţii aflară numele mic al lui Logan, acelaşi folosit de Wolverine, din X-Men.

Dobîndise pe loc un statut de erou, lustruit şi mai mult cînd ieşi la iveală că Logan împărtăşea pasiunea lui Gavin pentru benzile desenate.

Faptul că Logan părea mai interesat să discute cu fiii ei decît cu ea era, probabil, încă un avantaj.

– Ştii, dacă Hulk şi Spiderman se iau la bătaie, cred că Spiderman ar învinge.

Logan dădu din cap, în timp ce-şi tăia friptura de vită în sînge.

– Fiindcă Spiderman e mai rapid şi mai agil. Dar dacă-l prinde Hulk vreodată, îl face arşice pe Spidey al nostru.

Gavin luă în furculiţă un cartof nou mic, ridicîndu-l ca pe un cap retezat, înfipt într-un par.

– Dacă e sub influenţa unui personaj negativ, cum ar fi...

– Domnul Hyde, poate.

– Da! Domnul Hyde, atunci Hulk ar putea fi *silit* să se ia de Spidey. Da' eu tot cred că Spidey ar învinge.

– De-asta e uimitor, fu Logan de acord, iar Hulk e incredibil. Ai nevoie de mai mult decît de muşchi ca să învingi răul.

– Mda, tre' să fii isteţ şi curajos şi chestii de-astea.

– Peter Parker e cel mai isteţ, declară Luke, imitîndu-şi fratele cu alt cartof-cap.

– Şi Bruce Banner e destul de isteţ.

Văzîndu-i pe copii că se amuză, Harper luă şi el un cartof în furculiţă, legănîndu-l.

– Mereu reuşeşte să-şi ia haine noi, după ce se preschimbă la loc din Hulk. Dar dacă era cu adevărat inteligent, ar fi găsit o cale de a-şi face hainele să se întindă.

– Voi, savanţii, zîmbi Logan. Niciodată nu v-a plăcut banalul.

– Banalul ăsta e un bandit? vru să ştie Luke.

– Înseamnă ceva obişnuit, îi explică Stella. Ca de pildă, e mai banal să-ţi mănînci cartofii decît să te joci cu ei, dar aşa e politicos, la masă.

– A...

Luke îi zîmbi, cu o expresie pe cît de drăgălaşă, pe-atît de răutăcioasă, şi vîrî cartoful în gură.

– E în ordine.

După masă, Stella pretextă că era ora de culcare a băieţilor, ca să se retragă la etaj. Trebuia să le facă baie, să le răspundă la obişnuitele mii de întrebări şi să-i lase să-şi consume energia acumulată peste zi, ceea ce, de cele mai multe ori, însemna ca măcar unul, dacă nu amîndoi, să se zbenguie prin casă în pielea goală.

Apoi sosea momentul ei preferat, cînd îşi trăgea un scaun între paturile lor şi le citea, în timp ce Parker începea să-i sforăie la picioare. Cartea pe care o alesese în acea seară era *Calul mistic* şi, cînd o închise, auzi nelipsitele tînguieli şi rugăminţi să le mai citească puţin.

– Mîine, fiindcă acum mă tem c-a sosit momentul pupăturilor.

– Fără pupături d-alea umede! se întoarse Gavin pe burtă, îngropîndu-şi faţa în pernă.

– Ba da, şi n-ai cum să scapi!

Începu să-i acopere ceafa şi partea dinapoi a capului cu sărutări, în timp ce băiatul chicotea, zbătîndu-se.

– Iar acum, a doua victimă...

Şi se întoarse spre Luke, frecîndu-şi palmele.

– Stai, stai! întinse el o mînă, ca să oprească atacul. Crezi că mîine o să-mi cadă dintele?

– Să-i mai aruncăm o privire

Se aşeză pe marginea patului, privindu-l serioasă, în timp ce Luke îl împingea cu limba.

– Cred că s-ar putea.

– Pot să primesc un cal?

– N-o să-ţi încapă sub pernă.

Cînd băiatul rîse, îl sărută pe frunte, pe obraji şi pe gură.

Apoi se ridică şi stinse lampa, lăsîndu-i doar cu veioza aprinsă.

– Sînt permise numai vise comice.

– Am să visez că primesc un cal, fiindcă visele se împlinesc cîteodată.

– Într-adevăr. Şi acum, noapte bună.

Se întoarse în camera ei, în timp ce auzea începînd şuşotelile de la un pat la altul care făceau şi ele parte din ritualul dinainte de culcare.

Devenise ritualul lor, în ultimii doi ani. Seara, numai ei trei, după ce cîndva fuseseră patru. Dar acum era un ritual bun, îşi spuse ea, auzind cîteva chicoteli printre şoapte.

La un moment dat, pe parcurs, încetase s-o mai doară inima în fiecare seară, în fiecare dimineaţă, gîndindu-se la ce pierduse. Şi ajunsese să preţuiască ceea ce avea.

Aruncă o privire spre laptop, cu gîndul la lucrările pe care şi le programase pentru seara aceea. Dar renunţă la idee şi porni spre uşile terasei.

Era încă prea rece ca să stea afară, dar îşi dorea aerul, liniştea şi noaptea.

Ca să vezi, stătea afară într-o seară de ianuarie. Şi nu îngheţa. Deşi buletinul meteo anunţa iar ploaie, cerul era spuzit

de stele. În lumina palidă se distingea o camelie înfloritâ. Flori iarna – ei, da, ăsta era încă un avantaj al mutării în sud.

Îşi strînse coatele lîngă trup, cu gîndul la primăvară, cînd văzduhul urma să fie cald şi înmiresmat.

Voia să fie acolo primăvara, s-o vadă, să participe la deşteptarea naturii. Voia să-şi păstreze slujba. Nu-şi dăduse seama cît şi-o dorea, pînă înainte de cină, cînd Roz o pusese la punct atît de sever.

Nu trecuseră nici două săptămîni, şi deja se simţea captivată de munca sa. Poate prea captivată, recunoscu ea. Asta era întotdeauna o problemă. Orice începea, trebuia să termine. Făcea o greşeală, ştia. Era îndrăgostită de companie şi de propria ei imagine despre felul cum putea să arate. Voia să vadă mesele însufleţite de culori şi verdeaţă, cascade de flori revărsîndu-se din coşurile suspendate, formînd bolţi deasupra culoarelor. Voia să vadă clienţii explorînd magazinul şi umplîndu-şi cărucioarele şi platformele mobile cu containere.

Şi, desigur, mai exista şi acea parte a ei care-şi dorea să-i însoţească pe toţi şi să le arate cum anume trebuia să fie sădită fiecare plantă. Dar pe aceasta şi-o putea controla.

Recunoştea că mai voia şi să vadă sistemul administrativ funcţionînd, şi să întocmească inventare săptămînale.

Şi, indiferent dacă-i plăcea sau nu, intenţiona să viziteze sectorul de decoraţiuni al lui Logan. Ca să cunoască şi acea latură a activităţii.

Asta, presupunînd că Logan n-o convingea pe Roz s-o concedieze.

Şi el fusese pus la punct, recunoscu Stella. Dar avea avantajul că juca pe teren propriu.

În orice caz, n-avea să se relaxeze, nici să se gîndească la orice altceva, pînă nu lămurea lucrurile.

Avea să se ducă la parter, sub pretextul că vrea să-şi facă un ceai. Dacă maşina lui nu mai era în faţa casei, o să încerce să discute cîteva minute cu Roz.

Era liniște, și dintr-odată avu sentimentul deprimant că se duseseră sus, să se culce. Nu voia să aibă în minte această imagine. Mergînd tiptil pînă în salonul din față, aruncă o privire pe fereastră. Deși nu văzu camionul, îi trecu prin minte că nu știa unde și-l parcase, sau dacă venise cu el.

Avea să lase totul pe a doua zi dimineață. Așa era cel mai bine. Dimineața, o să-i solicite lui Roz o scurtă întrevedere ca să lămurească totul. Mai bine să doarmă între timp, să plănuiască ce anume voia să-i spună.

Întrucît ajunsese deja la parter, se hotărî să se ducă la bucătărie și să-și fiarbă ceaiul la care se gîndise. Apoi, avea să-l ia cu ea sus și să se concentreze asupra lucrului.

Intră încet în bucătărie, și scoase un ușor țipăt cînd văzu silueta din semiobscuritate. Aceasta țipă și ea, apoi lovi comutatorul de lîngă aragaz.

– Data viitoare nu mai soma și trage, spuse Roz, apăsîndu-și o mînă pe inimă.

– Iartă-mă. Doamne, ce m-am speriat! Știam că-n seara asta David pleca în oraș și nu mă așteptam să mai fie cineva aici.

– Doar eu eram. Îmi făceam o cafea.

– Pe întuneric?

– Ardea lampa de deasupra aragazului. Cunosc locurile. Ai venit să inspectezi frigiderul?

– Ce...? A, nu! Nu!

Nici în ruptul capului nu și-ar fi permis, în casa altei femei.

– Voiam doar să-mi fac un ceai și să mi-l iau sus, cît mai lucrez.

– Te rog. Doar dacă nu vrei și tu puțină cafea.

– Dacă beau cafea după cină, rămîn trează toată noaptea.

Se simțea cam penibil, așa cum stăteau numai ele două în casa tăcută. Nu era casa ei, își spuse Stella, nici bucătăria ei. Nu era o musafiră, ci o salariată.

Oricît de binevoitoare ar fi fost Roz, tot ce se afla acolo îi aparținea ei.

– Domnul Kitridge a plecat?

– Poți să-i spui Logan, Stella. Altfel, pari ostilă.

– Iartă-mă, n-am vrut.

Poate doar puțin.

– Am călcat cu stîngul, atîta tot, și... mulțumesc, se întrerupse ea, cînd Roz îi întinse ibricul de ceai. Îmi dau seama că n-ar fi trebuit să mă plîng de el.

Umplu ibricul cu apă, dorindu-și să se fi gîndit dinainte mai bine la ceea ce avea de spus. Să fi repetat de cîteva ori.

– De ce...? o încurajă Roz.

– Păi, nu e prea plăcut ca managera ta și decoratorul de exterioare să se ia la ceartă de la prima neînțelegere, și pe urmă să ți se mai și plîngă.

– Rezonabil.

Roz se rezemă de bufet, în timp ce aștepta să fiarbă cafeaua. „Și tînără," adăugă în sinea ei. Trebuia să țină minte că, în pofida unor experiențe asemănătoare, Stella avea cu peste zece ani mai puțin decît ea. Și era încă sensibilă.

– Încerc să păstrez măsura, spuse Stella, punînd ibricul la fiert.

– Și eu am încercat, cîndva. Și pe urmă mi-am spus: mai ducă-se dracului. Am să-mi fondez propria firmă.

Stella își împinse scaunul înapoi. Cine era femeia aceea care arăta atît de elegantă, chiar și în lumina crudă din bucătărie? Care vorbea atît de franc, pe tonul acela de aristocrată sudistă, și purta șosete vechi de lînă în loc de papuci?

– Nu reușesc să te înțeleg. Nu știu de unde să te iau.

– Asta încerci, nu-i așa? Să iei lucrurile de undeva.

Se întoarse și scoase din dulap o cană de cafea.

– Asta-i o calitate utilă la un manager. În plan personal, poate fi iritantă.

– N-ar fi prima oară...

Stella pufni scurt.

– Şi, tot în plan personal, aş vrea să mai adaug o scuză. Nu trebuia să-ţi spun lucrurile acelea despre Logan. Mai întîi, fiindcă nu se cuvine să vorbeşti de rău un coleg. Şi în al doilea rînd, nu ştiam că e ceva între voi.

– Nu ştiai?

Momentul cerea un fursec, hotărî Roz. Deschise cutia pe care David o ţinea plină şi scoase un covrigel cu ciocolată.

– Şi ţi-ai dat seama cînd...

– Cînd am venit jos, înainte de cină. N-am vrut să trag cu urechea, dar am observat întîmplător...

– Ia un fursec.

– Nu prea mănînc dulciuri după...

– Ia un fursec, insistă Roz. Da, există o legătură între noi doi. Logan lucrează pentru mine, deşi el nu pare să fie de aceeaşi părere.

Schiţă un zîmbet amuzat.

– Lucrează mai degrabă *cu mine,* din punctul lui de vedere, ceea ce nu mă deranjează. Atîta vreme cît treaba se face, vin banii, iar clienţii sînt mulţumiţi. Sîntem şi prieteni. Îmi place foarte mult. Dar nu ne culcăm împreună.

– A...

Stella pufni din nou, mai tare.

– Aha... Mă rog, mi-am înghiţit limba deja, aşa că acum trebuie să cer alta cu împrumut.

– Nu mă simt jignită, ci măgulită. E un specimen excelent. Nu pot spune că m-am gîndit vreodată la el în felul ăsta.

– De ce?

Roz îşi turnă cafeaua, în timp ce Stella lua de pe aragaz ibricul care dăduse în clocot.

– Am cu zece ani mai mult decît el.

– Iar ideea e...?

Cealaltă femeie o privi, cu un uşor licăr de umor în ochi.

– Ai dreptate. Nu se aplică – sau, n-ar trebui să se aplice. Oricum, am fost măritată de două ori. O căsnicie a fost bună, foarte bună – iar cealaltă, proastă, foarte proastă. În momentul de faţă, nu-mi caut un bărbat. Ar fi prea multă bătaie de cap. Chiar şi cînd sînt buni, îţi consumă mult timp, efort şi energie. Prefer să folosesc tot acel timp, efort şi energie, pentru mine însămi.

– Nu te simţi singură?

– Ba da. A fost o vreme cînd nu credeam că-mi voi permite vreodată luxul de a fi singură. Îmi creşteam băieţii, alergam de colo-colo, responsabilităţi, haos...

Aruncă o privire prin bucătărie, ca şi cum ar fi fost surprinsă de liniştea din jur, fără zgomotul şi dezordinea provocate de copii.

– Cînd îi creşteam credeam că voiam să-mi împart cu cineva casa, viaţa, pe mine însămi. Asta a fost o greşeală.

Deşi expresia îi rămase calmă şi binevoitoare, tonul îi devenise dur ca granitul.

– Am remediat-o.

– Nu-mi pot imagina că m-aş mai recăsători. Chiar şi o căsnicie reuşită e un număr de echilibristică, nu? Mai ales cînd intră în combinaţie cariera, o familie...

– Niciodată nu le-am avut pe toate ca să jonglez cu ele în acelaşi timp. Cînd trăia John, aveam casa, copiii, pe el. Toată viaţa mea gravita în jurul lui. Cînd am rămas numai eu cu băieţii, lucrurile s-au schimbat. Afacerile, cariera au început tîrziu pentru mine. Admir femeile care pot mînui atîtea în acelaşi timp.

– Cred că m-am priceput destul de bine.

Cînd îşi amintea, simţea un junghi, o uşoară strîngere de inimă.

– E o muncă epuizantă, dar sper că am făcut-o bine. Acum...? Cred că mi-am pierdut talentul. Să fiu cu cineva zi de zi, în ultimă instanţă...

Clătină din cap.

– Nu-mi pot imagina. Puteam întotdeauna să mă închipui împreună cu Kevin, în orice împrejurare. Mi-e imposibil să-mi imaginez un alt bărbat lîngă mine.

– Poate că încă n-a intrat în colimator.

Stella ridică uşor din umeri.

– Poate. Dar pe tine şi pe Logan mi-e uşor să vă văd împreună.

– Serios?

În vocea ei se simţea un amestec de umor, şi infatuare care o făcu pe Stella să izbucnească în rîs.

– Voiam să spun că arătaţi bine împreună. Atît de atrăgători şi fireşti... E plăcut să ai pe cineva cu care să te poţi purta firesc.

– Iar tu şi Kevin vă simţeaţi la largul vostru împreună.

– Într-adevăr. Ne purta acelaşi curent, dacă pot spune aşa...

– Nu porţi verighetă.

– Într-adevăr, răspunse Stella, privindu-şi degetul. Mi-am scos-o acum un an, cînd am început să-mi dau întîlniri. Nu mi se părea normal s-o port cînd eram cu alt bărbat. Acum nu mă mai simt căsătorită. Cred că a fost o evoluţie treptată...

Simţindu-i tonul pe jumătate întrebător, Roz dădu din cap.

– Da, ştiu.

– La un moment dat, am încetat să mă mai întreb: „Ce-ar spune Kevin despre asta?“ Sau: „Ce-ar face Kevin?“, ori ce-ar crede, ori ce-ar vrea... Aşa că mi-am scos verigheta. Mi-a fost greu. Aproape la fel de greu ca atunci cînd l-am pierdut pe el.

– Eu mi-am scos-o cînd am împlinit patruzeci de ani, murmură Roz. Mi-am dat seama că încetasem s-o mai port ca pe un tribut. Devenise mai degrabă un scut împotriva relaţiilor cu bărbaţii. Aşa că mi-am scos-o în acea zi însemnată cu negru, continuă ea cu un zîmbet în colţul gurii. Pentru că mergem înainte...

– Eu în cea mai mare parte a timpului sînt prea ocupată ca să mă gîndesc la toate astea, şi nu voiam să intrăm acum în amănunte. N-am vrut decît să-mi prezint scuzele.

– Scuzele se acceptă. Acum o să-mi duc cafeaua sus. Ne vedem dimineaţă.

– În regulă. Noapte bună.

Simţindu-se mai bine, Stella îşi termină de făcut ceaiul. A doua zi dimineaţa avea să înceapă lucrul devreme, hotărî ea, în timp ce urca scara. Urma să termine o bună parte din reorganizare, să discute cu Harper şi Roz despre tăieturile pe care trebuia să le adauge în inventar, *şi* să găsească o cale de a se înţelege mai bine cu Logan.

Auzi cîntecul, slab şi trist, cînd porni pe culoar. Inima începu să-i bată mai repede, iar serviciul de porţelan zăngăni pe tavă, în timp ce grăbea pasul. Aproape că fugea, cînd ajunse la uşa camerei fiilor ei.

Acolo nu era nimeni, dar în aer se simţea aceeaşi răcoare. Puse ceaiul pe masă şi căută în debara şi sub pat, dar nu găsi nimic.

Se aşeză pe podea, între paturi, aşteptînd să-i revină pulsul la normal. Cîinele se foi, apoi se urcă în poala ei s-o lingă pe mînă.

Mîngîindu-l, rămase acolo, aşezată între băieţii ei adormiţi.

* * *

Duminică, se duse la tatăl ei să ia gustarea de la ora unsprezece. Fu mai mult decît încîntată cînd Jolene îi oferi o mimoză şi-i ceru să iasă din bucătărie.

Era prima ei zi complet liberă de cînd începuse munca la *In the Garden* şi se hotărîse să se relaxeze.

În timp ce băieţii zburdau prin curticica din spate cu Parker, avu timp să stea de vorbă pe îndelete cu tatăl ei.

– Spune-mi totul, o somă el.

– „Totul" ar însemna să nu mai vorbim despre altceva acum, la prânz, la cină şi la micul dejun de mîine-dimineaţă.

– Atunci, limitează-te la ideile principale. Cum îţi place Rosalind?

– Îmi place mult. Reuşeşte să fie şi cinstită, şi alunecoasă. Niciodată nu ştiu prea bine cum stau cu ea, dar îmi place.

– Are mare noroc că te-a angajat. Şi, ca o femeie deşteaptă ce e, o ştie şi ea.

– S-ar putea să fii doar puţin subiectiv.

– Doar puţin, da.

Dintotdeauna o iubise, Stella ştia lucrul acesta. Chiar şi cînd nu se vizitau luni de zile. Întotdeauna îşi dăduseră telefoane sau îşi trimiseseră scrisori, ori cadouri surpriză prin poştă.

Tatăl ei îmbătrînise frumos, îşi spuse ea acum. Dacă mama ei purta un război amarnic şi prelungit cu anii, Will Dooley încheiase un armistiţiu cu ei. Părul lui roşcat era acum presărat cu fire argintii, iar talia i se îngroşase puţin. În jurul ochilor şi al gurii avea riduri vesele, iar pe nas, o pereche de ochelari.

Chipul îi era rumen de la soare. Omul acela iubea grădinăritul şi golful.

– Băieţii par mulţumiţi, remarcă el.

– Le place la nebunie acolo. Mi-am făcut o mulţime de griji, dar ei s-au adaptat cît ai clipi, de parcă ar fi trăit acolo toată viaţa.

– Iubito, dacă nu ţi-ai face griji pentru asemenea lucruri, n-ai mai respira.

– Sînt dezolată să recunosc că în privinţa asta ai dreptate. Oricum, mai sînt cîteva mici probleme în legătură cu şcoala. Le vine greu, căci sînt elevi noi, dar casa le place, şi e atîta spaţiu... Şi l-au îndrăgit mult pe David. Îl ştii pe David Wentworth?

– Mda. S-ar putea spune că încă de mic a făcut parte din gospodăria lui Roz, iar acum o conduce în totalitate.

– E extraordinar cu copiii. Mi se ia o mare piatră de pe inimă cînd ştiu că stau cu cineva cu care se împacă atît de bine, după şcoală. Şi-mi place şi Harper, deşi pe el nu-l prea văd.

– Băiatul ăsta a fost dintotdeauna un singuratic. Se simte mai bine cu plantele lui. Şi e foarte arătos, adăugă el.

– Este, tată, dar aş prefera să discutăm despre tăierile de muguri şi altoirile prin incizie.

– Nu poţi acuza omul că vrea să-şi vadă fiica aşezată la casa ei.

– Sînt aşezată la casa mea, pentru moment.

Mai aşezată decît ar fi crezut vreodată că era posibil, îşi dădu ea seama.

– Totuşi, la un moment dat, îmi voi dori o locuinţă proprie. Încă nu-s gata să caut – am prea multe probleme de rezolvat, şi nu vreau să-mi stric relaţia cu Roz. Dar mi-am trecut-o pe listă. Undeva în acelaşi district şcolar, cînd va veni timpul. Nu vreau ca băieţii să trebuiască să schimbe din nou şcoala.

– Vei găsi ceea ce-ţi doreşti. Tu găseşti întotdeauna.

– N-are nici un rost să găsesc ceva ce nu-mi doresc. Dar am destul timp. Deocamdată, sînt ocupată pînă peste cap cu reorganizarea. Marfă, hîrtii, exponate...

– Şi te simţi în al nouălea cer.

Stella rîse, întinzîndu-şi braţele şi picioarele.

– Chiar aşa. O, tată, e un loc nemaipomenit, şi mai are încă atîtea posibilităţi nevalorificate... Mi-ar plăcea să găsesc pe cineva care să aibă cu adevărat cap pentru vînzări şi relaţiile cu clienţii, să-i stabilesc responsabilităţile în această privinţă, în timp ce eu mă voi concentra asupra rotaţiei mărfurilor, asupra documentelor întocmite în avans şi asupra cîtorva dintre ideile mele proprii. Încă nici nu m-am atins, măcar, de zona decoraţiunilor exterioare – în afară de o ciocnire violentă cu tipul care o conduce.

– Kitridge? zîmbi Will. L-am întîlnit o dată sau de două ori, cred. E destul de ciufut.

– Mie-mi spui?

– Dar face treabă bună. În caz contrar, Roz nu l-ar menține în funcție. I-a decorat proprietatea unui prieten de-ai noștri, acum vreo doi ani. A cumpărat o casă veche și a vrut s-o renoveze. Curtea era într-un hal fără de hal. Și l-a angajat pe Kitridge. Acum arată ca o expoziție. A apărut și-ntr-o revistă.

– Care-i povestea lui? A lui Logan.

– Localnic. Născut și crescut aici. Totuși, am impresia că o vreme s-a mutat undeva în nord. S-a căsătorit.

– Nu știam că e căsătorit.

– A fost, preciză Will. N-a ținut. Detaliile nu le cunosc. S-ar putea să știe Jo cîte ceva. Ea se pricepe mai bine să dezgroape și să țină minte chestii de-astea. S-a întors aici de vreo șase... opt ani. A lucrat la o firmă mare din oraș, înainte să-l angajeze Roz. Jo! Ce știi despre Kitridge, băiatul ăla care lucrează pentru Roz?

– Logan? scoase Jolene capul de după colț.

Purta un șort pe care scria „BUCĂTĂRIA LUI JO". La gît avea un șirag de perle, iar în picioare, o pereche de papuci roz mițoși.

– E sexy.

– Nu cred că asta voia Stella să audă.

– Păi, o poate vedea și singură. Doar are ochi în cap și sînge-n vene, nu? Ai lui s-au mutat în Montana, acum doi, trei ani.

Își săltă un șold pe masă și începu să înșire datele, bătîndu-se cu degetul peste obraz.

– Are o soră mai mare, acum locuiește în Charlotte. A ieșit de vreo două ori cu fata lui Marge Peters, Terri. O mai ții minte pe Terri, nu-i așa, Will?

– Nu pot spune că da.

– Sigur c-o știi. Era foarte frumoasă la vremea ei, și a fost regina balului de absolvire, apoi Miss Shelby County. Prima candidată la titlul de Miss Tennessee. Cei mai mulți

sînt de acord că a ratat coroana numai pentru că talentul ei n-a fost la înălțime. Are vocea cam subțire, cred.

În timp ce Jo povestea, Stella se rezemă de spătar, ascultînd-o cu plăcere. Ce interesant, să afle toate acele lucruri... Se îndoia că ea și-ar fi putut aminti cine fuseseră reginele balului de absolvire pe vremea cînd era elevă. Iar Jo înșira pe cel mai firesc ton informații despre evenimente vechi, de cel puțin un deceniu.

Probabil era un obicei sudist.

– Și Terri? A spus că Logan avea un fel de a fi prea serios pentru ea, continuă Jo – da' pentru fata aia, și un nap ar fi prea serios.

Se întoarse la bucătărie, continuînd pe un ton mai ridicat:

– S-a însurat cu o yankee și s-a mutat cu ea la Philadelphia sau la Boston, pe-acolo pe undeva. Peste vreo doi ani, a venit înapoi, fără ea. Și fără copii.

Reveni cu o mimoză proaspătă pentru Stella și una pentru sine.

– Am auzit că nevesti-sii îi plăcea viața la oraș, iar lui nu, și de-aia s-au despărțit. Probabil a fost vorba de ceva mult mai important. Întotdeauna e așa, dar Logan nu-i prea vorbăreț, așa că informațiile sînt cam sumare. A lucrat o vreme pentru Fosterly Landscaping. Știi, Will, ăia fac mai mult treburi comerciale. Înfrumusețează edificii administrative și centre comerciale. Se vorbește că Roz i-a oferit luna de pe cer, cele mai multe stele și vreo două sisteme solare, ca să-l aducă la firma ei.

Will îi făcu fiicei sale cu ochiul.

– Ți-am spus eu c-o să vină cu detalii.

– Și încă ceva pe deasupra!

Jo chicoti, făcînd un gest cu mîna.

– A cumpărat vechea casă Morris, de pe malul rîului, acum vreo doi ani. A renovat-o, sau a angajat oameni s-o renoveze. *Și* am mai auzit că făcea o treabă pentru Tully Scopes. Tu nu-l cunoști pe Tully, Will, dar eu sînt colegă cu

nevastă-sa, Mary, în comitetul pentru grădini. Aia-i în stare să se plîngă şi că cerul este prea albastru, sau ploaia prea udă. Niciodată nu-i mulţumită de nimic. Mai vrei o Bloody Mary, iubitule?

– Nu pot spune că mi-ar displăcea.

– Am auzit că Tully a vrut ca Logan să-i aranjeze nişte tufişuri şi o grădină pentru o proprietate pe care voia s-o vîndă.

Jolene continuă să vorbească, în timp ce se ducea iar la bufetul din bucătărie ca să prepare băutura. Stella schimbă un zîmbet larg cu tatăl ei.

– Şi-n fiecare zi de la Dumnezeu, Tully venea acolo să se plîngă sau să tot ceară schimbări, ori zicînd ba una, ba alta. Pînă cînd Logan l-a trimis puţin la origini, sau altceva în acest sens.

– Halal relaţii cu clienţii! remarcă Stella.

– A renunţat şi la comandă, urmă Jolene. N-a mai acceptat să pună piciorul pe proprietatea aia, sau să planteze cineva din echipa lui o margaretă măcar, pînă cînd Tully nu i-a promis că o să păstreze distanţa. Asta voiai să ştii?

– În linii mari, da, răspune Stella, ridicînd paharul.

– Bine. Eu am cam terminat. Ce-ar fi să te duci şi să chemi băieţii?

* * *

Cu informaţiile de la Jolene îndosariate în fişierele ei mentale, Stella schiţă un plan. În zorii zilei de luni, înarmată cu harta şi un set de îndrumări MapQuest, porni spre locul unde lucra Logan.

Sau, se corectă ea, locul unde credea Roz că-şi programase el să lucreze, în dimineaţa aceea.

Avea să fie demenţial de amabilă, cooperantă şi flexibilă. Pînă cînd îi impunea punctul ei de vedere.

Străbătu periferiile care înconjurau oraşul propriu-zis. Case vechi şi fermecătoare, mai aproape unele de altele decît de drum. Peluze frumoase, în pantă. Copaci bătrîni superbi.

Stejari şi fagi care cînd înfrunzeau făceau umbră, lemn-cîinesc şi peri Bradford care aveau să sărbătorească primăvara cu flori. Desigur, în sud erau obligatorii magnoliile, împreună cu rododendronii şi azaleele enorme.

Încercă să se imagineze pe sine acolo, cu băieţii, locuind într-una din casele acelea elegante, cu o curte frumoasă de îngrijit. Da, îi vedea fericiţi într-un asemenea loc, prietenoşi cu vecinii, organizînd dineuri, întruniri pentru jocuri, picnicuri.

Totuşi, preţurile îi depăşeau posibilităţile. Chiar şi cu banii pe care îi economisise, plus capitalul obţinut din vînzarea casei din Michigan, se îndoia că ar fi putut cumpăra o proprietate acolo. Şi în afară de aceasta, ar fi însemnat ca băieţii să schimbe iar şcoala, iar ea ar fi avut de făcut naveta la serviciu.

Totuşi, era o fantezie pe cît de efemeră, pe atît de fermecătoare.

Văzu camionul lui Logan, parcat alături de altul, în faţa unei case de cărămidă cu un etaj.

Îşi dădu seama imediat că nu era la fel de bine întreţinută ca majoritatea celor din vecini. Gazonul din faţă era inegal. Fostele ronduri de flori păreau fie năpădite de bălării, fie moarte de-a binelea.

Auzi zumzetul drujbelor şi muzica country răsunînd prea tare, în timp ce ocolea pe după colţul casei. Iedera creştea de-a valma, căţărîndu-se pe cărămizi. Ar fi trebuit să fie curăţată, îşi spuse ea. Şi fagul trebuia să fie tăiat înainte de a cădea singur, iar gardul era acoperit de mărăcini şi alte buruieni agăţătoare.

În spatele casei, îl zări pe Logan, agăţat cu nişte hamuri la jumătatea înălţimii unui stejar uscat. Cu fierăstrăul mecanic în mînă, scormonea printre crengi. Era răcoare, dar soarele şi efortul îl făcuseră să transpire. Avea faţa îmbrobonată de sudoare, şi o pată umedă pe spatele cămăşii.

Într-adevăr, era sexy. Orice bărbat bine clădit care face o muncă manuală arată sexy. Mai adaugă un soi de unealtă periculoasă în combinație, și imaginea sugerează o patimă carnală.

Dar nu aspectul lui sexy conta, își reaminti Stella.

Ceea ce o interesa pe ea era munca lui și dinamica profesională dintre ei doi. Rămase la o oarecare distanță, lăsîndu-l să-și vadă de treabă, și privi prin restul curții.

Proprietatea fusese probabil frumoasă cîndva, dar acum era părăginită, neglijată, plină de copaci uscați și arbuști pe moarte. O magazie de grădină dărăpănată stătea într-o rînă lîngă un colț al gardului.

Aproape un sfert de pogon, estimă ea, privind un negru uriaș care tîra pe jos crengile mari, tăiate, spre un alb scund și slăbănog înarmat cu o secure. În apropiere, un tocător cît toate zilele își aștepta rîndul să mestece ce mai rămînea.

Frumusețea locurilor nu se pierduse, conchise Stella. Era doar îngropată.

Întrucît negrul o observase, Stella se îndreaptă spre cei doi.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnișoară?

Îi întinse mîna, zîmbind.

– Sînt Stella Rothchild, managera doamnei Harper.

– 'pare bine. Io-s Sam, iar el e Dick.

Omulețul de-alături avea chipul proaspăt și pistruiat al unui băiat de doisprezece ani, cu un barbișon ce părea să fi crescut acolo din greșeală.

– Am auzit de dumneavoastră, zîmbi el, mișcînd din sprîncene spre colegul lui.

– Serios? întrebă Stella pe un ton amabil, deși dinții i se cam strepeziseră. M-am gîndit că n-ar strica să trec pe aici, să văd cum merge treaba.

Se uită iar prin curte, evitînd intenționat să ridice ochii la înălțimea unde stătea cocoțat Logan.

– E clar c-aveți mult de lucru aici.

– Curățenie generală, îi dădu dreptate Sam, proptindu-și în șolduri mîinile acoperite cu niște mănuși enorme de lucru. Da' se poate și mai rău.

– Aveți vreo proiecție a orelor de muncă?

– Pro*iec*ție, pufni Dick, dîndu-i un cot lui Sam.

De la înălțimea staturii lui uriașe, Sam îi aruncă o privire compătimitoare.

– Dacă vreți să aflați de planuri și... ăă... proiecții, spuse el, trebuie să vorbiți cu șefu'. El le știe pe toate astea.

– Bine, atunci. Vă mulțumesc. Puteți să vă continuați lucrul.

În timp ce se îndepărta, Stella își scoase din geantă micul aparat foto și începu să imortalizeze imaginile pe care le eticheta în sinea ei cu „înainte".

* * *

Știa că era acolo. Stătea jos, sub copac, spilcuită și aranjată, cu părul ei rebel strîns la spate și niște ochelari de soare ce-i ascundeau ochii mari și albaștri.

Se întrebase cînd avea să vină să-l piseze la lucru, întrucît avea impresia că era o femeie născută anume ca să bată oamenii la cap. Cel puțin, avea atîta minte să nu-l întrerupă.

Dar, în fond, părea să nu aibă nimic altceva *decît* minte.

Poate că-i pregătea o surpriză. Lui Logan îi plăceau surprizele, și avusese una cînd îi cunoscuse copiii. Se așteptase să vadă niște roboței politicoși, genul de copii care se uită la mama lor cea autoritară înainte de a scoate o vorbă. Și cînd colo, văzuse că erau doi puști normali, interesanți și nostimi. Cu siguranță, avea nevoie și de puțină imaginație ca să stăpînească doi băieți activi.

Poate că numai pe plan profesional dădea bătăi de cap.

Ei bine, zîmbi Logan în timp ce tăia o creangă, și el era la fel.

O lăsă să-l aștepte pînă cînd termină. Mai trecură treizeci de minute, timp în care o ignoră aproape total. Deși o văzuse

scoțînd din poșetă o cameră foto – Dumnezeule! – apoi un caiet.

Mai observase și că stătuse de vorbă cu oamenii lui, iar Dick se uita din cînd în cînd spre ea.

Dick era un cretin social, după părerea lui Logan, mai ales în materie de femei. Dar muncea neobosit, și făcea cu zîmbetul lui idiot pe buze cele mai scîrboase treburi. Sam, care avea mai multă rațiune în degetul mare de la picior decît Dick în tot trupul lui uscățiv, era, slavă Domnului, un om răbdător și tolerant.

Se cunoșteau din liceu, ceea ce îi convenea lui Logan. Continuitatea, și faptul că, întrucît se cunoșteau de vreo douăzeci de ani, nu trebuia să dea mereu din gură ca să se facă înțeleși.

N-avea răbdare să dea explicații de cîte-o jumătate de duzină de ori. Și nu se codea să recunoască faptul că, în general, lipsa de răbdare reprezenta unul din principalele lui cusururi.

Toți trei la un loc munceau bine, adeseori excepțional. Și, cu forța lui Sam și energia lui Dick, rareori trebuia să angajeze și alți lucrători.

Ceea ce-i convenea de minune. Prefera echipele mici în locul celor numeroase. Așa, relațiile erau mai personale, cel puțin din punctul lui de vedere. Și, după părerea lui Logan, fiecare lucrare pe care o făcea era personală.

Viziunea lui, sudoarea lui, sîngele lui erau cele care intrau în pămînt. Iar numele lui reprezenta ceea ce crea cu ajutorul lor.

Femeia yankee putea trăncăni cît poftea despre formulare și aiureli sistemice. Pe pămînt îl durea în cot de ele. Și pe Logan, tot acolo.

Le strigă oamenilor lui să fie atenți, apoi coborî din stejarul bătrîn și uscat. Cînd ajunse jos, își desprinse harnașamentul și înhăță o sticlă de apă. Bău jumătate din ea pe nerăsuflate.

– Domnule...

Ba nu, amical, își reaminti Stella. Zîmbi forțat și o luă de la început.

– Bună treabă. Nu știam că lucrezi personal la copaci.

– Depinde. Cu ăsta totul era clar. Ai ieșit la o plimbare?

– Nu, deși mi-a făcut mare plăcere să admir cartierul. E minunat.

Se uită prin curte, schițînd un gest grăitor.

– Și aici trebuie să fi fost la fel, cîndva. Ce s-a întîmplat?

– Cincizeci de ani, aici a locuit un cuplu. Bărbatul a murit de ceva vreme, iar femeia n-a putut îngriji singură proprietatea, și nici unul dintre copiii lor nu mai locuiește prin apropiere. Bătrîna s-a îmbolnăvit, și casa a căzut în paragină. Boala i s-a agravat tot mai mult, pînă cînd, în cele din urmă, copiii au luat-o și au internat-o într-un sanatoriu.

– Tristă poveste.

– Mda, așa e viața. Au vîndut proprietatea. Noii proprietari au luat-o la un preț avantajos și vor să fie aranjată curtea. Au apelat la serviciile noastre.

– Ce intenții ai?

Logan mai trase o dușcă din sticla cu apă. Observă că tocătorul se oprise și, după ce aruncă o privire lungă, cu ochii îngustați, peste umărul Stellei, sunetul motorului se auzi din nou.

– Am multe intenții.

– În legătură cu lucrarea asta, anume?

– De ce?

– Fiindcă îmi voi putea face treburile mai ușor dacă știu mai multe despre ale dumitale. E clar că tai stejarul, și fagul din față, cred.

– Mda. Uite cum facem. Eliminăm tot ce nu poate sau nu trebuie să mai fie salvat. Sol nou, garduri noi. Dăm jos magazia veche, o înlocuim. Noii proprietari vor cît mai multă culoare. Așa că înviorăm azaleele, punem un cireș plîngător în față, înlocuim fagul. Acolo liliac, iar în partea aia, o

magnolie. Un strat de petunii dincolo, trandafiri cățărători de-a lungul gardului din spate. Vezi movilița aia accidentată din fund, pe dreapta? În loc s-o nivelăm, o s-o sădim.

Îi contură rapid și restul planurilor, mitraliind denumiri latinești și termeni comuni, bînd îndelung din sticla cu apă, gesticulînd.

Îl vedea în minte, întotdeauna îl vedea – terenul terminat. Detaliile mărunte, cele mari, toate se combinau într-un ansamblu armonios.

La fel cum putea să vadă munca proprie fiecărei etape, cum putea aștepta cu aceeași nerăbdare atît procesul, cît și rezultatul final.

Îi plăcea să umble cu mîinile prin țărînă. Altfel, cum ar fi putut respecta peisajul, sau schimbările pe care le opera? Și, în timp ce vorbea, privi mîinile Stellei. Schiță un mic zîmbet afectat, la vederea unghiilor îngrijite, cu un strat de lac roz lucios.

Împingătoare de hîrtii, își spuse el. Probabil nici nu știa să deosebească sunătoarea de măselariță.

Întrucît voia să-i aplice un tratament complet, ei și caietului ei, și să scurteze întrevederea, trecu la subiectul casei și începu să vorbească despre terasa pe care intenționa s-o construiască și despre plantele care urmau s-o pună în valoare.

Cînd socoti că vorbise mai mult decît făcea în mod normal într-o săptămînă, termină apa din sticlă. Și ridică din umeri. Nu se așteptase să-l asculte cu luare-aminte, dar acum nu se mai putea plînge că nu cooperase.

– Minunat. Și stratul de flori din partea din față?

Logan se încruntă puțin.

– O să smulgem iedera, după care clienții vor să-și exerseze mîna la săditi.

– Și mai bine. Scoți mai mult dintr-o investiție dacă te implici și tu.

Întrucît era de aceeași părere, Logan nu spuse nimic, mulțumindu-se să-și zornăiască mărunțișul din buzunar.

– Atîta doar că aș prefera să văd plante cățărătoare de iarnă, nu tuia, în jurul magaziei. Frunzele crestate ar da bine, ca și conturul mai puțin uniform.

– Poate.

– Lucrezi după un plan, sau ai totul în minte?

– Depinde.

„Oare să-i scot toți dinții o dată, sau unul cîte unul?“ se întrebă ea, păstrîndu-și zîmbetul pe buze.

– Atîta numai că aș vrea să-ți văd unul dintre planuri, pe hîrtie, la un moment dat. Asta îmi aduce aminte de o idee a mea.

– Pariez că ai multe idei.

– Șefa mi-a spus să adopt un ton pașnic, declară Stella, cu un aer reținut. Și dumneata?

Logan ridică iar din umeri.

– E doar o vorbă.

– Mă gîndeam că, după toate reorganizările și transferurile pe care le fac, ți-aș putea amenaja un mic birou la centru.

O privi la fel cum se uitase la oamenii lui, peste umărul ei. O femeie mai slabă de înger, își spuse Stella, s-ar fi pierdut cu firea în fața acelei priviri.

– Nu lucrez în nici un împuțit de birou.

– Nu-ți propun să-ți petreci tot timpul acolo; mă gîndeam doar că vei avea un loc unde să-ți rezolvi hîrtiile, să dai telefoane, să-ți ții dosarele...

– Pentru asta am camionul.

– Încerci cu tot dinadinsul să fii dificil?

– Nnț. Îmi reușește fără nici un efort. Dar dumneata?

– Dacă nu vrei biroul, nu te mai gîndi la el.

– Asta și fac.

– Drăguț. Dar eu am nevoie de un birou. Trebuie să știu exact de ce mărfuri, echipamente și materiale ai nevoie pentru lucrarea asta.

Deschise din nou caietul.

– Un arţar roşu, o magnolie... Ce varietate de magnolie?

– Sudică. *Grandiflora gloriosa.*

– O alegere bună, pentru locul ăsta. Un cireş plîngător... continuă ea – şi, spre surprinderea şi admiraţia lui, parcurse tot planul pe care i-l prezentase.

„Okay, Roşcato", reflectă Logan. „Poate că ştii vreo cîteva lucruri despre partea de horticultură, la urma urmei."

– Tuia, sau o plantă cățărătoare de iarnă?

Logan aruncă o privire înapoi spre hambar, imaginîndu-şi-le pe amîndouă. Al dracului să fie dacă n-avea dreptate, dar nu vedea nici un motiv să recunoască deschis acest lucru.

– Am să te-anunţ.

– Aşa să faci, şi mai am nevoie de numărul exact şi de tipul de specimene din celelalte articole, cînd ai să le iei.

– Dac-am să te pot găsi... în biroul dumitale?

– Găseşte-mă şi atît.

Stella se răsuci pe călcîie, pregătindu-se să plece.

– Hei, Stella...!

Cînd îl privi peste umăr, Logan zîmbi.

– Dintotdeauna am vrut să spun asta.

În ochii ei se aprinse o luminiţă. Îşi întoarse brusc capul şi porni mai departe.

– Okay, okay. Am făcut şi eu un banc! se justifică el, urmînd-o cu paşi mari. Nu pleca de-aici supărată.

– Doar să plec şi-atît?

– Mda, da' n-are nici un rost să avem draci unul pe altul. De regulă, dracii nu mă deranjează...

– În veci n-aş fi ghicit.

– ...numai că, în momentul de faţă, n-are nici un rost.

Ca şi cum abia atunci şi-ar fi amintit că le avea pe mîini, îşi scoase mănuşile de lucru şi le vîrî în buzunarul de la spate, cu degetele în jos.

– Eu îmi fac treaba, tu ţi-o faci pe-a ta. Roz consideră că are nevoie de tine, iar eu am multă încredere în Roz.

– Şi eu.

– Mi-am dat seama. Hai să-ncercăm să nu ne călcăm pe bătături unul pe altul, altfel vom ajunge să şchiopătăm amîndoi.

Stella înclină capul, ridicînd din sprîncene.

– Asta-nseamnă la tine să fii agreabil?

– În linii mari, mda. Sînt agreabil ca să putem face amîndoi treburile pentru care ne plăteşte Roz. Şi pentru că puştiul tău are un exemplar din *Spiderman,* numărul 121. Dacă eşti furioasă pe mine, nu-l vei lăsa să mi-l arate.

La auzul acestor vorbe, Stella îşi coborî ochelarii de soare, privindu-l pe deasupra lor.

– Nu cumva acum încerci să fii fermecător?

– Nu, doar sincer. Vreau neapărat să văd numărul ăla, cît mai repede. Dacă eram fermecător, îţi garantez că acum ai fi zăcut la picioarele mele. Am o putere teribilă asupra femeilor, şi o folosesc economic.

– Pot să pun pariu.

Dar, cînd se urcă în maşină, zîmbea.

Capitolul 6

Maşina lui Hayley Phillips continua să meargă folosind doar gazele de eşapament şi transmisia în agonie. Radioul încă mai funcţiona, slavă Domnului, şi-i dăduse sonorul la maximum, iar din difuzor urlau Dixie Chicks. Îi menţinea sîngele în mişcare.

Toată averea ei era înghesuită în Pontiac-ul Grandville mai bătrîn decît ea şi mult mai temperamental. Nu că s-ar mai fi putut lăuda cu mare lucru. Vînduse tot ce se putea vinde. N-avea nici un rost să fie sentimentală. Cu banii ajungeai mult mai departe decît cu sentimentele.

Nu era falită. Ceea ce depusese la bancă avea s-o ajute în perioadele mai dificile, iar dacă acestea erau mai dese decît se aşteptase, o să mai cîştige un ban. Nu umbla fără nici o ţintă. Ştia încotro se îndrepta. Numai că nu ştia ce-avea să se întîmple cînd o să ajungă acolo.

Dar asta nu era o problemă. Dac-ai şti totul, n-ar mai rămîne loc de surprize.

Poate că era obosită, şi poate că forţase rabla mai mult decît trebuia în ziua aceea. Dar dacă mai rezistau amîndouă cîţiva kilometri, aveau să facă un popas.

Nu se aştepta să fie dată pe uşă afară. Dar, mă rog, dacă se întîmpla asta, n-o să facă altceva decît ceea ce trebuia în continuare.

Îi plăcea cum arăta zona, mai ales de cînd ocolise păienjenişul de şosele din jurul oraşului Memphis. Pa latura de nord a oraşului, pămîntul era uşor vălurit, şi văzuse porţiuni din rîu şi din rîpele abrupte care coborau spre el. Casele erau

frumoase – întinderea ordonată a suburbiilor care se desfăceau în evantai dincolo de graniţele localităţii, devenind acum tot mai mari şi mai scumpe. Se vedeau destui copaci mari şi bătrîni şi, în pofida unor ziduri de piatră sau cărămidă, împrejurimile *erau* prietenoase.

Tare bine i-ar mai fi prins o prietenă.

Cînd văzu firma de la *In the Garden,* încetini. Îi era frică să se oprească, se temea ca bătrînul Pontiac să nu dea în primire. Dar încetini îndeajuns ca să vadă mai bine clădirile principale şi spaţiul din zona luminilor de serviciu.

Apoi respiră de cîteva ori, adînc şi rar, în timp ce conducea mai departe. Aproape ajunsese. Îşi pregătise tot ce avea de spus, dar se răzgîndea întruna. Fiecare variantă nouă făcea să i se proiecteze în minte alte şi alte scene diferite. Aşa, îi trecuse timpul mai repede, dar nu avansase nici cu un pas.

Unii ar fi putut spune că şi răzgînditul continuu era una dintre cauzele problemei. Hayley, însă, nu împărtăşea acest punct de vedere. Dacă nu te răzgîndeşti niciodată, ce rost mai are să gîndeşti? I se părea că întîlnise prea mulţi oameni fixaţi într-un singur mod de gîndire – şi atunci, cum să-ţi foloseşti creierul pe care ţi l-a dat Dumnezeu?

În timp ce se îndrepta spre alee, maşina începu să se zdruncine, bolborosind.

– Haide, haide...! Încă puţin. Dacă eram atentă, ţi-aş fi dau de băut la ultima benzinărie.

În sfîrşit, Pontiac-ul înţepeni, cu botul între coloanele de cărămizi de la intrare.

Nervoasă, Hayley dădu o palmă în volan, dar fără tragere de inimă. Nimeni nu era de vină, numai ea, în fond. Şi poate că era mai bine aşa. Le-ar fi fost mai greu s-o alunge cu maşina fără benzină, blocînd ieşirea.

Îşi deschise poşeta şi scoase o perie ca să se pieptene. După nenumărate experimente, rămăsese la culorea ei naturală, un şaten-închis ca scoarţa de stejar. Măcar pentru

moment. Se bucura că se tunsese şi se coafase înainte de plecare. Îi plăcea unduirea şuviţelor laterale şi alura sportivă a tunsorii paj, cu lungimi variabile.

Îi dădea un aer mai firesc, mai vesel. O făcea să fie mai încrezătoare în sine.

Îşi aplică rujul, îşi pudră nasul lucios de transpiraţie.

– Okay. Să mergem.

Coborî din maşină, îşi agăţă poşeta pe umăr şi porni pe aleea prelungă. Era nevoie de bani – vechi sau noi – ca să construieşti o casă atît de departe de drum. Cea în care crescuse ea se afla atît de aproape, încît şoferii în trecere puteau întinde mîna ca să dea noroc, pe fereastră.

Dar n-o deranja. Fusese o casă frumoasă. O casă bună, iar o parte din ea regretase s-o vîndă. Dar căsuţa de lîngă Little Rock ţinea de domeniul trecutului. Iar Hayley se îndrepta spre viitor.

Pe la jumătatea aleii, se opri. Clipi din ochi. Nu era doar o casă, conchise ea, rămînînd cu gura căscată. Era ditamai conacul. Simpla ei mărime n-ar fi fost de ajuns s-o impresioneze – mai văzuse case impunătoare înainte, dar nici una care să se compare cu asta. Era cea mai frumoasă casă de care dădea cu ochii, altundeva decît prin reviste. Era Tara şi Manderley la un loc. Graţioasă şi *feminină* – şi solidă.

La ferestre ardeau lumini, iar altele scăldau peluza. Ca şi cum i-ar fi urat bun venit. N-ar fi fost plăcut?

Chiar dacă nu acesta era motivul, chiar dacă aveau s-o izgonească din nou, avusese şansa s-o vadă. Măcar pentru atîta lucru, meritase să facă acea călătorie.

Merse mai departe, inhalînd mirosul serii, de brad şi fum al focului de lemne.

Îşi încrucişă degetele peste bareta poşetei, ca să aibă noroc, şi se îndreptă direct spre uşile de la nivelul solului.

Ridicînd unul dintre inelele de alamă, bătu cu putere, de trei ori.

Înăuntru, Stella tocmai cobora scara, cu Parker. Era rîndul ei să-l scoată la plimbare.

– Deschid eu! anunţă ea.

În timp ce deschidea uşa, Parker începuse deja să latre.

Văzu o fată cu păr castaniu drept, uşor ciufulit, după ultima modă, şi cu o faţă în unghiuri ascuţite dominată de doi ochi imenşi avînd culoarea oului de prihor. Zîmbi şi se aplecă să-l mîngîie pe Parker, cînd cîinele îi adulmecă pantofii.

– Bună, salută ea.

– Bună.

Asta de unde naiba mai apăruse? se întrebă Stella. Afară nu se vedea parcată nici o maşină.

Părea să aibă vreo doisprezece ani. Şi avea o sarcină foarte avansată.

– O caut pe Rosalind Ashby. Rosalind Harper Ashby, se corectă ea. E acasă?

– Da, e sus. Intră.

– Mulţumesc. Eu sînt Hayley, se prezentă ea, întinzînd mîna. Hayley Phillips. Doamna Ashby şi cu mine sîntem verişoare, printr-o relaţie destul de complicată.

– Stella Rothchild. De ce nu intri? Ia loc... Mă duc s-o chem pe Roz.

– Ar fi excelent.

Întorcînd capul la stînga şi la dreapta, Hayley încerca să vadă totul în jur, pe cînd Stella o conducea în salon.

– Mamă...! Atîta pot să spun, „mamă" şi nimic mai mult!

– Şi eu am avut aceeaşi impresie, prima oară. Vrei ceva? Ţi-e sete?

– Nu, mulţumesc. Probabil ar fi mai bine să aştept pînă...

Rămase în picioare, îndreptîndu-se agale spre şemineu. Arăta ca un decor dintr-un film.

– Lucraţi în casă? Sînteţi, cum să spun... menajera?

– Nu, lucrez la florăria lui Roz. Sînt manager. Acum mă duc s-o chem. Stai jos, te rog.

– Nu e nevoie, răspunse Hayley, atingîndu-şi abdomenul voluminos. Am stat jos tot drumul.

– Vin imediat.

Şi, cu Parker pe urme, Stella se repezi afară.

Urcă grăbită scara şi coti spre aripa lui Roz. Nu mai fusese acolo decît o dată, cînd David îi arătase toată casa, dar se ghidă după sunetul televizorului şi o găsi pe Roz în salonul ei.

La televizor se transmitea un film alb-negru vechi. Dar Roz nu-l urmărea. Stătea aşezată la un secreter antic, îmbrăcată cu nişte blugi largi şi o cămaşă groasă, schiţînd ceva pe un blocnotes. Avea picioarele desculţe şi, spre surprinderea Stellei, unghiile-i erau lăcuite într-o nuanţă de roz-bonbon.

Stella bătu în tocul uşii.

– Hmm?... A, Stella!. Tocmai schiţam o idee a mea pentru o grădină de pe latura de nord-vest a casei. Mă gîndeam că s-ar putea să inspire clienţii. Vino să arunci o privire.

– Cu mare plăcere, dar te caută cineva. Hayley Phillips. Zice că e verişoara ta. Aşteaptă jos.

– Hayley? se încruntă Roz. N-am nici o verişoară pe nume Hayley... Sau am...?

– E tînără. Pare adolescentă. Drăguţă. Păr castaniu, ochi albaştri, mai înaltă decît mine. Şi e gravidă.

– Ei, pentru numele lui Dumnezeu! îşi masă Roz ceafa. Phillips... Phillips... Sora bunicii primului meu soţ – sau poate i-o fi fost verişoară – a fost măritată cu un Phillips. Cred...

– Mă rog, şi ea a spus că sînteţi verişoare printr-o alianţă cam complicată.

– Phillips...

Roz închise ochii, bătîndu-se cu degetul în mijlocul frunţii, de parcă ar fi vrut să-şi împrospăteze amintirile.

– Trebuie să fie fata lui Wayne Phillips. A murit anul trecut. Ei bine, n-ar strica să mă duc să văd despre ce este vorba.

Se ridică, întrebînd:

– Băieţii tăi s-au culcat?

– Da, adineaori.

– Atunci, vino şi tu cu mine.

– Nu crezi c-ar trebui...

– Tu ai o minte limpede şi lucidă. Aşa că e mai bine să vii şi tu.

Stella îl luă pe Parker în braţe şi, sperînd că vezica lui mai avea răbdare, coborî împreună cu Roz.

Cînd intrară, Hayley se întoarse spre uşă.

– Aş zice că e cea mai extraordinară cameră din lume. Te face să te simţi la largul tău, numai fiindcă eşti în ea. Eu sînt Hayley, fiica lui Wayne Phillips. Tatăl meu era rudă cu primul tău soţ, după mamă. Mi-ai trimis o scrisoare de condoleanţe foarte frumoasă, anul trecut, cînd a murit.

– Îmi amintesc. L-am cunoscut cîndva. Mi-a plăcut.

– Şi mie. Îmi pare rău că am picat aşa, fără să dau un telefon sau să întreb, şi nici n-am vrut să ajung atît de tîrziu. Am avut nişte probleme cu maşina, pe drum.

– Nu face nimic. Stai jos, Hayley. În ce lună eşti?

– Merg pe a şasea. Aştept copilul la sfîrşitul lui mai. Ar trebui să mă scuz şi pentru că am rămas fără benzină chiar în capătul aleii.

– Ne ocupăm noi de asta. Nu ţi-e foame, Hayley? N-ai vrea ceva de mîncare?

– Nu, mulţumesc. M-am oprit pe drum şi am mîncat. Dar am uitat să alimentez maşina. Am bani. Nu vreau să crezi că-s falită, sau că am venit aici ca să cerşesc.

– Cu atît mai bine. Atunci, să bem un ceai. E o noapte cam friguroasă. Un ceai fierbinte o să-ţi facă bine.

– Dacă nu e prea mare deranjul. Şi dacă ai decafeinizat, preciză ea, mîngîindu-şi burta. Cel mai greu lucru, de cînd sînt însărcinată, a fost să renunţ la cafeină.

– Mă ocup ea. N-o să dureze mult.

– Mulţumesc, Stella.

În timp ce Stella ieşea, Roz se întoarse din nou spre Hayley.

– Deci, ai venit tocmai pînă aici de la... Little Rock, aşa-i?

– Da. Îmi place să şofez. Şi mai mult îmi place cînd maşina nu-mi creează probleme, dar nu poţi avea pretenţii întotdeauna.

Îşi drese vocea.

– Sper că eşti sănătoasă, verişoară Rosalind.

– Cum nu se poate mai bine. Şi tu? Vă simţiţi bine, tu şi copilul?

– Excelent. Sănătoşi ca doi cai, aşa a zis doctorul. Am senzaţia că sînt mare cît o casă, dar nu mă deranjează – sau, nu prea mult... E destul de interesant. Şi, ăă... copiii, fiii tăi? Sînt bine?

– Da, foarte bine. Acum au crescut. Harper, cel mai mare, locuieşte aici, în vila de oaspeţi. Lucrează cu mine, la florărie.

– Am văzut-o – florăria – cînd am venit încoace.

Îşi dădu seama că-şi freca mîinile de coapse şi se sili să se controleze.

– Arată atît de mare, mai mare decît mă aşteptasem. Cred că eşti foarte mîndră.

– Sînt. Şi cu ce te ocupi, în Little Rock?

– Am lucrat la o librărie, ca ajutor de manager, înainte de a pleca. O librărie mică şi independentă, cu cafenea.

– Manager? La vîrsta ta?

– Am douăzeci şi patru de ani. Ştiu că nu arăt, adăugă ea, cu un uşor zîmbet. Nu mă deranjează. Dar îţi pot arăta permisul de conducere. M-am dus la colegiu, cu o bursă parţială. Îmi merge mintea. Vara am lucrat acolo, în tot timpul liceului şi al colegiului. Iniţial, am primit slujba pentru că tata era prieten cu librarul. Pe urmă, mi-am păstrat-o pe merit.

– Spuneai că ai plecat. Nu mai lucrezi acolo?

– Nu.

O asculta cu atenţie, îşi spuse Hayley. Punea întrebări pertinente.

– Mi-am dat demisia acum două săptămîni. Dar am o scrisoare de recomandare de la patron. M-am hotărît să plec din Little Rock.

– Nu pare a fi momentul potrivit să pleci de-acasă, mai ales cînd ai o slujbă sigură.

– Eu am considerat că era cel mai indicat lucru.

Ridică privirea, cînd Stella intră cu serviciul de ceai pe cărucior.

– Ei, asta *da,* e chiar ca-n filme. Ştiu că par o proastă cînd vorbesc aşa, dar nu mă pot stăpîni.

Stella rîse.

– Şi eu mi-am spus acelaşi lucru, în timp ce puneam ceştile pe cărucior. Am făcut ceai de muşeţel.

– Mulţumesc, Stella. Hayley tocmai îmi povestea cum a plecat de-acasă şi a renunţat la slujbă. Sper c-o să ne spună şi de ce a găsit că era momentul cel mai potrivit pentru două măsuri atît de radicale.

– N-au fost radicale, doar dificile, preciză Hayley. Şi am făcut-o pentru copil. Sau, mă rog, pentru amîndoi. Probabil ai dedus că nu-s măritată.

– Familia ta nu e alături de tine? o întrebă Stella.

– Mama a plecat cînd aveam vreo cinci ani. Poate că nu-ţi mai aduci aminte, îi spuse ea lui Roz, sau ai fost prea politicoasă ca să menţionezi acest lucru. Tata a murit anul trecut. Am mătuşi şi unchi, mi-au mai rămas două bunici, şi verii. Unii încă mai stau în zona Little Rock. Părerile despre situaţia mea actuală sînt... împărţite. Mulţumesc, adăugă ea, după ce Roz umplu o ceaşcă şi i-o oferi. În fine, trebuie să mărturisesc că la moartea tatei am fost distrusă. L-a lovit o maşină, cînd traversa strada. Un accident din acelea pe care nu le înţelegi niciodată şi care, cum să spun, par pur şi simplu absurde. N-am avut timp să mă pregătesc. Cred că aşa se întîmplă întotdeauna. Într-o clipă, l-am pierdut.

Sorbi din ceai, simţind cum o calma pînă-n măduva oaselor; nu-şi dăduse seama cît era de obosită.

– Eram tristă, furioasă şi singură. Şi a apărut un tip. N-a fost o aventură de-o noapte. Ne simpatizam. Venea la librărie, flirta cu mine... Flirtam şi eu cu el... Cînd eram singură, mă consola. Se purta foarte frumos. E student la Drept. Pe urmă, s-a întors la facultate, iar după cîteva săptămîni, am descoperit că rămăsesem însărcinată. Nu ştiam ce să fac... cum să-i spun... Lui, sau oricui altcuiva. Am mai tras de timp cîteva săptămîni. Nu puteam lua nici o hotărîre.

– Şi cînd ai luat-o?

– M-am gîndit că ar trebui să-i spun între patru ochi. Nu mai venea pe la librărie, ca înainte. Aşa că m-am dus la colegiu să-l caut. Şi am aflat că se îndrăgostise de alta. A fost cam jenat cînd mi-a spus, de vreme ce ne culcaserăm împreună. Dar nu ne făcuserăm nici o promisiune, nici nu puteam spune că ne iubeam. Ne simţiserăm bine împreună şi nimic mai mult. Iar cînd îmi vorbea de cealaltă fată, se lumina tot la faţă. Se vedea clar cît de îndrăgostit era de ea. Aşa că nu i-am spus despre copil.

Ezită, apoi luă unul dintre fursecurile pe care Stella le aranjase pe o farfurie.

– Cînd văd dulciuri, nu mă pot abţine. După ce-am stat să mă gîndesc un timp, am ajuns la concluzia că n-ar fi folosit nici unuia dintre noi dacă-i spuneam despre copil.

– A fost o decizie foarte grea, comentă Roz.

– S-ar putea. Nu ştiu. Şi nu ştiu nici ce m-aş fi aşteptat să facă dacă mă duceam să-i spun. M-am gîndit doar că avea dreptul să ştie. Nu voiam să mă mărit cu el. Nici măcar nu eram sigură, pe-atunci, dacă aveam să păstrez copilul sau nu.

Muşcă din fursec, în timp ce-şi trecea uşor o mînă peste pîntecul proeminent.

– Cred că e unul dintre motivele pentru care m-am dus acolo, să vorbesc cu el. Nu doar ca să-i spun, ci şi să aflu ce considera că ar fi trebuit să facem. Dar, în timp ce stăteam împreună şi-l ascultam cum îmi vorbea despre cealaltă fată...

Se întrerupse un moment, clătinînd din cap.

– Trebuia să iau o hotărîre. Iar dacă-i spuneam, l-aş fi făcut să se simtă prost, sau să se sperie, ori să mă dușmănească. I-aş fi încurcat viaţa, cînd el nu încercase decît să mă ajute într-o perioadă grea.

– După care te-a lăsat singură, sublinie Stella.

– Şi dacă-i spuneam, tot singură aş fi fost. Problema e că, atunci cînd m-am hotărît să păstrez copilul, m-am gîndit din nou să-i spun, şi am întrebat cîteva persoane ce mai făcea. Era tot cu fata aceea, şi vorbeau despre căsătorie, aşa că probabil am făcut mai bine că nu i-am spus. Totuşi, după ce a început să mi se vadă sarcina, au urmat bîrfele şi întrebările, multe priviri lungi şi şuşoteli. Şi mi-am spus că am nevoie de un nou început. Aşa că am vîndut casa cu tot ce conţinea... şi iată-mă aici.

– În căutarea unui nou început, conchise Roz.

– Am nevoie de o slujbă.

Făcu o pauză, umezindu-şi buzele.

– Ştiu să muncesc. Mai ştiu şi că mulţi oameni ar refuza să angajeze o gravidă în luna a şasea. Pe cînd rudele, chiar şi îndepărtate, prin alianţă, s-ar putea să fie mai înţelegătoare.

Văzînd că Roz nu spune nimic, îşi drese vocea.

– În colegiu, am studiat literatura şi afacerile. Am absolvit cu succes. Am un dosar profesional solid. Şi bani – nu prea mulţi. Bursa mea parţială n-a acoperit toate cheltuielile, iar tatăl meu era profesor, aşa că nu cîştiga prea mult. Dar am destui bani ca să-mi port singură de grijă, să plătesc chiria, să cumpăr de mîncare, şi cele necesare pentru copil. Am nevoie de o slujbă – orice fel de slujbă, deocamdată. Tu ai o firmă, ai casa asta... E nevoie de mulţi oameni, ca să le întreţină. Crezi că aş putea să fac şi eu parte dintre ei?

– Ştii ceva despre plante, despre grădinărit?

– În fiecare an sădeam straturi de flori. Tata şi cu mine ne împărţeam munca în grădină. Iar ceea ce nu ştiu pot să învăţ. Învăţ repede.

– N-ai prefera să lucrezi într-o librărie? Hayley a fost administratoarea unei librării, acasă, îi spuse ea Stellei.

– Tu n-ai o librărie, îi reaminti Hayley. Voi munci fără plată, două săptămîni.

– Cînd cineva munceşte pentru mine, îşi primeşte banii. Peste cîteva săptămîni, voi angaja ajutoarele sezoniere. Pînă atunci... Stella, poţi s-o foloseşti la ceva?

Putea să se uite la faţa aceea de copil şi la abdomenul voluminos şi să spună nu?

– Ce responsabilităţi aveai ca manager?

– Nu eram manager oficial, ca să spun aşa. Dar cu asta mă ocupam, în esenţă. Era o firmă mică, aşa că făceam cîte puţin din toate. Inventarul, achiziţiile, relaţiile cu clienţii, programările, vînzări, publicitate... Mă ocupam însă doar de librărie. Cafeneaua avea personal separat.

– Care ai spune că sînt punctele tale forte?

Fu nevoită să tragă adînc aer în piept, ca să se liniştească. Ştia că era de o importanţă vitală să vorbească limpede şi concis. Şi, la fel de important pentru mîndria ei, să nu se milogească.

– Relaţiile cu clienţii, care aveau legătură cu vînzările. Mă pricep la oameni, şi nu mă deranjează să lucrez peste program, dacă trebuie să ne asigurăm că vor primi ceea ce vor. Cînd sînt mulţumiţi, clienţii revin, şi cumpără. Faci un efort în plus, personalizezi serviciul, şi cîştigi loialitatea cumpărătorilor.

Stella dădu din cap.

– Şi punctele tale slabe?

– Achiziţiile, răspunse ea fără ezitare. Pur şi simplu îmi vine să cumpăr de toate, dac-ar fi după mine. Tot timpul trebuia să-mi reamintesc că nu cheltuiam banii mei. Dar, uneori, uitam de mine.

– Noi sîntem în plin proces de reorganizare, şi oarecare extindere. Mi-ar prinde bine un ajutor ca să pun în aplicare noul sistem. Mai sînt multe date de introdus în computer – unele, foarte migăloase şi obositoare.

– Ştiu să lucrez la keyboard. P.C. şi Mac.

– Te voi angaja de probă două săptămîni, hotărî Roz. Ai să fii plătită, dar vom considera cele două săptămîni o piatră de încercare pentru toată lumea. Dacă nu merge, voi face tot posibilul ca să te ajut să-ţi găseşti altă slujbă.

– Cred că nu puteam primi un răspuns mai cinstit. Îţi mulţumesc, verişoară Rosalind.

– Roz şi-atît. Avem nişte benzină în magazie. Mă duc s-o iau, şi-ţi vom aduce maşina aici, ca să-ţi poţi muta lucrurile în casă.

– În casă? Chiar în casa asta?

Clătinînd din cap, Hayley îşi puse ceaşca deoparte.

– Am spus că nu cer de pomană. Îţi mulţumesc pentru slujbă, pentru şansa pe care mi-o acorzi. Dar nu-ţi pot pretinde să mă şi întreţii.

– Rudele, chiar şi cele îndepărtate, prin alianţă, sînt bine venite aici. Şi vom avea ocazia să ne cunoaştem mai bine, să vedem dacă ne potrivim.

– Tu locuieşti aici? o întrebă Hayley pe Stella.

– Da. Şi băieţii mei – de opt şi şase ani. Acum sînt sus, dorm.

– Sînteţi verişoare?

– Nu.

– Mă duc să iau benzina, spuse Roz, ridicîndu-se şi pornind spre uşă.

– Voi plăti chiria, se ridică şi Hayley, punîndu-şi instinctiv o mînă pe burtă. Şi voi acoperi toate cheltuielile de întreţinere.

– Am să ţi le reţin din salariu.

Cînd rămase singură cu Stella, Hayley expiră încet, prelung.

– Mă aşteptasem să fie mai bătrînă. Şi mai înspăimîntătoare. Deşi pariez că poate să te bage în toţi sperieţii, cînd trebuie. Nu poţi să ai o firmă ca a ei, s-o dezvolţi, fără să ştii să şi sperii oamenii, la nevoie.

– Ai dreptate. Şi eu pot fi o fiară, cînd e vorba de muncă.

– Am să ţin minte. Eşti din nord?

– Da, din Michigan.

– Cam departe. Şi ai venit singură cu băieţii?

– Soţul meu a murit acum doi ani şi jumătate.

– E greu să pierzi pe cineva drag. Cred că toate trei ştim ce înseamnă asta. Probabil şi *tu* te poţi înăspri, dacă n-ai ceva, sau pe cineva, care să-ţi fie drag. Eu am copilul.

– Ştii deja dacă e băiat sau fată?

– Nu. Stătea întors cu spatele în timpul ecografiei.

Începu să-şi roadă unghia degetului mare, apoi îşi îndesă degetul în pumn şi coborî mîna.

– Cred c-ar fi mai bine să ies, să iau benzina pe care mi-o aduce Roz.

– Vin şi eu cu tine. Vom rezolva problema împreună.

* * *

Într-o oră, o instalaseră pe Hayley într-una dintre camerele de oaspeţi din aripa de vest. Ştia că rămăsese cu gura căscată. Ştia că îndruga verzi şi uscate. Dar niciodată nu mai văzuse o cameră atît de frumoasă, nu se aşteptase să locuiască în ea. Cu atît mai puţin, să poată spune că era a ei, chiar şi numai pentru un timp.

Îşi strînse lucrurile, trecîndu-şi degetele peste lemnul lucitor al biroului, al dulapului, peste abajururile de sticlă mată, peste incrustaţiile de pe tăblia patului.

Avea s-o merite. Îşi dădu cuvîntul în sinea ei, faţă de ea însăşi şi faţă de copil, în timp ce se desfăta îndelung într-o baie caldă. O s-o recompenseze pe Roz prin muncă şi loialitate pentru şansa pe care i-o oferise.

Se pricepea la amîndouă.

După ce se şterse, îşi unse cu ulei abdomenul şi sînii. Nu se temea de naştere – ştia cum să muncească pe brînci pentru

a-şi atinge scopul. Dar spera din toată inima să scape de vergeturi.

Simţi un mic fior şi-şi trase repede pe ea cămaşa de noapte. La marginea oglinzii, chiar în colţul cîmpului ei vizual, zări o umbră, o mişcare.

Frecîndu-şi braţele ca să şi le încălzească, trecu în dormitor. Acolo nu era nimeni, iar uşa stătea închisă, aşa cum o lăsase.

Frîntă de oboseală, îşi spuse ea, frecîndu-se la ochi. Făcuse cale lungă, din trecut pînă în pragul viitorului.

Luă una dintre cărţile pe care le avea în valiză – restul, cele pe care nu se putuse îndura să le vîndă, erau încă împachetate în portbagajul maşinii – şi se vîrî în pat.

Deschise cartea unde-şi lăsase semnul, pregătindu-se să citească o oră, pentru a se relaxa, aşa cum făcea în fiecare seară.

Şi adormi cu lumina aprinsă, înainte de a fi citit o singură pagină.

* * *

La cererea lui Roz, Stella reveni în salonul ei şi se aşeză. Roz turnă vin în două pahare.

– O impresie cinstită? o întrebă ea.

– Tînără, deşteaptă, mîndră. Onestă. Ne-ar fi putut îndruga o poveste lacrimogenă despre un nesimţit care a profitat de ea, ar fi cerşit un adăpost, s-ar fi folosit de sarcină ca de o scuză pentru tot felul de lucruri. Şi în schimb, şi-a asumat răspunderea şi a cerut de lucru. Totuşi, am să-i verific referinţele.

– Desigur. Nu părea să se teamă, în legătură cu copilul.

– Abia după ce-i faci înveţi să te temi de orice.

– Nu-i aşa?

Roz îşi trecu de două ori degetele prin păr.

– Am să dau cîteva telefoane, să mai aflu cîte ceva despre acea ramură a familiei Ashby. N-am ținut niciodată legături prea strînse, nici chiar pe vremea cînd trăia tatăl ei. Îmi amintesc ce scandal a ieșit cînd l-a părăsit nevasta, lăsîndu-l cu fetița. După impresia pe care mi-a făcut-o, și ție, reiese că a reușit s-o crească foarte bine.

– Experiența ei managerială ne-ar putea fi de mare folos.

– Încă un manager.

Cu un gest care Stellei i se păru doar pe jumătate ironic, Roz își ridică ochii spre cer.

– Doamne, apără și păzește!

Capitolul 7

Nu fusese nevoie să treacă două săptămîni. După doar două zile, Stella conchise că Hayley avea să fie răspunsul la rugăciunea ei personală. Era o ființă tînără, energică și entuziastă, care înțelegea și aprecia just eficiența la locul de muncă.

Știa cum să citească și să compună tabele, înțelegea instrucțiunile după ce i le spunea doar o dată, și respecta codurile cromatice. Dacă și în relațiile cu clienții se va dovedi la fel de bună cum era cu sistemele de documentare, avea să fie o comoară.

Cînd se punea problema plantelor, nu știa mult mai mult decît noțiunile de bază: asta e o azalee, asta-i o pansea. Dar putea fi învățată.

Stella era deja pregătită s-o roage pe Roz să-i ofere lui Hayley o slujbă cu jumătate de normă, cînd se apropia luna mai.

– Hayley? vîrî ea capul în biroul în care acum domnea ordinea. Ce-ar fi să vii cu mine pînă afară? Mai avem aproape o oră pînă să deschidem. Vom ține o lecție despre plantele care cresc la umbră, în sera numărul trei.

– Perfect. Am introdus perenele cu litera H. Nu știu ce-nseamnă nici jumătate din ele, dar citesc cîte ceva, seara. Nu știam că floarea-soarelui se numește Helia... stai. Helianthus.

– Mai sînt și alte soiuri de floarea-soarelui, nu numai Helianthus. Cele perene se pot împărți în plante primăvăratice, sau propagate prin semințe, și cele obținute prin tăieri – spre

vară. Semințele florii Helianthus anuală se pot recolta – din cercul ăla mare, cafeniu – la sfîrșitul verii sau la începutul toamnei. Deși uneori se hibridizează liber, pot să nu răsară din semințele colectate. Fac ce fac și iar îți țin predici.

– E-n regulă. Am crescut cu un profesor în casă. Îmi place să învăț.

În timp ce treceau pe lîngă tejghea, Hayley aruncă o privire pe fereastră.

– A oprit un camion lîngă... cum le zice? Dale-de-pavaj, continuă ea, nelăsîndu-i Stellei timp să-i răspundă. Și, mmm, ia te *uită* cine coboară din camion. Un domn înalt, oacheș și bine clădit. Cine-i monstrul?

Făcînd un efort să nu se încrunte, Stella ridică dintr-un umăr.

– Trebuie să fie Logan Kitridge, decoratorul de exterioare al lui Roz. Cred că punctează destul de mult pe „monstrometru".

– Mie-mi spui?

La vederea expresiei Stellei, Hayley își apăsă o mînă pe burtă, rîzînd.

– Oi fi eu gravidă, dar mai am totuși piesele în stare de funcționare. Și simplul fapt că nu mă uit după vreun bărbat nu-nseamnă să nu mă uit *la* unul. Mai ales cînd e... *yummy*. Serios, e dur și bine făcut, nu? Ce-or fi avînd tipii ăștia duri și bine făcuți, de te ia cu furnicături prin burtă?

– N-am de unde să știu. Ce face acolo?

– Se pare că încarcă dalele de pavaj. Dacă nu era așa de frig, și-ar fi scos geaca. Pariez c-ar avea ceva mușchi de arătat. Dumnezeule, cît îmi plac dulciurile pentru ochi!

– Genul ăsta o să te umple de carii, mormăi Stella. Nu era programat pentru dalele alea de pavaj. N-a predat comanda. Fir-ar să fie!

Hayley înălță sprîncenele, cînd Stella deschise ușa și ieși ca din pușcă. Apoi își lipi nasul de geam, pregătindu-se să urmărească spectacolul.

– Pardon!

– Hmm? făcu absentă Hayley, în timp ce încerca să vadă mai bine afară.

Apoi se retrase de la fereastră, amintindu-și că a spiona era una, iar a fi prinsă asupra faptului, alta. Se întoarse, afișînd un zîmbet inocent... și trase concluzia că primise o porție dublă de dulciuri pentru ochi.

Dulcele de-acum nu era înalt și tenebros, ci slab și oarecum visător. Și al dracului de sexy. Avu nevoie de o secundă în plus pentru ca mintea să i se ambreieze, dar apoi porni cu turație maximă.

– Ei, tu trebuie să fii Harper. Semeni leit cu mama ta. Încă n-am avut ocazia să te cunosc, fiindcă se pare că niciodată nu erai pe-aici cînd s-a nimerit să fiu și eu... Sau, în general. Eu sînt Hayley. Verișoara Hayley, din Little Rock, ai auzit de mine? Poate ți-a spus mama ta că acum lucrez aici.

– Mda, da...

Alt răspuns nu-i trecu prin minte. Abia dacă mai putea să gîndească. Se simțea prostit, ca lovit de trăsnet.

– Nu-ți place la *nebunie* să muncești aici? Eu m-am îndrăgostit deja de locul ăsta. Sînt atît de multe lucruri interesante, iar clienții, așa de prietenoși... Și Stella, e pur și simplu uluitoare. Mama ta e, cum să spun, o zeiță, că mi-a oferit șansa asta.

– Mda...

Harper se strîmbă. Se putea face de rîs și mai *mult* de-atît?

– Sînt extraordinari... E extraordinar...

Da, se părea că putea. Și, fir-ar să fie, se pricepea să stea de vorbă cu femeile. De obicei. Dar ăsteia îi aruncase o singură privire, și parcă l-ar fi pălit cineva-n cap.

– Ai, ăă, nevoie de ceva?

– Nu, îi zîmbi ea nedumerită. Credeam că tu ai nevoie.

– Eu să am nevoie de ceva? De ce să am nevoie?

– Nu știu...

Îşi puse o mînă pe movila fascinantă a pîntecului şi rîse, cu un sunet gutural şi dezinvolt.

– Tu eşti cel care a intrat pe uşă.

– Da... Exact... Nu... De nimic... acum... Mai tîrziu... Acum trebuie să mă întorc...

Afară, la aer, unde putea respira din nou.

– Îmi pare bine că te-am cunoscut, Harper.

– Şi mie.

Aruncă o privire înapoi, din mers, şi văzu că revenise deja la fereastră.

* * *

Afară, Stella străbătu grăbită parcarea. Strigă de două ori, iar a doua oară primi drept răspuns o privire scurtă şi un gest absent cu mîna. Ambalîndu-se din mers, începu să se descarce în clipa cînd ajunse la grămezile de dale.

– Ce naiba faci aici?

– Joc tenis. Ce crezi că fac?

– Mi se pare că iei materiale pe care nu le-ai comandat, aşa că nu eşti autorizat să le iei.

– Nu zău? replică Logan, săltînd încă o grămadă. Nici nu mă mir că m-a anchilozat lovitura de backhand.

Camionul se clătină sub apăsarea încărcăturii.

– Ei...

Spre marea ei uimire, Logan se aplecă spre Stella, mirosindu-i părul.

– Ţi-ai schimbat şamponul. Îmi place cum miroase.

– Nu mă mai mirosi! protestă ea, împingîndu-l de piept cu o mînă, în timp ce se retrăgea.

– N-am ce face. Stai lîngă mine. Am şi eu nas...

– Am nevoie de acte pentru materialele astea.

– Mda, da, da... Bine, bine, bine... O să vin pe urmă să le facem, după ce le încarc...

– Trebuia să le facem *înainte* de a le încărca.

Logan se întoarse, privind-o fix cu ochii aceia verzi ca muşchiul.

– Roşcato, mă calci pe nervi.

– Aşa şi trebuie. Sînt manager.

La asta, fu nevoit să zîmbească. Îşi coborî ochelarii de soare ca să se uite la ea pe deasupra lor.

– Şi te pricepi foarte bine. Ia-o aşa: dalele sînt în drum spre clădire. Dacă mai întîi le încarc, şi pe urmă vin înăuntru, sînt mai eficient.

Zîmbetul Stellei deveni afectat.

– Asta ar avea importanţă, cred, dacă am face, să zicem, o proiecţie a orelor tale de muncă.

Logan se rezemă de camion, studiind-o. Apoi mai încărcă o grămadă de dale.

– Dacă stai aici şi te uiţi la mine, înseamnă că-ţi pierzi timpul şi, cel mai probabil, îţi adaugi ţie ore de muncă în program.

– Dacă nu vii să întocmim hîrtiile, Kitridge, mă iau după tine!

– Nu mă ispiti.

Continuă să încarce dalele fără să se grăbească, dar la sfîrşit intră în clădire.

Căuta cea mai sigură cale de a o enerva pe Stella din nou. Cînd era nervoasă, ochii-i deveneau de culoarea albăstrelelor de Texas. Dar, cînd intră, o văzu pe Hayley.

– Salut.

– Salut, răspunse ea, zîmbind. Eu sînt Hayley Phillips. Rudă prin alianţă cu primul soţ al lui Roz. Acum lucrez aici.

– Logan. Încîntat de cunoştinţă. N-o lăsa pe yankee să te sperie, arătă el cu capul spre Stella. Unde sînt sfintele formulare şi cuţitul ritual cu care să-mi tai o venă ca să le semnez cu sînge?

– În biroul meu.

– Mhm... răspunse el, dar nu se grăbi s-o urmeze. Cînd naşti? o întrebă pe Hayley.

– În mai.

– Te simți bine?

– În viața mea nu m-am simțit mai bine.

– Bun. Asta-i o firmă bună, e plăcut să lucrezi aici, în cea mai *mare* parte a timpului. Bine ai venit la bord.

Și intră cu pas săltat în biroul Stellei, care se așezase deja la computer, cu formularul pe display.

– Pe ăsta am să-l scriu acum, ca să cîștigăm timp. În mapa aia e un teanc întreg. Ia-le. Nu trebuie decît să completezi formularul, și să treci data și semnătura, sau inițiala.

– Hmm...

Se uită prin jur. Biroul era degajat. Nu mai existau cutii, nici registre puse pe jos sau stivuite pe scaune.

Mare păcat, își spuse el. Îi plăcuse haosul din zilele de muncă.

– Unde-s toate chestiile alea de pe-aici?

– Unde le e locul. Dalele alea erau din seria de optsprezece inci, numărul A-23?

– Da, de optișpe inci.

Luă fotografia înrămată de pe birou și studie imaginea cu băieții și cîinele.

– Drăguți.

– Da, foarte. Le iei pentru uz personal, sau pentru o lucrare programată?

– Roșcato, tu nu te relaxezi niciodată?

– Nu. Noi, yankeii, nu obișnuim.

Logan își trecu limba peste dinți.

– M-hmmm...

– Știi cît m-am *săturat* să tot fiu numită „yankee", de parcă ar fi o specie străină, sau o boală? Jumate din clienții care intră aici se uită la mine de parcă aș fi venit de pe altă planetă, și nu cu gînduri pașnice. Și-atunci trebuie să le spun că m-am născut aici, și să le răspund la tot felul de întrebări despre motivele pentru care am plecat, și de ce m-am întors,

și cine-s *ai mei,* pentru numele lui Dumnezeu, pînă să mă pot apuca de vreo treabă. Sînt din Michigan, nu de pe Lună, iar afurisitul ăla de Război Civil s-a terminat de ceva vreme.

Mda, exact ca albăstrelele din Texas.

– Dincoace de Mason-Dixon, i se spune afurisitul de Război între State, scumpo. Și am impresia că, dacă te enervezi suficient, devii destul de relaxată.

– Nu mă lua pe mine cu „scumpo", cu accentul ăsta „prăjit", din sud!

– Știi, Roșcato, te prefer așa.

– Of, mai taci din gură! Dalele: pentru uz personal sau profesional?

– Păi, depinde din ce punct de vedere privești lucrurile.

Întrucît acum avea loc, își săltă șoldul pe colțul biroului.

– Sînt pentru o prietenă. M-a rugat să-i fac o alee – în timpul liber, fără să-i iau bani pentru manoperă. I-am spus că aduc materialele și-i dau factura de la centru.

– Vom considera că e scop personal și-ți aplicăm reducerea de preț pentru salariați.

Începu să scrie pe keyboard.

– Cîte dale?

– Douăzeci și două.

Stella scrise mai departe și-i dădu prețul la bucată, înainte și după reducere.

Impresionat fără să vrea, Logan bătu cu degetul în monitor.

– Ai închis aici un tocilar la matematică?

– Minunile secolului douăzeci și unu. Vei vedea că merge mai repede decît socotitul pe degete.

– Nu știu... Am degete destul de rapide.

Bătîndu-se cu ele pe coapsă, continuă să-i privească fața.

– Am nevoie de trei brazi albi.

– Pentru aceeași *prietenă?*

– Nu, zîmbi el, strîmb; dacă voia ca prin „prietenă" să înțeleagă „amantă", nu vedea ce rost ar fi avut să-i spună că

dalele erau pentru doamna Kingsley, profesoara lui de engleză din clasa a zecea. Brazii sînt pentru un client, Roland Guppy. Da, la fel ca peştele. Probabil îl ai pe undeva, prin vastele şi misterioasele tale dosare. Am făcut o lucrare pentru el, toamna trecută.

Întrucît pe masa de lîngă perete era un filtru de cafea, cu cafetiera pe jumătate plină, Logan coborî de pe colţul biroului, luă o cană şi-şi turnă.

– Simte-te ca acasă, îl invită sec Stella.

– Mulţumesc. Întîmplător, i-am recomandat brazii albi contra vîntului. S-a tot codit şi s-a moşmondit... şi abia acum s-a hotărît. Ieri m-a sunat acasă. I-am spus că-i aduc şi-i fac nota de plată.

– Avem nevoie de alt formular.

Logan gustă cafeaua. Nu era rea.

– Nu ştiu de ce, dar mă aşteptam.

– Dalele de pavaj sînt singurele pe care le iei pentru uz personal?

– Probabil. Pe ziua de azi.

Stella apăsă pe tasta Print, apoi afişă alt formular.

– Deci, trei brazi albi. Ce mărime?

– Avem unii frumoşi, de aproape doi metri şi jumătate.

– Ambalaţi şi protejaţi?

– Mda.

Ţac-ţac-ţac, îşi spuse el cu mirare, şi gata. Observă că avea degete frumoase. Lungi şi conice, cu lacul acela de unghii lucios, de un roz delicat ca interiorul unei petale de trandafir.

Nu purta inele.

– Altceva?

Se bătu peste buzunare, şi în cele din urmă scoase o hîrtiuţă.

– I-am spus că atîta o să-l coste.

Stella adăugă preţul manoperei, făcu totalul, apoi imprimă trei exemplare, în timp ce Logan şi bea cafeaua.

– Semnătura sau iniţiala, îi spuse ea. Un exemplar e pentru dosarele mele, unul pentru ale tale, şi unul pentru client.

– Am priceput.

Cînd luă pixul, Stella îl opri cu un gest.

– A, stai, aşteaptă să aduc cuţitul ăla. Ce venă plănuiai să-ţi deschizi?

– Eşti o dulceaţă.

Arătă cu bărbia spre uşă.

– Şi ea la fel.

– Hayley? Mda, este. Şi mult prea tînără pentru tine.

– N-aş zice că mult. Deşi prefer într-adevăr femeile mai...

Se întrerupse, zîmbind din nou.

– Să zicem doar „mai" şi să rămînem în viaţă.

– E mai prudent aşa.

– Băieţilor tăi le e greu la şcoală?

– Poftim?

– Mă gîndeam la ce-ai spus adineaori. Cu yankeii.

– A... Puţin, poate, dar de cele mai multe ori ceilalţi copii găsesc interesant faptul că sînt din nord şi că au locuit lîngă unul dintre marile lacuri. Profesoarele le-au arătat pe hartă de unde sînt.

În timp ce-i povestea, expresia i se îmblînzise.

– Îţi mulţumesc pentru întrebare.

– Îmi plac copiii tăi.

Logan semnă formularele, amuzîndu-se cînd Stella gemu – gemu de-a binelea – la vederea mişcărilor neglijente cu care şi-l împăturea pe al lui şi-l vîra în buzunar.

– Data viitoare n-ai putea să aştepţi pînă ieşi din birou ca să faci asta? Mă deranjează.

– Nici o problemă.

Poate datorită tonului diferit pe care încheiau discuţia, sau din cauza felului cum zîmbise tandru cînd vorbea despre copiii ei... Mai tîrziu, avea să se întrebe ce-l apucase, dar acum, îşi urmă impulsul:

– Ai fost vreodată în Graceland?

– Nu. Nu-s o mare admiratoare a lui Elvis.

– Şşt!

Făcînd ochii mari, Logan privi spre uşă.

– Aici e ilegal să spui asta cu voce tare. Te poţi trezi cu o amendă şi o condamnare la închisoare – sau, în funcţie de juraţi, cu o lapidare în public.

– N-am citit asta în ghidul Memphisului.

– Scrie cu litere mărunte. Deci, am să te duc. Cînd ai liber?

– Păi... depinde. Ai să mă duci la Graceland?

– Nu te poţi descurca aici pînă n-ai făcut cunoştinţă cu Graceland. Alege o zi, şi-mi aranjez eu programul.

– Încerc să înţeleg... Îmi propui o întîlnire?

– Nu mă îndreptam spre arena întîlnirilor. Mă gîndeam mai degrabă la o ieşire între asociaţi.

Puse cana goală pe birou.

– Gîndeşte-te, şi anunţă-mă.

* * *

Avea prea multe de făcut ca să se gîndească la propunerea lui Logan. Nu putea să se ducă aşa, hodoronc-tronc, la Graceland. Şi chiar dacă ar fi putut, şi ar fi simţit dorinţa stranie de a o face, în nici un caz nu s-ar fi dus la Graceland cu Logan Kitridge.

Faptul că-i admirase felul cum lucra – şi, în regulă, cum arăta – nu însemna că-l plăcea. Nu însemna că voia să-şi petreacă preţiosul timp liber în compania lui.

Dar nu putea să nu se gîndească – sau, mai bine zis, să nu se întrebe de ce o invitase. Poate că era cine ştie ce truc, o iniţiere ciudată pentru femeia yankee. O duci la Graceland, apoi o abandonezi într-o pădure de obiecte de-ale lui Elvis ca să vezi dacă ştie să mai iasă.

Sau poate, în stilul lui ciudat, hotărîse că era preferabil să-i fenteze noul sistem dîndu-se la ea, în loc de a se certa încontinuu.

Atîta doar că nu păruse să se dea la ea. Nu tocmai. Mai degrabă făcuse un gest prietenos, spontan sau impulsiv. Şi o întrebase despre copii. Nimic nu i-ar fi spulberat nemulţumirea, lăsînd-o lipsită de apărare, decît interesul sincer faţă de băieţii ei.

Şi dacă era doar prietenos, părea nu numai politicos, ci şi rezonabil, să fie prietenoasă la rîndul ei.

Cu ce se îmbrăcau oamenii în Graceland, la urma urmei?

Nu că ar fi intenţionat să se ducă. Probabil n-avea s-o facă. Dar era mai bine să se pregătească. Pentru orice eventualitate.

În sera trei, unde o supraveghea pe Hayley care stropea plantele anuale semănate, Stella analiza situaţia.

– Ai fost vreodată la Graceland?

– A, sigur. Astea-s impatiene, nu?

Stella privi spre stratul de flori.

– Mda. Alea sînt Busy Lizzies. Cresc foarte frumos.

– Şi astea-s tot impatiene. Din Noua Guinee.

– Exact. Chiar că înveţi repede.

– Mă rog, pe astea le recunosc mai uşor fiindcă le-am plantat şi înainte. Oricum, m-am dus la Graceland cu nişte amici, cînd eram în colegiu. E destul de plăcut. Mi-am cumpărat un semn de carte cu Elvis. Mă-ntreb ce s-o fi întîmplat cu el. Elvis e o formă a lui Elvin. Înseamnă *elf-wise friend**. Nu ţi se pare ciudat?

– Mi se pare şi mai ciudat că ştii detaliul ăsta.

– E doar un fleac din-alea pe care le reţii şi nu mai ştii de unde.

– Okay. Deci, care-i ţinuta adecvată?

– Hmm?

Hayley încerca să identifice alt strat de flori, după frunzele lăstarilor – şi impunîndu-şi să nu tragă cu ochiul la eticheta înfiptă în pămînt.

---

* Prieten ca un elf (n.tr.).

– Nu cred că există vreuna. Oamenii se duc îmbrăcați oricum. Blugi, chestii...

– Deci, sport.

– Exact. Îmi place cum miroase aici, numai a pămînt reavăn...

– Atunci, ți-ai ales bine cariera.

– Ar putea fi o carieră, nu?

Ochii ei albaştri şi limpezi se îndreptară spre Stella.

– O meserie pe care aş putea-o învăța bine. Dintotdeauna mi-am tot spus că într-o zi voi avea propria mea firmă. Îmi imaginam o librărie, dar şi asta e cam acelaşi lucru.

– În ce sens?

– Păi, ai şi noutăți, şi clasici. Ai genuri, în ultimă instanță. Anuale, semestriale, perene... arbuşti, copaci, ierburi... Plante de apă şi plante de umbră... În sensul ăsta.

– Ştii că ai dreptate? La asta nu mă gîndisem.

Încurajată, Hayley porni printre şirurile de flori.

– Şi tot înveți şi explorezi, la fel cum faci cu cărțile. Iar noi – angajații, înțelegi – încercăm să ajutăm oamenii să găsească ceea ce li se potriveşte, ce-i face să fie fericiți sau măcar mulțumiți. Cînd plantezi o floare, e ca şi cum ai deschide o carte, pentru că în ambele situații începi cîte ceva. Iar grădina e biblioteca ta. Aş putea ajunge foarte pricepută la meseria asta.

– Nu mă îndoiesc.

Întorcîndu-se spre Stella, Hayley o văzu zîmbind.

– Iar cînd am s-o învăț, nu va mai fi doar a slujbă ca oricare alta. O slujbă... e okay. Acum merge, dar îmi doresc mai mult decît leafa la sfîrşit de săptămînă. Nu numai la bani mă refer – deşi... vreau şi bani.

– Nu, înțeleg ce vrei să spui. Îți dorești ceea ce are Roz aici. O firmă, şi satisfacția de a face parte din ea. Rădăcini, precizează Stella, atingînd frunzele unui lăstar. Şi floare. O ştiu, fiindcă şi eu îmi doresc acelaşi lucru.

– Dar tu îl ai. Eşti aşa de inteligentă, şi ştii încotro mergi. Ai doi copii extraordinari, şi o... o funcție aici. Ai lucrat pentru funcția asta, pentru poziția asta. Eu simt că sînt abia la început.

– Şi arzi de nerăbdare să mergi mai departe. La fel eram şi eu, la vîrsta ta.

Hayley se lumină la față.

– A, da, că acum eşti o babă fără dinți...

Rîzînd, Stella îşi împinse părul pe spate.

– Am cu vreo zece ani mai mult ca tine. În zece ani, se pot întîmpla destule, se pot schimba atîtea – inclusiv tu însăți. În unele sensuri, şi eu sînt abia la început – cu un deceniu mai tîrziu decît tine. M-am transplantat aici, cu cele două mlădițe neprețuite ale mele.

– Nu ți-e frică?

– În fiecare zi.

Îi puse o mînă pe burtă.

– Face parte din teritoriu.

– E foarte reconfortant să te am aici, ca să stăm de vorbă. Vreau să zic, tu erai măritată cînd ai trecut prin toate astea, dar... mă rog, şi tu şi Roz v-ați confruntat cu greutățile de a vă creşte singure copiii. Mi-e de folos că ştiți atîtea chestii. Că am alături de mine alte femei care ştiu lucrurile de care am nevoie.

După ce-şi termină treaba, Hayley se duse să închidă apa.

– Deci, întrebă ea, te duci la Graceland?

– Nu ştiu. S-ar putea.

* * *

Cu echipa împărțită între brazii albi şi pregătirea amenajării pentru comanda lui Guppy, Logan se apucă de lucru la aleea fostei lui profesoare. N-avea să dureze mult, şi putea trece prin ambele locuri de lucru în acea după-amiază. Îi plăcea să se angajeze în mai multe lucrări. Dintotdeauna îi plăcuse.

Dacă făcea doar cîte una, de la început direct pînă la sfîrşit, nu-i mai rămînea timp pentru „brainstorming"-uri sau inspiraţii spontane. Nimic nu-i plăcea mai mult decît acel *poc,* cînd pur şi simplu vedea cu ochii minţii ceva ce ştia că putea realiza cu mîinile.

Putea să ia ceea ce exista şi să amelioreze, eventual să combine ce era cu ceva nou, creînd un alt întreg.

Fusese învăţat de mic să respecte pămîntul, şi capriciile naturii, dar mai mult din punctul de vedere al unui fermier. Cînd ai crescut pe o mică fermă, cînd ai lucrat pămîntul şi te-ai luptat cu el, înţelegi mai bine despre ce e vorba. Sau, despre ce ar putea fi vorba.

Şi tatăl lui iubise pămîntul, dar într-un alt mod, presupunea Logan. Îi întreţinuse familia, iar în cele din urmă îl făcuse să cîştige o sumă frumuşică, după ce se hotărîse să-l vîndă.

Nu putea spune că-i era dor de fermă. Îşi dorise ceva mai mult decît recolte şi griji cu privire la preţurile de pe piaţă. Dar, simţise nevoia să lucreze pămîntul.

Poate că pierduse o parte din vraja pe care i-o inspira pămîntul, cînd se mutase în nord. Prea multe clădiri, prea mult beton, prea multe limitări din punctul lui de vedere. Nu se putuse adapta la climatul şi cultura de-acolo, cum nici Rae nu se putuse aclimatiza în sud.

Nu mersese. Oricît de mult încercaseră amîndoi, căsnicia se destrămase pur şi simplu.

Aşa că se întorsese acasă şi, în cele din urmă, după ce Roz îi propusese să lucreze pentru ea, îşi găsise locul – personal, profesional, creator. Şi era mulţumit.

Îşi trasase liniile, apoi îşi luase hîrleţul.

Şi-l înfipsese din nou în pămînt.

La *ce* s-o fi gîndit? O invitase în oraş. Putea spune cum voia, dar cînd un tip invita o femeie în oraş, asta se chema o afurisită de întîlnire.

Nu intenţiona să aibă întîlniri cu Stella Rothchild cea strictă şi disciplinată. Nu era genul lui.

Okay, sigur că era. Începu să întoarcă brazdele dintre liniile trasate, pregătindu-se să aştearnă şi să netezească plasticul negru. De fapt, niciodată nu întîlnise o femeie care să nu fie genul lui.

Pur şi simplu îi plăcea soiul, atîta tot. Tinere şi bătrîne, ţărăncuţe şi orăşence. Deştepte brici sau bătute-n cap, femeile îl atrăgeau deopotrivă.

Doar ajunsese să se şi însoare cu una, nu? Şi deşi aceea fusese o greşeală, era firesc să mai facă şi greşeli din cînd în cînd.

Poate că niciodată nu se mai simţise atras de genul structural, faci-ca-mine-sau-adio. Dar toate aveau un început. Iar lui Logan îi plăceau începuturile. Repetările erau cele care puteau obosi omul.

Dar nu se simţea atras de Stella.

Okay, era. Oarecum. Arăta bine, avea şi siluetă... Şi părul... Părul ei chiar îl dăduse gata. Nu l-ar fi deranjat deloc să pună puţin mîna pe părul ăla, doar ca să afle dacă era la fel de sexy pe cît arăta.

Dar asta nu însemna că-şi dorea o întîlnire cu ea. Le era destul de greu să comunice pe plan profesional. Femeia aia avea cîte o regulă, un formular sau un afurisit de sistem pentru orice.

Probabil că şi în pat le avea. Probabil îşi făcuse o listă pe puncte, aşa nu, aşa da, toate cu o declaraţie de principii în cap.

De spontaneitate avea nevoie, de o mică zgîlţîială în ordinea lururilor. Nu că l-ar fi interesat să fie el ăla care s-o zgîlţîie.

Doar că-n dimineaţa aceea i se păruse atît de drăguţă, şi-i plăcuse cum îi mirosea părul. În plus, o avantaja şi acel zîmbet sexy. Pînă să se dezmeticească, Logan se pomenise vorbindu-i despre Graceland.

Nici un motiv de îngrijorare, îşi spuse el. N-avea să accepte. Nu era genul de lucru pe care să-l facă o femeie ca ea, doar aşa, de-amorul artei. Din cîte apucase să-şi dea seama, nu făcea *nimic* doar de-amorul artei.

Aveau să uite amîndoi că adusese vorba.

* * *

Întrucît considera că era obligatoriu, cel puţin pentru primele şase luni de lucru ca manager, Stella insistase să aibă zilnic cîte o consultare cu Roz despre felul cum mergeau lucrurile.

Ar fi preferat ca aceste întîlniri să fie programate la ore fixe, şi într-un anumit loc. Dar pe Roz îi era greu s-o prindă oriunde şi oricînd.

Se consultaseră deja în secţia de propagare şi pe teren. De astă dată, o încolţi în salonul ei propriu, de unde nu mai prea avea şanse să-i scape.

– Voiam să-ţi dau raportul săptămînal.

– A... Păi, bine...

Roz puse deoparte o carte despre hibridizări care era groasă cît o traversă de cale ferată şi-şi scoase ochelarii de citit fără rame.

– Timpul zboară... Pămîntul se încălzeşte...

– Ştiu. Narcisele sînt gata să înflorească. Mult mai devreme decît eram obişnuită. Am vîndut mulţi bulbi. În nord, pe cei mai mulţi îi vindeam spre sfîrşitul verii şi toamna.

– Ţi-e dor de casă?

– Din cînd în cînd, dar a-nceput deja să-mi treacă. Nu pot spune că-mi pare rău c-am plecat din Michigan, acum, cînd ne tîrîm prin februarie. Ieri am avut zăpadă de 15 centimetri, iar eu mă uit cum încolţesc narcisele.

Roz se rezemă de spătar, încrucişîndu-şi gleznele.

– E vreo problemă?

– Atîta despre iluzia că-mi ascund emoţiile sub o faţadă calmă. Nu, nu e nici o problemă. I-am dat telefonul de rigoare mamei, nu demult. Încă-mi mai revin.

– Aha...

Era o reacţie evazivă, iar Stella conchise că putea s-o interprezete ca pe o formă de dezinteres total, sau ca pe o invitaţie de a se descărca. Întrucît abia mai rezista, alese a doua variantă.

– Am petrecut cele aproape cincisprezece minute pe care mi le-a acordat din programul ei atît de încărcat ascultînd-o cum îmi vorbea despre actualul ei *prieten.* Chiar aşa le spune bărbaţilor ăstora cu care se întîlneşte – *prieteni.* Are cincizeci şi opt de ani, şi tocmai a divorţat pentru a patra oară, acum două luni. Cînd nu se plîngea că Rocky – aşa-l cheamă, Rocky, îţi vine să crezi? – nu e destul de atent şi nu vrea s-o ducă în Bahamas în vacanţa de iarnă, vorbea despre următorul *peeling* chimic şi se tînguia c-o doare ultima injecţie cu Botox. O dată nu m-a întrebat despre băieţi, şi nu s-a referit la faptul că locuiesc şi lucrez aici decît ca să se intereseze dacă nu m-am săturat să stau prin preajma nesimţitului şi a matracucii lui – aşa cum îi numeşte ea de obicei pe tatăl meu şi pe Jolene.

Ajunsă la capătul răbdării, Stella îşi frecă faţa cu mîinile.

– Fir-ar să fie...

– Cam multe cicăleli, smiorcăieli şi venin, concentrate într-un sfert de oră. Pare o femeie foarte talentată.

Stella avu nevoie de un minut – un minut în care-şi lăsă mîinile să coboare încet în poală, ca s-o poată privi pe Roz. Apoi îşi dădu capul pe spate, şi izbucni în rîs.

– A, da...! A, da, are talentul cu carul! Mulţumesc.

– N-ai de ce. Mama mea îşi petrecea aproape tot timpul - cel puţin, timpul cît am fost pe Pămînt împreună – plîngîndu-se de sănătate. Nu c-ar fi vrut să se plîngă – sau măcar aşa spunea. A fost cît pe ce să i-o scriu pe piatra de mormînt. „Nu c-aş vrea să mă plîng."

– Eu pe-a maică-mii aş putea să scriu: „Nu cer Luna de pe cer".

– Poftim, vezi? A mea mi-a făcut o asemenea impresie, încît am luat-o drept în direcţia opusă. Probabil că n-ai auzi un scîncet de la mine nici dacă mi-ai tăia o mînă sau un picior.

– Doamne, cred că şi eu am reacţionat la fel. Va trebui să mă gîndesc mai bine, cîndva. Okay, să revenim la treabă. Am vîndut toate jardinierele pentru plante cu bulb mixte. Nu ştiu dacă vrei să mai aducem şi altele, acum, la sfîrşitul sezonului.

– Cîteva, poate. Unora le place să le aleagă, dacă n-au şi făcut-o, cumva, pentru cadouri de Paşti.

– În regulă. Ce-ar fi să-i arăt lui Hayley cum se procedează? Ştiu că de obicei te ocupi tu de ele, dar...

– Nu, e o treabă bună pentru ea. Am urmărit-o.

Văzînd expresia Stellei, Roz înclină capul.

– Nu-mi place să se vadă că mă uit, dar în general o fac. Ştiu ce se întîmplă la mine în firmă, Stella, chiar dacă uneori îmi mai scapă cîte un mic amănunt.

– Iar pentru amănunte mă ai pe mine aici, aşa că totul e-n regulă.

– Exact. Totuşi, am lăsat-o mai mult în seama ta. Face tot ce-i spui?

– Mai mult decît atît. Nu e nevoie să-i spun nimic de două ori, iar cînd s-a lăudat că învaţă repede nu mintea. E avidă de cunoaştere.

– Avem cu ce să-i satisfacem setea.

– E agreabilă cu clienţii – prietenoasă, niciodată grăbită. Şi nu se sfieşte să spună că nu ştie, dar va învăţa. Acum e afară, scotoceşte prin straturile şi arbuştii tăi. Vrea să ştie ce vinde.

În timp ce vorbea, se duse la fereastră să arunce o privire. Se însera, dar o văzu pe Hayley plimbînd cîinele şi studiind plantele perene.

– La vîrsta ei, eu îmi făceam planuri de nuntă... Pare să fi trecut un milion de ani de-atunci.

– La vîrsta ei, eu creşteam doi copii mici şi eram însărcinată cu Mason. Ăsta, *da,* milion de ani. Sau... cinci minute.

– Iar ne abatem de la subiect, dar voiam să te întreb dacă te-ai gîndit ce vom face în mai.

– Vom fi în plin sezon, iar oamenilor le place să-şi împrospăteze grădinile pentru vară. Vom vinde...

– Nu, la Hayley mă refeream. Şi la copil.

– A. Mă rog, ea va trebui să hotărască, dar cred că, dacă decide să rămînă, îi vom găsi o muncă de birou.

– Va trebui să găsească pe cineva care să aibă grijă de copil, cînd ea va fi gata să se întoarcă la muncă. Mă gîndeam la o creşă...

– Hmm... Asta înseamnă să gîndeşti în perspectivă.

– Timpul zboară, repetă Stella.

– O să găsim noi o soluţie.

Curioasă, Roz se ridică şi se apropie şi ea de fereastră. Oprindu-se lîngă Stella, privi afară.

Era minunat, îşi spuse ea, să vadă o femeie tînără, cu trupul gata să rodească un copil, plimbîndu-se printr-o grădină iarna.

Şi ea fusese cîndva la fel, visînd în amurg şi aşteptînd ca primăvara să deştepte o nouă viaţă.

Timpul nu se mulţumea doar să zboare, reflectă ea. Se evapora, cît ai clipi din ochi.

– Acum pare fericită, şi sigură de ceea ce-o să facă. Dar, după ce naşte, s-ar putea să se răzgîndească în legătură cu implicarea tatălui.

Roz o văzu pe Hayley cum îşi punea o mînă pe pîntec, privind spre apus, unde soarele cobora dincolo de copaci, în apele strălucitoare ale rîului.

– Un copil viu pe care-l ţii în braţe şi perspectiva de a-l îngriji de una singură te aduc brutal cu picioarele pe pămînt. Vom vedea, cînd va veni sorocul.

– Ai dreptate. Şi cred că nici una dintre noi n-o cunoaşte îndeajuns ca să ştie cum e mai bine pentru ea. Apropo de copii, se apropie ora cînd trebuie să-i bag pe-ai mei în cadă. Am să-ţi las raportul săptămînal.

– Bine. Mă voi ocupa eu de el. Vreau să-ți spun, Stella, că-mi place ce-ai făcut. Ceea ce se vede, ca în zonele pentru clienți, și ceea ce e mai puțin vizibil, în administrarea biroului. Simt cum se apropie primăvara și, pentru prima oară în ani de zile, nu sînt nici extenuată, nici stresată. Nu pot să spun că mă deranja munca pe brînci, dar nici că lipsa ei îmi displace n-aș putea spune.

– Chiar și cînd te bat la cap cu tot felul de detalii?

– Chiar și atunci. N-am auzit nici o plîngere despre Logan în ultimele cîteva zile. Și nici din partea lui. Îmi fac cumva iluzii, sau voi doi ați ajuns să colaborați?

– Mai sînt unele nepotriviri, și cred c-au să mai apară și altele, dar nu ai nici un motiv de îngrijorare. De fapt, a făcut un gest foarte prietenos și s-a oferit să mă ducă în Graceland.

– Serios?

Sprîncenele lui Roz se ridicară.

– Logan?

– Ar fi ceva neobișnuit din partea lui?

– N-aș putea spune, decît că nu știu să-și fi dat întîlniri cu vreuna din colegele de serviciu.

– Nu e o întîlnire, ei doar o ieșire.

Intrigată, Roz se așează din nou. Niciodată nu știai la ce să te aștepți din partea unei femei mai tinere, meditä ea.

– Și care-i diferența?

– Păi, o întîlnire presupune o cină și un film, cu posibile, ba chiar probabile, accente romantice. O vizită cu copiii la grădina zoologică se numește „ieșire".

Roz se rezemă de spătar, întinzîndu-și picioarele.

– Lucrurile se mai și schimbă, nu? Totuși, din cîte știu eu, cînd un bărbat și o femeie ies împreună, asta se cheamă „întîlnire".

– Vezi, tocmai aici începe și dilema mea.

Întrucît conversația părea bine-venită, Stella se apropie din nou, așezîndu-se pe brațul fotoliului, cu fața spre Roz.

– Pentru că la asta m-am gîndit și eu din prima clipă. Dar nu părea decît un gest prietenesc, iar termenul de „ieșire" i-a aparținut lui. Ca un fel de ramură de măslin. Iar dacă primesc,

poate vom găsi acel teren comun, sau acel ritm, ce-o fi, de care avem nevoie ca să netezim asperitățile relației noastre de colaborare.

– Deci, dacă înțeleg bine, te-ai duce cu Logan la Graceland în interesul firmei.

– Oarecum.

– Și nu fiindcă e un bărbat foarte atrăgător, dinamic și de-a dreptul sexy – și necăsătorit!

– Nu, astea n-ar fi decît niște avantaje suplimentare.

Stella așteptă ca Roz să se oprească din rîs.

– Și nu mă gîndesc să mă bălăcesc în piscina aia. Întîlnirile romantice sînt adevărate cîmpuri minate.

– Mie-mi spui? Am mai mulți ani la activ decît tine în zona asta de război.

– Îmi plac bărbații, continuă Stella, ducîndu-și mîna la ceafă să-și ridice puțin mai sus panglica cu care-și legase coada de cal. Îmi place compania lor. Dar întîlnirile amoroase sînt așa de complicate și stresante...

– Mai bine complicate și stresante, decît de-a dreptul plicticoase, cum au fost multe dintre experiențele mele în domeniu.

– Complicate, stresante sau de-a dreptul plicticoase. Îmi place mult mai mult cum sună „ieșire". Ascultă, știu că Logan ți-e prieten. Dar aș dori să te întreb dacă, după părerea ta, ieșind cu el aș face o greșeală, sau aș lăsa o impresie greșită. Sau aș da un semnal confuz. Ori, poate, aș depăși limita colegialității. Sau...

– Cam multe complicații și motive de stres îți trec prin minte pentru o biată ieșire.

– Ai dreptate. Mă ambalez degeaba.

Clătinînd din cap, Stella se ridică de pe scaun.

– Mai bine mă duc să le fac baie copiilor. A, iar mîine am s-o pun pe Hayley să se ocupe de bulbii ăia.

– Perfect. Stella... ai să te duci cu Logan?

Stella se opri în ușă.

– Poate. Mai văd eu, mîine. Noaptea e un sfetnic bun.

Capitolul 8

Visa flori. În jurul ei se unduia o grădină încîntătoare, numai boboci proaspeți, tineri, plini de viață. Era perfectă, îngrijită şi ordonată, cu marginile drepte ca trasate cu rigla formînd chenare precise în jurul ierbii tunse uniform.

Culorile se combinau unele cu altele, se amestecau, alb cu roz, galben cu verde-argintiu, numai pasteluri suave şi delicate care scînteiau cu o eleganță subtilă în razele aurii ale soarelui.

Mireasma florilor era liniştitoare şi atrăgea roiuri-roiuri de fluturi însufleți ți, şi curiozitatea unei singure păsări colibri care flutura din aripi. Nici o buruiană nu-i strica desăvîrşirea, şi fiecare floare era viguroasă, zeci şi zeci de boboci aşteptîndu-şi rîndul să se deschidă.

Ea o făcuse. În timp ce ocolea rondul de flori, avea un sentiment de mîndrie şi satisfacție. Desțelenise pămîntul şi-l hrănise, plănuise, alesese şi sădise fiecare plantă la locul ei precis. Grădina corespundea atît de exact cu imaginea pe care o avusese în minte, încît părea o fotografie.

Ani de zile făcuse planuri, muncise şi crease. Dar acum tot ceea ce voise să realizeze exista, aievea, înflorind la picioarele ei.

Şi totuşi, chiar în timp ce se uita, o tulpină crescu dintr-odată, ascuțită şi verde, înghesuindu-le pe celelalte şi stricînd simetria. Nelalocul ei, îşi spuse, mai degrabă nemulțumită decît surprinsă că o văzuse încolțind din pămînt, înălțîndu-se, desfăşurîndu-şi frunzele.

O dalie? Nu plantase dalii acolo. Locul lor era în spate. Sădise anume trei dalii roz înalte în fundul rondului, la distanțe de cîte treizeci de centimetri între ele.

Nedumerită, îşi înclină capul, studiind dalia în timp ce pe tulpină creşteau şi se îngroşau ramificații, cu boboci graşi şi sănătoşi formîndu-se în capetele lor. Fascinant, absolut fascinant şi neaşteptat.

Chiar cînd începea să zîmbească, auzi o şoaptă uşoară.

Nu e bine aici. Nu e locul ei. Trebuie să fie mutată. *Altfel, va creşte şi va tot creşte, înghițind totul din jur, pînă n-o să mai rămînă nimic.*

Se înfioră. Dintr-odată, aerul din jurul ei se răcise, cu o undă de umezeală, nori negri furişîndu-se spre fermecătorul soare auriu.

Simțea un gol în pîntec, un soi de oroare.

N-o lăsa să crească. Va distruge tot ce-ai făcut.

Aşa era. Desigur, nici nu se putea altfel. Dalia nu avea ce căuta acolo, înghesuind celelalte flori, tulburînd ordinea.

Trebuia s-o smulgă din rădăcini şi să-i găsească alt loc. Să reorganizeze totul, tocmai acum, cînd credea că terminase. Şi, ia te uită, îşi spuse ea, în timp ce bobocii se spărgeau, desfăcîndu-şi petalele de un albastru-închis, intens. Nici culoarea nu era firească. Prea închisă, prea vie.

Era frumoasă, nu putea să nege. Ba chiar, niciodată nu văzuse un specimen atît de minunat. Părea puternică, plină de viață... Aproape la fel de înaltă ca ea, avea florile cît nişte farfurii.

Minte. Minte.

Şoapta aceea, oarecum feminină, i se strecura în creierul adormit. Scînci uşor, agitîndu-se în patul rece.

Omor-o! Omoar-o, repede, pînă nu e prea tîrziu.

Nu, nu putea să omoare o asemenea frumusețe, atît de vie şi strălucitoare. Dar nu putea nici s-o lase acolo, într-un loc nepotrivit, stricînd rînduiala din restul rondului de flori.

Atîta muncă, toate pregătirile, toată *planificarea* – şi acum, poftim! Trebuia să planifice alt rond şi s-o introducă în el. Cu un oftat, întinse mîna, mîngîind uşor cu degetele petalele albastre. Avea mult de lucru, îşi spuse ea, multe eforturi de făcut, dar...

– Mamă.

– Nu-i aşa că-i frumoasă? murmură ea. E atît de *albastră*...

– Mamă, trezeşte-te.

– Ce...?

Se trezi brusc, dezmeticindu-se repede cînd îl văzu pe Luke îngenuncheat în pat, lîngă ea.

Dumnezeule, ce frig era în cameră!

– Luke?

Instinctiv, îl acoperi cu pătura.

– Ce s-a întîmplat?

– Mi-e rău de la stomac.

– A...

Se ridică în capul oaselor, punîndu-i o mînă pe frunte să simtă dacă nu avea febră. Într-adevăr, părea mai cald decît în mod obişnuit.

– Te doare?

Băiatul clătină din cap. Îi văzu ochii lucitori, umeziţi de lacrimi.

– Mi-e greaţă. Pot să dorm în patul tău?

– Bine, se învoi ea, trăgînd cearşaful de deasupra la o parte. Culcă-te şi înveleşte-te bine, puişor. Nu ştiu de ce s-a făcut aşa de frig aici. Am să-ţi iau temperatura, doar ca să fim siguri.

Îşi apăsă buzele pe fruntea lui, în timp ce Luke se cuibărea alături. Da, era cam caldă.

Aprinzînd lampa de pe noptieră, Stella se duse să ia termometrul din baie.

– O să verificăm dacă pot să văd prin creierul tău, îl mîngîie ea pe cap, în timp ce-i punea senzorul lîngă ureche. Te simţeai rău cînd te-ai dus la culcare?

– N-n-nuu, doar...

Luke se încordă din tot trupul, scoţînd un mic geamăt.

Stella ştiu înaintea lui că avea să vomite. Cu iuţeala proprie numai unei mame, îl luă în braţe şi se repezi la baie. Ajunse în ultimul moment, şi începu să-l mîngîie agitată, murmurîndu-i cuvinte liniştitoare, în timp ce voma.

Chipul lui mic şi palid se ridică spre al ei.

– Am vărsat.

– Ştiu, puişor. Îmi pare rău. În curînd ai să te simţi mai bine.

Îi dădu să bea puţină apă, răcorindu-i faţa cu un prosop umed, apoi îl duse înapoi la pat. Ciudat, constată ea, acum temperatura aerului din cameră revenise la normal.

– Nu mai mi-e rău.

– Foarte bine.

Totuşi, îi luă temperatura – 99,1 F, nu era tocmai rău – şi aduse coşul de hîrtii lîngă pat.

– Te doare undeva?

– N-n, da' nu-mi place să vărs. Mi-a rămas un gust rău în gît. Şi mi se mai mişcă un dinte, şi dacă vărs iar, o să-l pierd şi n-am să-l mai pot pune sub pernă.

– Nu-ţi face griji din cauza asta. Sigur ai să-ţi pui dintele sub pernă, la fel ca pe celălalt. Acum mă duc jos să-ţi aduc puţină bere de ghimbir. Stai aici, mă întorc într-un minut. Dacă ţi se face iar rău, încearcă să verşi în ăsta, îi arătă ea coşul de gunoi de lîngă pat. Mă întorc imediat, puişor.

Ieşi grăbită, coborînd în fugă scara, doar cu cămaşa de noapte pe ea. Unul dintre dezavantajele caselor foarte mari, îşi spuse ea, era acela că bucătăria se afla la kilometri distanţă de dormitoare.

Trebuia să-şi cumpere pentru apartamentul de la etaj un mic frigider, ca acela pe care-l avusese în camera ei de cămin din colegiu.

Febră uşoară, îşi spuse, intrînd repede în bucătărie. Probabil că pînă a doua zi avea să-şi revină. Dacă nu, o să cheme doctorul.

Găsi berea de ghimbir, umplu un pahar mare, adăugînd şi cuburi de gheaţă, luă o sticlă de apă şi se repezi înapoi la etaj.

– O să primesc bere de ghimbir, îl auzi ea pe Luke spunînd, în timp ce mergea pe culoar, spre camera ei. Fiindcă mi-a fost rău. Şi chiar dacă acum mă simt mai bine, tot o s-o beau. Poţi să-ţi dau şi ţie puţin, dacă vrei.

– Mulţumesc, iubitule, dar...

Cînd intră în cameră, îl văzu pe Luke stînd rezemat de perne, cu capul întors în partea opusă uşii. Iar în dormitor se făcuse frig din nou – atît de frig, încît îşi vedea aburii respiraţiei.

– S-a dus, spuse Luke.

Simţi pe şira spinării un fior care nu era cauzat numai de frig.

– Cine s-a dus?

– Doamna.

Ochii somnoroşi ai băiatului deveniră puţin mai strălucitori, la vederea berii.

– A stat cu mine cît ai fost tu jos.

– Care doamnă, Luke? Doamna Roz? Hayley?

– N-n. Doamna care vine şi cîntă. E foarte drăguţă. Pot să beau *toată* berea?

– Poţi să bei puţină.

În timp ce-i turna în pahar, mîinile îi tremurau uşor.

– Unde-ai văzut-o?

– Uite-aici, arătă el spre pat, apoi luă paharul în ambele mîini şi bău. Ce bună e!

– Ai mai văzut-o şi înainte?

– Mhm. Cîteodată, mă trezesc şi ea e în cameră. Cîntă cîntecul ăla cu dilly-dilly.

Lavender's blue, dilly dilly. Lavender's green. Era cîntecul pe care-l auzise, îşi aminti Stella, amorţită de spaimă. Cîntecul pe care se pomenise şi ea fredonîndu-l.

– Şi a...

„Nu, nu-l speria", îşi spuse.

– Cum arată?

– Destul de drăguţă. Are păr galben. Cred că e un înger, sau... o îngeriţă? Mai ştii povestea cu îngerul paznic?

– Înger păzitor.

– Da' n-are aripi. Gavin a zis că s-ar putea să fie vrăjitoare, da' una bună, ca-n *Harry Potter.*

Gîtul Stellei se uscă precum nisipul deşertului.

– A văzut-o şi Gavin?

– Mda, cînd vine să cînte.

Îi înapoie paharul, apoi se şterse la ochi.

– Acum mă simt mai bine cu burta, da' mi s-a făcut somn. Pot să dorm la tine-n pat?

– Bineînţeles.

Dar, înainte de a se culca lîngă el, Stella aprinse lumina din baie.

Aruncă o privire şi la Gavin, rezistînd imboldului de a-l lua din pat, ca să-l aducă într-al ei.

Lăsînd uşa dintre camere larg deschisă, reveni în odaie.

Stinse lampa de pe noptieră, apoi se strecură în aşternut lîngă fiul ei.

Şi, cuprinzîndu-l strîns, îl ţinu în braţe pe cînd dormea.

* * *

A doua zi dimineaţa, Luke părea să-şi fi revenit complet. Vesel şi zburdalnic, îi spuse încîntat lui David, la micul dejun, că vomase şi pe urmă băuse bere de ghimbir.

Stella se gîndise să nu-l trimită la şcoală, dar nu mai avea febră şi, judecînd după pofta lui de mîncare, nici probleme cu stomacul.

– S-a înzdrăvenit de tot, comentă David, cînd băieţii se duseră în fugă să-şi ia cărţile şi caietele. Tu, în schimb, arăţi ca după o noapte albă, adăugă el, în timp ce-i turna încă o ceaşcă de cafea.

– Într-adevăr. Şi nu fiindcă i-a fost rău lui Luke. După ce a vomitat, s-a culcat la loc şi a dormit ca un prunc. Dar, înainte de a se linişti, mi-a spus un lucru care mi-a alungat somnul.

David îşi rezemă coatele pe masa de lucru din mijlocul bucătăriei, aplecîndu-se înainte.

– Spune-i lu' tăticu' tot.

– A zis că...

Stella aruncă o privire în jur, ciulind urechea, ca să-i audă pe băieţi cînd reveneau la parter.

– A spus că o doamnă cu păr galben vine noaptea în camera lui şi-i cîntă.

– Aha, făcu David, luînd cîrpa de vase şi începînd să şteargă tăblia mesei.

– Nu-mi veni cu „aha", zîmbind aşa ca prostu'!

– Auzi, vreau să ştii că ăsta-i zîmbetul meu amuzat. N-are nimic prostesc.

– David.

– Stella, i-o întoarse el, imitîndu-i expresia severă. Roz ţi-a spus că avem o stafie-n casă, nu?

– A pomenit ceva. Dar e o mică problemă cu povestea asta. Stafiile nu există.

– Şi-atunci, ce-a fost, o blondă intră-n casă pe furiş, în fiecare noapte, se duce în camera băieţilor şi începe să le cînte? *Asta* ţi se pare mai plauzibil?

– Nu ştiu ce se întîmplă. Am auzit pe cineva cîntînd, şi am simţit...

Nervoasă, îşi răsuci cureaua ceasului.

– Oricum, ideea că o fantomă bîntuie casa e ridicolă. Dar cu băieţii mei se întîmplă ceva.

– Le e frică de ea?

– Nu. Cred că mi s-a părut, doar, că am auzit cîntecul. Iar Luke are numai şase ani. El îşi poate imagina orice.

– Pe Gavin nu l-ai întrebat?

– Nu. Luke mi-a spus că amîndoi au văzut-o, dar...

– Şi eu.

– Of, te rog!

David clăti cîrpa de vase, o stoarse, apoi o puse pe marginea chiuvetei, la uscat.

– Nu mi s-a mai întîmplat de cînd eram mic, dar am văzut-o de cîteva ori, cînd am dormit noaptea aici. La început m-am speriat, dar nu face nici un rău, doar... apare. Poţi să-l întrebi şi pe Harper. Şi el a văzut-o, de multe ori.

– Am înţeles. Şi cine s-ar zice că e fantoma asta de ficţiune?

Ridică o mînă, la auzul tropăitului de paşi de pe scări.

– Lasă, mai tîrziu.

* * *

Încercă să şi-o alunge din minte, şi reuşi din timp în timp, cînd o acapara munca. Dar gîndul o obseda, la fel ca acel fantomatic cîntec de leagăn.

Pe la amiază, le lăsă pe Hayley să lucreze la plantatoarele de bulbi şi pe Ruby la tejghea, şi luă o planşetă, îndreptîndu-se spre casa de altoiri.

Doi iepuri dintr-o lovitură, îşi spuse ea.

Muzica din ziua aceea era de Rahmaninov... sau poate Mozart? Oricum, se auzeau multe acorduri tumultuoase de coarde şi flaute. Trecu prin dreptul zonelor cu unelte, sortimente de sol, aditivi şi medii de înrădăcinare.

Îl găsi pe Harper în capătul opus al unui banc de lucru plin cu ghivece de cincisprezece centimetri, cîţiva cactuşi ca plante din stoc, şi o tasă cu mediu de înrădăcinare. Observă acele cu gămălie, benzile de cauciuc, rafia, borcanul cu spirt denaturat.

– Ce foloseşti la cactusul de Crăciun?

Harper continuă să lucreze, tăind cu cuţitul o mlădiţă de pe tulpina unei plante adoptive. Observă că avea mîini frumoase, cu degete lungi, de artist.

– Un altoi de apicus, deci? Cam problematic, dar cred că merge cel mai bine la specimenul ăsta, datorită tulpinilor plate. Creezi un standard, sau hibridizezi?

Harper execută tăietura verticală în snopul vascular, fără să-i răspundă nici de această dată.

– Mă întrebam doar fiindcă...

Îi puse o mînă pe umăr, iar cînd Harper tresări, cu un strigăt înfundat, Stella se retrase brusc, împleticindu-se, şi se lovi de masa din spatele ei.

– La naiba!

Scăpînd cuţitul, Harper îşi duse la gură degetul mare pe care şi-l crestase.

– Fir-ar să fie! înjură el din nou, cu degetul în gură, smulgîndu-şi cu cealaltă mînă căştile stereo de la urechi.

– Iartă-mă! Îmi pare-aşa de rău! Cît de rău te-ai tăiat? Lasă-mă să văd...

– E doar o zgîrietură.

Îşi scoase degetul din gură, frecîndu-şi-l absent de blugii murdari.

– Nici pe departe la fel de grav ca *atacul de cord* pe care era să mi-l provoci.

– Lasă-mă să-ţi văd degetul! îl apucă ea de mînă. Uite, acum te-ai murdărit!

Harper îi văzu privirea îndreptîndu-se spre sticla de alcool şi-şi smulse mîna dintr-a ei.

– Nici să nu te gîndeşti!

– Mă rog, ar trebui să ţi-l speli, cel puţin. Şi crede-mă că-mi pare rău. Nu-ţi văzusem căştile. Credeam că m-ai auzit.

– Nu face nimic. Un fleac. Piesele clasice sînt pentru plante. Dacă le ascult prea mult, ochii îmi devin sticloşi.

– Zău? replică Stella, luînd căştile şi ridicînd una la ureche. Metallica?

– Mda. Genul clasic care-mi place mie.

Apoi privi îndelung planşeta.

– Care-i problema?

– Sper să-mi fac o idee despre ceea ce vei pregăti pentru expoziţia de primăvară, de luna viitoare. Ar mai fi şi plantele ce urmează să fie mutate în ferma de stoc.

– A, mda... făcu Harper, privind în jur. O să am multe. Probabil. Îmi ţin evidenţele pe computer.

– Şi mai bine. Poate reuşeşti totuşi să-mi faci şi mie o copie pe o dischetă.

– Mda, aşteaptă...

Şi-şi trase taburetul spre computer.

– Nu e nevoie să mi-o faci în clipa asta, cînd eşti ocupat cu altceva.

– Dacă n-o fac acum, s-ar putea să uit.

Cu o îndemînare admirabilă, Harper începu să tasteze cu degetele lui mînjite de pămînt şi nu peste mult timp găsi ceea ce căuta. Scoase o dischetă şi o introduse în fantă.

– Ascultă, aş prefera să nu scoţi nimic de-aici în lipsa mea.

– Nici o problemă.

– Cum merge, ăă... Hayley?

– Ca un răspuns la o rugăciune.

– Serios?

Luă o cutie de cola şi sorbi din ea.

– Sper că nu face munci grele, nici nu lucrează cu substanţe toxice?

– În nici un caz. Acum am pus-o la plantatoarele de bulbi.

– Poftim, zise el întinzîndu-i discheta.

– Mulţumesc, Harper. Cu asta, mi-ai uşurat mult viaţa. Niciodată n-am altoit un cactus de Crăciun.

Îşi prinse discheta pe planşetă.

– Pot să mă uit?

– Sigur. Vrei să faci şi tu unul? Am să te învăţ.

– Mi-ar face mare plăcere.

– Mai întîi am să-l termin pe ăsta. Vezi, am tăiat o mlădiţă de cinci-şase centimetri, drept prin bifurcaţie. Am tăiat cinci centimetri din vîrful plantei adoptive. Şi, înainte de a-mi cresta degetul...

– Iartă-mă...

– N-ar fi prima oară. Am făcut tăietura asta verticală, în snopul vascular.

– Pînă aici am văzut şi eu.

– În continuare, aplicăm fîşii de piele de pe ambele laturi la baza mlădiţei, îngustăm capătul şi expunem miezul central.

Degetele lui prelungi, de artist, lucrau cu dibăcie.

– Vezi?

– Mhmmm... Ai mîini ideale pentru treaba asta.

– Mama mi-a arătat cum să altoiesc. Am făcut un cireş ornamental cînd eram cam de vîrsta lui Luke. Acum vom introduce mlădiţa în tăietura de pe tulpina plantei adoptive. Este necesar ca ţesuturile expuse ale amîndurora să intre în contact, să potrivim suprafeţele tăiate cît putem de strîns. Îmi place să folosesc o coloană vertebrală lungă...

Luă una dintr-o tasă şi o împinse drept în zona altoită.

– Curat şi organic.

– Mhm. Pe astea nu-mi place să le leg cu rafie. Acele cu gămălie slăbite sînt mult mai bune. Intră drept prin locul de îmbinare – vezi? – aşa c-o ţine bine, dar nu prea strîns. Mediul de înrădăcinare constă din două părţi sol de cactus, în amestec cu o parte de zgură fină. Le-am amestecat deja. Punem bebeluşul cel nou în ghiveci, şi acoperim amestecul cu un strat de pietriş mărunt.

– Ca să rămînă umed, dar nu ud.

– Te-ai prins. Pe urmă, trebuie să-i pui eticheta şi să-i găseşti un loc aerisit, la adăpost de soare. Cele două plante ar trebui să se unească în vreo două zile. Vrei să faci o încercare?

– Mda...

Stella ocupă taburetul eliberat de Harper şi începu să lucreze respectîndu-i îndrumările.

– David mi-a povestit azi-dimineaţă despre legenda casei.

– Foarte bine, răspunse el, fără să-i scape din ochi degetele, şi planta. Ai grijă ca fîşia să fie cît mai subţire. Legendă?

– Păi, ştii, huu-huuu... Fantoma.

– A, mda, blonda cu ochi trişti. Şi mie-mi cînta, cînd eram mic.

– Fii serios, Harper.

Harper ridică din umeri şi mai luă o înghiţitură de cola.

– Vrei şi tu? o întrebă, legănînd cutia dintr-o parte în cealaltă. Mai am în răcitorul de-acolo.

– Nu, dar îţi mulţumesc. Ai spus că venea o fantomă în camera ta şi-ţi cînta.

– Pînă pe la vreo doişpe, treişpe ani. La fel s-a întîmplat şi cu fraţii mei. Cînd ajungi la pubertate, nu mai vine. Acum trebuie să îngustezi mlădiţa.

Stella se întrerupse din lucru doar atîta cît să ridice o privire piezişă spre chipul lui.

– Harper, nu te consideri un om de ştiinţă?

Harper îi zîmbi, cu ochii aceia ai lui căprui, oarecum visători.

– Nu prea. O parte din ceea ce fac e ştiinţă, iar altă parte necesită cunoştinţe ştiinţifice. Dar, în fond, eu sînt un simplu grădinar.

Aruncă la ţintă cu cutia de cola în coşul de gunoi, apoi se aplecă să mai scoată una din răcitor.

– Dar în caz că te-ntrebi dacă există vreo legătură între fantome şi ştiinţă, eu înclin să cred că ar fi. Ştiinţa înseamnă explorare, experiment, descoperire...

– Nu te pot contrazice, consimţi Stella, revenind la lucru. Dar...

Harper deschise cutia.

– Ai de gînd să-mi ţii o predică?

Nu se putu abţine să nu rîdă.

– Una e ca un băieţel să creadă în stafii şi Moş Crăciun şi...

– Vrei să spui că nu există Moş Crăciun? o privi el îngrozit. Bine, dar asta-i o perversitate!

– Dar, continuă ea, ignorîndu-i cuvintele, e cu totul altceva pentru un om în toată firea.

– Pe cine faci tu om în toată firea? Cred că va trebui să cer să fii dată afară din casa mea, Stella.

O bătu pe umăr cu mîna lui plină de pămînt, apoi îi scutură bluza cu un gest firesc.

– Am văzut ce-am văzut, ştiu ceea ce ştiu. Face parte din copilăria petrecută în casa asta. A fost întotdeauna... o prezenţă inofensivă, cel puţin pentru mine şi fraţii mei. Mamei i-a dat de furcă din cînd în cînd.

– Cum adică, i-a dat de furcă?

– Întreab-o pe mama. Dar nu văd de ce te-ai deranja, din moment ce oricum nu crezi în fantome. Conform folclorului familiei, s-ar zice că e una dintre miresele Harper, dar nu apare în nici una din picturile sau fotografiile pe care le avem.

Ridică din umeri.

– Poate e doar o servitoare care a murit aici. Cunoaşte bine casa, asta e clar.

– Luke mi-a spus că a văzut-o.

– Serios?

Privirea lui deveni mai pătrunzătoare, în timp ce Stella lipea eticheta pe ghiveci.

– Nu. Stai liniştită. N-o să-i facă nici un rău, lui sau lui Gavin. E.. cum să spun... maternă...

– Atunci, e perfect – o stafie neidentificată, dar maternă, care bîntuie noaptea prin camera fiilor mei.

– E o tradiţie a familiei Harper.

* * *

După o asemenea conversaţie, Stella simţea nevoia să-şi ocupe mintea cu lucruri mai rezonabile. Luă un răsad de pansele şi nişte vinca tîrîtoare dintr-o seră, găsi în magazie două jardiniere din beton, de formă nedefinită, şi le puse pe un cărucior cu platformă, alături de nişte pămînt de ghivece. Îşi luă uneltele, mănuşile, adăugă puţină soluţie de starter, şi duse totul în încăperea din faţă.

Panselele rezistau la frig, îşi spuse ea, aşa că dacă mai apucau cîteva îngheţuri, n-aveau să sufere. Iar feţele lor vesele, multicolore, aveau să strălucească chiar la intrare.

După ce poziţionă jardinierele, îşi luă planşeta şi notă tot ce luase din stoc. Avea să introducă datele în computer după ce o să termine.

În sfîrşit, îngenunche să facă lucrul care-i plăcea cel mai mult, care întotdeauna o calmase. Un lucru care avea oricînd sens.

Începu să planteze.

Cînd termină prima jardinieră, făcu un pas înapoi să studieze efectul. Florile galbene cu violet rîdeau vesele în contrast cu cenuşiul mat al betonului. Voia ca şi perechea ei să arate aproape identic.

Ajunsese la jumătatea lucrului, cînd auzi zgomot de cauciucuri pe pietriş. Logan, îşi spuse ea, ridicînd privirea şi recunoscîndu-i camionul. Îl văzu cotind spre zona de materiale, după care se răzgîndi şi-şi continuă drumul către clădire.

Coborî din cabină, cu cizmele lui roase, blugii tociţi şi ochelarii negri de personaj negativ.

Stella simţi o mică mîncărime între omoplaţi.

– Salut.

– Bună, Logan.

Stătea în faţa ei, cu degetele mari vîrîte în buzunarele din faţă ale pantalonilor de lucru şi trei zgîrieturi proaspete pe antebraţe, chiar sub mînecile suflecate ale cămăşii.

– Am venit să iau nişte lemnărie pentru amenajări şi încă vreo cîteva bucăţi de plastic negru pentru treaba de la Dawson.

– Văd că faci progrese rapide acolo.

– Merge bine.

Se apropie cu un pas, privind ce lucra.

– Arată bine astea. Mi-ar prinde bine şi mie.

– Sînt pentru expoziţie.

– Poți să mai faci. Pe astea i le duc domnișoarei Dawson, o să le înghită pe nemestecate. O vînzare-i o vînzare, Roșcato.

– A, în regulă.

Abia dacă avusese la dispoziție un *minut* în care să se gîndească la ele ca și cum ar fi fost ale ei.

– Lasă-mă să termin ce am început. Spune-i că va trebui să înlocuiască panselele astea, cînd se mai încălzește. Nu vor rezista la vară. Și dacă pune plante perene în ele, va trebui să acopere jardinierele pentru iarnă.

– Întîmplător, mai știu și eu cîte ceva despre plante.

– Voiam doar să mă asigur că-i va face plăcere clientei.

Fusese politicos, își spuse ea. Cooperant, chiar. Nu venise să-i dea o listă de materiale? Măcar pentru gestul ăsta putea să-i răspundă cu aceeași monedă.

– Dacă mai e valabilă propunerea cu Graceland, pot să-mi iau liber joia viitoare.

Rămase cu ochii la plante, continuînd pe cel mai firesc ton:

– Dacă îți convine și ție.

– Joi?

Fusese pregătit să vină cu o scuză, dacă întîmplător Stella aducea vorba despre asta. Nu-și mai vedea capul de treburi...

Dar ea stătea îngenuncheată pe pămînt, cu afurisitul ăla de păr al ei ca o claie de bucle strălucind în soare, cu ochii aceia albaștri, și vocea rece, de yankee.

– Sigur, joi e perfect. Vrei să te iau de-aici, sau de-acasă?

– De-aici, dacă nu ți-e greu. La ce oră îți convine?

– Pe la unu, cred. Așa, voi putea lucra de dimineață.

– Perfect.

Stella se ridică, își scutură mănușile și le puse cu grijă pe cărucior.

– Lasă-mă doar să calculez un preț pentru jardinierele astea, și să-ți fac un formular de comandă. Dacă nu le ia, adu-le înapoi.

– O să le ia. Hai, du-te și întocmește hîrtiile.

Scoase din buzunar o foaie împăturită.

– Pentru astea, și pentru materialele pe care le am aici. Eu am să le încarc.

– Bine. Perfect.

Stella porni spre ușă. Mîncărimea dintre omoplați i se mutase, mai jos de ombilic.

Nu era o întîlnire, nu era o întîlnire, își tot spunea ea. Nici măcar o ieșire. Era un simplu gest. Un gest de bunăvoință din ambele părți.

Iar acum, își spuse în timp ce intra, îl făcuseră amîndoi. Nu mai puteau bate în retragere.

Capitolul 9

Nu ştiu cum a ajuns să fie joi.

– Trebuie să aibă vreo legătură cu Thor* zeul nordic, remarcă Hayley, apoi ridică din umeri cu un aer spăsit. Ştiu tot felul de aiureli. Habar n-am de ce.

– Nu căutam originea cuvîntului, ci mă întrebam cum de-a sosit atît de repede ziua de joi. Thor? repetă Stella, întorcîndu-se dinspre oglinda din toaleta salariaţilor.

– Sînt aproape sigură.

– Am să te cred pe cuvînt. Okay, cum arăt? întrebă ea, desfăcîndu-şi braţele.

– Arăţi foarte bine.

– Nu prea mult? Vreau să zic, prea formală, prea aranjată...?

– Nu, doar bine.

Adevărul era că Hayley o invidia pe Stella pentru cum arăta, în pantalonii gri simpli şi puloverul negru, uşor cambrat pe talie, lăsînd să i se ghicească formele trupului. Pe vremea cînd nu era gravidă, ea arăta cam slăbănoagă şi avea pieptul plat.

– Puloverul te face să pari foarte bine clădită, adăugă ea.

– O, Doamne!

Îngrozită, Stella îşi încrucişă braţele pe piept, acoperindu-şi sînii.

– Bine clădită? Ceva în genul, ia uite ce ţîţe am?

* Joi = *Thursday* (n.tr.).

– Nu! rîse Hayley, trăgîndu-i braţele în jos. Termină cu prostiile, ai nişte ţîţe superbe.

– Sînt nervoasă. Ştiu că e ridicol, dar aşa mă simt. Şi nu pot *suferi* să fiu nervoasă, de-asta nici nu mă prea enervez.

Se trase de mîneca puloverului, îndreptîndu-şi-o.

– De ce fac un lucru pe care nu pot să-l sufăr?

– E doar o ieşire oarecare de după-amiază, insistă Hayley, evitînd cuvîntul care începea cu *î*. Despicaseră firul în patru la nesfîrşit. Du-te şi distrează-te, şi nu-ţi mai face atîtea probleme.

– Sigur. Bineînţeles. Ce proastă sînt.

Înainte de a ieşi din cameră, scutură din cap, ca pentru a reveni la realitate.

– Ai numărul meu de mobil?

– Toată lumea are numărul mobilului tău, Stella, răspunse Hayley, aruncînd o privire spre Ruby, care chiocoti. Cred că şi primarul îl are, în agenda automată.

– Dacă apare vreo problemă, nu ezita să mă suni. Iar dacă nu eşti sigură în legătură cu ceva, şi nu-i găseşti pe Roz sau Harper, întreabă-mă pe mine.

– Da, mămico. Şi, nici o grijă, butoiaşul nu vine pînă la trei.

Îşi trînti o mînă peste gură.

– Cum am zis? Butoiaş*? Peg voiam să spun. Da, sigur că Peg.

– Ha, ha.

– Iar stripperii bărbaţi încă nu-s siguri.

La auzul acestor cuvinte, Ruby izbucni într-un rîs cu hohote, care-o făcu să zîmbească.

– Aşa că poţi să fii liniştită.

– Nu cred că în programul de azi figurează şi liniştea.

– Pot să te întreb de cît timp n-ai mai fost la o întîlnire... *ieşire,* voiam să zic?

* În orig. *keg* (n.tr.).

– De vreo cîteva luni.

Cînd Hayley îşi dădu ochii peste cap, Stella o imită.

– Am fost ocupată. Am avut o droaie de treburi pe cap, cu vînzarea casei, cu bagajele, cu depozitarea lucrurilor, cu căutarea şcolilor şi a pediatrilor de-aici... N-am avut timp.

– Şi nici n-ai găsit pe cineva pentru care merită să-ţi găseşti puţin timp. Pînă azi.

– Nu aşa se pune problema. De ce-o fi întîrziind? se întrebă ea, uitîndu-se la ceas. Ştiam eu c-o să întîrzie. Îi scrie pe frunte: „Sînt un nepunctual cronic".

Cînd intră un client, Hayley o bătu pe umăr.

– Acesta e semnalul meu. Distracţie plăcută. Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă ea pe cumpărător, îndreptîndu-se spre el.

Stella mai aşteptă cîteva minute, asigurîndu-se că Hayley se descurca uşor cu noul client. Ruby mai factură două vînzări. Toată lumea îşi vedea de treburi, iar ea nu avea altceva de făcut decît să aştepte.

Hotărîndu-se să aştepte afară, îşi luă jacheta.

Jardinierele ei arătau bine, şi-şi spuse că asta se datora răsadurilor de pansele pe care le aduseseră înăuntru în ultimele cîteva zile. Dacă aşa stăteau lucrurile, puteau să mai adauge cîteva jardiniere, două butoaie de whisky şi cîteva ghivece de agăţat.

Făcîndu-şi însemnări, începu să se plimbe în căutarea celor mai potrivite locuri pentru exponate, ca să adauge alte cîteva accente care-ar fi inspirat clienţii să cumpere.

Cînd apăru maşina lui Logan, la unu şi un sfert, Stella stătea aşezată pe trepte, făcînd o listă a exponatelor şi a aranjamentelor posibile.

Stella se ridică în timp ce Logan cobora din cabină.

– Am fost reţinut, se scuză el.

– Nici o problemă. Mi-am găsit ceva de lucru.

– Ai ceva împotrivă dacă mergem cu camionul?

– N-ar fi pentru prima dată.

Stella urcă şi, în timp ce-şi punea centura de siguranţă, studie puzderia de însemnări şi notiţe, schiţe şi calcule matematice prinse pe bordul maşinii.

– Sistemul tău de fişare?

– În mare parte, răspunse Logan, deschizînd CD player-ul, din care începu să se audă Elvis, cu *Heartbreak Hotel.* Cea mai potrivită ambianţă.

– Eşti un mare fan?

– Regele merită respect.

– De cîte ori ai fost în Graceland?

– N-aş putea spune. Tot felul de oameni din afara oraşului vor să-l viziteze. Te duci la Memphis, vrei să mergi şi la Graceland, şi pe Beale Street, pentru costiţe, să vezi parada raţelor...

Poate reuşea să se calmeze, îşi spuse Stella. Nu făceau decît să stea de vorbă, la urma urmei. Ca nişte oameni normali.

– Aceasta e primul punct pe lista mea.

Logan o privi. Deşi avea ochii ascunşi de lentilele negre, Stella ştiu, după poziţia capului, că şi-i îngustase.

– Ai venit aici de, cît, cam o lună, şi încă nu te-ai dus după costiţe?

– Nu. Au să mă aresteze?

– Eşti vegetariană?

– Nu, şi-mi plac costiţele.

– Iubito, nu ştii ce-s alea costiţe, dacă nu le-ai gustat pe cele de la Memphis. Părinţii tăi nu locuiesc aici? Parcă i-am întîlnit cîndva.

– Da, tatăl meu şi soţia lui. Will şi Jolene Dooley.

– Şi nu ţi-au dat costiţe?

– Cred că nu. Au să-i aresteze pe *ei?*

– S-ar putea, dacă se află. Dar am să vă iert pe toţi trei şi n-am să spun nimănui – deocamdată.

– Cred că-ţi rămîn datoare.

Hearbreatk Hotel fu înlocuit de *Shake, Rattle and Roll.* Muzica favorită a tatălui ei, îşi aminti Stella. Era ciudat să

meargă cu maşina spre Memphis, bătînd din picior în ritmul muzicii şi ascultînd melodiile care-i plăcuseră şi tatălui ei, în adolescenţă.

– Trebuie să duci copiii la Reunion, să mîncaţi costiţe, îi spuse Logan. De-acolo puteţi merge pe jos pînă la Beale, să vedeţi spectacolul. Dar înainte de a mînca, treceţi şi pe la Peabody, să vadă raţele. Orice copil trebuie să vadă raţele.

– I-a dus tatăl meu.

– Asta s-ar putea să-l scape de puşcărie.

– I-auzi!

Era mai uşor decît se aşteptase, şi se simţea prost la gîndul că pregătise cîteva scenarii pentru o conversaţie banală.

– În afara perioadei cînd ai locuit în nord, ai stat tot timpul în zona Memphisului?

– Da.

– Eu mă simt ciudat, cînd ştiu că m-am născut aici, dar nu-mi amintesc nimic. Îmi place aici, cred că – abstracţie făcînd de lipsa de pînă acum a costiţelor – mă leagă ceva de locurile astea. Desigur, încă n-am stat o vară întreagă – atîta lucru pot să-mi amintesc – dar îmi place. Şi-mi place şi să muncesc pentru Roz.

– E o comoară.

Sesizînd afecţiunea din glasul lui, Stella se întoarse spre el.

– Şi ea zice la fel depre tine. De fapt, la început, am crezut că voi doi...

Pe chipul lui Logan se lăţi un zîmbet.

– Nu, pe bune?

– E frumoasă şi inteligentă, şi aveţi multe în comun. Un întreg trecut...

– Foarte adevărat. Probabil că trecutul e cel ce face ca aşa ceva să pară ciudat. Dar îţi mulţumesc.

– O admir atît de mult... Şi-mi place şi ca persoană, dar în primul rînd mă impresionează tot ce-a realizat. De una

singură. Şi-a crescut copiii, şi-a păstrat căminul, a construit o firmă pornind de la zero. Şi, tot timpul, numai aşa cum ştia ca, stabilind singură toate regulile.

– Asta vrei şi tu?

– Nu-mi doresc o firmă proprie. M-am gîndit la aşa ceva, acum vreo doi ani. Dar, să fac un asemenea salt, fără paraşută şi cu doi copii?

Clătină din cap.

– Roz e mai curajoasă decît mine. Şi-n plus, mi-am dat seama că nu asta îmi doream cu adevărat. Îmi place să lucrez pentru altcineva, să rezolv problemele şi să concep planuri creatoare şi eficiente pentru expansiune şi îmbunătăţire a activităţii. Cel mai bine mă pricep la administraţie.

Aşteptă o clipă.

– N-ai de făcut nici un comentariu sarcastic?

– Numai în sinea mea. Aşa, pot să le păstrez pentru mine pînă cînd mă enervezi iar.

– Abia aştept. În orice caz, e cam aşa: îmi place să plantez o grădină pornind de la zero – pe loc gol. Dar şi mai mult îmi place să iau în primire o grădină care n-a fost planificată prea bine, sau are nevoie de unele corecţii, şi s-o transform.

Făcu o pauză, încruntîndu-se.

– Ce ciudat, abia acum mi-am amintit. Cu cîteva nopţi în urmă, am visat o grădină. A fost un vis foarte ciudat, cu... Nu mai ştiu, ceva care mă speria. Nu mi-l mai amintesc prea bine, dar era ceva... O dalie uriaşă, foarte frumoasă, albastră. Daliile ocupă un loc aparte printre florile mele favorite, iar culoarea mea preferată e albastrul. Totuşi, n-avea ce să caute acolo... Nu eu o plantasem. Şi totuşi, acolo era. Ciudat.

– Şi ce-ai făcut cu ea? Cu dalia.

– Nu mai ţin minte. M-a trezit Luke din somn, aşa că s-au dus şi grădina, şi dalia exotică.

Şi se făcuse frig, îşi mai aminti ea.

– Nu se simţea bine, avea un mic deranjament stomacal.

– Acum şi-a revenit?

– Mda.

Încă un punct în favoarea lui, reflectă Stella.

– Se simte bine, mulțumesc.

– Și dintele?

Aha, al doilea punct! Își amintise că băiatului ei i se mișca un dinte.

– I l-a vîndut Zînei Dinților pe-o hîrtie nouă de-un dolar. Al doilea tocmai începe să i se miște. Acum vorbește cu un sîsîit fermecător.

– Fratele lui mai mare l-a învățat cum să scuipe prin spațiul dintre dinți?

Stella se strîmbă.

– Din cîte știu eu, nu.

– Cîte se întîmplă fără știrea ta...! Sînt sigur că e tot acolo – dalia vrăjită – înflorind pe tărîmul viselor.

– Un gînd reconfortant.

Omoar-o. Dumnezeule, de unde-i venise ideea asta? se întrebă ea, stăpînindu-și un fior.

– Era destul de spectaculoasă, din cîte-mi amintesc.

Aruncă o privire în jur, pe cînd Logan intra într-un loc de parcare.

– Am ajuns?

– E vizavi. Aici e un fel de centru pentru vizitatori, zona de pregătire. Înăuntru o să cumpărăm biletele, apoi ne vom alătura unui grup și vom pleca cu microbuzul.

Opri motorul, apoi se întoarse spre ea.

– Pun pariu pe cinci dolari că la ieșire vei fi convertită.

– La religia lui Elvis? Nici acum n-am nimic împotriva lui.

– Cinci dolari. Ai să cumperi cel puțin un CD cu Elvis, după vizită.

– Țin pariul.

* * *

Totul era mult mai mic decît își imaginase. Se așteptase la o proprietate întinsă și măreață, ceva ca un conac, cam cît Harper House. Și cînd colo, era o casă relativ modestă, iar camerele – cel puțin cele din traseul de vizitare – i s-au părut destul de mici.

Se ținea după ceilalți turiști, ascultînd memoriile și comentariile înregistrate ale Lisei Marie Presley în casca audio oferită la intrare.

Se mira la vederea materialului gofrat în nuanțe de galben, albastru și maro, care cobora din tavan, acoperind toți pereții camerei de jocuri. Apoi se minună de cascadă, de imaginile cu animale sălbatice, toate încununate de mocheta verde mițoasă lipită pe tavan, în camera-junglă.

Cineva locuise acolo, medită ea. Și nu era un oarecare, ci un simbol, o icoană – un om cu un talent și o faimă miraculoase. Era atît de plăcut s-o asculte pe femeia care-și pierduse în copilărie tatăl celebru vorbind despre omul pe care și-l amintea cu drag.

Camera trofeelor o luă prin surprindere, înlocuindu-i imediat nedumeririle legate de stil cu un sentiment de admirație. Se părea că pereții nesfîrșiți din holurile întortocheate erau acoperiți, de sus și pînă jos, cu discurile de aur și platină ale lui Elvis. Și toate acestea cîștigate în mai puțini ani decît trăise ea.

Și, cu Elvis cîntîndu-i în cască, îi admira împlinirile, și se minuna de nenumăratele lui costume de spectacol, elaborate și stridente. Apoi fu fermecată de fotografiile lui, de afișele filmelor și de fragmentele de interviuri.

* * *

Descoperi multe despre o persoană, însoțind-o într-o vizită la Graceland, constatase Logan. Unii zîmbeau afectat la vederea decorațiunilor demodate și de un gust îndoielnic. Alții se holbau cu ochi sticloși de adorație inspirată de Regele

decedat. Iar alții mergeau pur și simplu, întorcînd capetele în toate părțile sau conversînd, grăbiți să le vadă pe toate cît mai repede și să ajungă la tonetele cu suveniruri, pentru ca apoi să se ducă acasă mulțumiți că o făcuseră și pe asta.

Dar Stella examina totul pe îndelete. Și asculta. Logan își dădea seama că urmărea cu atenție înregistrarea audio, după felul cum își ținea capul, puțin înclinat spre dreapta. Asculta serios, își spunea el, și era gata să parieze mai mult de cinci dolari că urmărea intrucțiunile de pe bandă, apăsînd numărul corect pentru fragmentul următor exact în momentul potrivit.

Felul ei de a reacționa era chiar drăgălaș.

Cînd ieșiră să facă scurtul pelerinaj pînă la mormîntul lui Elvis de lîngă piscină, Stella își scoase pentru prima dată căștile.

– Nu știam toate astea, începu ea. Nimic mai mult decît datele esențiale, de fapt. Peste un miliard de discuri vîndute? Îmi depășește puterea de înțelegere, zău așa. În nici un caz nu-mi pot imagina cum ar fi să *faci* toate astea și... da' ce-i, de ce zîmbești?

– Pariez că dacă ar trebui să-ți faci acum testul Elvis, ai doborî toate recordurile.

– Mai taci din gură! rîse Stella, apoi redeveni serioasă, în timp ce mergeau amîndoi prin soare spre Grădina Meditației, unde se afla mormîntul lui Elvis.

Grădina era plină de flori, cele adevărate ofilindu-se la soare, iar cele de plastic decolorîndu-se. Micul mormînt de lîngă piscină părea pe cît de excentric, pe-atîta de firesc. În jurul lor, aparatele de fotografiat țăcăneau, iar cineva suspina încet.

– Știi, unii susțin că i-au văzut fantoma, pe-acolo pe undeva, gesticulă vag Logan. Dacă a murit cu adevărat, vreau să spun.

– Doar nu crezi asta.

– A, ba da, Elvis a părăsit de mult incinta.

– La fantomă mă refeream.

– Mă rog, dacă ar fi să bîntuie vreun loc, pe ăsta l-ar alege.

Porniră spre microbuzul lor.

– Pe-aici, oamenii au o atitudine foarte relaxată față de fantome, comentă Stella.

Logan avu nevoie de cîteva clipe ca să înțeleagă.

– A, te gîndești la Mireasa Harper. Ai văzut-o deja?

– Nu, n-am văzut-o – dar, știi, poate pentru că nici nu există. Să nu-mi spui că ai văzut-o și tu.

– N-aș putea spune că da. Mulți oameni afirmă că au văzut-o, dar în fond sînt și unii care susțin că l-au văzut pe Elvis mîncînd sandviciuri cu unt de arahide și banane în cîte-o braserie, la zece ani după ce murise.

– Exact!

Văzîndu-l atît de rezonabil, îi dădu un pumn ușor în braț.

– Oamenii văd ceea ce vor să vadă, sau ce-au fost învățați, ori se așteaptă să vadă. Imaginația poate s-o ia razna, mai ales în atmosfera sau în condițiile potrivite. Ar trebui să se ocupe mai mult de grădinile de-aici, nu crezi?

– Nu mă provoca!

– Ai dreptate. Fără discuții profesionale. În schimb, am să-ți mulțumesc doar că m-ai adus aici. De una singură, nu știu cînd aș fi ajuns.

– Cum ți s-a părut?

– Trist, duios și fascinant.

Îi înapoie casca audio însoțitoarei și se urcă în microbuz.

– Unele dintre camere aveau un decor, ca să zic așa, unic...

Brațele li se ciocniră, se frecară, rămaseră lipite unul de altul în spațiul strîmt al fotoliilor din microbuz. Părul ei atingea umărul lui Logan, pînă cînd Stella și-l împinse mai în spate – spre regretul lui.

– Cunosc un tip, mare fan Elvis. S-a apucat să reproducă Gracelandul la el acasă. Și-a luat material după modelul celui pe care l-ai văzut în camera de jocuri, și a decorat pereții și tavanul...

Se întoarse spre el, privindu-l cu ochi mari.

– Glumeşti!

Logan îşi făcu cruce.

– Pînă şi fetrul mesei de biliard şi l-a zgîriat, ca să semene cu cea a lui Elvis. Cînd a-nceput să vorbească despre procurarea instalaţiilor ălora galbene...

– Aurite.

– Cum or fi. Cînd i-a pomenit despre ele, nevastă-sa i-a dat preavizul: ori ea, ori Elvis.

Faţa Stellei se luminase de amuzament, iar Logan nu mai auzi sporovăiala celorlalţi pasageri. Avea ceva aparte cînd zîmbea, ceva cald, care-l mişca pînă-n adîncul sufletului.

– Şi pe cine-a ales?

– Hmm?

– Pe cine a ales? Pe Elvis, sau pe nevastă-sa.

– Păi...

Logan îşi întinse picioarele, dar trupurile lor rămaseră în continuare lipite în spaţiul acela îngust. În razele soarelui care lumina prin fereastra de alături, buclele ei roşcate străluceau.

– S-a mulţumit să facă reconstituirea în pivniţă, şi pe urmă tot încerca s-o convingă să-l lase să pună o machetă a Grădinii Meditaţiei în curtea din spatele casei.

Stella rîse, cu un hohot fermecător. Cînd îşi rezemă capul de tetiera scaunului, părul ei îi atinse din nou umărul.

– Dacă reuşeşte vreodată s-o convingă, sper să primim noi comanda.

– Poţi să fii sigură de asta. E unchiu-meu.

Auzindu-l, Stella rîse din nou, pînă i se tăie respiraţia.

– Măi frate, abia aştept să-ţi cunosc familia.

Se răsuci în scaun, ca să-l poată privi.

– Vreau să-ţi mărturisesc că m-am decis să vin aici numai fiindcă nu voiam să întîmpin cu un refuz un gest frumos. Dar nu mă aşteptam să mă distrez atît de bine.

– A fost mai puţin un gest frumos, cît un impuls de moment. Părul tău mirosea frumos, şi mi-a tulburat judecata.

Faţa ei fu luminată de un surîs amuzat, în timp ce-şi împingea părul înapoi.

– Şi? Ar trebui să spui că şi tu te-ai distrat.

– Aşa e.

Cînd microbuzul se opri, Logan se ridică şi făcu un pas înapoi, lăsîndu-i loc ca să treacă pe alături şi să o ia înainte.

– Dar, în fond, părul tău tot miroase frumos, aşa că s-ar putea ca ăsta să fi fost pînă la urmă principalul motiv.

Stella îi zîmbi peste umăr – şi, fir-ar să fie, Logan simţi iar cum i se strînge stomacul. De obicei, anunţa posibilităţi de distracţie şi amuzament. În cazul de faţă, bănuia că mai degrabă prevestea complicaţii.

Dar fusese învăţat să meargă pînă la capăt, iar mama lui ar fi fost îngrozită dacă n-ar invita la masă o femeie cu care-şi petrecuse după-amiaza.

– Ţi-e foame? o întrebă, după ce coborî în urma ei.

– A... Păi, e prea devreme pentru cină, şi prea tîrziu pentru prînz. Cred că ar fi mai bine să...

– Acceptă provocarea, şi hai să mîncăm între mese.

O luă de mînă – şi, spre marea ei surprindere, Stella nici nu se gîndi să protesteze, pînă cînd Logan o trase spre o ospătărie din incinta complexului.

– Zău că n-ar trebui să mai întîrzii. I-am spus lui Roz că mă întorc pe la patru.

– Ştii, dacă mai stai mult timp încorsetată, o să ai probleme cu circulaţia.

– Nu-s chiar atît de încorsetată, obiectă ea. Sînt o femeie responsabilă.

– Roz nu are un orar fix la firmă, şi nu durează mult pînă mîncăm un hotdog.

– Nu, dar...

Nu se aşteptase deloc să-l placă. Şi la fel de surprinzător era şi fiorul care o străbătea cînd simţea mîna aceea mare şi

aspră strîngîndu-i-o pe a ei. Trecuse mult timp de cînd nu se mai bucurase de compania unui bărbat. De ce să nu profite?

– Bine.

Totuşi, îşi dădu ea seama, consimţămîntul era inutil, căci Logan o trăsese deja după el în local, şi o conducea spre tejghea.

– Oricum, dacă tot sînt aici, nu m-ar deranja să mă uit şi prin magazine, un minut... două... trei...

Logan comandă doi hotdogi şi două cola, mulţumindu-se să-i zîmbească.

– În regulă, deşteptule.

Stella îşi deschise poşeta şi scoase portofelul. Luă din el o hîrtie de cinci dolari.

– Cumpăr CD-ul. Iar cola mea să fie dietetică.

Mîncă hotdogul şi bău cola. Cumpără şi CD-ul. Dar, spre deosebire de oricare altă femeie pe care o cunoscuse Logan, nu simţi nici o obligaţie „religioasă" de a privi şi pipăi toate exponatele din magazin. Îşi alese obiectul dorit şi termină rapid cumpărăturile.

Şi, în timp ce se înapoiau spre camionul lui, observă că se uita la display-ul telefonului celular. Iar.

– Probleme?

– Nu, răspunse ea, strecurîndu-şi mobilul înapoi în poşetă. Mă uitam doar să văd dacă n-am primit vreun mesaj.

Dar se părea că toţi reuşiseră să se descurce fără ea, pe parcursul după-amiezii.

Doar dacă nu cumva era ceva în neregulă cu telefoanele. Sau îi pierduseră numărul. Sau...

– Firma s-ar putea să fi fost atacată de nişte psihopaţi cu fetişul petuniilor, glumi Logan, în timp ce-i deschidea portiera din dreapta. Tot personalul ar putea fi legat şi cu căluş în gură, în casa de propagare, chiar acum, în timp ce noi stăm de vorbă.

Cu gesturi măsurate, Stella îşi închise fermoarul genţii.

– N-o să ţi se mai pară atît de comic dacă ajungem acolo şi constatăm că exact asta s-a întîmplat.

– Ba o să mi se pară.

Ocoli camionul şi se aşeză la volan.

– Am o personalitate obsesivă, liniară, orientată spre un singur scop, cu puternice tendinţe organizatorice.

Logan stătu un moment nemişcat.

– Mă bucur că mi-ai spus. Aveam impresia că eşti o împrăştiată.

– Mă rog, să nu mai vorbim despre mine. De ce...

– De ce faci mereu asta?

Stella se întrerupse, cu mîinile în aer.

– Ce fac?

– De ce-ţi tot împingi agrafele alea în păr?

– Fiindcă îmi tot ies.

Amuţi de uimire, cînd Logan întinse mîna, îi smulse agrafele slăbite şi le aruncă pe podeaua cabinei.

– Atunci, de ce ţi le mai pui?

– Ei, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea, privind încruntată spre agrafe. De cîte ori pe săptămînă auzi de la oameni că eşti băgăreţ şi îngîmfat?

– Nu obişnuiesc să număr, replică Logan, în timp ce ieşea din parcare, înscriindu-se în trafic. Ai un păr sexy, ar trebui să ţi-l laşi aşa cum e.

– Mulţumesc foarte mult pentru consultaţia în materie de coafură.

– De obicei, femeile nu se bosumflă cînd un bărbat le spune că sînt sexy.

– Nu mă bosumflu, şi n-ai spus că eu sînt sexy, ci doar părul meu.

Logan îşi luă ochii dinspre şosea doar atîta timp cît s-o măsoare cu privirea de sus şi pînă jos.

– E valabil şi pentru restul.

Ceva nu era în regulă, cînd un compliment atît de nesărat o înfiora de plăcere. Ar fi fost mai bine să se întoarcă la subiecte sigure.

– Ca să revenim la întrebarea mea dinainte de a fi fost întreruptă atît de brusc, de ce te-ai apucat de decorațiuni exterioare?

– Am primit o slujbă de vară, și lucrurile s-au legat.

Stella aşteptă o secundă, două... trei.

– Serios, Logan, chiar trebuie să vorbeşti aşa de mult? Mă plictisesc toate detaliile astea.

– Scuză-mă. Niciodată nu știu cînd să mă opresc. Am crscut la o fermă.

– Serios? Și ți-a plăcut, sau nu?

– M-am obişnuit, mai bine zis. Îmi place să lucrez în aer liber, și nu mă deranjează munca grea, transpirația...

– Guralivule, zise Stella, cînd Logan tăcu din nou.

– N-ar fi prea multe de spus. Nu voiam să fac agricultură, iar tatăl meu a vîndut oricum ferma, acum cîțiva ani. Dar îmi place să lucrez pămîntul. Asta-mi place, la asta mă pricep. N-are nici un rost să faci un lucru care-ți displace, sau la care nu te pricepi.

– Hai să încercăm aşa: de unde-ai ştiut că te pricepeai?

– Un prim semn a fost faptul că nu m-au concediat.

Nu-şi dădea seama de ce ar fi interesat-o, dar dacă tot insista, o să-i spună. Aşa avea să treacă timpul mai repede.

– Știi cum e, eşti la şcoală, la ora de istorie, să zicem, și înveți despre Bătălia de la Hastings, sau trecerea Rubiconului, sau Dumnezeu mai ştie ce. Îți intră pe-o ureche și-ți iese pe cealaltă, continuă el, ducînd pe rînd mîna la urechi. Ți se fizeaxă în minte doar pînă dai teza, și pe urmă, adio! Dar, la muncă, şeful îmi spunea să pun tufe de măceşe aici, să aliniez hortensiile de-acolo, și rețineam. Ce anume erau, unde trebuia să fie. Îmi plăcea să le plantez. E pasionant, să sapi groapa, să pregăteşti solul, să schimbi aspectul lucrurilor... Să le faci mai plăcute pentru ochi.

– Într-adevăr, fu ea de acord. Mă crezi sau nu, la fel mă simt și eu, cînd lucrez la fişierele mele.

Logan îi aruncă o privire piezişă care-i făcu colțurile gurii să tresară.

– Dacă aşa spui tu... Oricum, uneori îmi vine cîte o idee, știi, de pildă că măceşii ar arăta mai bine acolo, și-n loc de hortensii, ar fi mai de efect nişte cale. Aşa că adaptez decorul.

– M-am gîndit și eu la decorațiuni, o vreme. Dar nu eram destul de bună, mărturisi ea. Mi-am dat seama că n-ar fi fost o problemă să-mi ajustez viziunea pentru a se potrivi cu a echipei – sau a clientului. Și mă adîncesc prea mult în toată știința și matematica teoretică, iar cînd vine momentul să transpun totul în plan artistic, mă împotmolesc.

– În nord, cine-ți făcea decorațiunile?

– Eu mi le făceam. Dacă mă gîndeam la ceva pentru care era nevoie de maşini-unelte, sau de mai multă forță decît aveam Kevin și cu mine la un loc, îmi făceam o listă.

Zîmbi.

– O listă foarte concretă și amănunțită, cu modelul schițat pe hîrtie milimetrică. Și pe urmă, tot migăleam la ea. Sînt o campioană a migalei.

– Și nu ți-a dat nimeni brînci într-o groapă, să pună pe urmă pămînt deasupra?

– Nu. Dar, în fond, sînt foarte prezentabilă și simpatică. Poate, cînd va veni vremea să am și eu o casă proprie, o să te consult pentru decorațiunile exterioare.

– Eu nu sînt nici prezentabil, nici simpatic.

– Am observat deja.

– Și nu ți se pare un salt cam îndrăzneț, ca o persoană obsesivă, liniară, maniacă a detaliilor, să aibă încredere să mă consulte, după ce m-a văzut numai lucrînd, și doar în fazele de început?

– Resping termenul „maniacă". Prefer „devotată". Și, întîmplător, ți-am văzut și cîteva lucrări terminate. Am luat unele adrese din fişiere și le-am vizitat cu maşina. Aşa obişnuiesc, adăugă Stella, cînd Logan frînă la o intersecție, și se uită la ea. Am stat o vreme privindu-l și pe Harper cum lucra, și pe Roz, ca

şi pe ceilalţi anajaţi, şi am hotărît să arunc o privire şi la unele dintre lucrările tale terminate. Îmi place cum arată.

– Şi dacă nu-ţi plăcea?

– În cazul acesta, n-aş fi spus nimic. Firma e a lui Roz, şi e clar că *ei* îi place cum lucrezi. Dar am făcut unele cercetări discrete şi asupra altor decoratori. Am întocmit un dosar şi i l-am prezentat. Asta-i meseria mea.

– Şi eu, care credeam că meseria ta e să administrezi firma şi să mă enervezi pe mine cu formularele!

– E unul din aspectele muncii mele. O parte din administraţie constă în a te asigura că toţi angajaţii şi subcontractorii, furnizorii şi echipamentele, nu numai că se potrivesc cel mai bine pentru *In the Garden,* dar sînt şi de cea mai bună calitate pe care şi-o poate permite Roz. Ţii la preţ, adăugă ea, dar rezultatele muncii tale îl justifică.

Văzînd că Logan continua s-o privească încruntat şi tăcut, îl împunse cu un deget în braţ.

– Şi, de obicei, bărbaţii nu se bosumflă cînd o femeie le laudă munca.

– Hm. Bărbaţii nu se bosumflă niciodată, meditează doar.

Dar avea şi ea dreptate într-un fel. Totuşi, îi trecu prin minte că-l cunoştea destul de bine. Ştia, de exemplu, cît de mult cîştiga. Cînd se întrebă ce părere avea în această privinţă, răspunsul nu-i fu pe plac.

– Munca mea, salariul şi preţurile, ne privesc numai pe mine şi Roz.

– A fost odată! replică Stella veselă. Ea are ultimul cuvînt, fără discuţie, dar administraţia e resortul meu. După părerea mea, Roz a dat dovadă de simţ solid al afacerilor şi spirit de prevedere, calităţi indispensabile bunului mers al firmei. Te plăteşte foarte bine, fiindcă meriţi. Ai vreun motiv să nu consideri asta un compliment?

– Nu ştiu... Pe tine cu cît te plăteşte?

– Asta *este* o problemă care ne priveşte numai pe noi două, dar eşti liber să întrebi, desigur.

Din poşetă se auzi brusc leitmotivul din *Star Wars.*

– Gavin mi l-a ales, spuse ea, scoţînd mobilul; pe display scria că apelul provenea de acasă. Alo? Bună, puişor.

Deşi era încă destul de iritat, Logan observă că se luminează la faţă.

– *Serios?* Uluitor... Mhm... Fără îndoială. La revedere.

Închise telefonul şi-l puse la loc în geantă.

– Gavin a trecut cu brio testul de ortografie.

– Bravo lui!

Stella rîse.

– N-ai *idee!* Trebuie să cumpăr pizza cu ardei, în drum spre casă. În familia noastră, motivaţia nu constă într-un morcov legat de-un băţ – sau în mită pe faţă – ci în pizza cu ardei.

– Îţi mituieşti copiii?

– Foarte des, şi fără pic de mustrare de conştiinţă.

– Bravo. Şi, merg bine cu şcoala?

– Da. Mi-am făcut griji şi remuşcări de pomană. Va trebui să le pun deoparte pentru mai tîrziu. A fost un mare efort pentru ei: un oraş nou, o şcoală nouă, oameni noi... Luke se împrieteneşte uşor, dar Gavin e mai timid.

– Mie nu mi s-a părut timid. Are scînteie, puştiul. Amîndoi au.

– Filiera benzilor desenate. Orice prieten al lui Spidey e şi prietenul lor. Dar se adaptează bine, amîndoi. Prin urmare, pot să şterg de pe lista motivelor de îngrijorare traumatizarea fiilor mei prin despărţirea de vechii prieteni.

– Pariez că ai şi o listă cu titlul ăsta.

– Orice mamă are una.

Oftă prelung, satisfăcută, în timp ce intrau în parcarea firmei.

– A fost o zi foarte plăcută. Nu-i aşa că-i extraordinar aici? O invidiez pe Roz pentru spiritul ei vizionar, ca să nu mai menţionez şi curajul...

– Nici ţie nu-ţi lipseşte curajul.

– Acesta e un compliment?

Logan ridică din umeri.

– O observație.

Stellei îi plăcea că o considera curajoasă, așa că nu-i spuse ce frică-i era în cea mai mare parte a timpului. Ordinea și rutina erau niște ziduri de apărare solide, care țineau teama la distanță.

– Ei bine, atunci, îți mulțumesc. Și pentru ce-ai spus, și pentru după-amiaza de azi. M-au bucurat foarte mult, și una, și alta.

Deschise portiera și sări jos.

– Și mi-am trecut pe lista cu treburi pe care le am de făcut și un drum în oraș, după costițe.

– N-o să-ți pară rău.

Logan coborî și el, și porni împreună cu ea. Nu era sigur de ce. Din obișnuință, probabil. Bunele maniere pe care le învățase în copilărie de la mama lui îi intraseră în sînge. Dar nu era genul de situație în care să conduci fata pînă la ușă și să-i furi un sărut de noapte bună.

Stella se gîndi să-i întindă mîna, dar gestul părea formal. Așa să zîmbi doar.

– Am să le pun băieților CD-ul, continuă ea, ridicîndu-și poșeta cu un gest demonstrativ. Să văd ce părere au.

– Bine. Mai vorbim.

Logan porni înapoi spre mașină. Apoi înjură printre dinți, își aruncă ochelarii de soare pe capotă și se întoarse din drum.

– De ce n-aș merge pînă la capăt?

Stella era ageră la minte și departe de a fi naivă. Îi ghici intenția cînd Logan încă mai avea un pas pînă la ea. Dar nu părea capabilă să se miște din loc.

Își auzi propriul glas scoțînd un sunet – nu tocmai un cuvînt articulat – apoi mîna lui i se afundă în păr, cuprinzîndu-i capul cu degetele destul de puternic ca s-o ridice pe vîrfuri. Stella îi văzu ochii verzi cu punctișoare aurii.

Apoi totul se pierdu în ceață, iar gura lui fermă și fierbinte se lăsă peste a ei.

Brutalitatea sărutului era aproape iritantă. La fel ca omul, își spuse vag Stella. Făcea ceea ce era hotărît să facă, decis să meargă pînă la capăt, deși nu-i plăcea în mod deosebit.

Și totuși, inima îi bubuia în piept, reverberînd pînă-n gît, și tăindu-i respirația. Degetele mîinii pe care și-o ridicase pe umărul lui, într-un gest involuntar de apărare, se înfipseră în carne. Apoi mîna lunecă vlăguită spre cotul lui, cînd Logan înălță capul.

Cu mîna încă încleștată în părul ei, spuse:

– La naiba.

Apoi o ridică iar drept pe vîrfuri, înlănțuind-o cu un braț, astfel încît îi lipi trupul de al lui. Cînd gura i se coborî peste a ei pentru a doua oară, Stella simți să-i fuge pămîntul de sub picioare.

N-ar fi trebuit să-i vină ideea s-o sărute. Dar, de vreme ce o făcuse, nu mai părea rezonabil să plece, lăsînd treaba neterminată. Iar acum avea o mare problemă, încurcat în părul acela răvășit, cu un miros atît de sexy...

Iar cînd sărutul se prelungi, Stella scoase un sunet, ca un mic geamăt întretăiat. Cum naiba ar fi putut să n-o dorească?

Părul ei era ca un labirint de mătase încîlcită nebunește, iar trupul acela ademenitor vibra lîngă al lui ca o mașinărie perfect acordată, ambalîndu-și motorul. Cu cît o ținea mai mult în brațe, cu cît îi savura mai îndelung gustul, cu atît mai slab sunau semnalele de alarmă care-l avertizau că n-ar fi fost prudent să se încurce cu ea.

Cînd reuși să-i dea drumul și să facă un pas înapoi, îi văzu obrajii împurpurați. Contrastul dintre culori făcea ca ochii ei să pară și mai albaștri, și mai mari. Îi venea s-o arunce pe umăr și s-o ia cu el cine știe unde, în orice loc unde-ar fi putut duce pînă la capăt ceea ce începuseră cu acel sărut. Întrucît nevoia de a face acest lucru îi înjunghia dureros abdomenul, făcu încă un pas înapoi.

– E în ordine.

Bănuia că vorbea cu un glas calm, dar nu putea fi sigur, din cauza vîjîitului pe care îl simțea în urechi.

– Ne mai vedem.

Se întoarse la camion și urcă în cabină. Reuși să pornească motorul și să tragă manșa în marșarier. Apoi călcă din nou pe frînă, cînd îi intră soarele-n ochi, orbindu-l.

O privi pe Stella cum se apropia, pentru a lua ochelarii de soare care ricoșaseră de pe capotă, căzînd pe pietriș. Deschise fereastra, în timp ce ea se apropia ca să i-i înapoieze.

Cînd întinse mîna să-i ia, o privi în ochi.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere.

Și-i puse pe nas, trase de volan și ieși din parcare.

Rămasă singură, Stella expiră prelung, zgomotos, apoi trase iar aer în piept; și răsuflă din nou, în timp ce-și impunea să se întoarcă pe verandă, cu pași fermi.

Ajunse pînă la trepte, unde fu nevoită să se așeze.

– Sfîntă Precistă! bîigui ea.

Rămase așezată chiar și în timp ce ieșea un client, apoi intra altul. Totul, înăuntrul ei, vibra și trepida. Avea senzația că se răsturnase peste marginea unei faleze și se ținea cu vîrfurile transpirate ale degetelor de cornișa sfărîmicioasă.

Ce putea să facă? Și cum să găsească o soluție, cînd nu era în stare nici măcar să gîndească?

Așadar, n-avea să caute rezolvarea pînă cînd nu-i revenea mintea la cap. Ridicîndu-se în picioare, își frecă palmele umede de pantaloni. Deocamdată, o să se întoarcă la muncă, o să comande pizza, apoi se va duce acasă, la băieții ei. Acasă, la normalitate.

Făcea față mult mai bine unei vieți normale.

Capitolul 10

Harper afîna cu cazmaua pămîntul de la rădăcina clematitei ce se cățăra pe cadrul de fier. În partea aceea a grădinii era liniște. Arbuștii și copacii ornamentali, cărările și straturile de flori despărțeau casa de oaspeți, cum încă o mai considera el, de cea principală.

Narcisele tocmai înfloreau, punctînd cu un galben viu verdele primăvăratic. În curînd urmau să se desfacă și lalelele. Erau unele dintre florile lui favorite, în acele zile de primăvară timpurie, așa că plantase un strat de bulbi chiar lîngă ușa bucătăriei.

Casa era mică, transformată dintr-un vechi grajd pentru trăsuri, și toate femeile pe care le adusese vreodată acolo o consideraseră fermecătoare. „Casă-de-păpuși" o numeau cele mai multe. Nu-l deranja, deși el o socotea mai degrabă o casă țărănească, precum cea a îngrijitorului, cu obloanele sale de cedru albit și acoperișul țuguiat. Era confortabilă, și pe dinăuntru, și pe din afară, și mai mult decît adecvată pentru nevoile lui.

La cîțiva pași de ușa din spate se afla o mică seră, iar acolo era domeniul lui personal. Casa se găsea destul de departe de cea principală, așa că nu avea de ce să se simtă prost cînd primea vizitatoare peste noapte. Și mai era și destul de aproape ca să poată ajunge la casa principală în cîteva minute, dacă mama lui avea nevoie de el.

Nu-i plăcea ideea de a o ști singură, nici chiar cu David pe-aproape. Și, nu conta că Roz își putea purta singură de grijă, că era cea mai puternică persoană pe care o cunoscuse

vreodată. Pur şi simplu nu-i plăcea ca mama lui să trăiască singură în casa aceea mare, zi de zi şi noapte de noapte.

Deşi prefera, desigur, s-o ştie acolo, decît cu dobitocul care-i fusese soţ. Nici nu putea descrie în cuvinte cît îl disprețuia pe Bryce Clerk. Ar fi fost de aşteptat să fie un bărbat desăvîrşit, din moment ce Roz se îndrăgostise de el, dar nu fusese decît o greşeală îngrozitoare din partea unei femei care rareori făcea greşeli.

Deşi Roz îi dăduse imediat papucii, Harper se temuse de reacţia lui provocată de faptul că rămăsese fără nimic – fără nevastă, fără casă, fără bani, fără toată plăcinta.

Şi al dracului să fie dacă o dată nu încercase să pătrundă prin forţă – în săptămîna dinainte de pronunţarea divorţului. Harper nu se îndoia că mama lui s-ar fi descurcat şi singură, dar nu stricase să fie şi el de faţă.

Dar de-atunci trecuse destul de mult timp. Iar acum, Roz nu mai era singură în casă. Două femei şi doi copii însemnau o companie numeroasă. Cu ei şi cu firma la un loc, era mai ocupată ca oricînd.

Poate ar fi trebuit să-şi găsească o locuinţă proprie, reflecta Harper.

Problema era că nu avea un motiv întemeiat pentru a lua această decizie. Iubea casa aceea, într-un fel cum niciodată nu iubise o femeie – cu un soi de pasiune concentrată, respect şi recunoştinţă.

Grădinile erau căminul lui, poate chiar mai mult decît locuinţa propriu-zisă. De cele mai multe ori, putea să iasă pe uşa din faţă, să facă un drum scurt, cu pas întins, şi să ajungă la muncă.

Dumnezeu îi era martor că nu voia să se mute în oraş. Atîta gălăgie, atîţia oameni... Memphisul era excelent pentru o seară de distracţii – un club, o ieşire cu o femeie, o întîlnire cu prietenii. Dar acolo s-ar fi sufocat în mai puţin de-o lună.

În nici un caz n-ar fi vrut să locuiască într-o suburbie. Nu-şi dorea altceva decît ceea ce avea aici. O căsuţă frumoasă, o grădină întinsă, o seră, şi slujba la cîţiva paşi.

Se aşeză pe călcîie, potrivindu-şi şapca de baseball ca să nu-i vină părul în ochi. Sosea primăvara. Îşi anunţa prezenţa prin mirosuri, prin privelişti, chiar şi prin sunete.

Acum, pe înserat, lumina era mai blîndă. Odată cu apusul soarelui, aerul avea să se răcească, dar frigul nu mai era atît de aspru ca iarna.

Cînd termina cu săditul aici, intenţiona să se ducă în casă şi să-şi ia o bere. Şi să se aşeze afară, în întuneric şi răcoare, savurînd solitudinea.

Scoase din pachet o pansea de un galben viu şi începu să planteze.

N-o auzi apropiindu-se. Era atît de concentrat, încît nu-i observă nici măcar umbra lăsîndu-se asupra lui. Aşa că salutul ei prietenos îl făcu să tresară violent.

– Scuză-mă.

Rîzînd, Hayley îşi frecă burta cu o mînă.

– Cred că erai dus la un milion de mile distanţă.

– Aşa se pare...

Dintr-odată, îşi simţi degetele îngroşate şi stîngace, iar creierul învăluit în ceaţă. Hayley era luminată din spate de soarele la asfinţit, aşa că, printre pleoapele lui mijite, capul îi părea înconjurat de o aureolă, lăsîndu-i faţa în umbră.

– Mă plimbam, şi ţi-am auzit muzica, arătă ea cu capul spre ferestrele deschise pe unde se revărsau afară acordurile formaţiei R.E.M. I-am văzut odată în concert. Extraordinari! Pansele? Sînt la modă, în momentul de faţă.

– Păi, le prieşte răcoarea.

– Ştiu. Cum de le pui aici? Văd că ai şi o viţă...

– Clematită. Îi place să aibă rădăcinile la umbră. Aşa că... înţelegi, plantez peste ele flori anuale.

– Aha... Hayley se lăsă pe vine, ca să privească mai de aproape. Ce culoare are clematita?

– Violetă.

Nu ştia sigur dacă era indicat ca o femeie gravidă să stea pe vine. Nu-şi cam comprima abdomenul?

– Vrei un scaun, sau ceva...?

– Nu, stau foarte bine aşa. Îmi place casa asta.

– Mda, şi mie.

– Aici e ca într-un fel de poveste, cu toate grădinile astea. Vreau să zic, casa cea mare e senzaţională. Dar mă cam intimidează, se strîmbă ea. Nu vreau să par nerecunoscătoare, însă...

– Am înţeles ce vrei să spui.

Îi era mai uşor dacă sădea în continuare. Hayley nu mirosea ca o femeie gravidă. I se părea sexy. Şi nu era bine deloc. Nu *putea* fi bine.

– E o casă formidabilă, iar pe maică-mea n-ai putea-o scoate de-acolo nici cu dinamită şi catîri sălbatici. Dar e şi foarte spaţioasă.

– Mi-a luat o săptămînă ca să mă dezvăţ de mersul pe vîrfuri şi de şuşotit. Pot să plantez şi eu una?

– N-ai mănuşi. Dacă vrei, îţi aduc...

– Lasă, nu mă deranjează dacă-mi intră puţin pămînt sub unghii. Azi a trecut pe-aici o doamnă, şi a spus că dacă o femeie gravidă plantează flori, va avea noroc. Ceva în legătură cu fertilitatea, cred.

Harper nu voia să se gîndească la fertilitate. Ideea aceasta îl înspăimînta.

– Atunci, dă-i drumul!

– Mulţumesc. Voiam să spun...

Îi era mai uşor să vorbească, dacă avea mîinile ocupate.

– Mă rog, doar că ştiu cum ar putea să pară faptul că am venit aşa, de nicăieri, drept la uşa mamei tale. Dar n-o să profit de ea. Nu vreau să crezi că aş încerca să fac asta.

– N-am cunoscut decît un singur om care a reuşit s-o facă – şi nu pentru multă vreme.

– Al doilea soţ, dădu din cap Hayley, în timp ce bătătorea pămîntul în jurul plantei. L-am întrebat pe David despre el, ca să nu spun vreo prostie. Mi-a povestit cum îşi vîrîse mîna-n puşculiţă şi o înşela cu altă femeie.

Alese încă o pansea.

– Iar cînd Roz a prins de veste, l-a zburat din casă aşa de repede, încît n-a mai aterizat pîn-la jumătatea distanţei spre Memphis. Nu pot să n-o admir pentru asta, fiindcă-mi dau seama că, oricît de furioasă era, tot i-a rănit sentimentele. Şi-n plus, e jenant cînd cineva... Au!

Îşi apăsă o mînă pe coaste, iar lui Harper îi fugi tot sîngele din obraji.

– Ce-i? Ce e?

– Nimic. Se mişcă ăsta micu'. Uneori, mă trece cîte un junghi, atîta tot.

– Ar trebui să te ridici. Sau să stai jos pe ceva.

– Lasă-mă doar s-o termin pe asta. Acasă, cînd începuse să se vadă... unii oameni au crezut că intrasem într-o belea şi băiatul mă abandonase. Mă întreb dacă trăim în secolul douăzeci şi unu, sau pe ce lume ne aflăm? Oricum, asta m-a înfuriat, dar era şi penibil în acelaşi timp. Cred că e unul dintre motivele pentru care am plecat. E greu al naibii să te simţi prost tot timpul. Gata, încheie ea, bătînd cu palma pămîntul. Arată foarte frumos.

Harper sări în picioare s-o ajute.

– Vrei să stai jos un minut? Să te conduc înapoi?

Hayley îşi mîngîie burta.

– Văd că te cam nelinişteşte treaba asta.

– Cam aşa ceva.

– Şi pe mine. Dar n-am nimic. Ar fi bine să le sădeşti şi pe celelalte pînă nu se întunecă.

Privi din nou florile, casa, grădinile din jurul ei – cu ochii aceia prelungi, de culoarea cerului, părînd să absoarbă toate detaliile.

Apoi se aţintiră spre chipul lui, făcîndu-l să simtă cum i se usucă gîtlejul.

– Îmi place mult aici, la tine. Ne vedem mîine, la slujbă.

Harper rămase pe loc, neclintit, în timp ce Hayley se îndepărta, parcă plutind pe cărare, trecînd de cotitură, spre asfinţit.

Îşi dădu seama că era epuizat. Ca şi cum ar fi alergat într-o cursă nebunească. Sosise momentul să-şi ia berea şi să se aşeze pentru un timp. Apoi, avea să termine de plantat panselele.

* * *

În timp ce copiii erau afară, pentru a-l scoate pe Parker la plimbarea de după cină, Stella strîngea resturile pizzei pe care o devoraseră în bucătărie cei doi băieţi şi cîinele.

– Data viitoare cînd o să avem pizza la cină, o cumpăr eu, declară Hayley, în timp ce punea paharele în spălătorul de vase.

– Ne-am înţeles, îi aruncă Stella o privire. Cînd eram însărcinată cu Luke, pofteam numai la mîncăruri italieneşti: pizza, spaghetti, manicotti... Mă şi miram că nu mă pomeneam cîntînd *Amore, amore!*

– Eu nu poftesc la nimic în mod special. Mănînc orice.

În lumina reflectoarelor de afară, vedea băieţii şi cîinele alergînd.

– Copilul se mişcă mult. E normal, nu?

– Sigur. Gavin lenevea tot timpul, trebuia să-l înghiontesc, sau să beau puţină cola, ca să-l fac să se mişte. Dar Luke s-a ţinut de gimnastică aici, înăuntru, trei luni. Nu te lasă să dormi noaptea?

– Cîteodată, dar nu mă deranjează. Am senzaţia că sîntem singurii doi oameni de pe lume. Doar eu şi el – sau ea...

– Ştiu ce vrei să spui. Dar, Hayley, dacă eşti trează, îngrijorată sau nu te simţi bine, poţi veni să mă chemi.

Nodul din gîtul lui Hayley dispăru pe dată.

– Zău? Chiar vorbeşti serios?

– Sigur că da. Uneori, prinde bine să stai de vorbă cu cineva care a trecut prin asta.

– Nu sînt singură, spuse ea încet, cu ochii spre băieţii care se zbenguiau pe-afară. E altfel decît m-am aşteptat. Eram gata să înfrunt singurătatea – cred...

Cînd ochii i se umplură de lacrimi, clipi, apoi se şterse.

– Hormonii. Doamne!

– Plînsul îţi poate fi de folos, răspunse Stella, masîndu-i umerii. Şi vreau să-mi spui şi dacă vrei ca uneori să vin şi eu cu tine la vizitele medicale.

– Cînd am fost data trecută, doctorul mi-a spus că totul pare în regulă. Şi că ar trebui să mă înscriu la cursuri, ştii? Pentru naştere. Dar se bucură dacă ai o parteneră.

– Alege-mă pe mine!

Rîzînd, Hayley se întoarse spre ea.

– Serios? Eşti sigură? Ţi-aş cere cam mult.

– Mi-ar face mare plăcere. E aproape la fel de plăcut ca şi cum aş mai naşte eu însămi un copil.

– Serios? Dacă...

– Da. Planificaserăm doi, dar imediat ce s-a născut Luke, mi-am spus: cum aş putea să n-o mai fac încă o dată – şi n-ar fi extraordinar dacă aş avea o fetiţă? Dar şi un al treilea băiat ar fi excelent.

Se rezemă de bufet, cu privirea pe fereastră.

– Sînt nemaipomeniţi, nu-i aşa? Băieţii mei.

– Într-adevăr.

– Kevin era aşa de mîndru, îi iubea tare mult... Cred că şi-ar fi dorit vreo şase.

Hayley o auzi schimbînd tonul, şi de astă dată îi masă ea umărul cu mîna.

– Te doare să vorbeşti despre el?

– Acum nu. Un timp, m-a durut – mult timp.

Luă cîrpa de vase ca să şteargă tăblia bufetului.

– Dar acum îmi place să-mi amintesc. Mă încălzeşte, cred. Ar trebui să chem băieţii în casă.

Dar auzi un sunet de tocuri pe podele şi se întoarse. Cînd Roz intră grăbită, Stella rămase cu gura căscată.

Îşi amintea că prima dată, cînd o văzuse pe Rosalind Harper, i se păruse frumoasă, dar acum avea impresia că Roz îşi exploatează din plin atributele naturale.

Purta o rochie lucioasă, mulată pe trup, care-i făcea pielea să strălucească. Sandalele cu tocuri înalte ca nişte spărgătoare de gheaţă, îi scoteau în evidenţă picioarele musculoase şi suple. Un colier cu filigran delicat i se odihnea între sîni.

– David? întrebă Roz privind prin încăpere, apoi îşi dădu peste cap ochii întunecoşi. O să mă facă să întîrzii.

Stella oftă exagerat de adînc.

– Nu pot să spun decît atît: mamăăă!

– Mda, zîmbi Roz, făcînd o jumătate de piruetă. Cred c-am fost nebună cînd mi-am cumpărat încălţările astea. Au să mă omoare. Dar cînd trebuie să mă trambalez la acţiunile alea de caritate, îmi place să fac o declaraţie.

– Dacă vrei să declari: „Sînt totalmente sexy", interveni Hayley, ai nimerit-o la fix.

– Asta şi intenţionam.

– Arăţi absolut senzaţional. Sex de înaltă clasă. Toţi bărbaţii de-acolo îşi vor dori să te ia cu ei acasă la noapte.

– I-auzi!

Rîzînd fără tragere de inimă, Roz clătină din cap.

– E excelent să ai femei în casă. Altfel, cine să mi-o spună? Mă duc să-l grăbesc pe David. O să se mai dichisească încă o oră, cel puţin, dacă nu-l zgîlţîi puţin.

– Distracţie plăcută.

– Numai a mamă nu arăta, comentă încet Stella.

* * *

Cum avea să arate ea însăşi peste douăzeci de ani? se întreba Hayley.

Îşi studia imaginea în oglindă, pe cînd îşi ungea cu Vitamina E uleioasă abdomenul şi sînii. Oare avea să se mai poată aranja, conştientă că arăta bine?

Desigur, nu avea la fel de mult de lucru ca Roz. Îşi amintea ce spusese bunica ei cîndva, că frumuseţea o ai în oase. Cînd o privea pe Roz, înţelegea mai bine ce însemna asta.

Niciodată n-avea să fie la fel de frapantă ca Stella, dar nici rău nu arăta. Îşi îngrijea pielea, încerca toate trucurile de machiaj despre care citise în reviste.

Atrăgea bărbaţii.

Se vedea clar, îşi spuse ea cu un zîmbet ironic, privindu-şi burta.

Sau, îi atrăsese. Cei mai mulţi bărbaţi nu se uitau după femei gravide. Iar asta era foarte bine, pentru că nici pe ea n-o interesau bărbaţii deocamdată. Singurul care conta era copilul ei.

– Acum numai tu eşti pe primul plan, puştiule, spuse Hayley, punîndu-şi un tricou larg.

După ce se vîrî în pat, îşi bătu pernele şi luă o carte din teancul de pe noptieră. Avea cărţi despre sarcină, despre naştere, despre primele luni din viaţa copilului. În fiecare seară citea din cîte una.

Cînd începură să i se închidă ochii, puse cartea la loc.

– Noapte bună, puişor, şopti ea, stingînd lumina.

Şi avu o senzaţie de plutire. Micul fior, certitudinea absolută că nu era singură. Bătăile inimii i se accelerară, pînă le putu auzi pulsîndu-i în urechi. Îşi adună curajul şi întredeschise ochii.

Văzu silueta care stătea lîngă pat. Părul de culoare deschisă, faţa frumoasă şi tristă. Fu pe punctul să ţipe, ca de fiecare dată cînd o vedea. Dar reuşi să se stăpînească; se încordă şi întinse mîna.

Cînd degetele ei trecură prin braţul femeii, Hayley nu se mai putu abţine. Scoase un ţipăt înfundat – şi, în clipa următoare, era singură în pat, dîrdîind şi încercînd pe dibuite să aprindă lumina.

– Nu am halucinaţii! Nu am!

* * *

Stella se urcă pe scărita-taburet, ca să agaţe încă un coş suspendat. După ce trecuse în revistă vînzările de anul trecut,

hotărîse să mărească numărul ofertelor cu cincisprezece la sută.

– Aş putea s-o fac şi eu, insistă Hayley. N-am să cad de pe un amărît de scăunel.

– Nici o şansă. Dă-mi-l pe-ăla... ăla cu begoniile.

– Sînt foarte frumoase. Aşa de bogate...

– Pe cele mai multe le-au început Roz şi Harper, astă iarnă. Begoniile şi impatienele se vînd în număr mare. Cu nişte cultivatori ca Roz şi Harper, le putem creşte angro, şi le vindem la costuri foarte mici. Pentru noi, plantele astea sînt pîinea cu unt.

– Oamenii ar putea să şi le cultive singuri; i-ar costa mai puţin.

– Sigur, răspunse Stella, coborînd ca să mute scărița, apoi se urcă din nou. Geranii cățărătoare, hotărî ea. Dar e greu să reziști tuturor culorilor ăstora. Nici un grădinar nu se poate abține cînd vede niște boboci aşa de mari şi frumoşi. Bobocii, tînărea mea ucenică, sînt cei care se vînd cel mai bine.

– Aşa că acum punem coşurile astea peste tot.

– Seducție. Aşteaptă numai să mutăm afară, în față, unele dintre plantele anuale. Toate culorile alea vor atrage clienții. Şi plantele perene cu înflorire timpurie.

Alese încă un coş.

– Îl pun pe ăsta. Cheam-o pe Roz, bine? Vreau să le vadă, şi să aprobe să agăț vreo două duzini în sera trei, lîngă stocul suplimentar. Şi alege-mi un ghiveci mare. Unul dintre cele care nu s-au mutat anul trecut. Vreau să-l pregătesc şi să-l pun lîngă tejghea. Acestuia am să-i dau un brînci... De fapt, alege-mi două. Să nu ne mai gîndim la prețul redus. Cînd termin, nu numai c-au să se vîndă, dar vor aduce şi profituri grase.

– M-am prins.

– Ai grijă să fie unul dintre alea cu albastru de cobalt! mai strigă ea. Le ştii? Şi nu-l ridica singură.

În mintea ei, planul prinsese deja contur. Flori albe – heliotrope, impatiene, jerbe de alyssum dulce, accente argintii de salvie. Încă o dîră de petunii albe. La naiba, ar fi trebuit să-i spună lui Hayley să-i aducă unul dintre ghivecele de piatră gri. Contrastau frumos cu albastrul de cobalt. Şi avea să-l aranjeze frapant. Geranii de un roşu viu, verbină, Noua Guinee roşii.

Calcula prețurile în minte, adunînd şi scăzînd, socotea costul ghivecelor, al plantelor, al solului. În timp ce agăța încă un coş, zîmbi.

– N-ar trebui să lucrezi la hîrtii?

Fu cît pe ce să cadă de pe taburet. Poate ar fi şi căzut, dacă o mînă n-ar fi prins-o de fund, ca s-o sprijine.

– Nu mă ocup numai de hîrtii.

Vru să coboare, dar îşi dădu seama că, stînd pe taburet, avea ochii la acelaşi nivel cu ai lui.

– Acum poți să-ți iei mîna, Logan.

– N-o deranjează să stea acolo.

Totuşi, şi-o lăsă să cadă, strecurînd-o apoi în buzunar.

– Frumoase coşuri.

– Pe piață?

– Poate. Cînd am intrat, aveai pe față o expresie...

– Aşa am de obicei. De-aia se numeşte „față"...

– Nu, voiam să spun, genul de expresie pe care o au femeile cînd se gîndesc cum să facă un tip să-i lase gura apă.

– Serios? Eşti bun...? îi ceru ea, arătînd alt coş. Şi vezi că n-ai nimerit-o. Mă gîndeam cum să scot două exponate uluitoare, cu un profit considerabil, din ghivecele cu preț redus.

În timp ce Stella agăța coşul, Logan ridică încă unul şi-l agăță alături, abia ridicînd brațul.

– Lunganule.

– Pitico.

Hayley intră pe uşă, îi văzu, şi se răsuci brusc pe călcîie pregătindu-se să iasă.

– Hayley.

– Am uitat ceva! răspunse ea peste umăr, văzîndu-şi de drum.

Stella pufni; ar fi vrut să ceară încă un coş, dar Logan îl luase deja şi-l agăţa.

– Ai fost ocupat, remarcă ea.

– Săptămîna trecută am avut vreme răcoroasă şi uscată.

– Dacă ai venit aici ca să iei arbuştii pentru lucrarea de la Pitt, pot să-ţi fac actele.

– Oamenii mei sînt afară, tocmai îi încarcă. Voiam să te mai văd.

– Ei bine, mă vezi acum.

Logan o fixă cu privirea.

– Nu eşti proastă.

– Nu prea. Dar nu ştiu dacă...

– Nici eu, o întrerupse el. Însă asta nu-nseamnă că nu vreau să te mai văd. Este enervant să mă tot gîndesc la tine.

– Mulţumesc. Asta chiar mă face să oftez şi să-ţi cad în braţe.

– Nu vreau să-mi cazi în braţe. Dacă aş vrea, ţi-aş zbura scăunelul de sub picioare.

Stella îşi puse o mînă pe inimă, îşi flutură genele şi se strădui să imite cît mai bine accentul sudist:

– Dumnezeule, atîta romantism siropos e prea mult pentru mine!

Logan zîmbi.

– Îmi placi, Roşcato. Uneori. Trec să te iau pe la şapte.

– Ce? Diseară?

Încetă să se mai amuze şi intră în panică.

– Nu pot să ies aşa, hodoronc-tronc. Am doi copii de crescut.

– Şi trei adulţi în aceeaşi casă. Îţi trece prin minte vreun motiv pentru care n-ar putea vreunul dintre ei să-i supravegheze pe băieţii tăi două ore, diseară?

– Nu. Dar nici nu i-am *întrebat,* un concept care ţie pare să-ţi fie străin. Şi...

Îşi răvăşi părul, nervoasă.

– S-ar putea să am alte planuri.

– Ai?

Stella îşi înclină capul, privindu-l lung pe Logan.

– Întotdeauna am planuri.

– Sînt sigur. Atunci, schimbă-ţi-le. Ai dus băieţii să mănînce costiţe?

– Da, săptămîna trecută, după...

– Bine.

– Ştii cît de des mă întrerupi în mijlocul cîte unei fraze?

– Nu, dar voi începe să număr. Salut, Roz.

– Logan. Stella, astea arată excelent.

Roz se opri în mijlocul culoarului, dînd din cap aprobator, în timp ce se plesnea absentă cu mănuşile murdare peste blugii aproape la fel de murdari.

– Nu eram sigură că e bine să expui atît de multe, dar merge. Sugerează o înflorire abundentă.

Îşi scoase şapca de baseball, şi-o îndesă în buzunarul de la spate al pantalonilor de lucru, şi-şi vîrî mănuşile în celălalt.

– Vă deranjez?

– Nu.

– Ba da, preciză Logan. Da' nu face nimic. Ai timp să-i supraveghezi băieţii Stellei diseară?

– N-am spus că...

– Categoric. O să ne distrăm. Mergeţi undeva?

– La o mică cină în doi. Am să-ţi las referatul de materiale pe birou, îi mai spuse el Stellei. Ne vedem la şapte.

Obosită de-atîta stat în picioare, Stella se aşeză pe taburet şi o privi încruntată pe Roz, în timp ce Logan ieşea în pas vioi.

– De mare ajutor mi-ai fost!

– Asta cred şi eu.

Întinzînd mîna, Roz învîrti unul dintre coşuri, ca să verifice simetria plantelor.

– Ieşi în oraş şi distrează-te. Băieţii tăi nu vor avea nici o problemă, şi-mi va face plăcere să stau un timp cu ei. Dacă n-ai fi vrut să te duci cu Logan, nu te-ai fi dus. Ştii cum să spui nu destul de clar.

– Aşa o fi, dar poate mi-ar fi convenit să mă anunţe mai din timp. Mai... altfel.

– Aşa e el, replică Roz, bătînd-o pe genunchi. Iar avantajul e că nu trebuie să te întrebi ce-ţi ascunde, sau ce urmăreşte. E... N-aş spune că e un om amabil, pentru că poate fi extrem de dificil. Dar e cinstit. Ascultă-mă pe mine, asta-i o calitate rară!

Capitolul 11

De-asta nu merita să te duci la întîlniri, îşi spuse Stella. În furou, stătea în faţa debaralei, nehotărîtă, îngîndurată, deznădăjduită că nu ştia cu ce să se îmbrace.

Nici măcar nu ştia unde vor merge. Cum să se pregătească, dacă habar n-avea pentru ce anume?

„Cina" nu însemna mare lucru. Avea să fie o cină în rochie neagră de seară, sau o cină sport, în ţinută lejeră? Pantaloni, cămaşă şi jachetă, sau jeans şi bluză de mătase?

În plus, anunţînd-o că venea s-o ia la şapte, Logan abia dacă-i lăsase suficient timp să se schimbe, necum să se mai şi hotărască ce anume avea să îmbrace.

O întîlnire. Cum era posibil ca o ocazie care fusese atît de distractivă în adolescenţa ei, atît de simplă şi firească în tinereţe, să fi devenit o corvoadă aşa de complicată, după treizeci de ani?

Întîlnirile între adulţi erau complexe şi epuizante, pentru că partenerii implicaţi în asemenea aiureli avuseseră cel puţin o relaţie serioasă, urmată de o despărţire, şi se simţeau împovăraţi de bagajele trecutului. Aveau deja obiceiuri adînc înrădăcinate, îşi definiseră expectaţiile şi oficiaseră atît de des ritualul social al întîlnirilor, încît rareori erau dispuşi să treacă direct la subiect – sau să se ducă acasă şi să se uite la *Letterman*.

Dacă mai adăuga şi un bărbat care-i fixase pe nepusă masă întîlnirea, după care nu avusese nici măcar atîta bun-simţ să-i dea nişte indicii ca să ştie cum să se îmbrace, se afla într-o încurcătură totală.

Perfect, atunci. *Perfect.* Ce căutase, aia avea să capete.

Tocmai îşi puse o rochie neagră scurtă, cînd uşa dinspre baie se dădu de perete şi în cameră năvăli Gavin.

– Mami! Mi-am terminat lecţiile. Luke încă nu e gata, da' eu, da! Acum pot să mă duc jos? Pot?

Stella se bucură că alesese o pereche de sandale fără vîrfuri şi renunţase la ciorapi, căci Parker tocmai se îndrăgostise de piciorul ei.

– N-ai uitat nimic? îl întrebă ea pe Gavin.

– Nnţ! Am învăţat toate cuvintele din vocabular.

– Ceva cu ciocănitul...?

– A...

Băiatul zîmbi, cu o expresie inocentă.

– Îţi stă bine.

– Linguşitorule!

Se aplecă să-l sărute pe creştet.

– Dar cînd uşa e închisă, ciocăneşti.

– Bine. Acum pot să mă duc jos?

– Într-un minut.

Se îndreptă spre scrin ca să-şi pună cerceii de argint pe care şi-i pregătise.

– Vreau să-mi promiţi să ai s-o asculţi pe domnişoara Roz.

– O să mîncăm cheeseburgeri şi-o să jucăm jocuri video. Zice că poate să ne bată la Smackdown, da' nu cred.

– Şi să nu te certi cu fratele tău.

Speranţa nu moare niciodată, îşi spuse ea.

– Pot să mă duc *jos?*

– Fugi, îl expedie ea, cu o uşoară palmă la fund. Şi nu uita, dacă aveţi nevoie de mine, mă sunaţi pe mobil.

După ce Gavin alergă pe uşă afară, Stella îşi luă sandalele şi un pulover negru subţire. Se mai verifică o dată în oglindă, trăgînd concluzia că accesoriile făceau ca rochia să pară mai puţin pretenţioasă, dacă Logan avea în vedere o cină nesofisticată.

Îşi luă poşeta şi, controlîndu-i conţinutul din mers, intră în dormitorul alăturat. Luke stătea trîntit cu burta pe podea – poziţia lui favorită – încruntîndu-se nefericit în cartea de aritmetică.

– Ai dificultăţi, frumosule?

Ridicînd capul, fiul ei o privi cu acea amărăciune proprie numai băieţilor mici.

– Nu pot să sufăr lecţiile.

– Nici eu.

– Gavin a făcut dansul *touchdown*, cu degetele pe sus, fiindc-a terminat primul.

Dîndu-şi seama cît era de demoralizat, Stella se aşeză lîngă el, pe covor.

– Ia să vedem ce ai aici.

– De ce trebuie neapărat să ştiu cît fac doi şi cu trei?

– Altfel, cum ai şti cîte degete ai la o mînă?

Fruntea lui Luke se încreţi, apoi se destinse iar, şi băiatul arboră un zîmbet.

– Cinci!

Criza trecuse, aşa că Stella îl ajută şi la restul exerciţiilor.

– Gata, le-am terminat pe toate. N-a fost chiar atît de greu.

– Tot nu pot să sufăr temele.

– Poate, dar cu dansul *touchdown* cum rămîne?

Chicotind, Luke sări în picioare şi începu să ţopăie mîndru prin cameră.

Şi din nou, îşi spuse Stella, toate erau bune şi frumose.

– De ce nu mănînci şi tu acasă? Avem cheeseburgeri.

– Nici eu nu ştiu prea bine. Ai să fii cuminte cu domnişoara Roz?

– Mhm. E drăguţă. Odată, a ieşit în curte şi i-a aruncat mingea lui Parker. Şi nici nu s-a supărat că i-a adus-o plină de bale. Sînt fete cărora nu le place. Acum mă duc jos. Mi s-a făcut foame.

– Nici nu mă mir.

Rămasă singură, Stella se ridică în picioare, începînd să adune automat jucăriile şi hainele împrăştiate care nu ajunseseră la locurile lor, pe rafturi sau în debara.

Îşi trecu degetele peste unele dintre comorile copiilor. Iubitele cărţi cu benzi desenate ale lui Gavin, mănuşa lui de baseball. Camionul favorit al lui Luke, şi ursuleţul jerpelit cu care încă mai dormea în braţe.

Fiorul dintre omoplaţi îi făcu umerii să înţepenească. Deşi avea pe ea puloverul, pe braţe pielea i se făcu de găină. Cu coada ochiului, văzu o siluetă – o reflectare, o umbră – în oglinda de deasupra biroului.

Cînd se răsuci în loc, o văzu pe Hayley intrînd în cameră.

– Logan tocmai îşi parchează maşina în faţa casei... începu ea, apoi se întrerupse. Te simţi bine? Eşti foarte palidă.

– Mi-e bine... N-am nimic.

Totuşi, mîna pe care şi-o trecu prin păr îi tremura puţin.

– Mă gîndeam doar... Lasă. Nu-i nimic. Şi pe lîngă faptul că sînt palidă, cum mai arăt?

Făcu un efort să se întoarcă iar spre oglindă. Se văzu acolo numai pe sine, şi pe Hayley, venind spre ea.

– Splendid. Îmi place cum ţi-ai aranjat părul.

– Ţie îţi dă mîna să vorbeşti, fiindcă nu te trezeşti cu un păr ca ăsta în fiecare dimineaţă. Mă gîndisem să mi-l strîng, dar mi s-a părut prea formal.

– Îţi stă perfect, o asigură Hayley, în timp ce se apropia, înclinînd capul. Şi eu m-am vopsit roşcat odată. O adevărată catastrofă. Pielea mea era galbenă ca lămîia.

– La tine, cel mai frapant efect îl are nuanţa asta, de castaniu-închis.

Şi faţa, adăugă Stella în sinea ei, cu puţină invidie. N-avea nici un rid.

– Mda, dar acum părul roşcat e la modă. Oricum, cobor imediat. Am să-l ţin jos pe Logan, pînă eşti tu gata. Mai aşteaptă cîteva minute înainte de a coborî, şi o să ne găseşti pe toţi în bucătărie. E mare banchet cu burgeri.

Pentru numele lui Dumnezeu, doar n-avea de gînd să-şi facă o intrare ca la teatru! Dar Hayley plecase deja, iar Stella voia să-şi verifice rujul. Şi să se mai calmze.

Cel puţin, cu ocazia acestei întîlniri – şi *era* o întîlnire, de astă dată, avusese alte motive de nelinişte. Imaginea din oglindă nu fusese a lui Hayley. Chiar şi acea fracţiune de secundă cît o văzuse fusese de ajuns ca să observe că femeia reflectată acolo era blondă.

Ceva mai calmă, ieşi din cameră şi o porni pe culoar. Din capul scării, o auzi pe Hayley rîzînd.

– Coboară imediat. Simte-te ca acasă. Eu mă duc la bucătărie, cu restul găştii. Transmite-i Stellei c-am să le spun la revedere tuturor din partea ei. Distracţie plăcută amîndurora.

Oare era paranormală? se întrebă Stella. Hayley îşi sincronizase atît de perfect ieşirea, încît tocmai în clipa în care se îndepărta pe culoar, Stella ajunse la jumătatea scării.

Iar Logan ridică privirea.

Pantaloni negri, eleganţi, remarcă ea. Cămaşă albastră, fină, fără cravată, dar cu un sacou sport pe deasupra.

– Drăguţ, comentă el.

– Mulţumesc. Şi ţie-ţi stă bine.

– Hayley mi-a spus c-o să le transmită tuturor că pleci. Eşti gata?

– Sigur.

Ieşi împreună cu el, iar afară văzu un Mustang negru.

– Ai şi o maşină.

– Nu e o simplă maşină. Numai o femeie i-ar spune aşa.

– Şi numai un misogin ar afirma una ca asta. Bine, dacă nu e maşină, atunci ce e?

– Un monstru.

– Îmi însuşesc critica. Nu mi-ai spus unde mergem.

Logan îi deschise portiera.

– Păi, hai să vedem.

* * *

Mustangul mergea spre oraş, iar din boxe se revărsa încet o muzică pe care Stella n-o recunoştea. Ştia că era blues – sau cel puţin aşa bănuia, dar nu se pricepea deloc la acest gen. Cînd menţionase asta, într-o doară, nu numai că păruse să-l şocheze, ci chiar impulsionase conversaţia.

Ştia cîteva date esenţiale despre artişti ca John Lee Hooker şi Muddy Waters, B. B. King şi Taj Mahal.

După ce ajunseră în oraş, îi trecu prin minte că niciodată conversaţia cu el nu păruse să pună probleme. După ce parcă, Logan se întoarse spre ea, privind-o lung.

– Eşti sigură că te-ai născut aici?

– În certificatul meu de naştere aşa scrie.

Clătinînd din cap, Logan coborî.

– Avînd în vedere faptul că ştii atît de puţin despre blues, n-ar strica să te mai uiţi o dată.

O conduse într-un restaurant unde mesele erau deja ocupate de clienţi, iar rumoarea conversaţiilor se apropia de nivelul sonor al unui vacarm. După ce se aşezară, îi făcu semn ospătarului să mai aştepte.

– Mai bine să aşteptăm cu băuturile, pînă te hotărăşti ce vrei să mănînci. Vom lua şi o sticlă de vin alături.

– În regulă.

Întrucît părea să fi renunţat la conversaţia dinainte de masă, Stella examină lista.

– Au aici o pisică de mare excelentă, îi spuse Logan. Ai încercat vreodată?

Ridicînd ochii peste marginea listei, Stella îi întîlni privirea.

– Nu. Şi indiferent dacă asta face sau nu din mine o yankee, cred c-am să iau pui.

– E în regulă. Poţi să guşti puţin de la mine, ca să-ţi dai seama ce-ai pierdut. Pe lista de vinuri au un Chardonnay bun din California care merge şi cu peştele, şi cu pasărea.

Stella puse lista pe masă şi se aplecă înainte.

– Chiar ştii asta, sau inventezi?

– Îmi place vinul. Întotdeauna am grijă să aflu totul despre ceea ce-mi place.

Cînd Logan îi făcu semn chelnerului să se apropie, Stella se rezemă de spătar. După ce făcură comanda, îl privi cu capul înclinat.

– Ce căutăm noi aici, Logan?

– Eu, unul, am să iau o cină excelentă cu pisică de mare şi vin bun.

– Am avut doar cîteva conversaţii, mai mult pe teme profesionale.

– Am avut cîteva conversaţii, şi cîteva certuri, o corectă el.

– Într-adevăr. A mai existat şi o ieşire, foarte plăcută, care s-a încheiat într-o notă surprinzător de personală.

– Uneori, îmi place să te aud vorbind, Roşcato. E aproape ca şi cum aş asculta o limbă străină. Le depui pe toate ca pe nişte dale de pavaj, încercînd să faci un soi de cărare, de la o ocazie la alta?

– Poate. Adevărul e că mi-am dat întîlnire cu tine. Nu asta era intenţia mea, în urmă cu douăzeci şi patru de ore. Între noi e o relaţie strict profesională.

– Mhm. Şi, apropo de asta, rămîn la părerea că sistemul tău e foarte iritant.

– Ce surpriză! Şi apropo de *asta,* ai uitat să-mi laşi referatul ăla pe birou, azi după-amiază.

– Zău? ridică el din umeri. Înseamnă că-l mai am la mine, pe undeva...

– Voiam să spun că...

Se întrerupse, cînd ospătarul le aduse vinul, punînd sticla cu eticheta îndreptată spre Logan.

– Toarnă-i puţin în pahar doamnei, să-l guste.

Stella nu se grăbi. Luă paharul cu un deget de vin pe fund, sorbi, apoi înălţă din sprîncene.

– E foarte bun... are un buchet plăcut...

Logan zîmbi.

– Atunci, hai să-l bem.

– Voiam să spun, reluă ea, că deşi e firesc şi avantajos să legăm o relaţie prietenească, nu cred că ar fi bine pentru nici unul dintre noi s-o transpunem şi în alt plan.

– Mhm... făcu Logan, sorbind şi el din vin, în timp ce continua să se uite la ea cu ochii aceia mari, ca de pisică. Îţi închipui că n-am să te mai sărut, pentru că nu e nici firesc, nici avantajos?

– Sînt într-un oraş nou, într-o slujbă nouă. M-am mutat cu copiii într-o casă nouă. Pentru mine, ei contează cel mai mult.

– Mi se pare firesc. Dar nu cred că asta e prima cină pe care o iei cu un bărbat de cînd ţi-ai pierdut soţul.

– Sînt prudentă.

– N-aş fi crezut. Cum a murit?

– Într-o catastrofă aviatică. Făcea naveta, şi se întorcea dintr-o deplasare în interes de serviciu. Aveam televizorul deschis, şi s-a transmis un buletin de ştiri. N-au dat nici un nume, dar am ştiut că era avionul lui Kevin. Am ştiut asta înainte să fiu anunţată.

– Îţi aduci aminte perfect cu ce erai îmbrăcată cînd ai auzit ştirea, ce făceai, unde stăteai.

Îi vorbea încet, privind-o drept în ochi.

– Ai reţinut fiecare detaliu din ziua aceea.

– De ce spui asta?

– Fiindcă a fost cea mai îngrozitoare zi din viaţa ta. Nu mai ştii mare lucru din ziua precedentă, nici din ziua următoare, dar nu vei uita niciodată vreun amănunt din acea zi.

– Ai dreptate.

Intuiţia lui o surprindea şi în acelaşi timp o impresiona.

– Ai pierdut şi tu pe cineva?

– Nu, nu în sensul la care te referi, sau în aceleaşi condiţii. O femeie ca tine nu se mărită, şi nu rămîne măritată, decît

dacă acel bărbat ocupă locul central în viaţa ei. Cînd ceva îţi smulge principalul punct de sprijin, nu uiţi niciodată.

– Într-adevăr.

I se întipărise în inimă.

– Astea sînt cele mai încurajatoare cuvinte de compasiune pe care mi le-a adresat cineva. Sper să nu te insult dacă spun că mă surprinde.

– Nu pot fi insultat chiar atît de uşor. L-ai pierdut pe tatăl copiilor tăi, dar le-ai construit o viaţă – şi pare o viaţă fericită. Pentru aşa ceva, e nevoie de multă muncă. Nu eşti prima femeie cu copii care mi-a trezit vreodată interesul. Respect maternitatea şi priorităţile ei. Dar asta nu mă împiedică să mă uit la tine peste masă şi să mă-ntreb cînd am să te văd goală.

Stella deschise gura, apoi o închise din nou. Îşi drese vocea, sorbi din vin.

– Ei... Cam direct.

– Dacă aş avea de-a face cu o femeie de alt soi, m-aş repezi direct în aşternut.

La auzul rîsului ei ezitant şi gîtuit, Logan ridică paharul cu vin. Şi aşteptă pînă le fu servit felul întîi.

– Dar, aşa cum stau lucrurile, eşti o... întrucît luăm masa asta plăcută împreună, aş spune că eşti genul de femeie prudentă.

– Constipată, ai vrut să spui.

Logan zîmbi admirativ.

– Nu se ştie niciodată. În plus, amîndoi lucrăm pentru Roz, şi n-aş face nimic care s-o deranjeze. Nu intenţionat. Ai pe cap doi copii. Şi nu ştiu cu ce sensibilităţi ai rămas după ce ţi-ai pierdut soţul. Aşa că, în loc să te iau pe sus şi să te duc în pat, luăm cina împreună şi facem conversaţie.

Stella stătu cîteva clipe să se gîndească pe îndelete. În fond, nu avea ce cusur să găsească logicii lui. Ba chiar, îi dădea dreptate.

– În regulă. Mai întîi, Roz. Nici eu n-aş face nimic care s-o deranjeze. Aşa că, indiferent ce se întîmplă aici, ne-am înţeles să menţinem o relaţie de muncă civilizată.

– S-ar putea să nu fie întotdeauna civilizată, dar va fi întotdeauna o relaţie de muncă.

– Destul de corect. Băieţii sînt principala mea prioritate, din toate punctele de vedere. Nu numai fiindcă aşa trebuie, adăugă ea, ci şi pentru că aşa vreau eu. Nimic nu va schimba asta.

– Dacă ar schimba-o ceva, mi-aş pierde respectul pentru tine.

– Ei...

Aşteptă un moment, fiindcă nu numai că găsea răspunsul lui foarte direct, dar îi şi plăcea.

– Cît despre Kevin, l-am iubit foarte mult. Pierderea lui m-a frînt în două – o parte care nu voia decît să zacă la pămînt şi să moară, şi partea care trebuia să îndure suferinţa şi furia... şi să trăiască mai departe.

– Ca să trăieşti, e nevoie de curaj.

Simţind că o ustură ochii, trase aer adînc în piept.

– Îţi mulţumesc. A trebuit să mă adun la loc. Pentru copii, pentru mine însămi. Niciodată n-am mai simţit pentru un bărbat ceea ce simţisem pentru el. Şi nici nu cred că ar trebui. Dar asta nu înseamnă că nu mă poate interesa şi atrage nimeni. Nu înseamnă că-s condamnată să-mi trăiesc viaţa în singurătate.

Logan tăcu un moment.

– Cum poate o femeie atît de sensibilă să fie ataşată emoţional de formulare şi referate?

– Cum poate un bărbat atît de talentat să fie aşa de dezorganizat?

Mai relaxată decît îşi imaginase, luă o furculiţă de salată.

– Am trecut iar pe la Dawson.

– Nu zău?

– Îmi dau seama că mai ai de făcut cîteva finisări care trebuie să aştepte pînă trece complet pericolul de îngheţ, dar voiam să-ţi spun că e o lucrare foarte reuşită. Ba nu, greşesc. Nu e reuşită. E excepţională.

– Mulţumesc. Ai mai făcut fotografii?

– Da. Pe unele dintre ele le vom folosi – înainte şi după – în secţia de amenajări exterioare a web site-ului pe care-l pregătesc.

– Pe bune?

– Da. O voi ajuta pe Roz să cîştige ceva bani, Logan. Dacă ea cîştigă mai mult, şi tu ai de cîştigat. Site-ul va atrage noi comenzi pentru branşa de decoraţiuni. Garantez.

– Mi-ar fi greu să te contrazic.

– Ştii pentru ce te invidiez cel mai mult?

– Pentru personalitatea mea scînteietoare.

– Ba nu, nu scînteiezi deloc. Pentru musculatură.

– Îmi invidiezi muşchii? Nu cred că ţi-ar sta bine cu ei, Roşcato.

– Ori de cîte ori începeam un proiect acasă – sus, în nord – nu-l puteam duce pînă la capăt de una singură. Am şi eu viziuni – poate, nu la fel de creatoare ca ale tale, dar văd cu ochii minţii ceea ce vreau, şi mă pricep destul de bine să le pun în aplicare. Dar cînd se pune problema muncii manuale grele, cedez. Şi e frustrant, pentru că în unele cazuri mi-ar plăcea să fac eu singură totul. Şi nu pot. Aşa că te invidiez, fiindcă muşchii tăi înseamnă că tu poţi.

– Îmi imaginez că, indiferent ce faci, iese întotdeauna aşa cum vrei tu.

Stella zîmbi în timp ce sorbea din vin.

– E de la sine înţeles. Am auzit că ai o casă nu departe de a lui Roz.

– La vreo trei kilometri distanţă.

Cînd li se aduse felul doi, Logan tăie o felie din pisica de mare şi i-o puse pe farfurie.

Stella o privi lung.

– Ei... Hmmm...

– Pariez că obişnuieşti să le spui copiilor tăi că nu pot şti dacă le place sau nu ceva pînă n-au încercat.

– Unul dintre avantajele maturităţii e acela de a putea spune asemenea lucruri fără să fie valabile şi pentru tine. Dar, în regulă...

Luă o bucăţică în furculiţă, se pregăti pentru tot ce putea fi mai rău, şi o mîncă.

– Interesant, comentă ea după un moment, nu are gust de pisică. Sau, ce gust îmi imaginez că ar avea carnea de pisică. E chiar bună.

– S-ar putea să se trezească iar spiritul sudist din tine. Data viitoare, am să-ţi dau de mîncare grîu încolţit.

– N-aş crede. Pe ăla l-am încercat. Oricum, lucrezi de unul singur? La casa ta.

– În cea mai mare parte, da. Terenul are cîteva dîmburi pitoreşti, şi un sistem de drenaj bun. Ceva copaci bătrîni şi frumoşi, pe latura dinspre nord. Vreo doi sicomori drăguţi şi nişte chiparoşi, cîteva azalee sălbatice şi lauri de munte împrăştiaţi pe ici, pe colo. Destul de mult spaţiu liber, ca în sud. Peisaj cît cuprinde, şi un pîrîiaş care curge prin partea din spate.

– Şi casa?

– Ce?

– Casa. Ce fel de clădire e?

– A. Cu un etaj. Cam mare pentru mine, cred, dar am cumpărat-o odată cu proprietatea.

– Pare genul de locuinţă pe care ar trebui s-o caut cîteva luni. Dacă auzi de ceva asemănător, poate mă anunţi şi pe mine.

– Sigur, nici o problemă. Copiii se simt bine la Roz?

– Excelent. Dar, la un moment dat, vom avea nevoie de o casă a noastră. E important să aibă propria lor locuinţă. Nu vreau nimic pretenţios – oricum nu mi-aş putea permite. Şi

nu mă deranjează eventualele reparaţii. Sînt destul de îndemînatică. Şi zău c-aş prefera să nu fie bîntuită.

Se întrerupse, cînd Logan îi aruncă o privire întrebătoare. Apoi clătină din cap.

– Cred că vorbeşte vinul. Nu ştiam că mă preocupa şi ideea *asta*.

– De ce?

– Am văzut... mi s-a părut c-am văzut, se corectă ea, fantoma aia despre care se spune că bîntuie casa Harper. Astă seară, în oglinda din dormitor, chiar înainte de a veni tu să mă iei. Nu era Hayley. Ea a intrat o clipă mai tîrziu, şi am încercat să mă conving că ea fusese, dar nu era ea. Şi, în acelaşi timp, nici altcineva n-ar fi putut să fie, fiindcă... pur şi simplu nu e posibil.

– Am impresia că încă mai încerci să te convingi singură.

– Sînt o femeie raţională, ai uitat? se bătu ea cu degetul în tîmplă. Femeile raţionale nu văd stafii, nici nu le aud intonînd cîntece de leagăn. Şi nici nu le simt.

– În ce fel să le simtă?

– Ca un fior, ca o... *senzaţie*.

Se cutremură scurt, apoi încercă să alunge efectul cu un hohot de rîs cam repezit.

– Nu pot să explic, pentru că nu e raţional. Şi-n seara asta, senzaţia a fost foarte intensă. Scurtă, dar intensă. Şi ostilă. Nu, nu ăsta e cuvîntul. „Ostilă" e prea mult spus. Dezaprobatoare, mai degrabă.

– De ce nu vorbeşti cu Roz despre asta? Ţi-ar putea spune toată povestea, sau atîta cît ştie din ea.

– Poate. Spuneai că tu n-ai văzut-o niciodată?

– Nnţ.

– Nici n-ai simţit-o?

– N-aş putea spune că da. Însă uneori, cînd făceam cîte o lucrare, măsuram terenul, îl săpam, simţeam ceva. Cînd sădeşti o plantă, chiar dacă moare, lasă ceva în urma ei, în sol. De ce n-ar lăsa şi o persoană ceva în urmă?

Era un subiect la care avea să se gîndească, mai tîrziu, cînd i se va limpezi mintea. Pe moment, trebuia să se gîndească la faptul că-i plăcea compania lui. Şi mai era şi atracţia animalică primară de care trebuia să ţină seama. Dacă mai continua să se simtă bine în compania lui, iar atracţia nu trecea, aveau să sfîrşească în pat.

După care urmau toate ramificaţiile şi complicaţiile care ar fi decurs de-aici. În plus, universul lor era finit. Lucrau pentru aceeaşi persoană, în aceeaşi firmă. Nu era genul de atmosferă în care doi oameni ar fi putut avea o relaţie apropiată fără ştirea celor din jur.

Aşa că trebuia să se gîndească la *asta,* şi la neplăcerea ca viaţa ei personală să ajungă cunoscută de toată lumea.

După cină, s-au dus pe jos pînă pe Beale Street, ca să vadă carnavalul de seară. Turişti, memphisieni ieşiţi în oraş, cupluri şi grupuri de tineri hoinăreau pe strada luminată de lămpile cu neon. Din uşi se auzea muzică, iar oamenii intrau şi ieşeau din magazine.

– Aici a fost un club numit „Monarhul". O să ai probleme cu sandalele astea?

– Nu.

– Bun. Apropo, frumoase picioare.

– Mulţumesc. Le am de ani de zile.

– Deci, „Monarhul"... reluă el. Întîmplător, aleea din spate era comună cu a unei antreprize de pompe funebre. Aşa, proprietarii scăpau mai uşor de cadavrele clienţilor împuşcaţi.

– Drăguţă bîrfă de pe Beale Street.

– A, mai ştiu multe. Blues, rock – e leagănul amîndurora – voodoo, jocuri de noroc, sex, scandaluri, whisky de contrabandă, hoţi de buzunare şi omoruri.

În timp ce Logan vorbea, dintr-un club se auzea bubuind muzica. Stella recunocu stilul fierbinte al sudului, în cel mai bun sens posibil.

– Aici e totul în regulă, continuă el. Dar ar trebui să savurezi carnavalul aşa cum e acum.

Se alăturară unei mulţimi care stătea aliniată pe trotuar, privind trei băieţi care făceau salturi şi figuri de gimnastică din fugă, prin mijlocul străzii.

– Pot şi eu să fac asta, arătă Stella cu capul spre unul dintre băieţi, care mergea în mîini spre cutia de colectă.

– Da – da!

– Zău că pot! N-am să-ţi demonstrez acum şi aici, dar pot cu siguranţă. Şase ani de lecţii de gimnastică. Pot să-mi îndoi trupul ca pe un covrig. Mă rog, jumătate de covrig, acum, dar pe vremuri...

– Încerci să mă exciţi?

– Nu, rîse Stella.

– Atunci, era doar un efect secundar. Şi cum arată o jumătate de covrig?

– Poate am să-ţi arăt la un moment dat, cînd voi fi îmbrăcată mai potrivit.

– Acum *chiar* încerci să mă exciţi!

Stella rîse din nou, privindu-i pe cei trei acrobaţi. După ce Logan aruncă nişte bani în cutia de colectă, îşi continuară drumul pe trotuar.

– Cine-i Betty Paige şi de ce are portretul imprimat pe tricourile astea?

Logan se opri ca trăsnit.

– Îţi arde de glume.

– Deloc.

– Cred că n-ai trăit doar în nord şi atît – ai trăit într-o peşteră din nord. Betty Paige, legendara stripteusă şi în general zeiţă a sexului din anii cincizeci.

– De unde ştii? În anii cincizeci, nici nu te născuseşi.

– Am avut grijă să învăţ istoria culturii mele natale, mai ales cînd e vorba de femei frumoase care se dezbracă. Uită-te la faţa aia. O fată de pe stradă, cu un trup de Veneră.

– Nu cred că ştia să meargă în mîini, comentă Stella şi, cînd Logan rîse, porni din nou, agale.

Se plimbară mai departe, pe o parte a străzii şi înapoi pe cealaltă, digerînd mîncarea şi alungînd efectele vinului. Logan o ispiti cu un club de blues, dar după ce stătu cîteva momente pe gînduri, Stella clătină din cap.

– Zău că nu pot. Am stat deja mai mult decît plănuisem. Mîine am o zi grea, şi am abuzat destul de bunăvoinţa lui Roz pentru seara asta.

– Atunci, rămîne pe altă dată.

– Şi-am să-mi trec pe listă şi un club de blues. În seara asta, am mai bifat cîteva: Beale Street, pisică de mare... Am ajuns aproape o băştinaşă.

– Nici n-ai să ştii cînd o să frigi pisica şi-ai să-ţi pui alune-n cola.

– De ce Dumnezeu să-mi pun alune în cola? Lasă... îl opri ea cu un gest, în timp ce Logan pornea maşina spre ieşirea din oraş. Ştiu, e un obicei din sud. Ce-ar fi să-ţi spun că-n seara asta m-am distrat foarte bine?

– Ar fi în regulă.

Nu fusese complicat, îşi dădu ea seama, nici plictisitor, şi nici stresant. Cel puţin, după primele cîteva minute. Uitase, sau aproape uitase, ce însemna să fie relaxată, în compania unui bărbat.

Sau să se întrebe – şi n-avea nici un rost să pretindă că nu se întreba – cum ar fi fost să simtă mîinile acelea – mari, înăsprite de muncă – pe trupul ei.

Roz îi lăsase luminile aprinse. Pe veranda din faţă, în antreu, în dormitor. Le văzu lucind în timp ce se apropiau cu maşina, şi avu senzaţia că manifesta faţă de ea o grijă aproape maternă. Sau de soră mai mare, de vreme ce Roz nu era nici pe departe atît de vîrstnică încît să-i fie mamă.

Mama ei fusese prea ocupată cu propria sa viaţă şi propriile ei interese, ca să se gîndească la detalii ca luminile de pe verandă. Poate, îşi spuse Stella, şi acesta era unul dintre motivele pentru care pe ea o preocupau atît de mult.

– Ce casă frumoasă! comentă ea. Uite cum luminează noaptea... Nici nu-i de mirare că o iubeşte atît de mult.

– Nici o alta nu se compară cu ea. Cînd vine primăvara, grădina îţi taie respiraţia.

– Ar trebui să organizeze tururi de vizitare, ale casei şi ale grădinii.

– Le şi făcea într-o vreme, o dată pe an. De cînd s-a despărţit de dobitocul ăla de Clerk, a renunţat. N-aş aduce vorba despre asta, continuă el, nelăsîndu-i timp să răspundă. Dacă vrea să organizeze din nou aşa ceva, o va face din proprie iniţiativă.

Cunoscîndu-i de-acum stilul, Stella îl aşteptă să coboare şi să-i deschidă portiera.

– Abia aştept să văd grădinile în plină înflorire. Şi sînt recunoscătoare că am şansa să locuiesc aici şi să pun copiii în contact cu asemenea tradiţii.

– Mai e şi o altă tradiţie. Sărutatul fetei de noapte bună.

De astă dată, Logan se mişcă mai încet, lăsîndu-i timp să reacţioneze. Nervii aceia sexy tocmai începeau să-i danseze pe piele, cînd gura lui o întîlni pe a ei.

Apoi îi năvăli nebuneşte în jos spre burtă, în sus spre gît, în timp ce limba lui îi explora buzele, făcîndu-le să se deschidă. Mîinile-i treceau prin păr, pe umeri, în josul trupului spre şolduri, ca să i le prindă strîns.

Muşchi, îşi spuse ea ca prin ceaţă. O, Doamne. Fără îndoială, avea destui muşchi. Parcă ar fi stat lipită de o sculptură de oţel neted şi cald. Apoi Logan se apropie, făcînd-o să se clatine înapoi, pînă rămase captivă între zidul trupului lui şi uşă. Prizonieră acolo, cu sîngele clocotindu-i în vene pe cînd el îi prăda gura, se simţea fragilă şi ameţită, şi însufleţită de dorinţă.

– Stai o clipă, bîigui ea. Stai...

– Mai întîi vreau să termin ce-am început aici...

Logan dorea mult mai mult decît atît, dar ştia deja că deocamdată trebuia să se mulţumească doar cu un sărut, aşa

că prefera să nu se grăbească. Gura ei era cărnoasă, iar acel tremur uşor al trupului, brutal de erotic. Logan îşi imagina cum ar fi înfulecat-o cu lăcomie. Cum ar fi savurat-o, pînă înnebunea de aroma ei.

Cînd se retrase, expresia visătoare din ochii ei îl înştiinţă că putea face şi una, şi alta. Altă dată, în alt loc.

– Are vreun rost să ne închipuim că ne vom opri aici?

– Nu pot...

– Nu în seara asta, vreau să zic, preciză el, văzînd-o că arunca o privire spre uşă.

– Atunci, nu, n-are nici un rost.

– Bine.

– Dar nu mă pot repezi orbeşte într-o asemenea relaţie. Trebuie să...

– Să-ţi faci planuri, încheie el în locul ei. Să te organizezi.

– Nu mă pricep la spontaneitate, iar spontaneitatea – cea de soiul ăsta – e aproape imposibilă, cînd ai doi copii.

– Atunci, planifică. Organizează. Şi anunţă-mă şi pe mine. Eu sînt excelent în materie de spontaneitate.

Şi o sărută din nou, pînă cînd Stella simţi că picioarele începeau să i se dizolve de la genunchi în jos.

– Ai numerele mele de telefon. Sună-mă.

Făcu un pas înapoi.

– Şi acum, du-te-n casă, Stella. Tradiţia cere ca, după ce săruţi fata de noapte bună, să aştepţi pînă intră, apoi să pleci, întrebîndu-te cînd ţi se va mai ivi ocazia.

– Atunci, noapte bună.

Şi intră, urcînd scara ca prin vis şi uitînd să stingă luminile.

Încă mai plutea, cînd porni pe culoar, aşa că nu auzi cîntecul decît în clipa în care ajunse la doi paşi de camera fiilor ei.

Parcurse distanţa dintr-un salt. Şi o *văzu,* văzu silueta, lucirea părului blond în lumina lunii care intra pe fereastră, sclipirea ochilor privind într-ai ei.

Răceala o izbi ca o palmă, furioasă şi usturătoare. Apoi dispăru – odată cu ea.

Pe picioare nesigure, Stella se repezi între paturi, unde mîngîie părul lui Gavin, pe al lui Luke... Îşi puse mîinile pe obrajii lor, apoi pe spate, ca atunci cînd erau mici. Gestul unei mame neliniştite care vrea să se asigure că fiii ei respiră.

Parker se întoarse alene pe partea cealaltă, scoase un mîrîit slab de salut, dădu o dată din coadă, şi adormi la loc.

„Mă simte, mă miroase, mă cunoaşte. Oare şi faţă de ea se comportă la fel? De ce n-o latră? Sau îmi pierd pur şi simplu minţile?"

Se pregăti de culcare, apoi îşi luă o pătură şi o pernă şi se duse în camera lor. Se întinse între paturile fiilor ei şi-şi petrecu noptea acolo, ocrotindu-i împotriva imposibilului.

Capitolul 12

În seră, Roz uda răsadurile de plante anuale pe care le cultivase de-a lungul iernii. Se apropia momentul să le scoată la vînzare. O parte din ea se întrista întotdeauna cînd îşi amintea că n-avea să fie ea aceea care să le planteze. Şi ştia că nu toate vor fi îngrijite cum se cuvine.

Unele urmau să moară neglijate, altele aveau să fie lăsate prea mult la soare, sau prea puţin. Acum erau sănătoase, puternice şi pline de speranţe.

Şi erau ale ei.

Trebuia să se despartă de ele, aşa cum îi lăsase şi pe fiii ei să plece. Nu-i rămînea decît să spere că, la fel ca în cazul băieţilor ei, aveau să-şi găsească un rost şi să înflorească.

Îi era dor de copii. Mai mult decît crezuse, acum cînd în casa ei locuiau iar nişte băieţi, cu toate palavrele, mirosurile şi năzbîtiile lor. Prezenţa lui Harper în apropiere o ajuta uneori în asemenea măsură, încît îi era şi greu să nu se sprijine prea mult pe el, să nu-l sufoce cu nevoia ei de afecţiune.

Dar Harper trecuse de etapa cînd era numai al ei. Deşi locuia la o zvîrlitură de băţ, şi adeseori lucrau cot la cot, niciodată n-avea să mai fie exlusiv al ei.

Trebuia să se mulţumească doar cu vizitele ocazionale, cu telefoanele şi e-mail-urile de la ceilalţi fii ai ei. Şi cu conştiinţa faptului că-şi clădeau propriile vieţi fericite.

Le îngrijise rădăcinile, îi crescuse, îi cultivase şi-i instruise. Apoi îi lăsase să plece.

Nu fusese una dintre acele mame autoritare şi posesive. Fiii ei, la fel ca plantele, aveau nevoie de spaţiu şi de aer.

Dar, o, cît de mult ar fi vrut uneori să se întoarcă în trecut cu zece ani, cu douăzeci, şi să-i mai ţină puţin lîngă ea pe băieţaşii aceia nepreţuiţi.

Iar aceste sentimente erau singurele care o făceau să devină melancolică, îşi reaminti ea. Închise apa tocmai cînd Stella intră în seră.

Roz trase adînc aer în piept.

– Nimic nu se compară cu mirosul pămîntului reavăn, nu-i aşa?

– Nu şi pentru persoane ca noi. Uită-te la crăiţele astea. Au să zboare pe uşă. Azi-dimineaţă nu te-am prins.

– Am vrut să ajung aici cît mai devreme. După-amiază am o întîlnire la Clubul Grădinarilor. Vreau să pregătesc două duzini de glastre de 15 centimetri, ca decor pentru mese.

– Bună publicitate. Voiam doar să-ţi mulţumesc încă o dată că ai supravegheat băieţii aseară.

– Mi-a făcut plăcere. Mare plăcere. Te-ai distrat bine?

– Ba bine că nu! Va fi vreo problemă pentru tine, dacă între Logan şi mine se vor stabili şi alte relaţii în afara celor profesionale?

– De ce să fie o problemă? Adulţii trebuie să-şi poată trăi propriile vieţi, în orice situaţie. Sînteţi amîndoi maturi, fără obligaţii. E firesc să descoperiţi singuri, dacă relaţiile voastre extraprofesionale creează vreo problemă.

– Amîndouă folosim termenul „extraprofesional" ca pe un eufemism.

Roz începu să învioreze nişte petunii.

– Stella, dacă n-ai fi vrut să ai relaţii sexuale cu un bărbat care arată ca Logan, mi-aş fi făcut griji în legătură cu tine.

– Atunci, cred că n-ai nici un motiv de îngrijorare. Totuşi, ce vreau să spun... lucrez pentru tine, locuiesc în casa ta, aşa că voiam să-ţi spun că nu-mi place promiscuitatea.

– Sînt sigură că nu-ţi place, ridică un moment Roz privirea spre ea. Eşti prea atentă, şi puţin prea încorsetată, ca să fii promiscuă.

– Un alt mod de a mă face constipată, mormăi Stella.

– Nu tocmai. Dar şi dacă erai promiscuă, tot treaba ta ar fi fost, nu a mea. N-ai nevoie de aprobarea mea.

– Ba da, fiindcă lucrez pentru tine, şi locuiesc în casa ta. Şi pentru că te respect.

– În regulă atunci, se învoi Roz. Aprob. Unul dintre motivele pentru care am vrut să locuieşti în casă e acela că doream să te cunosc mai bine, în plan personal. Cînd te-am angajat, ţi-am dat o parte din ceva ce e foarte important pentru mine – important în sens personal. Aşa că, dacă după primele cîteva săptămîni ajungeam la concluzia că nu eşti genul de persoană care să-mi poată plăcea şi pe care s-o respect, te-aş fi concediat, declară ea, aruncîndu-i o privire peste umăr. Indiferent cît de competentă ai fi fost pe plan profesional. Competenţa nu se întîlneşte chiar atît de rar.

– Mulţumesc. Aşa cred şi eu...

– Mă gîndesc să iau cîteva dintre geraniile astea care sînt puse deja în ghivece. Economisesc timp şi muncă, şi avem destule.

– Să-mi spui cîte, ca să le scot din inventar. Roz, mai voiam să vorbesc cu tine şi despre altceva.

– Vorbeşte, o îndemnă Roz, în timp ce începea să selecţioneze plantele.

– E în legătură cu fantoma.

Roz ridică un geraniu roz-somon, studiindu-l din toate unghiurile.

– Ce-i cu ea?

– N-aş fi vrut să vorbesc despre asta, dar... te-ai simţit vreodată ameninţată de stafie?

– Ameninţată? Nu. N-aş folosi un cuvînt atît de tare, răspunse Roz, punînd floarea într-o tasă de plastic şi alegînd alta. De ce?

– Fiindcă, după cîte se pare, am văzut-o.

– Nu e ceva anormal. Mireasa Harper tinde să li se arate mamelor şi băieţilor mici. Cîteodată, şi tinerelor fete. Am

văzut-o şi eu de cîteva ori, cînd eram fată, apoi destul de regulat, în perioadele în care eram însărcinată cu băieţii.

– Spune-mi cum arată.

– Cam cît tine de înaltă...

În timp ce vorbea, Roz continua să-şi selecteze geraniile pentru Clubul Grădinarilor.

– Slabă. Foarte slabă. Între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, aş zice, deşi e greu de spus. Nu arată prea bine. Adică, adăugă ea, cu un zîmbet absent, chiar şi pentru o fantomă... Îmi face impresia unei femei care a fost foarte frumoasă, dar un timp a fost bolnavă. E blondă, iar ochii ei au o culoare între verde şi cenuşiu. Şi sînt foarte trişti. Poartă o rochie gri – sau pare gri, şi atîrnă pe ea ca şi cum ar fi slăbit recent.

Stella expiră prelung.

– Asta am văzut şi eu. Pare fantastic, dar am *văzut-o.*

– Ar trebui să te simţi măgulită. Rareori se arată unor persoane din afara familiei – sau, cel puţin, aşa spune legenda. N-ai nici un motiv de teamă, Stella.

– Dar n-am încotro. Aseară, cînd am ajuns acasă şi m-am dus să-i văd pe băieţi, mai întîi am auzit-o. Îngînă un fel de cîntec de leagăn.

– *Lavender's Blue.* E marca ei, cum s-ar spune.

Luînd o foarfecă mică, Roz începu să tundă o tulpiniţă laterală.

– Din cîte-am auzit, nu vorbeşte niciodată, dar noaptea le cîntă copiilor din casă.

– *Lavender's Blue.* Da, asta e. Am auzit-o, şi m-am repezit înăuntru. Şi am văzut-o, stînd între paturile lor. S-a uitat la mine. Fie şi numai pentru o secundă, dar m-a privit. Ochii ei nu erau trişti, Roz, ci furioşi. Am simţit un val de frig, ca şi cum ar fi aruncat ceva spre mine, cu furie. Nu ca dăţile trecute, cînd simţeam doar puţină răcoare.

Brusc interesată, Roz îi studie faţa.

– Şi eu am avut senzaţia c-o nemulţumisem de cîteva ori, nu prea des. Doar o schimbare de ton. Foarte asemănătoare cu ceea ce mi-ai descris, cred.

– S-a întîmplat cu adevărat.

– Te cred, dar îți pot spune din proprie experiență că întotdeauna a fost un soi de prezență benignă. Mereu am luat acele ieșiri temperamentale ca pe niște toane. Cred că duhurile pot fi și ele năzuroase.

– Crezi că duhurile pot fi năzuroase, repetă încet Stella. Pur și simplu nu înțeleg o asemenea afirmație.

– Oamenii au și ei toane, nu? De ce s-ar schimba asta, după ce mor?

– Bine, spuse Stella într-un tîrziu. Voi încerca să mă gîndesc la toate astea, ca și cum n-ar fi o nebunie totală. Așadar, se pare că n-o încîntă prezența mea aici.

– În ultima sută de ani sau cam atîta, Harper House a avut destul de mulți locatari, și vizitatori. Ar fi trebuit să se obișnuiască. Dacă te-ai simți mai bine în cealaltă aripă, poți să te muți acolo...

– Nu. Nu văd ce importanță ar avea. Și deși azi-noapte am fost destul de neliniștită ca să mă culc în camera băieților, lîngă ei, nu pe ei era furioasă, ci numai pe mine. Cine a fost ea?

– Nimeni nu știe sigur. În termeni civilizați, i se spune Mireasa Harper, dar presupun că fusese o servitoare. O doică sau o guvernantă. Teoria mea e că unul dintre bărbații din casă a sedus-o, poate abandonînd-o pe urmă, mai ales dacă a rămas însărcinată. Datorită atașamentului ei față de copii, pare logic să deducem că a avut o anumită legătură cu copiii. Putem fi aproape siguri că a murit în casă, sau în apropiere.

– Ar trebui să existe niște date, nu? O Biblie a familiei, certificate de naștere și de deces, fotografii, înscrisuri... orice.

– A, sînt tone de hîrtii.

– Mi-ar plăcea să le răsfoiesc, dacă n-ai nimic împotrivă. Vreau să încerc să aflu cine a fost. Trebuie să știu cu cine am de-a face – sau cu ce.

– În regulă.

Cu foarfeca încă în mînă, Roz își propti un pumn în șold.

– Cred că e ciudat că nimeni n-a mai făcut asta pînă acum, nici chiar eu. Am să te ajut. Va fi interesant.

* * *

– E uluitor!

Hayley se uita peste masa din bibliotecă, unde Stella aranjase albumele de fotografii, Biblia groasă, cutiile cu hîrtii vechi, propriul ei laptop și cîteva caiete.

– Parc-am fi banda lui Scooby Doo.

– Nu-mi vine să cred că ai văzut-o și tu, și n-ai zis nimic.

Hayley se încovoie, continuînd să se plimbe prin încăpere.

– M-am temut să nu credeți că-mi sărise o doagă. Și-n plus, am văzut-o doar o dată. N-am observat decît o prezență fugară, undeva într-acolo, gesticulă ea vag. Niciodată n-am mai văzut o fantomă adevărată, și mi se pare absolut senzațional!

– Mă bucur că există cineva pe care îl distrează povestea asta.

Așa și era. Întrucît ea și tatăl ei îndrăgiseră amîndoi cărțile, își folosiseră livingul ca pe un soi de bibliotecă, încărcînd rafturile cu volume și instalînd dedesubt două fotolii mari, de piele scîrțîitoare.

Fusese o ambianță plăcută.

Dar aceasta era o bibliotecă *adevărată*. Etajerele frumoase de lemn închis la culoare încadrau ferestrele prelungi și se înălțau pe pereți alcătuind un soi de careu dreptunghiular în mijlocul căruia se afla masa cea lungă. Conținea probabil mii de cărți, dar nu părea apăsătoare, verdele odihnitor al pereților și granitul de un crem cald al șemineului contracarînd efectul. Lui Hayley îi plăceau sfeșnicele mari și negre și fotografiile de familie așezate pe consolă.

Ici şi colo se mai aflau şi alte fotografii risipite, şi diverse lucruri. Obiecte fascinante, boluri, statuete şi un ceas de cristal în formă de dom. Şi flori, desigur. Aproape în fiecare cameră din casă se găseau flori. Cele de aici erau lalele, cu cupe de un mov închis, aproape revărsîndu-se dintr-o vază mare de sticlă transparentă.

În cameră existau multe scaune, fotolii largi, tapiţate cu piele fină, şi chiar şi o canapea. Deşi în mijlocul tavanului era suspendat un candelabru, iar etajerele aveau corpuri de iluminat proprii, mai existau şi nişte lămpi cu abajururi de sticlă colorată, asemănătoare unor vitralii. Covoarele păreau foarte vechi şi aveau modele interesante, cu chenare de păsări exotice.

Hayley nu-şi putea imagina cum ar fi fost să aibă o cameră ca aceea, şi cu atît mai puţin cum s-o decoreze ca să fie atît de... ei bine, singurul cuvînt care-i trecea prin minte era „somptuoasă", şi în acelaşi timp la fel de intimă ca mica bibliotecă pe care o avusese acasă.

Dar Roz ştia. Roz, după părerea lui Hayley, era senzaţională.

– Cred că asta-i camera mea favorită din toată casa, decise ea. Desigur, la fel îmi spun despre fiecare încăpere, după ce stau în ea cinci minute. Însă cred cu adevărat că asta cîştigă marele premiu. E ca o fotografie din *Southern Living* – dar cu accentul pus pe *living*. Nimănui nu i-ar fi frică să tragă un pui de somn pe canapea.

– Înţeleg ce vrei să spui, răspunse Stella, punînd deoparte albumul de fotografii pe care-l răsfoise. Hayley, să nu le spui nimic despre asta copiilor.

– Sigur că n-am să le spun.

Hayley reveni în sfîrşit la masă şi se aşeză.

– Auzi, poate n-ar strica să ţinem o şedinţă de spiritism. Ar fi aşa de grozav, ca-n filmele horror!

– Încă n-am ajuns pînă acolo, replică Stella, ridicînd privirea, cînd intră David.

– Gustări pentru vînătorii de fantome! anunţă el, punînd o tavă pe masă. Cafea, ceai, fursecuri. M-am gîndit şi la o prăjitură hrana-îngerilor, dar părea prea ostentativ.

– Îţi arde de glumă?

– Bineînţeles! Însă sînt gata şi să-mi suflec mînecile şi să m-avînt în toată povestea asta. Ar fi drăguţ să-i dăm şi un nume, după atîta vreme.

Bătu cu degetul în laptopul Stellei.

– Şi ăsta pentru ce e?

– Pentru însemnări. Date, fapte, speculaţii... Nu ştiu. E abia prima zi.

Intră şi Roz, aducînd o cutie de ambalaj. Avea o dîră de praf pe obraz, iar în păr i se agăţaseră pînze de păianjeni.

– Socotelile casei, din pod. Mai sînt şi altele acolo, dar pentru început avem destule.

Puse cutia pe masă, zîmbind.

– Cred c-o să fie distractiv. Nici nu ştiu cum de nu m-am gîndit la asta dinainte. Cu ce vreţi să începem?

– Ei, mă gîndeam că am putea ţine o şedinţă de spiritism, începu Hayley. Poate o să ne spună cine e şi de ce spiritul ei a rămas, cum să zic, captiv în planul ăsta al existenţei. Asta se-ntîmplă cu fantomele. Rămîn prizoniere, şi uneori nici măcar nu ştiu că au murit. Ce poate fi mai sinistru?

– I-auzi, spiritism! îşi frecă David palmele. Unde mi-oi fi lăsat turbanul?

Cînd Hayley izbucni într-un rîs gutural, Stella bătu cu degetele în masă.

– Am putea să ne stăpînim hilaritatea? Mă gîndeam să începem cu ceva mai lumesc. De pildă, să-ncercăm o dată...

– Eu n-am încercat niciodată cu o fantomă, reflectă David, dar mă tentează...

– Să-i stabilim data, preciză Stella, aruncîndu-i o privire piezişă. După îmbrăcăminte. Poate descoperim în ce ani a trăit, măcar cu aproximaţie.

– Moda ca instrument de cercetare, dădu din cap Roz, luînd un fursec. Sună interesant.

– Bine gîndit, fu şi Hayley de acord. Dar n-am observat prea bine ce purta. Abia am zărit-o.

– O rochie gri, spuse Roz. Cu guler înalt şi mîneci lungi.

– Ar putea-o desena cineva dintre noi? întrebă Stella. Eu mă descurc bine cu liniile drepte şi curbe, dar nu ştiu să schiţez siluetele omeneşti.

– Noroc c-o avem pe Roz, o bătu David pe umăr.

– Ne-o poţi desena tu, Roz? Impresia vizuală pe care ţi-a făcut-o?

– Pot să încerc, sigur.

– Am adus şi nişte caiete. Stella scoase unul la iveală, făcînd-o pe Roz să zîmbească.

– Sigur că da. Şi pariez că ţi-ai ascuţit şi toate creioanele. Exact ca-n prima zi de şcoală.

– Altfel, mi-ar fi greu să scriu cu ele. David, în timp ce Roz desenează, ce-ar fi să ne povesteşti ce experienţe ai avut tu cu... Cred că deocamdată putem s-o numim mai departe Mireasa Harper.

– Am văzut-o doar de cîteva ori, şi numai cînd eram mic şi mă-nvîrteam pe-aici cu Harper.

– Cînd s-a întîmplat prima oară?

– Prima oară nu se uită niciodată, îi făcu el cu ochiul şi, după ce se aşeză, îşi turnă o cafea. Mă jucam cu Harper, noaptea, şi ne-am prefăcut că dormeam, ca să nu vină Roz şi să ne strice distracţia. Vorbeam în şoaptă...

– Mereu credeau că nu-i aud, comentă Roz, în timp ce desena.

– Cred că era într-o primăvară. Ţin minte că aveam ferestrele deschise şi se simţea o uşoară adiere. Să tot fi fost pe la nouă seara. Mă întîlnisem cu Harper la şcoală şi, deşi era cu un an mai mic ca mine, ne-am împrietenit. Peste cîteva săptămîni, am venit să petrec o noapte la el. Aşa că stăteam pe întuneric, şuşotind şi crezînd că Roz nu ne auzea, iar el

mi-a povestit despre fantomă. Am crezut că inventa totul ca să mă sperie, dar a jurat pe ochii din cap că spunea adevărul, şi că o văzuse de multe ori. Pe urmă, cred că am adormit. Ţin minte că m-am trezit cu impresia că mă mîngîia cineva pe cap. Am crezut că era Roz şi mi-a fost cam ruşine, aşa că n-am întredeschis decît un ochi.

Sorbi din cafea, îngustîndu-şi ochii, în timp ce încerca să-şi amintească.

– Şi am văzut-o. Mergea spre patul lui Harper, şi acolo s-a aplecat, ca atunci cînd săruţi un copil pe cap. Pe urmă, a pornit prin cameră. În colţ era un balansoar. S-a aşezat şi a început să se legene şi să cînte.

Puse cafeaua pe masă.

– Nu ştiu dacă am scos vreun sunet, ori m-am mişcat, sau ce-oi fi făcut, dar s-a uitat drept la mine. Şi mi-a zîmbit. Crezusem că plîngea, însă am văzut-o zîmbind. Şi a dus un deget la buze, parcă pentru a-mi face semn să tac. Şi pe urmă, a dispărut.

– Şi tu ce-ai făcut? întrebă Hayley în şoaptă.

– Mi-am tras pătura peste cap şi am rămas aşa pînă dimineaţa.

– Te-ai speriat de ea?

– Aveam nouă ani, văzusem o fantomă – şi sînt o fire sensibilă, să ştii! Dar mi-a trecut repede. Dimineaţa, totul părea să fi fost doar un vis – unul plăcut. Mă mîngîiase pe păr şi-mi cîntase. Şi era drăguţă. Fără zdrăngănit de lanţuri şi urlete la lună. Semăna puţin cu un înger, aşa că nu mi-a fost frică de ea. Dimineaţa i-am povestit lui Harper, iar el mi-a spus că probabil sîntem fraţi, fiindcă nici unul dintre ceilalţi prieteni ai lui nu reuşise s-o vadă.

Amintirea îl făcu să zîmbească.

– Am fost destul de mîndru, şi abia aşteptam s-o revăd. Am mai văzut-o de cîteva ori, cînd rămîneam aici peste noapte. Şi pe urmă, cînd aveam vreo treisprezece ani, vizitele... sau „aparitiile", mai bine zis... au încetat.

– Ți-a vorbit vreodată?

– Nu, cînta doar. Mereu același cîntec.

– N-o vedeai decît în dormitor, noaptea?

– Nu. O dată, ne-am făcut tabăra în curtea din spate. Era o noapte de vară, caldă și plină de gîze, dar am bătut-o pe Roz la cap pînă ne-a dat voie să ne culcăm acolo, într-un cort. Dar n-am putut să stăm pînă dimineața, fiindcă Mason și-a tăiat piciorul într-o piatră. Mai ții minte, Roz?

– Da. Era ora două noaptea, iar eu trebuia să îmbarc patru copii într-o mașină, ca să-l duc pe unul dintre ei la Urgență să-i pună copci.

– Am ieșit înainte de apusul soarelui, și ne-am instalat cortul lîngă latura de vest a proprietății. Pe la zece, toți ne săturaserăm de hotdogi și halviță, și ne speriaserăm unii pe alții spunînd povești cu fantome. Licuricii străluceau, murmură el, închizînd ochii. Trecuse de miezul nopții, și încă mai era zăpușeală. Toți patru ne dezbrăcaserăm pînă la chiloți. Cei mai mici au adormit, dar Harper și cu mine am mai stat un timp. Destul de mult. Cred că ațipisem și eu, fiindcă dintr-odată m-am pomenit că Harper mă zgîlțîia de umăr. „Uite-o!", zice – și am văzut-o, umblînd prin grădină.

– O, Doamne...! îngăimă Hayley, apropiindu-se de el, în timp ce Stella continua să tasteze computerul. Și pe urmă ce s-a întîmplat?

– Păi, Harper îmi tot șuiera la ureche că ar trebui s-o urmărim, iar eu încercam să-l conving să se lase păgubaș fără să mă fac de rîs. S-au trezit și ceilalți doi, iar Harper a spus că el o să se ducă după ea iar noi n-aveam decît să stăm pe loc, dacă eram niște căței galbeni și fricoși.

– Pariez că asta v-a pus în mișcare, comentă Stella.

– E dezonorant ca un băiat să fie cățel galben și fricos în fața altor băieți. Am pornit cu toții. Mason n-avea mai mult de șase ani, dar alerga și el mărunt după noi, încercînd să țină pasul. Era lună, așa că o vedeam, însă Harper a zis să păstrăm distanța, ca să nu ne observe. Și jur că nu adia nici o

boare de vînt, nu se auzea nici un foșnet, nu se mișca nici o frunză. Mergea pe cărări și prin tufișuri fără să scoată un sunet. În noaptea aia, părea schimbată. Abia mult mai tîrziu mi-am dat seama ce anume mi-a lăsat impresia asta.

– Ce? întrebă Hayley cu sufletul la gură, aplecîndu-se înainte să-l apuce de braț. Ce era diferit la ea în noaptea aia?

– Avea părul despletit. Înainte, întotdeauna îl avusese strîns. O pieptănătură de modă veche, cu niște șuvițe în spirală coborîndu-i din creștetul capului. Dar atunci îl avea desfăcut, și i se revărsa pe umeri și pe spate. Și purta ceva alb și vaporos. În noaptea aia, arăta a fantomă mai mult decît oricînd. Și mi-era frică de ea, cum niciodată nu-mi mai fusese și nici n-avea să-mi mai fie. S-a abătut de pe cărare și a pornit peste flori, fără să le atingă. Îmi auzeam gîfîielile și cred că am încetinit, căci am văzut că Harper o luase mult înainte. Mergea spre grajdurile vechi, sau poate spre magazia trăsurilor.

– Magazia trăsurilor? întrebă Hayley. Unde locuiește Harper?

– Mda. Pe-atunci, nu stătea acolo, adăugă David rîzînd. N-avea mai mult de zece ani. Mi s-a părut că se îndrepta spre grajduri, dar ar fi trebuit să treacă drept pe lîngă casa trăsurilor. Și deodată s-a oprit, s-a întors și s-a uitat înapoi. Știu că am încremenit, și am simțit că-mi fugea sîngele din obraji.

– Nici nu mă mir! exclamă Hayley.

– Părea nebună, și-ntr-un fel asta mi se părea mai rău decît faptul că era moartă. Înainte să mă hotărăsc dacă să alerg după Harper sau s-o iau la fugă înapoi ca un cățel leșinat de frică, Mason a țipat. Am crezut că pusese mîna pe el și n-a lipsit mult să strig și eu de spaimă. Dar Harper s-a întors în fugă. Am descoperit că Mason își tăiase talpa piciorului într-o piatră. Cînd m-am uitat din nou spre grajdurile vechi, nu mai era acolo.

Amuți brusc, apoi rîse slab, fără chef.

– Mă trec fiorii numai cînd mă gîndesc.

– Şi pe mine, bîigui Hayley.

– A avut nevoie de şase copci, spuse Roz, împingînd caietul spre Stella. Aşa cred că arată.

– Ea e, constată Stella, studiind-o pe femeia slabă şi cu ochi trişti din desen. Aşa ţi-a apărut şi ţie, David?

– În afară de noaptea aia, da.

– Hayley?

– O recunosc.

– Şi eu. Aici o avem într-o rochie destul de simplă, pe talie, cu guler înalt şi nasturi în faţă. Mînecile sînt puţin bufante deasupra cotului, şi se strîmtează la încheietura mîinii. Rochia e strînsă pe şolduri, apoi se lărgeşte puţin. Are părul cîrlionţat, cu multe bucle adunate într-un fel de coc în creştetul capului. Am să caut pe Internet date despre modă, dar se vede clar că datează din anii 1860, nu? Prin perioada aia, se purtau rochiile gen Scarlett O'Hara, cu corset. Şi e înainte de anii douăzeci, cînd erau la modă rochiile scurte.

– Cred că e pe la începutul secolului, interveni Hayley, apoi ridică din umeri, cînd toate privirile se îndreptară spre ea. Ştiu o mulţime de lucruri inutile. Pare să fie stilul care se numea „clepsidră". Deşi e foarte îngustă în talie, ăsta pare să fie stilul. Din jurul lui o mie nouă sute...

– Perfect. Hai s-aruncăm o privire.

Stella apăsă pe nişte taste, apoi pe Execute.

– Trebuie să mă duc la toaletă. Sper să nu găsiţi nimic important pînă mă-ntorc.

Hayley se repezi afară, cît de repede îi permitea condiţia ei.

Stella parcurse site-urile găsite şi alese unul despre moda feminină din anii 1890.

– Perioada victoriană tîrzie, declară ea, citind textul şi parcurgînd imaginile. Clepsidră. Astea par să fie mai elegante, dar asemănările sînt evidente.

Trecu la sfîrşitul deceniului şi intră în primii ani ai secolului douăzeci.

– Nu, uite, mînecile astea sînt mult mai ample la umăr. Se numeau picior-de-oaie, iar corsajele ţinutei de zi par mai suple.

Porni apoi în direcţia opusă.

– Aici fustele sînt tot mai largi. Cred că Hayley a avut dreptate. Pe undeva pe la sfîrşitul anilor nouăzeci.

– O mie opt sute nouăzeci? întrebă Hayley, revenind grăbită. Unu-zero pentru mine!

– Nu te pripi! Dacă era o servitoare, le aminti Roz, s-ar putea să nu fi fost în pas cu moda.

– La naiba! exclamă Hayley, mimînd gestul ştergerii unei table.

– Însă chiar şi aşa, am putea să zicem între 1890 şi 1910, sugeră Stella. Şi dacă ne stabilim la perioada asta, şi la vîrsta aproximativă de douăzeci şi cinci de ani, am putea estima că s-a născut cîndva între 1865 şi 1885.

Pufni scurt.

– E o perioadă prea lungă, şi avem o marjă de eroare prea mare.

– Părul, interveni David. O fi fost ea servitoare, o fi avut haine de căpătat, dar nimic n-o împiedica să se pieptene după moda zilei.

– Excelent.

Stella tastă din nou şi căută printre site-uri.

– Pieptănătura Gibson Girl – pompadour neted – a devenit populară după 1895. Dacă pornim de la supoziţia că eroina noastră se pieptăna modern, reducem perioada la anii 1890-1895, cel mult '98. Apoi, ne-am putea imagina că a murit în acel deceniu, oricum, între vîrstele de... ăă, să zicem, între douăzeci şi doi şi douăzeci şi şase de ani.

– Să începem cu jurnalul familiei, hotărî Roz. De-acolo ar trebui să aflăm dacă vreo femeie din familia Harper, rudă de sînge sau prin căsătorie, şi din categoria respectivă de vîrstă, a murit în acel deceniu.

Trase catastiful în fața ei. Era legat în scoarțe de piele neagră, cu incrustații ornamentale. Cineva – Stella bănuia că Roz însăși – îl păstrase în perfectă stare.

Roz răsfoi paginile pînă cînd ajunse la arborele genealogic.

– Acesta datează din 1793, cînd John Andrew Harper s-a căsătorit cu Fiona MacRoy. Sînt înregistrate nașterile celor opt copii ai lor.

– Opt? făcu Hayley ochii mari, punîndu-și o mînă pe burtă. Maică Precistă!

– Că bine zici. Șase dintre ai au prins vîrsta adultă, continuă Roz. Căsătoriți, și cu copii, copii, copii...

Continuă să întoarcă paginile cu grijă.

– Avem aici opt fete născute după căsătorii în familia Harper, între 1865 și 1870. Iar aici, uite-o pe Alice Harper Doyle, care a murit la naștere, în luna octombrie a anului 1893, la vîrsta de douăzeci și doi de ani.

– Îngrozitor, murmură Hayley. Era mai tînără decît mine.

– Și născuse deja de două ori, precizează Roz. Cam greu pentru femeile din vremea aia, înainte de Margaret Sanger.

– Oare a trăit aici, în casa asta? întrebă Stella. Și tot aici a și murit?

– S-ar putea. S-a căsătorit cu Daniel Francis Doyle, din Natchez, în 1890. Îi putem verifica certificatul de deces. Mai sînt trei care au murit în perioada respectivă, dar vîrstele nu corespund. Ia să vedem aici, Alice era sora cea mai mică a lui Reginald Harper. A mai avut încă două surori, și nici un alt frate. El ar fi moștenit casa și acareturile. Mult spațiu, împărțit între Reggie și fiecare dintre surorile lui. Probabil a pierdut sarcina.

La auzul sunetului slab scos de Hayley, Roz ridică privirea spre ea.

– N-am vrut să te tulbur.

– N-are nimic. Nimic... repetă ea, trăgînd adînc aer în piept. Deci, Reginald a fost singurul fiu din acea ramură a arborelui genealogic?

– Da. O mulțime de veri, iar proprietatea trebuie să-i fi revenit unuia dintre ei după moartea lui, dar a avut un fiu – mai întîi cîteva fiice, apoi băiatul, în 1892.

– Și soția lui? întrebă Stella. Poate că ea e.

– Nu, a trăit pînă spre bătrînețe. Pînă-n 1925.

– Atunci, ne vom ocupa mai întîi de Alice, hotărî Stella.

– Și să mai vedem și dacă putem afla ceva despre servitorii din acea perioadă. N-ar fi exclus ca Reginald să-și fi făcut de cap cu vreo doică sau guvernantă, în timp ce soția lui era gravidă. Doar era bărbat.

– Auzi?! obiectă David.

– Scuză-mă, scumpule. Mai bine zis, era un bărbat din neamul Harper, și a trăit într-o perioadă cînd bărbații cu un anumit statut social aveau amante și li se părea foarte normal să se culce din cînd în cînd și cu cîte o servitoare.

– Așa e ceva mai bine... dar nu cu mult.

– Știm sigur că el și familia lui au locuit aici în acea perioadă?

– În Harper House a locuit întotdeauna un Harper sau altul, îi spuse Roz Stellei. Și dacă țin bine minte istoricul familiei, Reginald e cel care a făcut trecerea de la iluminatul cu gaz la cel cu curent electric. A locuit aici pînă la moarte, în...

Se uită în jurnal.

– O mie nouă sute nouăsprezece, iar casa i-a revenit fiului său, Reginald John junior, care s-a căsătorit cu Elizabeth Harper McKinnon – o verișoară de gradul patru – în 1916.

– În regulă, deci vom afla dacă Alice a murit aici, și vom căuta prin hîrtii ca să vedem dacă în aceeași perioadă a murit și vreo servitoare de vîrstă apropiată.

Folosindu-și caietul, Stella notă elementele căutării.

– Roz, știi cumva cînd au început... să le numim „apariții", în lipsa unui cuvînt mai potrivit?

– Nu, și abia acum îmi dau seama că e cam ciudat. Ar fi trebuit să știu – și trebuia să știu și despre ea mai multe.

Istoria familiei Harper se transmite din generație în generație, oral și în scris. Dar acum avem o fantomă care, din cîte se știe, bîntuie pe-aici de peste un secol, iar eu nu știu aproape nimic despre ea. Tatăl meu o numea Mireasa Harper.

– Ce știi despre ea? întrebă Stella, pregătindu-se să noteze.

– Cum arată, și cîntecul pe care-l cîntă. Am văzut-o cînd eram mică, și venea în camera mea ca să-mi murmure acel cîntec de leagăn, la fel cum se spune că a făcut înainte generații de-a rîndul. Era... liniștitor. Uneori, încercam să-i vorbesc, dar ea nu-mi răspundea niciodată. Zîmbea doar. Ocazional, mai și plîngea. Mulțumesc, scumpule, îi spuse ea lui David, cînd acesta îi umplu din nou ceașca de cafea. N-am mai văzut-o în perioada adolescenței, iar pe-atunci, adolescentă fiind, nici nu mă prea gîndeam la ea. Îmi stătea mintea la alte lucruri. Dar îmi amintesc cînd am văzut-o din nou.

– Nu ne ține în tensiune, îi ceru Hayley.

– Era vara, la sfîrșitul lui iunie. John și cu mine abia ne căsătoriserăm, și locuiam aici. Se făcuse deja cald, și era una din acele nopți fierbinți și fără vînt, cînd aerul e ca o pătură umedă. Dar nu puteam să dorm, așa că am ieșit din casă, și m-am dus în grădină. Eram neliniștită și nervoasă. Mă gîndeam că poate rămăsesem gravidă. Ne doream atît de mult un copil, încît nici nu mă puteam gîndi la altceva. Am ieșit în grădină și m-am așezat pe un tobogan vechi din lemn de tec, visînd la lună, și rugîndu-mă să fi conceput un copil.

Oftă ușor.

– Aveam doar optsprezece ani. Oricum, în timp ce stăteam acolo, și-a făcut apariția ea. N-am văzut-o venind, nici n-am auzit-o, pur și simplu a apărut pe cărare. Zîmbea. Ceva din zîmbetul ei, din felul cum mă privea, m-a făcut să știu – să știu cu certitudine – că purtam copilul în pîntec. Stînd așezată acolo, în arșița nopții, am început să plîng de bucurie. Peste două săptămîni, cînd m-am dus la doctor, știam deja că eram însărcinată cu Harper.

– Ce frumos... murmură Hayley, înghițindu-și lacrimile.

– Pe urmă, am mai văzut-o din cînd în cînd ani de zile, și întotdeauna la începutul cîte unei sarcini, înainte să fiu sigură. O vedeam, și știam că urma să am un copil. Cînd primul meu fiu a ajuns la vîrsta adolescenței, am încetat s-o mai văd cu regularitate.

– Trebuie să aibă o anume legătură cu copiii, hotărî Stella, subliniind de două ori cuvîntul „sarcină" în caiet. Acesta e numitorul comun. O văd copiii, femeile care au copii mici, sau cele gravide. Teoria morții la naștere pare plauzibilă...

Imediat, se strîmbă.

– Iartă-mă, Hayley, n-am vrut.

– Înțeleg ce vrei să spui. S-ar putea să fie Alice. Poate că de asta are nevoie ca să treacă definitiv dincolo – să fie recunoscută pe nume.

– Ei bine...

Stella se uită la cutii și registre.

– Să căutăm.

* * *

În noaptea aceea, visă din nou, cu mintea plină de stafii și întrebări, grădina perfectă cu dalia albastră care se încăpățîna să crească în mijlocul ei.

O buruiană e o floare care crește într-un loc nepotrivit.

Auzi vocea în minte, o voce care nu era a ei.

– Așa e... E adevărat... murmură ea. Dar este atît de frumoasă... Atît de vie și puternică...

Așa ți se pare acum, dar e înșelătoare. Dacă rămîne, totul se va schimba. Va deveni stăpînă și va strica tot ce-ai făcut. Tot ce ai. Ai risca asta, numai pentru o floare care-ți ia ochii? Una care va muri la primul îngheț?

– Nu știu...

Studiind grădina, Stella își frecă brațele, cuprinsă de neliniște.

– Poate reuşesc să schimb planul. Aş folosi-o ca punct central de interes.

Se auzi un tunet şi cerul se înnegri, în timp ce ea stătea în grădină, la fel cum stătuse o dată în bucătăria ei de-acasă, într-o seară furtunoasă.

Iar durerea pe care o simţise atunci o străpunse ca şi cum cineva i-ar fi înfipt un pumnal în inimă.

Simţi? Ai vrea s-o simţi din nou? Ai risca o asemenea durere, pentru asta?

– Nu pot să respir...

Căzu în genunchi, încovoindu-se de durere.

– Nu mai am aer... Ce se întîmplă cu mine?

Ţine minte. Gîndeşte-te. Aminteşte-ţi de inocenţa copiilor tăi şi tai-o. Smulge-o din rădăcini. Pînă nu e prea tîrziu! Nu vezi cum încearcă să le pună în umbră pe toate celelalte? Nu vezi cum le fură lumina? Frumuseţea poate fi o otravă.

Stella se trezi, dîrdîind de frig, copleşită de durerea care-i alungase somnul.

Şi ştiu că nu fusese singură – nici chiar în vis.

Capitolul 13

În ziua ei liberă, Stella duse băieţii să-i întîlnească pe tatăl ei şi pe Jolene, la grădina zoologică. Peste o oră, Gavin şi Luke se dădeau în şerpii de cauciuc, se jucau cu baloane şi mîncau cornete de îngheţată.

Stella se resemnase de mult cu gîndul că principala sarcină a bunicilor era aceea de a-şi răsfăţa nepoţii, şi întrucît soarta le dăruise fiilor ei numai acest cuplu de bunici, îi lăsa în voia lor.

Cînd sosi momentul de a vizita terrariumul reptilelor, preferă să rămînă afară, lăsînd următoarea etapă în sarcina bunicului.

– Mama voastră s-a temut întotdeauna de şerpi, le spuse Will băieţilor.

– Şi nu mi-e ruşine să recunosc. Duceţi-vă voi, eu vă aştept aici.

– Am să-ţi ţin şi eu companie, se oferi Jolene, potrivindu-şi şapca bleu de baseball. Aş alege-o oricînd pe Stella în locul unui boa constrictor.

– De-ale fetelor... zise Will schimbînd o privire compătimitoare cu nepoţii lui. Haideţi, băieţi, să intrăm în groapa cu şerpi!

Şi, cu un strigăt de luptă, toţi trei porniră spre clădire.

– E aşa de bun cu ei, remarcă Stella. Şi se poartă cît se poate de firesc. Mă bucur mult că acum locuim aproape, şi se pot vedea cu regularitate.

– Nu se poate să te bucuri mai mult decît noi. Îţi dau cuvîntul meu că omul ăsta a fost el însuşi ca un copil în

ultimele cîteva zile, arzînd de nerăbdare să ajungă aici. Nici nu ştii cît se mîndreşte cu voi trei.

– Cred că amîndoi am pierdut multe în perioada cît au fost în creştere.

– Cu atît mai bine că recuperaţi acum.

Stella îi aruncă o privire lui Jolene, în timp ce se îndreptau spre o bancă.

– Nu spui niciodată nimic despre ea. Niciodată n-o critici.

– Mi-am făcut limba ferfeniţă, atîta mi-am muşcat-o ca să tac, în ultimii douăzeci şi şapte de ani.

– De ce?

– Păi, scumpo, cînd eşti a doua nevastă, şi mamă vitregă pe deasupra, e cel mai înţelept lucru pe care poţi să-l faci. Şi-n plus, tu ai devenit o femeie puternică, deşteaptă, generoasă, care a crescut doi dintre cei mai frumoşi, isteţi şi fermecători băieţi de pe pămîntul ăsta verde al lui Dumnezeu. Ce rost ar avea să critic?

„Ea pe tine te critică", reflectă Stella.

– Ţi-am spus vreodată că eşti o adevărată mană cerească pentru tatăl meu?

– Poate, o dată sau de două ori... răspunse Jolene, îmbujorîndu-se de plăcere. Dar nu mă deranjează să te aud repetînd-o.

– Dă-mi voie să adaug că eşti o adevărată binecuvîntare şi pentru mine. Şi pentru copii.

– Ei, haide...

De astă dată, ochii lui Jolene se umplură de lacrimi.

– Uite ce mi-ai făcut!

Îşi deschise poşta şi scoase o batistă de dantelă.

– Ceva mai plăcut nici nu-mi puteai spune. Eşti aşa de drăguţă...

Îşi trase nasul, încercînd să se şteargă la ochi şi în acelaşi timp s-o îmbrăţişeze pe Stella.

– Te iubesc din tot sufletul. Şi acum, şi dintotdeauna.

– Dintotdeauna am simţit-o şi eu.

Lăcrimînd la rîndul ei, Stella îşi căută şi ea în poşetă un şervetel de hîrtie.

– Dumnezeule, uită-te la noi cum arătăm!

– A meritat. Uneori, o porţie bună de plîns face la fel de bine ca o partidă de sex. Mi-am mînjit toată faţa cu rimel?

– Nu, doar puţin...

Şterse cu colţul şervetelului o dîră negricioasă de sub ochiul lui Jolene.

– Gata, acum e-n regulă.

– Mă simt ca un milion de dolari neimpozabili. Şi acum, spune-mi cum o mai duci, pînă nu mă podideşte din nou plînsul.

– În materie de muncă, nici nu s-ar putea mai bine. Efectiv, ar fi imposibil. Ne repezim cu toată viteza spre iureşul de primăvară, şi asta mă menţine în formă. Băieţii sînt fericiţi, şi-au găsit noi prieteni la şcoală... De fapt, între noi fie vorba, cred că Gavin a făcut o pasiune pentru o blondină micuţă şi cîrlionţată de la el din clasă. O cheamă Melissa, şi se înroşeşte pînă-n vîrfurile urechilor cînd vorbeşte despre ea.

– Ce drăguţ! Nimic nu se compară cu prima dragoste, nu-i aşa? Mi-o amintesc pe a mea. Eram nebună după băiatul ăla. Avea faţa plină de pistrui şi un moţ în frunte. Am fost în culmea fericirii cînd mi-a făcut cadou un brotăcel, într-o cutie de pantofi.

– Un brotăcel!

– Ei, iubito, aveam opt ani şi eram o fată de la ţară, aşa că, în fond, a fost un cadou potrivit. Pînă la urmă, s-a însurat cu o prietenă a mea. Am fost la nuntă şi a trebuit să port cea mai oribilă rochie roz, cu nişte poale aşa de-nfoiate c-aş fi putut să ascund un cal sub ele şi să merg călare pînă la biserică. Şi mai era şi plină de volane, aşa că arătam ca un tort de nuntă umblător.

În timp ce Stella se prăpădea de rîs, făcu un gest cu mîna.

– Nu ştiu de ce-ţi povestesc despre toate astea, decît poate ca să-ţi împărtăşesc un soi de experienţă traumatică pe care

n-o uiți niciodată, nici chiar după treizeci și ceva de ani. Acum locuiesc în cealaltă parte a orașului. Ne mai întîlnim din cînd în cînd, la cină. Încă mai are pistrui, dar moțul s-a dus, și odată cu el, aproape tot părul.

– Cred că cunoști mulți oameni și istoria locurilor, de vreme ce ai trăit aici toată viața.

– Se pare că da. Nu pot să mă duc la Wal-Mart, la orice oră din zi și din noapte, fără să întîlnesc o jumătate de duzină de cunoscuți.

– Ce știi despre fantoma familiei Harper?

– Hmm...

Jolene își scoase pudriera și rujul și începu să-și retușeze buzele.

– Doar că bîntuie pe-acolo dintotdeauna, sau măcar de cînd se știe. De ce?

– O să ți se pare o nebunie, mai ales că ți-o spun tocmai eu, dar... am văzut-o.

– O, Dumnezeule! exclamă Jolene, închizînd brusc pudriera. Povestește-mi!

– Nu sînt prea multe de povestit.

Îi spuse tot ce se întîmplase, și ce măsuri începuse să ia.

– Ce interesant! Ești ca un detectiv. Poate reușim să te-ajutăm și noi, tatăl tău și cu mine. Știi cît îi place să se joace cu computerul ăla al lui!

O apucă strîns de braț.

– Pun pariu că a fost *asasinată,* ciopîrțită cu securea și îngropată undeva în curte, sau așa ceva. Ori au aruncat-o-n rîu – bucăți, bucăți. Mereu am fost convinsă de asta.

– Dă-mi voie doar să spun că fantoma, cel puțin, e întreagă. În plus, principala noastră pistă e o membră a familiei care a murit la naștere, îi aminti Stella.

– A, da, exact.

Jolene stătu un moment îmbufnată, vizibil dezamăgită.

– Mă rog, dacă reiese că ea este, e trist, dar nici pe departe la fel de captivant ca o crimă. Să-i povestești tăticului tău tot

ce știi despre cazul ăsta, și vom vedea ce putem să facem. Amîndoi avem timp destul. Va fi foarte distractiv.

– Pentru mine, e o noutate, replică Stella. În ultima vreme, se pare că fac o mulțime de lucruri noi.

– Și are vreunul din lucrurile astea noi ceva de-a face cu un bărbat? Unul înalt și lat în umeri, cu un zîmbet răutăcios?

Ochii Stellei se îngustară.

– Și de ce mă întrebi?

– Verișoara mea de-a treia, Lucille – o mai știi? V-ați cunoscut odată. Întîmplător, lua cina în oraș acum două seri, și mi-a spus că te-a văzut în același restaurant cu un tînăr foarte arătos. N-a venit la masa voastră, fiindcă era cu cel mai recent curtezan al ei, iar respectivul încă n-a terminat divorțul de-a doua soție. De fapt, e un an și jumătate de cînd o tot ține așa – da' asta e Lucille, n-ai ce-i face.

Expedie subiectul cu un gest de lehamite.

– Deci, cine-i tînărul?

– Logan Kitridge.

– A-ha-a... făcu Jolene, lungind cuvîntul. Acela *este* un tînăr foarte arătos. Dar parcă înțelesesem că nu-ți plăcea.

– Nu-mi plăcea, într-adevăr, îl găseam enervant și dificil în plan profesional. Acum ne înțelegem puțin mai bine și, nu știu cum, am ajuns să ne dăm și întîlniri. Tot încerc să mă hotărăsc dacă vreau să-l mai văd sau nu.

– Ce să hotărăști? Sau te mai vezi cu el, sau nu te mai vezi.

– Da, dar... n-ar trebui să bîrfim.

Jolene se trase mai aproape de ea, pe bancă.

– Iubito, dacă nici pe mine nu poți să mă întrebi, atunci pe cine?

Rîzînd afectat, Stella aruncă o privire spre terrariumul reptilelor, ca să se asigure că băieții mai zăboveau acolo.

– Mă întrebam, înainte de a mă implica prea mult, dacă se întîlnește cu multe femei.

– Vrei să știi dacă-i crai.

– Cred că ăsta ar fi cuvîntul.

– Iar eu aş zice că un asemenea bărbat poate avea noroc la o adică, dar nu auzi oamenii spunînd: „Logan Kitridge ăla e un mare fustangiu!", cum se vorbeşte despre băiatul surorii mele, Curtis. Despre Logan auzi vorbind cel mult persoane – femei, mai ales – care se întreabă cum de l-a lăsat nevastă-sa să-i scape, sau de ce n-a pus mîna pe el o femeie deşteaptă. Te gîndeşti să-ţi încerci norocul?

– Nu. Nu, în nici un caz!

– Poate că intenţionează el să şi-l încerce.

– Aş zice că amîndoi nu facem decît să tatonăm terenul. Îi zări pe ai ei venind.

– Uite-i şi pe Vînătorii de Reptile. Să nu spui nimic despre asta în faţa băieţilor, bine?

– Buzele mele sînt pecetluite.

* * *

In the Garden se deschise la ora opt, pregătită pentru campania publicitară de primăvară ca pentru un război. Stella îşi adunase trupele, supraveghind împreună cu Roz etalarea exponatelor. Aveau rezerve, recruţi cu experienţă, iar cîmpul de luptă era – dacă ea însăşi o spunea – organizat şi pus în valoare.

Pe la zece, erau asaltate de cumpărători, clienţii forfotind prin sălile de prezentare, zonele exterioare, serele publice. Casieriile facturau întruna, sunînd ca nişte clopote de biserică.

Stella mergea dintr-un loc în altul, zăbovind acolo unde considera că era mai mare nevoie de ea la un moment dat. Răspundea la întrebările pe care i le puneau angajaţii şi cumpărătorii, încărca la loc vagonetele şi cărucioarele cînd personalul era prea solicitat ca să se mai ocupe de ele, şi ajuta personal nenumăraţi clienţi să-şi ducă achiziţiile la maşini, camionete sau SUV-uri.

Îşi folosea aparatul de emisie-recepţie de la centură ca un general.

– Domnişoară? Lucraţi aici?

Stella se opri, întorcîndu-se spre o femeie îmbrăcată cu blugi largi şi o cămaşă groasă, cam jerpelită.

– Da, doamnă. Mă numesc Stella. Cu ce vă pot ajuta?

– Nu găsesc columbina, nici măselariţa, şi nici... nici jumătate din ce-am pe listă nu găsesc. Toate şi-au schimbat locurile.

– Da, am făcut unele reorganizări. Ce-ar fi să v-ajut eu să găsiţi ceea ce căutaţi?

– Mi-am şi încărcat căruciorul, arătă ea cu capul spre un cărucior-platformă. Nu vreau să-l car după mine peste tot.

– Aveţi planuri mari, nu-i aşa? comentă veselă Stella. Şi ce articole minunate aţi ales! Steve? Vrei să duci căruciorul ăsta şi să-i pui eticheta, pentru doamna... Doamnă?

– Haggerty, răspunse femeia, boţindu-şi buzele. Da, n-am nimic împotrivă. Da' să nu lăsaţi pe nimeni să-mi înhaţe ceva din cărucior. Mi-a luat mult timp pînă să le-aleg pe toate.

– Nu, doamnă Haggerty. Şi-n rest, ce mai faceţi?

– Bine fac. Mămica şi tăticul dumitale cum o mai duc?

– Şi ei o duc bine, răspunse Steve, apucînd bara căruciorului. Doamna Haggerty are una dintre cele mai frumoase grădini din comitat, îi spuse el Stellei.

– Plantez nişte ronduri noi. Să ai grijă de căruciorul meu, Steve, că de nu, ai de-a face cu mine! Ei, şi-acum, unde naiba-i columbina aia?

– Pe-aici, vă rog. Daţi-mi voie să vă mai aduc un cărucior, doamnă Haggerty, se oferi Stella, luînd încă unul, din mers.

– Dumneata eşti fata aia nouă pe care a angajat-o Rosalind?

– Da, doamnă.

– Eşti din nord?

– Aţi ghicit.

Doamna Haggerty îşi ţuguie iar buzele, privind în jur cu vizibilă iritare.

– Da' ştiu că le-ai mutat pe toate.

– Într-adevăr. Sper ca formula asta nouă să fie mai avantajoasă pentru clienți.

– Pe mine azi nu m-a ajutat cu nimic. Ia stai puțin...

Se opri, potrivindu-şi borul pălăriei de pai roase, şi începu să studieze ghivecele, în lumina soarelui.

– Achileea asta-i sănătoasă, da? Îi prieşte căldura, şi o aşteaptă un sezon lung de înflorire. N-ar strica să iau cîte ceva şi pentru fiică-mea, dacă tot sînt aici.

Alese trei ghivece, apoi porni mai departe. Stella vorbea întruna despre plante, reuşind s-o atragă şi pe doamna Haggerty în conversație. Umpluseră al doilea cărucior şi jumătate dintr-un al treilea, cînd ajunseră în zona plantelor perene.

– Da' ştiu că te pricepi la plante.

– Fără îndoială, vă pot face acelaşi compliment. Şi vă invidiez pentru toate plantările pe care urmează să le faceți.

Doamna Haggerty se opri iar, privind în jur.

– Ştii, după cum ai aranjat lucrurile aici, cred c-am cumpărat încă o dată şi jumătate din cîte aveam de gînd.

Stella zîmbi larg.

– Serios?

– Eşti şireată. Îmi place. Toți ai dumitale sînt din nord?

– Nu, de fapt, tatăl meu şi soția lui locuiesc în Memphis. Sînt de pe-aici.

– I-auzi. Ei, ei. Să treci odată pe la mine, să-mi vezi grădina. O să-ți spună Roz unde să mă găseşti.

– Cu cea mai mare plăcere. Vă mulțumesc.

* * *

Pe la amiază, Stella estima că parcursese şaisprezece kilometri cu piciorul.

În jurul orei trei, renunță să mai calculeze distanțele, totalul greutăților ridicate şi numărul de întrebări cărora le răspunsese.

Începea să viseze la un duş lung, răcoritor, şi o sticlă de vin fără fund.

– Ce nebunie! comentă Hayley gîfîind, în timp ce trăgea vagonetele înapoi din zona de parcare.

– Cînd ai avut ultima oară o pauză?

– Nu-ți face griji, reuşesc să stau jos destul. Lucrez la tejghea, pălăvrăgesc cu clienții... Drept să-ți spun, voiam doar să-mi destind picioarele.

– Într-o jumătate de oră închidem, şi văd că au început s-o lase mai moale. Ce-ar fi să-l cauți pe Harper sau pe un lucrător sezonier şi să vă ocupați de înlocuiri?

– De acord. Auzi, camionul ăla care tocmai a venit nu-i al lui Domnu' Macho?

Stella ridică privirea şi văzu camionul lui Logan.

– Domnu' Macho?

– Cînd se potriveşte, se potriveşte. Gata, mă-ntorc la treabă!

La fel ar fi trebuit să facă şi ea. Dar îl privi pe Logan cum sosea cu maşina peste pietriş, prin jurul munților formați din saci uriaşi cu sol şi îngrăşăminte. Coborî din cabină, în timp ce doi oameni de-ai lui se dădeau jos pe portiera cealaltă. După ce schimbară cîteva cuvinte, porni prin parcare, spre ea.

Stella îi ieşi în întîmpinare.

– Am un client care a ales materialul ăla protector de cedru roşu. Poți să mă treci cu un sfert de tonă.

– Ce client?

– Jameson. O să trecem pe la el să-l descărcăm, înainte de sfîrşitul programului. Mîine-ți aduc şi hîrtiile.

– Mi le-ai putea da acum.

– Trebuie să le fac, şi pentru asta e nevoie de timp, aşa că n-o să mai apucăm să luăm materialul azi. Clientului n-o să-i convină deloc.

Stella se şterse pe frunte cu antebrațul.

– Norocul tău că nu mi-a mai rămas destulă energie să te bat la cap.

– Văd c-ai fost ocupată.

– Nu s-a inventat cuvîntul care să descrie cum am fost. Merge excelent. Pun pariu c-am bătut toate recordurile, dar îmi simt picioarele ca pe-o pereche de cîrnați afumați. Apropo, mă gîndeam să trec pe la tine, să-ți văd casa.

Logan o privi în ochi pînă cînd Stella începu să simtă furnicături fierbinți la baza coloanei vertebrale.

– N-ar strica. Diseară sînt liber.

– Nu pot diseară. Poate miercuri, după ce închidem? Dacă Roz vrea să-i supravegheze pe băieți.

– Merge și miercuri. Poți găsi singură adresa?

– Mda, am s-o găsesc. Pe la șase jumate?

– Perfect. Am să te-aștept.

În timp ce Logan se întorcea spre camion, Stella își spuse că era cea mai stranie conversație pe care o avusese vreodată despre sex.

* * *

În seara aceea, după ce copiii mîncară și-și începură joaca de-o oră dinainte de culcare, Stella se delectă cu un duș prelungit. În timp ce durerile și oboseala de peste zi i se risipeau, emoția îi creștea.

O făcuseră *lată!* își spuse ea.

Încă mai era preocupată de excedentele din stoc în unele zone, și de deficiențele semnalate, în altele. Dar, însuflețită de succesul repurtat în acea zi, își impunea să nu se îndoiască de instinctele lui Roz în privința dezvoltării.

Dacă era să se ia după felul cum decursese ziua, îi aștepta un sezon promițător.

Luă pe ea halatul flaușat, își înfășură părul într-un prosop, și ieși din baie aproape dansînd.

Și scoase un țipăt scurt și ascuțit, la vederea femeii din ușa dormitorului.

– Scuză-mă, scuză-mă! pufni în rîs Roz. Sînt din carne și oase.

– Dumnezeule!

Întrucît îi amorțiseră picioarele, Stella se așeză pe marginea patului.

– *Dumnezeule!* Mi s-a oprit inima-n loc.

– Ți-am adus ceva care-ar trebui să ți-o pună în mișcare, anunță Roz, scoțînd la iveală o sticlă de șampanie.

– Dom Perignon? Iu-hu-huuu! Da, cred c-o simt cum palpită iar.

– O să sărbătorim. Hayley e în salon. Și-i dau și ei un pahar. Fără predici.

– În Europa, femeile însărcinate au voie, dacă nu-s chiar încurajate, să bea un pahar de vin pe săptămînă. Sînt gata să-mi închipui că ne aflăm în Franța, ca să primesc unul plin.

– Haide. Pe băieți i-am trimis la David. Participă la o întrecere de jocuri video.

– Aha. Mă rog, cred că-i în regulă. Mai au o jumătate de oră pînă la baie și culcare. Ăsta e caviar? întrebă ea, cînd intrară în salon.

– Roz zice că n-am voie, răspunse Hayley, aplecîndu-se să miroasă bolul de argint cu caviar negru și lucios de pe tavă. Cică nu-i face bine copilului. Oricum, nu știu dacă mi-ar plăcea.

– Bun, rămîne mai mult pentru mine. Șampanie și caviar. Ești o șefă de înaltă clasă, doamnă Harper.

– A fost o zi mare. Mereu sînt cam melancolică la început de sezon, spuse Roz, scoțînd dopul. Cînd văd cum mi se duc toți copilașii... Pe urmă, devin prea ocupată ca să mă mai gîndesc.

Turnă în pahare.

– Și, pînă la urmă, îmi reamintesc că am intrat în afaceri ca să vînd și să scot un profit – făcînd în același timp ceva ce-mi place. După care vin acasă și iar cad în butoiul cu melancolie. Dar în seara asta, nu! declară ea, oferindu-le paharele. Chiar dacă n-am în mînă cifrele, faptele și datele exacte, știu eu ce știu. De cînd există firma asta n-a mai repurtat un asemenea succes.

– Cu zece la sută peste anul trecut, confirmă Stella, ridicînd paharul într-un toast. Întîmplător, eu am toate cifrele şi datele exacte.

– Sigur că le ai.

Spre surprinderea Stellei, Roz o cuprinse cu braţul pe după umeri, şi o sărută pe obraz.

– Pe bune că le ai! Ai făcut o treabă extraordinară. Amîndouă ai făcut-o. Toată lumea. Şi se cuvine să spun, Stella, că angajarea ta a însemnat un mare cîştig pentru firmă.

– I-auzi! exclamă Stella, luînd o înghiţitură ca să scape de nodul din gît. N-am să te contrazic.

Apoi mai sorbi o dată, pentru a savura pişcăturile şampaniei acidulate pe limbă, înainte de a se servi din caviar.

– Totuşi, oricît mi-ar plăcea să-mi asum meritul deplin pentru creşterea asta cu zece la sută, nu pot. Marfa e uluitoare. Tu şi Harper sînteţi nişte cultivatori excelenţi. Aşa că-mi revendic doar cinci procente din zece.

– A fost distractiv, interveni şi Hayley. O nebunie, mai tot timpul, dar şi distractiv. Atîţia oameni, şi zgomotul, şi cărucioarele care ieşeau pe uşă... Toată lumea părea atît de fericită! Cred că aşa se întîmplă cînd ai de-a face cu plantele şi te gîndeşti că vor fi ale tale.

– Buna servire a clienţilor are mult de-a face cu mutrele alea fericite. Iar în sensul ăsta, ridică Stella paharul spre Hayley, ai făcut o treabă nemaipomenită!

– Avem o echipă bună, declară Roz, mişcîndu-şi degetele picioarelor desculţe; avea unghiile lăcuite în culoarea piersicii. Mîine-dimineaţă vom trece totul în revistă, ca să vedem în ce zone am mai avea ceva de adăugat, eu şi Harper.

Se aplecă să întindă caviar pe o felie de pîine prăjită.

– Dar în seara asta nu facem decît să ne destrăbălăm.

– E cea mai extraordinară slujbă pe care am avut-o vreodată, şi ţineam neapărat să-ţi spun asta, declară Hayley. Şi nu numai fiindcă am ocazia să beau şampanie scumpă şi să mă uit la voi cum înfulecaţi caviar.

Roz o bătu pe braţ.

– Mai bine să schimb subiectul. Lui David i-am şi spus deja. Telefoanele pe care le-am dat pentru certificatul de deces al lui Alice Harper Doyle, mai ştiţi? La Natchez. Conform documentelor oficiale, a murit acolo, în casa unde locuia cu soţul ei şi cei doi copii.

– La naiba, se încruntă Stella, cu privirea aţintită asupra paharului de şampanie. Cred că ar fi fost prea simplu.

– Nu ne mai rămîne decît să ne uităm în continuare prin hîrtiile casei, şi să notăm numele servitoarelor din acea perioadă.

– Cam mult de lucru, replică Stella.

– Auzi, cine mai e ca noi? zise Hayley alungînd orice grijă, cu un gest nepăsător. O să ne descurcăm. Şi, ştii, mă gîndeam la ceva. David a spus c-au văzut-o mergînd spre grajdurile vechi, nu? Ei bine, poate că avea o relaţie cu vreunul dintre grăjdari. S-or fi certat cine ştie de ce, şi a omorît-o. Poate a fost doar un accident, sau poate că nu. Se spune că moartea violentă e una dintre cauzele pentru care spiritele rămîn captive într-un loc.

– O crimă, murmură Roz, pe gînduri. N-ar fi exclus.

– Parc-ai fi maică-mea vitregă, remarcă Stella. I-am povestit despre toate astea. Ea şi tatăl meu sînt dornici să ne ajute cu orice cercetări, dacă avem nevoie de sprijinul lor. Sper că n-ai nici o obiecţie.

– Nici cea mai mică obiecţie. Mă întrebam dacă nu ni se va arăta cuiva dintre noi, de cînd am început să facem cercetări pentru a-i descoperi identitatea. Ca să încerce să ne îndrume în direcţia potrivită.

– Am avut un vis.

Întrucît se simţea cam ridicol povestindu-l, Stella îşi umplu iar paharul cu şampanie.

– Un fel de continuare a altuia, de-acum cîteva săptămîni. Nici unul dintre ele nu era foarte clar – sau, poate, am uitat eu detaliile... Dar ştiu că era – că erau – cu o grădină pe care o plantasem, şi o dalie albastră.

– Există dalii albastre? se întrebă Hayley.

– Da, răspunse Roz. Nu sînt prea comune, dar le poți hibridiza în diverse nuanțe de albastru.

– Nu mai văzusem niciodată așa ceva. Era o culoare... electrică, intensă. O floare uriașă de un albastru viu. Și era și fantoma în vis. N-am văzut-o, dar i-am simțit prezența.

– Ia stai! exclamă Hayley, aplecîndu-se înainte. Poate că o chema Dahlia.

– Interesantă idee, comentă Roz. Dacă tot facem cercetări privitoare la fantome, n-am exagera considerînd că visul poate avea o anumită legătură.

– Poate.

Încruntîndu-se, Stella sorbi iar din pahar.

– O auzeam, dar de văzut, n-o vedeam. Mai mult, o și simțeam, și-mi dădea o senzație de spaimă, ca și cum ar fi prevestit ceva rău. Voia să distrug dalia. Era insistentă, furioasă și, nu știu cum să explic, dar o simțeam *prezentă*. Cum putea fi prezentă, într-un vis?

– Nu știu, replică Roz, dar nu-mi place deloc ce spui.

– Nici mie. Era prea... intim. S-o aud șoptindu-mi așa...

Se înfioră.

– Cînd m-am trezit, știam că fusese acolo, în cameră, la fel cum fusese și în vis.

– Te cam bagă-n toți sperieții, fu Hayley de acord. Visele ar trebui să fie personale, doar pentru noi, în afară de cazul că nu vrem să le povestim. Crezi că floarea are vreo legătură cu ea? Nu înțeleg de ce voia să te debarasezi de ea.

– Aș vrea și eu să știu. Poate că a fost ceva simbolic. În legătură cu grădinile de-aici... Nu știu... Dar daliile sînt unele dintre florile mele favorite, iar ea voia s-o smulg din rădăcini.

– Încă ceva de pus în combinație, remarcă Roz sorbind îndelung din șampanie. Hai să ne oprim pentru seara asta, înainte să-ncepem să tremurăm de spaimă. Putem încerca să ne găsim puțin timp pe parcursul săptămînii, ca să căutăm nume.

– A, eu mi-am făcut niște planuri de principiu pentru miercuri, după program. Dacă nu te-ar deranja să ai grijă de băieți, vreo două ore...

– Cred c-o să ne descurcăm, fu Roz de acord.

– Iar te întîlnești cu Domnu' Macho?

Rîzînd, Roz mai luă o gură de caviar.

– Îmi închipui că ăsta trebuie să fie Logan.

– După spusele lui Hayley, declară Stella. Voiam să trec pe la el, să-i văd casa. Mi-ar plăcea să mă uit cum și-a amenajat-o, continuă ea, sorbind încă puțină șampanie. Și, deși motivul pe care vi l-am spus are o bază reală, în primul rînd mă duc ca să fac sex cu el. Probabil. Doar dacă nu cumva mă răzgîndesc. Sau, dacă nu se răzgîndește el. Așa că...

Puse paharul pe masă.

– Asta e.

– Nu-s prea sigură ce-ai vrea să spunem, zise Roz, într-un tîrziu.

– Distracție plăcută? sugeră Hayley.

Apoi își privi burta.

– Și să ai grijă.

– V-am spus-o numai fiindcă ați fi aflat oricum, sau ați fi bănuit, ori v-ați fi întrebat. Cred că e mai bine să n-o iau pe ocolite. Și nu mi se pare normal să cer să aibă cineva grijă de copiii mei, în timp ce eu sînt plecată să... în timp ce sînt plecată fără să recunosc deschis motivul.

– E viața ta, Stella, sublinie Roz.

– Mda... confirmă Hayley, luînd ultima înghițitură de șampanie. Nu că n-aș vrea să aud detaliile... Cred că poveștile despre sex reprezintă maximum ce pot auzi eu, pentru multă vreme. Așa că, dacă vrei să-mi faci confidențe...

– Am să reții. Și acum, mai bine mă duc jos să iau băieții. Îți mulțumesc pentru sărbătorire, Roz.

– Am meritat-o.

În timp ce ieșea, Stella o auzi pe Roz întrebînd:

– Domnu' Macho?

Urmă un duet de hohote cristaline.

Capitolul 14

Stella se simțea copleșită de un sentiment de vinovăție, în timp ce gonea spre casă înaintea întîlnirii cu Logan. Nu, nu întîlnire, se corectă ea, repezindu-se sub duș. Nu se putea numi întîlnire, dacă nu-și făcea dinainte niște planuri. Avea să fie doar o vizită inopinată.

Vasăzică, aveau la activ o ieșire, o întîlnire și o vizită inopinată. Era cea mai stranie relație din viața ei.

Dar, indiferent cum o numea, se simțea vinovată. Nu era ea cea care avea să le pregătească băieților masa de seară și să le asculte aventurile de peste zi, în timp ce mîncau.

Ei, na – doar nu era obligată să stea cu ei în fiecare moment liber! își spuse, în timp ce ieșea de sub duș. Așa ceva nu le-ar fi prins deloc bine – și nici ei. Ce, ar fi murit de foame dacă nu le punea ea mîncarea în față?

Și totuși, i se părea îngrozitor de egoist să-i dea în grija altcuiva, doar ca să-și petreacă ea seara cu un bărbat.

Să aibă o relație *intimă* cu un bărbat, dacă lucrurile mergeau așa cum se aștepta.

Îmi pare rău, copii, mama nu poate lua cina cu voi diseară. O așteaptă o partidă de sex torid, pasional.

Dumnezeule!

Se unse cu cremă, în timp ce oscila între nerăbdare și vinovăție.

Poate că era mai bine să amîne vizita. Fără discuție, se grăbea, și nu-i stătea deloc în fire. Iar cînd făcea lucruri care nu-i stăteau în fire, de obicei ieșea prost.

La treizeci și trei de ani, avea și ea dreptul la o relație intimă cu un bărbat care-i plăcea, un bărbat care o neliniștea, un bărbat cu care avea foarte multe în comun.

Treizeci și trei de ani. În august, treizeci și patru, își reaminti ea, strîmbîndu-se. Treizeci și patru de ani nu mai însemna „treizeci și ceva". Era între treizeci și patruzeci. La naiba!

Bine, n-avea să se gîndească la asta. Lasă-le-ncolo de numere! Avea să spună doar că era o femeie matură, și nimic mai mult.

O femeie matură, repetă ea în gînd, trăgînd rochia pe ea. O femeie matură, celibatară. Un bărbat matur, celibatar și el. Îi uneau interese comune, un simț al camaraderiei. Și o tensiune sexuală intensă.

Cum putea o femeie să gîndească limpede, cînd își tot imagina cum ar fi fost să simtă mîinile unui bărbat pe...

– *Mami!*

Își privi în oglindă fața parțial fardată.

– Da?

– Mami! Pot să intru? Pot? Mami!

Deschise ușa și-l văzu pe Luke, roșu de furie, cu pumnii strînși pe lîngă trup.

– Ce s-a întîmplat?

– Se strîmbă la mine!

Of, Luke...!

– Cu mutra aia, mami! Cu... mutra... *aia!*

Cunoștea bine „mutra aia". Era strîmbătura sarcastică, mijind ochii, pe care Gavin și-o concepuse ca să-și chinuiască fratele. Știa al dracului de bine că o exersa în oglindă.

– Nu te uita la el, și gata.

– Atunci, face zgomotul acela.

Zgomotul era un gîfîit șuierător, pe care Gavin îl putea scoate întruna, ore-n șir, dacă era nevoie. Stella nu se îndoia că pînă și cel mai călit agent CIA ar fi cedat nervos.

– În regulă.

Cum naiba să se pregătească sufletește pentru sex, cînd trebuia să facă pe arbitrul? Ieși din baie, trecînd prin camera băieților, pînă în salonul de vizavi, unde sperase ca fiii ei să poată sta cuminți douăzeci de minute, uitîndu-se împreună la desene animate, în timp ce ea se îmbrăca.

Femeie proastă! își spuse. Muiere proastă și bătută-n cap!

Cînd intră, Gavin, care stătea culcat pe burtă, ridică privirea spre ea. Sub claia de păr strălucitor ca soarele, fața lui era o mască a inocenței.

Data viitoare, la tuns! hotărî ea, notînd decizia într-unul dintre fișierele sale mentale.

Ținea în mînă o mașinuță Matchbox, învîrtindu-i absent roțile, în timp ce pe ecran se derulau desenele animate. Alte cîteva mașini zăceau grămadă, pe-o parte sau pe spate, ca în urma unui accident de circulație îngrozitor. Din păcate, ambulanța miniaturală și mașina poliției păreau să se fi ciocnit frontal, cu toată viteza.

Nu venea nimeni în ajutor.

– Mamă, ai fața strîmbă.

– Da, Gavin, știu. Vreau să încetezi.

– Da' nu fac nimica.

Simți, efectiv, tăișurile ascuțite ale țipătului strident zgîriindu-i gîtlejul. Înghite-ți-l! își impuse ea. Taci și-nghite. *Nu* avea să țipe la copiii ei, așa cum țipase mama ei la ea.

– Poate-ți convine să nu faci nimica în camera ta, singur, toată seara.

– Da' n-am...

– Gavin! i-o reteză ea, înainte ca negația băiatului să-i smulgă țipătul din gît. În schimb, continuă pe un ton serios și categoric: Nu te strîmba la fratele tău. Nu șuiera la fratele tău. Știi că-l enervează, și tocmai de-aia o faci. Vreau să te potolești.

Chipul inocent se încruntă, în timp ce Gavin împingea ultima mașină în ambuteiajul provocat de vehiculele ciocnite.

– Cum se face că mereu am belele?

– Da, cum, oare?! se răsti Stella, la fel de exasperată.

– E doar un pici.

– Ba nu-s pici! Iar tu ești un labagiu!

– Luke!

Oscilînd între rîs și șoc, Stella se răsuci spre Luke.

– De unde-ai auzit cuvîntul ăsta?

– De pe undeva... Ce, e o-njurătură?

– Da, și vreau să nu-l mai spui niciodată.

„Nici chiar cînd i se potrivește", își spuse ea, în timp ce-l surprindea pe Gavin făcînd iar mutra buclucașă.

– Gavin, pot să-mi schimb planurile pentru seara asta, să știi. Ai vrea s-o fac, și să stau acasă? întrebă ea pe un ton calm, aproape suav. Putem să ne petrecem ora de joacă făcînd curat în camera ta.

– Nu!

Pleoștit, Gavin scormonea prin grămada de mașini.

– N-am să mă mai strîmb la el.

– Atunci, dacă n-ai nimic împotrivă, mă duc să mă pregătesc de plecare.

În timp ce ieșea, îl auzi pe Luke întrebîndu-l în șoaptă pe Gavin:

– Ce-i aia labagiu?

Dîndu-și ochii peste cap, își văzu de drum.

* * *

– Iar s-au luat la harță în seara asta, o preveni Stella pe Roz.

– Dacă nu s-ar mai lua și la harță din cînd în cînd, n-ar mai fi frați, replică Roz, privind spre curte, unde băieții se zbenguiau cu cîinele și cu Hayley. Acum par să se înțeleagă de minune.

– Se coace la foc scăzut, sub suprafață, ca un vulcan. Unul dintre ei nu face decît să aștepte momentul potrivit ca să se ia de celălalt.

– O să vedem dacă reuşim să le distragem atenţia. Dacă nu, şi scapă de sub control, îi leg cu lanţuri în colţuri separate, pînă te întorci tu. Am păstrat cătuşele pe care le foloseam cu băieţii mei. Din motive sentimentale.

Stella rîse, simţindu-se mult mai încurajată.

– Bine. Dar dacă devin chiar insuportabili, să mă suni. Voi veni acasă la timp ca să-i culc.

– Lasă, tu du-te-acolo şi distrează-te. Şi dacă nu te-ntorci în noaptea asta, ne descurcăm noi cumva.

– Vorbeşti de parc-ar fi aşa de uşor...

– Şi de ce să fie greu? Acum ştii să ajungi acolo?

– Da. Asta-i partea cea mai simplă.

Se urcă la volan, claxonă scurt şi făcu cu mîna. Avea să fie totul bine, îşi spuse ea, privind în oglinda retrovizoare cum băieţii se tăvăleau pe jos cu Parker. Dacă n-ar fi fost sigură de asta, n-ar fi putut să plece.

Drumul cu maşina îi făcea o reală plăcere. Briza de primăvară timpurie şuiera dulce prin ferestre, adiindu-i peste faţă. Pe copaci apăruseră frunze de un verde-crud, iar pe ramurile de lemn-cîinesc sălbatic răsăreau muguri şi pete de culoare.

Trecu pe lîngă grădini şi simţi fiorul scurt de mîndrie şi satisfacţie, pentru că acum făcea şi ea parte din acea instituţie.

Venise primăvara în Tennessee, iar ea era acolo, ca s-o trăiască din plin. Cu ferestrele maşinii deschise pentru a lăsa vîntul să pătrundă înăuntru, avea impresia că putea simţi mirosul fluviului. Doar un iz de măreţie şi forţă, contrastînd cu mireasma delicată a magnoliilor.

Contrastele, pesemne, erau acum la ordinea zilei. Eleganţa visătoare şi puterea ascunsă a locului care devenise căminul ei, aerul cald care prevestea primăvara, în timp ce lumea pe care o lăsase în urmă încă mai curăţa zăpada cu lopata.

Ea însăşi, o femeie grijulie, cu o fire practică, mergînd cu maşina spre casa unui bărbat pe care nu-l înţelegea pe deplin.

Nimic nu mai părea perfect aliniat. Dalii albastre, conchise ea. Viaţa ei, la fel ca visele pe care le avea, era plină de dalii albastre care creşteau peste tot, ca să schimbe decorul.

Pentru seara aceea, cel puţin, avea să lase dalia albastră să înflorească.

Urma curbura drumului, gîndindu-se la felul cum aveau să facă faţă iureşului de weekend la florărie.

Deşi „iureş", recunoscu Stella, nu era tocmai cuvîntul potrivit. Nimeni, dintre angajaţi sau clienţi, nu părea să alerge bezmetic – decît ea însăşi.

Veneau, se plimbau de colo-colo, studiau exponatele, conversau, iar se mai plimbau puţin... Erau serviţi cu o eleganţă lipsită de grabă după ce schimbau impresii...

Ritmul lent o scotea uneori din sărite. Dar faptul că facturarea unei comenzi dura adesea de două ori ori mai mult decît ar fi trebuit – după părerea ei – nu deranja pe nimeni.

Trebuia să-şi reamintească faptul că îndatoririle ei de manager constau şi în îmbinarea eficienţei cu cultura afacerilor pe care le administra.

Încă un contrast.

În orice caz, programul de lucru pe care-l stabilise avea să confirme că existau destule mîini şi picioare pentru a-i servi pe toţi clienţii. Stella şi Roz turnaseră deja încă o duzină de jardiniere de ciment, iar a doua zi urmau să pună plantele în ele. Îi putea cere şi lui Hayley să facă vreo cîteva. Fata avea ochiul format.

Tatăl ei şi Jolene urmau să ia băieţii la ei sîmbătă, iar ea nu se simţea vinovată din această cauză întrucît toţi patru păreau încîntaţi.

Trebuia să verifice provizia de tase de plastic şi cutii de ambalaj, să arunce o privire la plantele de curte, şi să..

Şirul gîndurilor se întrerupse brusc cînd văzu casa. N-ar fi putut spune la ce se aşteptase, dar în nici un caz la aşa ceva.

Era senzațională.

Puțin cam dărăpănată, poate, cam tocită pe de margini, dar frumoasă...

Două niveluri de cedru argintiu se înălțau pe o movilă în terase, lemnăria albită de vremuri fiind întreruptă de ferestrele generoase. Pe prispa lată, acoperită – probabil se putea numi „verandă" – se aflau un balansoar vechi, un leagăn de verandă și o banchetă cu spătar înalt. Printre acestea erau aranjate ghivece și coșuri cu flori.

Într-o parte a casei exista o terasă, de lîngă care o scăriță ducea într-o curte îngrijită.

Acolo se aflau alte scaune, alte ghivece – o, începea să se îndrăgostească! – și, ceva mai departe, un fermecător pîlc de copaci.

Logan cultiva arbuști în terase – andromede japoneze, cu florile lor în formă de urnă deja îmbobocite, lauri cu frunze lucioase, weigela de modă veche, ca niște fîntîni arteziene, și un strat de azalee, abia așteptînd să înflorească.

Și era foarte inspirat, își spuse ea, înaintînd încet cu mașina, că pusese flox și limba-mării și ienuperi de pămînt pe terasa cea mai de jos, ca să formeze o bază pentru arbuști și să se reverse peste zid.

Mai plantase altele și în curtea de deasupra – o magnolie, încă fragedă și tînără, și un lemn-cîinesc care avea flori roz ca podoabele de Paști. În partea opusă creștea un cireș-plîngător tînăr.

Unii dintre aceștia erau chiar copacii pe care ea îi mutase din loc, stîrnindu-i furia prima dată cînd se întîlniseră. Amintirea o făcea să zîmbească, ceea ce spunea ceva despre sentimentele pe care le nutrea față de el.

Intră pe alee, parcă în spatele camionetei lui și studie terenul.

Văzu cîteva jaloane, cu sfoară subțire întinsă între ele, formînd un fel de model întortocheat între alee și verandă. Da, întrezărea ce avea în minte. O alee liniștitoare spre

verandă, pe care probabil avea s-o ancoreze cu alți arbuști și copăcei. Fermecător. Zări o grămadă de bolovani și se gîndi că probabil plănuia să-și amenajeze o grădină cu pietre. Chiar acolo, lîngă copaci, ar fi arătat perfect.

Casa avea nevoie de o vopsea proaspătă pe brîu, iar chenarul de piatră ce se înălța deasupra fundației trebuia să fie recondiționat. O mică grădină acolo, își spuse ea coborînd din mașină, narcise amplasate chiar între copaci. Și, de-a lungul drumului, avea să planteze iarbă și boschete, și crini, poate și cîțiva irișI.

Și leagănul de verandă trebuia să fie vopsit, iar aici urma să vină o masă... și încă una, acolo... O bancă de grădină lîngă cireșul-plîngător, poate încă o cărare care să ocolească din acel loc pînă în spate. Pietruită cu dale, eventual. Sau doar cu niște pietre presărate ici-colo, printre care să crească mușchi ori izmă tîrîtoare.

Cînd păși pe verandă, se opri. Logan avea planurile lui, își aminti ea. Casa lui, planurile lui. Oricît de mult o îmbia, nu era locuința ei.

Pe a ei, încă nu și-o găsise.

Trase aer în piept, își trecu o mînă prin păr, și bătu la ușă.

Așteptă mult, sau cel puțin așa i se păru ei, în timp ce-și răsucea cureaua ceasului pe deget. Își simțea nervii întinși la maximum în vreme ce stătea și aștepta în adierea înserării.

Cînd Logan îi deschise ușa, își compuse un zîmbet nepăsător. Arăta atît de *masculin*... Trupul lui longilin, îmbrăcat în blugi albiți și tricou alb. Avea părul ciufulit; niciodată nu i-l văzut arătînd altfel. Era un păr prea bogat, își spuse ea, ca să poată fi pieptănat cu grijă. Iar stilul îngrijit oricum nu i s-ar fi potrivit.

Îi întinse ghiveciul cu dalii pe care-l pregătise.

– M-am gîndit la dalii, îi spuse ea. Sper să-ți fie de folos.

– Sînt sigur c-au să-mi fie. Mulțumesc. Intră.

– Îmi place enorm casa, începu ea, şi felul cum ţi-o aranjezi. M-am pomenit că mă gîndeam să plantez...

Se întrerupse. Uşa dădea direct într-o încăpere care părea să fie livingul, sau camera de zi. Indiferent cum ar fi numit-o, era complet goală. Remarcă podelele zgîriate, pereţii goi şi un şemineu de cărămidă, fără consolă, înnegrit de fum.

– Ce spuneai?

– Grozave privelişti.

Numai la atîta se putea gîndi, şi era destul de adevărat. Ferestrele acelea imense aduceau exteriorul înăuntru. Mare păcat că *interiorul* arăta atît de dezolant.

– Spaţiul ăsta nu-l folosesc, deocamdată.

– Se vede.

– Mi-am făcut nişte planuri pentru el, cînd o să am timp şi chef. Ce-ar fi să vii în spate, pînă nu începi să plîngi...

– Aşa era cînd ai cumpărat-o?

– Pe dinăuntru?

Logan ridică din umeri, în timp ce intra printr-o uşă care ducea spre fundul casei, într-o cameră ce-ar fi putut să fie sufrageria. Şi aceea era goală, cu un tapet decolorat şi cojit pe pereţi. Dreptunghiuri şi pătrate mai deschise la culoare indicau locurile unde fuseseră agăţate nişte tablouri.

– Mochetă pe toată suprafaţa, peste podelele astea de stejar, o informă el. O instalaţie de sus curge, şi a făcut pete pe tot tavanul. Şi-au mai cauzat nişte stricăciuni şi termitele. Iarna trecută am dărîmat pereţii.

– Spaţiul ăsta ce-o să fie?

– Încă nu m-am hotărît.

Trecu printr-o altă uşă, iar Stella, urmîndu-l, expiră prelung.

– M-am gîndit că aici ai să te simţi mai comod.

Puse florile pe un bufet cu placă de granit în culoarea nisipului şi făcu un pas înapoi, ca s-o lase să privească.

Bucătăria purta amprenta lui, fără nici o îndoială. Tonurile nisipii ale tăbliilor se regăseau în dalele de gresie de pe jos şi

erau contrabalansate de cenuşiul mai închis al pereţilor. Dulapurile erau din lemn de culoare închisă, cu geamuri mate la uşi. Pe pervazul larg al ferestrei creşteau plante în mici vase de teracotă, iar în colţ se afla un mic şemineu din piatră.

Spaţiu de lucru cît cuprinde, pe latura lungă a bufetului în formă de L, remarcă Stella. Mult spaţiu pentru mîncat, pe latura diagonală a tejghelei care despărţea zona bucătăriei de un salonaş încăpător şi aerisit, unde Logan îşi instalase o canapea de piele neagră şi două fotolii enorme.

Şi, în mod foarte inspirat, înlocuise peretele din spate cu geamuri. Puteai să stai jos acolo, îşi spuse Stella, şi să admiri grădinile pe care le crease el afară. Cîţiva paşi peste terasa cu dale de piatră, şi ajungeai să te plimbi printre flori şi copaci.

– E minunat. Absolut minunat. Singur ai făcut totul?

Chiar în acel moment, văzîndu-i expresia visătoare de pe faţă, Logan se simţi tentat să-i spună că adunase pînă şi nisipul folosit la fabricarea sticlei.

– Parţial. Munca merge mai încet iarna, aşa că pot să mă ocup de interior, cînd am chef. Cunosc cîţiva oameni care lucrează excelent. Angajez, sau merg la schimb. Bei ceva?

– Hmm... Da. Mulţumesc. Cealaltă cameră cred că trebuie să fie sufrageria unde vei primi musafiri, sau vei invita prieteni la cină. Dar, desigur, toată lumea va ajunge aici. E irezistibil.

Reveni în bucătărie şi luă paharul de vin pe care i-l oferise Logan.

– Cînd termini, o să fie fabulos. Unic, frumos şi primitor. Îmi plac la nebunie culorile pe care le-ai ales.

– Ultima femeie care m-a vizitat a zis că i se par cam deprimante.

– Ce ştia ea? clătină din cap Stella, sorbind vinul. Nu, sînt culori de pămînt, naturale – se potrivesc şi cu spaţiul, şi cu tine.

Aruncă o privire spre bufet, unde nişte zarzavaturi zăceau pe un tocător.

– Şi se vede clar că găteşti, aşa că e nevoie ca spaţiul să ţi se potrivească. Poate reuşesc să fac un tur rapid, cît beau vinul ăsta, şi pe urmă te las să te ocupi mai departe de cină.

– Nu ţi-e foame? Am nişte ton care trebuie consumat imediat altfel o s-ajungă la gunoi.

– A... făcu Stella, în timp ce stomacul îi tresărea uşor. N-am vrut să mă autoinvit la cină. Mă gîndeam doar...

– Îţi place tonul la grătar?

– Da... Da, îmi place.

– Perfect. Vrei să mîncăm înainte, sau după?

Stella simţi că îi năvălea sîngele în obraji, după care i se scurgea iar pînă-n vîrfurile picioarelor.

– Păi...

– Înainte, sau după ce-ţi arăt casa?

În glasul lui se simţea destul umor ca să-i dea de înţeles că ştia unde-i fugiseră gîndurile.

– După.

Luă o înghiţitură de vin, ca să-şi adune curajul.

– După, repetă ea. Poate începem de-afară, pînă nu se întunecă.

Logan o conduse pe terasă, iar nervii Stellei începură din nou să se destindă, în timp ce vorbeau despre topografia terenului, despre planurile lui...

Studia porţiunile pe care le amenajase şi dădea din cap în timp ce Logan îi vorbea despre grădini-bucătărie, grădini cu pietre, grădini de apă.

– Am făcut rost de nişte cărămizi de clincher vechi, îi spuse el. De la un zidar pe care-l cunosc. I-am cerut să-mi construiască un zid pe trei laturi aici, să închidă o suprafaţă cam de şase metri pătraţi.

– Îţi faci o grădină împrejmuită de zid? Dumnezeule, m-ai dat gata! Dintotdeauna mi-am dorit una. Acolo unde stăteam, în Michigan, pur şi simplu nu se potrivea. Mi-am dat cuvîntul că, după ce-mi voi găsi o locuinţă nouă, am să-mi

amenajez şi o grădină cu zid. Şi cu un mic bazin în mijloc, şi cu banchete de piatră şi colţuri secrete...

Se răsuci încet în loc. Ştia că în locuinţa aceea fusese deja investită multă muncă grea... Şi mai urma şi altă muncă, la fel de istovitoare. Un om care era în stare să facă aşa ceva merita să fie cunoscut mai bine.

– Te invidiez – şi te admir – pentru tot ce-ai făcut aici. Dacă ai nevoie de ajutor, să mă anunţi. Mi-e dor de grădinăritul făcut din plăcere.

– Dacă vei să vii vreodată, să aduci şi copiii; am să-i pun la treabă.

Văzînd-o că înălţa din sprîncene, adăugă:

– Copiii nu mă deranjează, dacă la asta te gîndeai. Şi n-are nici un rost să-mi planific în curte un spaţiu unde copiii să nu fie bine veniţi.

– Tu de ce nu ai? Copii...

– Mă aşteptam să am, pînă la vîrsta asta.

Întinse mîna să-i atingă părul, mulţumit că nu şi-l prinsese în agrafe.

– Dar socoteala de-acasă nu se potriveşte întotdeauna cu cea din tîrg...

Stella porni cu el înapoi spre casă.

– Oamenii spun adesea că un divorţ e ca o moarte.

– N-aş prea crede, clătină el din cap, înaintînd agale pe cărarea spre casă. E ca un sfîrşit. Faci o greşeală, o dregi, termini, şi o iei iar de la-nceput, din locul unde-ai ajuns. A fost şi greşeala ei, ca şi a mea. Pur şi simplu nu ne-am dat seama, decît abia după ce ne-am căsătorit.

– Majoritatea bărbaţilor şi-ar ponegri fostele neveste, cu prima ocazie.

– O risipă de energie. Am încetat să ne mai iubim, apoi am încetat şi să ne mai plăcem unul pe altul. Asta-i partea pe care o regret cel mai mult, adăugă el, deschizînd uşa lată de sticlă a bucătăriei. Pe urmă am încetat şi să mai fim căsătoriţi, ceea ce a fost spre binele amîndurora. Ea a rămas acolo unde

voia să stea, eu m-am întors unde voiam să fiu. Am petrecut împreună doi ani din viață, și n-a fost totul rău.

– Rezonabil.

Dar căsnicia era o treabă serioasă, își spuse Stella. Poate cea mai serioasă. Sfîrșitul ei trebuia să lase niște cicatrice, nu?

Logan mai turnă vin în pahare, apoi o luă de mînă.

– Hai să-ți arăt și restul casei.

Se auzea ecoul pașilor lor, în timp ce mergeau prin încăperile goale.

– Mă gîndesc ca aici să-mi fac un fel de bibliotecă, și un spațiu de lucru. Aici mi-aș putea desena proiectele.

– Acum unde le faci?

– În dormitor, cel mai adesea, sau în bucătărie. Unde-mi vine mai la-ndemînă. Acolo va fi camera de toaletă, dar va avea nevoie de o refacere totală, la un moment dat. Scările sînt solide, dar trebuie să fie întărite.

O conduse la etaj, în timp ce Stella își imagina zugrăveală pe pereți, ceva într-un stil tehnic, decise ea, care să combine culorile de pămînt și să scoată în evidență tonurile lemnoase.

– Eu mi-aș aduna dosare, liste și tăieturi din ziare, și zeci de poze decupate din reviste, remarcă ea, aruncîndu-i o privire piezișă. Nu-mi imaginez că și tu ai face la fel.

– Am și eu niște idei, și nu mă deranjează să le las o vreme la dospit. Am crescut la o fermă, dacă mai ții minte. Ferma avea și o casă, iar mamei mele îi plăcea la nebunie să cumpere mobilă veche și s-o repare. Toată casa era plină de mese – avea o slăbiciune pentru mese. Deocamdată, mă bucur să n-am în jur nimic altceva decît spațiu.

– Și ce-a făcut cu toate cînd s-au mutat? Cineva mi-a spus că părinții tăi s-au mutat în Montana, adăugă ea, cînd Logan se opri, privind-o bănuitor.

– Mda, și-au găsit o casă frumușică, în Helena. Tata se duce la pescuit cu musca aproape în fiecare zi, cel puțin așa zice mama. Și și-a luat cu ea piesele favorite, a umplut ditamai

camionul cu ele. Pe unele le-a vîndut, pe altele i le-a dăruit surorii mele, cîteva mi le-a dat mie. Le-am pus la păstrare. Va trebui să mă uit la ele, cu prima ocazie, să văd ce-mi poate fi de folos.

– După ce faci o trecere în revistă, ai să poți hotărî cum vrei să-ți zugrăvești, să-ți decorezi și să-ți aranjezi camerele. Ai avea unele puncte nodale.

– Puncte nodale... repetă el, rezemîndu-se de perete, cu un zîmbet pe buze.

– Decorațiunile, atît cele de exterior cît și cele de interior, au aceleași reguli de bază ale folosirii spațiului – puncte nodale, design – și știi foarte bine asta, altfel n-ai fi putut face ceea ce-ai făcut în bucătărie. Așa că, din clipa asta, am să-mi țin gura.

– Nu mă deranjează să te aud vorbind.

– Ei bine, acum am terminat, deci, care e următoarea etapă a vizitei?

– Cred că asta. E o cameră pe care o folosesc ca pe un birou, arătă el spre o ușă. Și nu cred că vrei să vezi ce-i înăuntru.

– O să rezist.

– Nu sînt sigur că pot eu.

O trase de mînă, spre altă ușă.

– Ai începe iar să te ambalezi cu sistemele de fișare, în cutii, afară din cutii, una, alta, și praful o să se-aleagă de tot ritmul. N-are nici un rost să folosesc incinta ca preludiu, dacă-ți stric cheful arătîndu-ți ceva ce ți-ar răni sensibilitățile.

– Incinta e preludiul?

Logan nu făcu decît să zîmbească, trăgînd-o după el pe o ușă.

Era dormitorul și, asemenea bucătăriei, fusese mobilat într-un stil care-i reflecta personalitatea: simplu, spațios și bărbătesc, cu o combinație între interior și exterior. Terasa pe care o văzuse se afla dincolo de ușile atriului, iar verdeața copacilor din jurul ei domina toată priveliștea. Pereții erau

zugrăviți înttr-un galben stins, echilibrat de tonurile calde ale lemnăriei. Pe tavan se aflau trei luminatoare care lăsau să intre umbrele albastre ale înserării.

Patul era lat. Un bărbat de proporțiile lui Logan avea nevoie de spațiu în pat, conchise Stella. Pentru dormit, și pentru sex. Tăblii de fier negru, la cap și la picioare, și o cuvertură de culorea ciocolatei.

Pe pereți erau prinse desene alb-negru în creion înrămate, reprezentînd grădini. Iar cînd se apropie, văzu semnătura mîzgălită în colțul de jos.

– Tu le-ai făcut pe astea? Sînt minunate.

– Îmi place să am o imagine vizuală a proiectelor, și uneori mi le schițez. Se mai întîmplă ca schițele să iasă destul de reușite.

– Astea-s mult mai bune decît „destul de reușite", și o știi foarte bine.

Nu-și putea imagina mîinile acelea mari desenînd ceva atît de elegant, de frumos și proaspăt.

– Mă surprinzi, Logan. Un studiu în contraste. Mă gîndeam la contraste pe drum încoace, în seara asta, la faptul că lucrurile nu se aliniază așa cum mă așteptasem eu... Cum ar trebui.

Se întoarse spre el, indicînd cu un gest schițele.

– Astea par să fie altă dalie albastră.

– Scuză-mă, nu înțeleg. O dalie albastră ca aceea din visul tău?

– Vise. Am avut două pînă acum, și nici unul n-a fost prea plăcut. Ba chiar, încep să devină de-a dreptul înspăimîntătoare. Dar esențialul e dalia, atît de frapantă și frumoasă... Însă nu e ceea ce plănuisem. Nici ce-mi imaginasem. Și nici ceea ce văd aici nu e.

– Plănuit, imaginat, sau nu, te-am vrut aici.

Stella mai luă o înghițitură de vin.

– Și iată-mă aici.

Expiră încet.

– Poate-ar trebui să vorbim despre... ceea ce așteptăm, și cum vom...

Logan se apropie, trăgînd-o spre el.

– De ce nu plantăm încă o dalie albastră, ca să vedem ce se întîmplă?

„Am putea încerca", își spuse ea, cînd gura lui o acoperi pe a ei.

Se înălță pe vîrfuri, ca o dansatoare pe poante, ca să-i vină în întîmpinare. Și, lipindu-se de el, îl lăsă să-i ia paharul din mînă.

Apoi mîinile lui ajunseră în părul ei, răvășindu-i-l cu degetele, iar brațele ei se încleștară în jurul lui.

– Simt că amețesc, șopti ea.

Sîngele lui începu să clocotească, azvîrlind un bulgăre de foc pînă-n abdomen.

– Atunci, n-ar trebui să mai stai în picioare.

Dintr-o mișcare rapidă, o strînse în brațe. Era genul de femeie pe care un bărbat și-ar fi dorit s-o ridice în brațe, își spuse el. Feminină, zveltă, moale și plină de curbe. Prezența ei în brațele lui îl făcea să se simtă neașteptat de puternic, nefiresc de tandru.

– Vreau să te ating peste tot... Și pe urmă, s-o iau de la început și iar să te ating peste tot...

Cînd o duse spre pat, simți cum o străbăteau fiori de plăcere.

– Chiar și cînd mă enervezi, vreau să te ating peste tot cu mîinile...

– Înseamnă că mă dorești tot timpul.

– Adevăr grăit-ai. Părul tău mă scoate din minți.

Și-și îngropă fața în el, în timp ce amîndoi se îndreptau spre pat.

– Și pe mine...

Pielea ei se înfioră, cînd buzele lui îi ajunseră pe gît.

– Dar cred că din alte motive...

Logan îi mușcă ușor pielea sensibilă, ca un om care gustă dintr-o delicatesă. Iar ea fu străbătută de un torent de plăceri.

– Sîntem oameni în toată firea... începu ea.

– Slavă Domnului.

– Voiam să zic că...

Dinții lui îi explorau pielea, chiar deasupra claviculei, cu aceleași mușcături șovăielnice, iar mintea ei se înceţoşă.

– Nu contează...

O atinse, întocmai așa cum îi spusese că voia. O mîngîiere prelungă, lină, de la umeri pînă jos în vîrfurile degetelor.

Apoi gura lui se lăsă iar peste a ei, fierbine și lacomă. Terminațiile ei nervoase explodară, trimițînd șocuri electrice, cînd mîinile și buzele lui o explorară, ca și cum ar fi fost flămînde după fiecare gust separat pe care-l simțeau. Mîinile lui aspre erau deopotrivă de dibace și disperate.

Întocmai așa cum își imaginase. Întocmai așa cum își dorise.

Dorințele pe care și le îngropase nemilos năvăleau la lumină, cerîndu-și dreptul la viață. Purtată pe creasta valului de plăcere, îl trase de cămașă pînă cînd mîinile ei îi găsiră pielea fierbinte și se înfipseră în carne.

Bărbat și mușchi.

Îi găsi sînul, o făcu să se arcuiască de plăcere delicioasă, în timp ce dinții lui mușcau prin bluză și sutien ca să-i atîțe sîngele, să i-l deștepte la o viață febrilă, pulsîndă.

Pe măsură ce simțurile i se trezeau, forfecîndu-se între ele într-o învălmășeală de nevoi și dorințe, se lăsa în seama lor, în seama lui. Și tînjea după el, după acea făgăduială a eliberării, într-un fel cum de mult nu i se mai întîmplase. Jinduia după căldura care o străbătea cu fiecare mîngîiere posesivă a acelor mîini bătătorite de muncă, după fiecare apăsare lacomă a acelor buze nesățioase, care-i electrizau pielea.

Jinduia după toate acele dureri tremurătoare, după acele nevoi ce clocoteau nebunește, și după libertatea de a le veni în întîmpinare.

Se ridica odată cu el și se mișca în ritmul lui. Și-l purta spre delir cu acea piele ca laptele, cu acele curbe fermecătoare. În lumina tot mai slabă, era seducătoare cu părul ei strălucitor răvășit, cu ochii ei albaștri ca vara înceţoşaţi de voluptate.

Pasiunea radia din ea, întîlnind și împerechindu-se cu pasiunea lui. Iar el voia să-i dăruiască mai mult, și să ia mai mult. Parfumul ei îl învăluia ca o respirație.

Îi murmură numele, savurînd clipa, în timp ce se explorau unul pe celălalt. Și descopereau plăceri mai mari decît cele pe care le anticipaseră.

Inima ei zvîcni cînd mîinile acelea aspre o conduseră în sus, peste panta abruptă a dorinței. Ea se arcui din nou, țipînd, în timp ce-l cuprindea strîns în brațe, cu pulsul accelerat la maximum.

Gura ei o acoperi pe a lui cu aviditate, chiar în timp ce mintea-i urla: încă o dată!

Logan o ținea strîns, în timp ce treceau de pisc, iar fiorul pe care i-l stîrni reacția ei îl făcu să tremure. Îl dureau inima, mintea, șalele, din cauza dorinței.

Iar cînd nu mai putu suporta, se afundă în ea.

Stella mai strigă o dată, și din vocea ei răzbăteau surpriza și triumful. Și mișca deja rapid din șolduri, împreună cu el, în timp ce mîinile i se ridicau să-i încadreze chipul.

Îl privea, cu ochii aceia albaștri larg deschiși, cu buzele acelea cărnoase tremurînd la fiecare respirație, în vreme ce se ridicau și coborau în același ritm.

În toată viața lui, nu mai văzuse niciodată înflorind o asemenea frumusețe.

Cînd acei ochi orbiră, cînd se închiseră cu un geamăt slab, coborî de pe creasta valului.

* * *

Era greu. Foarte greu. Stella stătea nemişcată sub Logan, meditînd la miracolul de a fi ţintuită, neputincioasă, sub un bărbat. Se simţea destinsă şi somnoroasă şi complet relaxată.

Inima încă îi mai palpita. Ce femeie nu s-ar fi simţit mulţumită de sine, ştiind că-l făcuse pe un bărbat mare şi puternic să-şi piardă răsuflarea?

Satisfăcută ca o pisică, îl mîngîia pe spate.

El mormăi şi se rostogoli într-o parte.

Numaidecît, Stella se simţi expusă şi jenată. Întinzînd mîna, vru să tragă de cuvertură, ca să se acopere măcar parţial. În clipa aceea, Logan făcu un lucru care o luă prin surprindere.

Îi luă mîna şi-i sărută degetele.

Nu spuse nimic, iar Stella rămase nemişcată, încercînd să-şi domolească bătăile inimii.

– Cred că ar fi cazul să-ţi dau de mîncare, spuse el într-un tîrziu.

– Poate că ar trebui să dau telefon ca să mă asigur că băieţii sînt bine.

– Du-te şi dă.

Logan se ridică în capul oaselor, bătînd-o pe coapsa goală, înainte de a se da jos din pat ca să-şi ia blugii.

– Eu o să cobor la bucătărie ca să-mi văd de treabă.

Nu se deranjă să-şi ia cămaşa. Porni spre uşă, apoi se opri şi se răsuci în loc, privind-o.

– Ce..?

Stella ridică un braţ, ca să-şi acopere sînii.

– Îmi place cum arăţi. Roşie la faţă şi răvăşită. Îmi vine cheful să te mai înroşesc şi să te mai răvăşesc puţin, cu prima ocazie.

– A...

Încercă să articuleze un răspuns, dar Logan ieşea deja, cu pas ţanţoş.

Şi fluiera.

Capitolul 15

Omul ştia să gătească. Doar cu puţin ajutor din partea Stellei, Logan pregăti o cină cu ton fript, orez brun cu mirodenii şi ardei tocaţi cu ciuperci. Era genul de bucătar care amesteca ingredientele după ochi, sau după dispoziţia de moment, şi părea să-i placă lucrul acesta.

Rezultatele erau excelente.

Stella era şi ea o bucătăreasă pricepută, ba chiar competentă. Măsura cu precizie toate cantităţile şi considera gătitul doar una dintre corvezile ei zilnice.

Probabil că aceasta reprezenta o bună analogie pentru relaţia dintre ei, reflecta ea. Şi un motiv în plus pentru care nu prea avea sens să mănînce în bucătăria lui, sau să zacă goală în patul lui.

Sexul fusese... senzaţional. N-avea nici un rost să fie altfel decît sinceră. Iar după o partidă bună de sex sănătos, ar fi trebuit să se simtă relaxată şi destinsă. Şi cînd colo, se simţea stînjenită, încordată şi stresată.

Totul fusese atît de intens, după care el se dăduse pur şi simplu jos din pat şi începuse să pregătească cina. Parcă ar fi terminat un meci de tenis.

Atîta numai că-i sărutase degetele, iar acel gest afectuos o săgetase drept în inimă.

Asta era exclusiv problema ei, îşi reaminti ea. Exagera cu analizele, cu compensaţiile, cu toate exagera. Dar dacă nu analiza, cum să ştie despre ce era vorba?

– E bună cina?

Stella îşi întrerupse şirul gîndurilor, privindu-l cum se uita fix la ea, cu ochii aceia de felină a junglei.

– E extraordinară.

– Nu prea mănînci.

Cu un gest deliberat, Stella mai luă o înghiţitură de ton.

– Niciodată nu i-am înţeles pe oamenii care gătesc ca tine, cum văd şi în emisiunile de artă culinară. Le aruncaţi pe toate grămadă, mai scuturaţi puţin din asta, mai puneţi o mînă din aia... De unde ştii că e corect?

Dacă într-adevăr se gîndise la asta, arborînd mina aceea bosumflată atît de sexy, Logan era gata să se ducă afară şi să mănînce un bulgăre de pămînt.

– Nu ştiu. De obicei, iese corect – sau doar atît de incorect, cît să fie corect în alt sens.

Poate că nu reuşea să-i citească gîndurile, dar nu putea să nu-şi imagineze că ceea ce se întîmpla în mintea ei avea de-a face cu sexul, sau cu implicaţiile faptului că se culcaseră împreună.

– Dacă am să gătesc – şi de vreme ce nu vreau să-mi petrec fiecare seară la restaurant, e clar că am să gătesc – prefer să-mi şi placă s-o fac. Dacă aş lucra înregimentat, m-aş plictisi.

– Iar eu, dacă nu lucrez măcar puţin înregimentat, încep să mă enervez. Oare-o să fie prea iute, sau prea searbăd...? Prea ars, prea crud? Pînă să pun mîncarea pe masă, aş ajunge la balamuc.

Pe faţă i se citea îngrijorarea.

– N-am ce să caut aici, aşa-i?

– Ce înţelegi prin „aici".

– Aici, aici... gesticulă ea larg, cu ambele braţe. Cu tine, luînd cina asta delicioasă şi inventivă, în bucătăria ta minunat decorată, din casa ta neglijată şi de un farmec straniu, după ce m-am eliberat de un soi de nebunie sexuală, sus în dormitorul tău de bărbat care ştie că e bărbat.

Logan se rezemă de spătar, hotărîndu-se să-şi limpezească mintea cu o sorbitură de vin. O descifrase bine, după cîte se vedea, dar niciodată nu reuşea s-o înţeleagă pe deplin.

– N-am mai auzit niciodată o asemenea definiţie a cuvîntului „aici". Cred că provine din nord.

– Ai înţeles ce voiam să spun! se răsti ea. Nu e... vreau să zic, nu este...

– Eficient? Ordonat? Organizat?

– Nu mă lua pe tonul ăsta împăciuitor!

– Nu e tonul meu împăciuitor, e cel exasperat. Ce nu-ţi convine, Roşcato?

– Mă *derutezi!*

– Aha... ridică el din umeri. Bine, dacă asta-i tot...

Şi continuă să mănînce mai departe.

– Găseşti că e de rîs?

– Nu, găsesc că mi-e foame, iar asta nu poate avea prea mare legătură cu faptul că tu eşti derutată. Probabil nici nu mă prea deranjează că te derutez, oricum, de vreme ce altfel ai începe să le înşiri pe toate în ordine alfabetică.

Ochii ei albaştri se îngustară.

– A – eşti *arogant* şi *agasant.* B – faci pe *bossul* şi eşti încăpăţînat ca un *buldog.* C...

– Ce – eşti *contradictorie* şi *constipată,* dar asta nu mă mai deranjează la fel ca înainte. Cred că între noi doi se înfiripă o relaţie interesantă. Nici unul dintre noi n-o dorea, dar n-am să mor din cauza asta. N-ai decît să despici firul în patru cît vrei. Naiba să mă ia dacă ştiu de ce începe să-mi placă chestia asta la tine.

– Eu risc mai mult decît tine.

Logan redeveni serios.

– N-am să le fac nici un rău copiilor tăi.

– Dac-aş fi crezut că erai genul de om care le-ar fi făcut vreun rău, sau ar putea să le facă, n-aş fi ajuns cu tine în faza asta.

– Ce fază?

– Sex seara şi cină la bucătărie.

– Mi se pare că te-ai descurcat mai bine cu sexul decît cu cina.

– Ai perfectă dreptate. Pentru că nu ştiu ce aştepţi acum de la mine, şi nici nu sînt sigură ce anume aştept eu de la tine.

– Iar ăsta e echivalentul tău pentru a arunca ingredientele în oală la grămadă.

Stella pufni scurt.

– Se pare că mă înţelegi mai bine decît te înţeleg eu pe tine.

– Nu-s chiar atît de complicat.

– Of, te rog! Eşti un labirint, Logan.

Se aplecă înainte, pînă cînd reuşi să-i distingă punctişoarele aurii din verdele ochilor.

– Un afurisit de labirint, fără nici un model geometric. Pe plan profesional, eşti unul dintre cei mai creatori şi competenţi decoratori de exterioare cu care am lucrat vreodată, dar îţi faci jumătate din proiecte şi programări din zbor, cu hîrtiuţe îndesate prin buzunare sau prin camion.

Logan mai luă o lingură de orez.

– Aşa mă descurc mai bine.

– După cîte se pare, dar nu poate fi valabil pentru toată lumea. Tu te simţi bine în mijlocul haosului, după cum arată clar casa asta. Şi nimeni n-ar trebui să se simtă bine în haos.

– Ei, ia stai puţin, gesticulă el cu furculiţa. Unde vezi tu haos? Abia dacă am cîteva lucruri în toată coşmelia.

– Tocmai! replică Stella, împungînd aerul cu degetul, în direcţia lui. Ai o bucătărie extraordinară, un dormitor confortabil şi stilat...

– Stilat? repetă Logan, luat prin surprindere. Dumnezeule!

– Şi-n rest, numai camere goale. Normal ar fi să-ţi smulgi părul din cap, întrebîndu-te ce-ai să faci cu ele, dar tu, nici pomeneală! Tu doar... doar...

Îşi învîrti mîna în cerc, căutîndu-şi cuvintele.

– Te fîţîi de colo-colo.

– Nu m-am fîţîit în viaţa mea. Uneori, umblu, consimţi el. Da' de fîţîit, nu mă fîţîi niciodată.

– Zi-i cum vrei. Te pricepi la vinuri şi citeşti benzi desenate. Ce sens are aşa ceva?

– Are foarte mult sens, dacă te gîndeşti că-mi *plac* vinurile şi benzile desenate.

– Ai fost căsătorit şi, se pare, destul de „devotat" ca să pleci de-acasă.

– Şi care naiba-i rostul căsătoriei, dacă nu eşti dispus să faci orice pentru ca partenera să fie fericită? Sau măcar să-ncerci.

– Ai iubit-o, dădu din cap Stella. Şi totuşi, ai scăpat nevătămat din divorţ. Din păcate căsnicia se destrămase, aşa că i-ai pus capăt. Ba eşti grosolan şi repezit, ba devii brusc înţelegător. Ştiai de ce-am venit aici în seara asta, şi totuşi ţi-ai dat osteneala să faci de mîncare – ceea ce a fost un gest foarte civilizat şi plin de consideraţie – poftim, pune-le şi pe astea două în coloana cu C.

– Dumnezeule, Roşcato, mă omori. Aş trece la D, ca să spun că eşti delicioasă, dar în momentul de faţă îmi vine mai degrabă să zic dementă!

Deşi rîdea, Stella nu se mai putu opri. Se ambalase prea tare.

– Şi am făcut un sex nemaipomenit după care ai zbughit-o jos din pat de parcă am fi făcut treaba asta în fiecare seară, de ani de zile. Nu pot să ţin pasul cu tine.

Cînd trase concluzia că terminase de vorbit, Logan îşi luă paharul cu vin şi bău, gînditor.

– Să vedem dacă reuşesc să mă orientez prin toate astea. Deşi, trebuie să-ţi spun, n-am depistat nici un model geometric.

– Of, mai tacă-ţi gura!

Mîna lui se încleştă peste a ei înainte ca Stella să se poată ridica de la masă.

– Ba nici vorbă, stai pe loc! E rîndul meu acum. Dacă n-aş lucra aşa cum lucrez, n-aş mai putea face ceea ce fac, şi în nici un caz nu mi-ar plăcea. În nord am descoperit asta. Căsnicia mea a eşuat. Nimănui nu-i place să rateze, dar nimeni nu trece prin viaţă fără să mai greşească din cînd în cînd. Noi am greşit, şi n-am făcut rău nimănui, doar nouă înşine. Ne-am luat sarsanalele şi ne-am văzut de drum.

– Dar...

– Taci. Dacă sînt grosolan şi repezit, o fac fiindcă mă simt grosolan şi repezit. Dacă sînt înţelegător, e pentru că aşa vreau să fiu, sau mă gîndesc că din cînd în cînd mai trebuie să fiu şi aşa.

„Ce naiba", îşi spuse, şi-şi umplu iar paharul cu vin. Stella abia dacă se atinsese de al ei.

– Ce urmează? A, mda, venirea ta aici, astă-seară. Da, am ştiut de ce. Nu mai sîntem copii, iar tu eşti o femeie destul de directă, în felul tău. Te doream, şi nu mi-am ascuns sentimentele. N-ai fi venit să baţi la uşa mea, dacă nu erai pregătită. Cît despre mîncare, am făcut-o din vreo două motive. Unu, îmi place să mănînc. Şi doi, voiam să rămîi aici. Voiam să stau cu tine aici, aşa. Înainte, după şi între...

Undeva, cumva, pe parcursul cuvîntării lui, Stella simţi că-i dispare toată nervozitatea.

– Cum reuşeşti să faci ca totul să pară atît de rezonabil?

– N-am terminat. Deşi sînt de acord cu comentariile tale despre sex, resping termenul „zbughit". N-o zbughesc niciodată, după cum nici nu mă fîţîi. M-am dat jos din pat fiindcă, dacă-ţi mai inspiram mult mirosul, ţi-aş fi cerut să rămîi aici definitiv. Nu poţi, şi n-ai s-o faci. Iar adevărul e că nici nu ştiu dacă sînt pregătit pentru aşa ceva. Oricum, dacă eşti genul care simte nevoia unei şuete postcoitale, ceva gen „Puişor, a fost extraordinar"...

– Nu sînt.

Tonul lui revoltat o făcea să zîmbească.

– Pot să judec şi singură, şi te-am distrus, acolo, în dormitor.

Mîna lui îi lunecă în sus peste încheietură, apoi reveni deasupra degetelor.

– Orice distrugere a fost reciprocă.

– În regulă. Distrugere reciprocă. Prima relaţie intimă cu un anumit bărbat, şi cred că e valabil pentru majoritatea femeilor, e pe cît de excitantă, pe atît de enervantă. Iar pe urmă nervii i se întind la maximum, dacă ceea ce s-a întîmplat a atins ceva în sufletul ei. Ai atins ceva în mine, şi mă sperie.

– Directă, comentă el.

– Directă, pe lîngă labirintul tău. E o combinaţie dificilă. Ne dă mult de gîndit. Îmi pare rău că am făcut caz de toate astea.

– Roşcato, tu eşti născută să faci caz de toate blestemăţiile. Deşi, acum că încep să mă obişnuiesc, mi se pare destul de interesant.

– Poate că aşa e, şi aş putea spune că la fel de interesant e şi faptul că toboşarul tău bate toba pe altă melodie. Dar, deocamdată, te voi ajuta să faci curat în bucătărie. Şi pe urmă, trebuie să mă duc acasă.

Logan se ridică în acelaşi timp cu Stella, o apucă de umeri şi o rezemă cu spatele de frigider. O sărută pînă cînd nu mai ştiu de ea – nervozitate acumulată, frustrare, doruri, toate clocotind laolaltă.

– Încă o temă de gîndire, remarcă el.

– Mie-mi spui?

* * *

Roz nu obişnuia să-şi bage nasul unde nu-i fierbea oala. N-o deranja să asculte bîrfele, cînd îi ajungeau la urechi, dar nici nu trăgea pe nimeni de limbă. Nu-i plăcea – mai mult, nici nu permitea – ca alţii să se amestece în viaţa ei, şi le acorda acelaşi respect.

Aşa că nu-i puse Stellei nici o întrebare. Îi treceau destule prin cap, dar nu scotea o vorbă.

Observa.

Managera ei îşi vedea de treburi cu obişnuita sa eficienţă. Roz îşi imagina că Stella ar fi putut să stea în vîltoarea unei tornade şi tot ar fi fost în stare să-şi îndeplinească obligaţiile profesionale.

O trăsătură admirabilă şi oarecum înfricoşătoare.

Se ataşase foarte mult de Stella, şi începuse să depindă de modul ei de a rezolva detaliile administrative, pentru ca ea să se poată concentra asupra plăcutelor îndatoriri de cultivatoare. Adora copiii. Altfel, nici nu s-ar fi putut. Erau fermecători şi inteligenţi, şireţi şi gălăgioşi, amuzanţi şi obositori.

Se obişnuise deja atît de mult cu ei în casă, şi cu Stella şi Hayley, încît cu greu şi-ar mai fi putut imagina să nu-i aibă pe toţi prin preajmă.

Dar nu se amesteca, nici chiar cînd Stella reveni acasă de la Logan cu înfăţişarea inconfundabilă a unei femei cît se poate de satisfăcute.

Totuşi, nu-i ceru lui Hayley să tacă, nici n-o expedie, cînd fata începu să sporovăiască.

– Nu vrea să povestească nimic, se plînse Hayley, în timp ce pliveau amîndouă de buruieni un strat de flori de la Harper House. Mie cel mai mult îmi plac descrierile amănunţite. Dar a zis că i-a făcut de mîncare. Eu mereu îmi spun că, atunci cînd un bărbat îţi găteşte, fie vrea să se culce cu tine, fie i-ai căzut cu tronc.

– Poate că-i era doar foame.

– Cînd unui bărbat îi e foame, trimite după pizza. Cel puţin, aşa făceau tipii pe care i-am cunoscut eu. Cred că i-a căzut cu tronc.

Aşteptă ca Roz să facă un comentariu. Neprimind nici un răspuns, pufni scurt.

– Ei? Tu îl cunoşti de mult.

– De cîţiva ani. Nu pot să-ţi spun ce-i în mintea lui. Dar îţi pot spune că pentru mine n-a gătit niciodată

– Nevastă-sa era o scorpie?

– N-am de unde să ştiu. Nu am cunoscut-o.

– Aş prefera să fi fost. O adevărată bestie care să-i fi zdrobit inima, lăsîndu-l rănit şi plin de ură împotriva tuturor femeilor. Şi pe urmă să apară Stella, şi să-l zăpăcească de cap, chiar în timp ce-l vindecă.

Rezemîndu-se pe călcîie, Roz zîmbi.

– Eşti îngrozitor de tînără, iubito.

– Nu e nevoie să fii tînără ca să-ţi placă romantismul. Al doilea soţ al tău a fost un om îngrozitor, nu?

– A fost – şi mai este – mincinos, infidel şi hoţ. În rest, e un bărbat fermecător.

– Ţi-a frînt inima?

– Nu. Mi-a rănit mîndria şi m-a iritat. Ceea ce e şi mai rău, după părerea mea. Dar toate astea sînt moarte şi-ngropate, Hayley. Am să plantez nişte *silene armeria* în buzunarele astea, continuă ea. Au un sezon de înflorire lung, şi vor completa frumos spaţiul.

– Îmi pare rău.

– N-are de ce să-ţi pară rău.

– Doar că azi-dimineaţă a fost aici o femeie... Doamna Peebles?

– A, da, Roseanne.

După ce studie terenul, Roz îşi luă săpăliga şi începu să întoarcă pămîntul, în faţa stratului de flori mixte.

– Şi a cumpărat ceva?

– S-a învîrtit peste tot vreo oră, şi a zis c-o să revină.

– Tipic. Ce voia? Nu se poate să fie vorba de plante.

– Aici, m-am prins. E băgăreaţă, şi n-are o curiozitate de-aia inofensivă. Doar pentru bîrfe vine – să le culeagă, sau să le răspîndească. Aproape peste tot vezi femei de teapa ei.

– Cred că ai dreptate.

– Deci, şi-aşa... A aflat că locuiesc aici, şi că e vorba de o relaţie de familie, aşa c-a venit să mă iscodească. Eu nu mă las iscodită prea uşor, dar i-am dat voie să-şi facă damblaua.

Roz zîmbi pe sub borul şepcii, în timp ce lua o plantă.

– Bravo ţie.

– Am bănuit că de fapt voia să-ţi transmit vestea că Bryce Clerk s-a întors la Memphis.

– Nu mai spune...? replică ea, foarte încet.

– Deocamdată, stă la Peabody, şi a investit într-o afacere. N-a spus prea clar. Zice că plănuieşte să se mute înapoi definitiv, şi îşi caută spaţiu de birou. Şi cică părea foarte prosper.

– Ca şi cum ar fi tras pe sfoară altă femeie fără minte.

– Tu nu eşti o femeie fără minte, Roz.

– Am fost, pentru scurt timp. Ei bine, nu mă interesează nici unde e, nici ce face. Nu mă mai ard şi a doua oară cu acelaşi chibrit strîmb.

Sădi planta, apoi luă încă una.

– Denumirea populară pentru florile astea e *none-so-pretty**. Le simţi petele astea lipicioase, pe coadă? Cu astea prin muştele. Dovedesc că o fiinţă care arată atrăgător poate fi periculoasă – sau, cel puţin, o mare bătaie de cap.

* * *

În timp ce se spăla, trase linie: n-o interesa cîtuşi de puţin un ticălos cu care făcuse cîndva prostia să se mărite. Orice femeie avea dreptul la cîteva greşeli în viaţa ei, chiar dacă le făcea din cauza singurătăţii, sau din neghiobie – ori din vanitate.

Avea tot dreptul, îşi spuse Roz, atîta vreme cît îşi îndrepta greşelile şi nu le mai repeta.

Îşi puse o bluză curată şi-şi trecu degetele prin părul umed, în timp ce se studia în oglindă. Încă mai putea să arate

* Nu-e-alta-mai-drăguţă (n.tr.).

bine, al naibii de bine, dacă se străduia puţin. Cînd îşi dorea un bărbat, putea să-l aibă – şi nu pentru că respectivul ar fi considerat-o o femeie bătută-n cap, cu o hazna de bani fără fund din care putea şi el să se înfrupte. Poate că ceea ce se întîmplase cu Bryce îi zdruncinase încrederea şi-i afectase respectul de sine pentru un timp, dar acum totul era în regulă. Mai mult decît în regulă.

Nu avusese nevoie de un bărbat care să-i umple golurile din viaţă, înainte de apariţia lui. Şi nici acum n-avea nevoie. Lucrurile redeveniseră aşa cum îi plăceau ei. Copiii erau fericiţi şi productivi, firma prospera, avea un cămin sigur. Mai avea şi prieteni care-i plăceau, şi cunoştinţe agreabile.

Şi, pe moment, era preocupată să facă cercetări despre fantoma familiei.

După ce-şi frecă încă o dată părul, coborî la parter să se alăture celorlalţi, în bibliotecă. Auzi ciocănitul în uşă cînd ajunse la baza scării şi se abătu din drum ca să deschidă.

– Logan, ce surpriză plăcută!

– Nu ţi-a spus Hayley că o să vin?

– Nu, dar nu contează. Intră.

– M-am întîlnit azi cu ea, şi m-a întrebat dacă n-aş putea să vin în seara asta, să vă dau o mînă de ajutor cu cercetările şi brainstorming-ul. Mi-a fost greu să rezist tentaţiei de a deveni vînător de fantome.

– Înţeleg...

Înţelegea, într-adevăr.

– N-ar strica să te previn că Hayley a noastră e o fire romantică, şi în momentul de faţă te vede ca pe un Rochester, cu Stella în rolul lui Jane Eyre.

– Aha. I-auzi!...

Roz se mulţumi să zîmbească.

– Jane e tot cu băieţii, îi pregăteşte pentru culcare. Ce-ar fi să te duci în aripa de vest? Ghidează-te după gălăgie. Poţi s-o anunţi c-o să ne distrăm între noi pînă coboară şi ea.

Şi plecă, nelăsîndu-i timp să-şi exprime acordul sau să protesteze.

Nu-şi băga nasul în treburile altora. Dar asta nu însemna că nu sădea cîte o sămînţă, din cînd în cînd.

Logan rămase un moment pe loc, bătîndu-se cu degetele pe coapsă. Încă se mai bătea, cînd porni pe scară.

Roz avusese dreptate în legătură cu gălăgia. Auzi rîsetele şi chiţăielile, şi tropăiturile din picioare, înainte de a ajunge pe palier. Ghidîndu-se după zgomot, străbătu holul şi se opri în uşa deschisă.

Se vedea clar că era o cameră ocupată de băieţi. Şi, deşi arăta cu siguranţă mai ordonată decît fusese a lui la acele vîrste fragede, nu era nici statică, nici înregimentată. Pe jos zăceau împrăştiate cîteva jucării, cărţi şi alte obiecte se îngrămădeau pe birou şi pe rafturi. Mirosea a săpun, şampon, copilărie zbînţuită şi creioane colorate.

În mijloc, Stella stătea aşezată pe podea, gîdilîndu-l fără milă pe Gavin, în pijama, în timp ce Luke, gol cum venise pe lume, alerga prin cameră scoţînd nişte strigăte nebuneşti prin mîinile făcute pîlnie.

– Cum mă cheamă? întrebă Stella, în timp ce-şi făcea fiul cel mare să se prăpădească de rîs.

– Mami!

Stella îşi înfipse degetele în coapsele lui.

– Mai încearcă o dată, băieţaş mic şi neputincios ce eşti. Cum mă cheamă?

– Mami, mami, mami, mami, mami!

Gavin încercă să scape din mîinile ei, şi fu aruncat pe spate.

– Nu te-aud!

– Împărăteasa, îngăimă el, printre chicoteli întretăiate.

– Şi? Mai departe, zi pînă la capăt, altfel nu scapi de tortură!

– Împărătească Magnifică a Întregului Univers!

– Să faci bine şi să nu uiţi!

Îi aplică un sărut apăsat şi zgomotos pe fund, prin pantalonii de pijama, şi se aşeză.

– Iar acum tu, prichindel cu mutră de brotac ce eşti! zise ea ridicîndu-se în picioare, şi frecîndu-şi palmele, în timp ce Luke ţipa de încîntare.

Se împletici înapoi, ţipînd la rîndul ei, cînd îl văzu pe Logan în uşă.

– O, Doamne! Ce m-ai speriat!

– Scuze, urmăream doar spectacolul, Alteţa Voastră Imperială. Salut, puştiule, dădu el din cap spre Gavin, care zăcea pe jos. Cum merge?

– M-a învins. Acum trebuie să mă duc la culcare, c-aşa scrie la lege.

– Am auzit.

Logan luă o pereche de pantaloni de pijama cu X-Men şi înălţă dintr-o sprînceană spre Luke:

– Aceştia sînt ai maică-tii?

Luke izbucni într-un hohot de rîs, începînd să danseze încîntat că era gol.

– *N-n!* Sînt ai mei. Nu-s obligat să mi-i iau pe mine decît dacă mă prinde.

Dădu să se repeadă în baie, dar fu cules din drum, cu un braţ, de mama lui.

„Mai puternică decît pare", reflectă Logan, în timp ce Stella îşi ridica fiul pe umăr.

– Prostănacule, n-ai nici o şansă să-mi scapi! declară ea, lăsîndu-l jos. Hai, pijamaua pe tine, şi în pat!

Aruncă o privire spre Logan.

– S-a-ntîmplat ceva...?

– Am fost invitat la... întrunirea de jos.

– E o petrecere? vru să ştie Luke, în timp ce Logan îi dădea pantalonii de pijama. Sînt şi fursecuri?

– E o întrunire, o întîlnire a celor mari, răspunse Stella, în timp ce-i pregătea aşternutul, iar dacă sînt fursecuri, puteţi mînca şi voi, mîine.

– David face niște fursecuri foarte bune, comentă Gavin. Mai bune ca ale lu' mama.

– Dacă n-ar fi așa, ar trebui să te pedepsesc.

Stella se întoarse spre patul lui, unde băiatul ședea zîmbindu-i, și-l împinse încet pe spate cu podul palmei.

– Da' tu ești mai drăguță ca el.

– Parșivule! Logan, le-ai putea spune tu celorlalți că vin și eu imediat? Mai întîi, vom citi puțin.

– Poate să ne citească el? întrebă Gavin.

– Pot. Ce carte e?

– Astă-seară citim din *Căpitanul Izmană*, răspunse Luke, înhățînd cartea ca s-o îndese grăbit în mîinile lui Logan.

– Ăsta e un supererou?

Ochii lui Luke se deschiseră larg.

– N-ai auzit de Căpitanul Izmană?

– Nu pot spune că da.

Întoarse cartea în mîini, dar fără să-și ia privirea de la băiat. Niciodată nu le mai citise unor copii. Putea fi distractiv.

– Poate că ar fi bine s-o citesc, ca să aflu. Dacă Împărăteasa e de acord.

– A, păi, eu...

– Te rog, mami! Te rog!

La auzul rugăminților celor doi copii, Stella se înduplecă, simțind un fior ciudat în abdomen.

– Sigur. Eu mă duc să fac ordine-n baie.

Îi lăsă singuri și începu să șteargă apa și să adune jucăriile din cadă, în timp ce la urechi îi ajungea glasul lui Logan, profund și ușor amuzat.

Întinse la uscat prosoapele umede, aruncă jucăriile într-o plasă de plastic, să se usuce și ele, își făcu de lucru... simțind cum fiorul i se răspîndea prin tot trupul. Un fior rece, tăios, care-o străpungea pînă-n măduva oaselor.

Cremele și loțiunile i se rostogoliră pe placa de marmură, parcă măturate de o mînă furioasă. Se repezi și le prinse înainte de a cădea pe jos.

Fiecare flacon era rece ca un țurțure în mîinile ei.

Le văzuse mișcîndu-se. Dumnezeule mare, le văzuse *mișcîndu-se!*

Le împinse înapoi, întorcîndu-se instinctiv spre ușa de legătură, ca să-și apere copiii de frig, de furia pe care o simțea vibrînd prin aer.

Îl văzu pe Logan, cu scaunul tras între paturi, așa cum făcea și ea, citind despre aventurile Căpitanului Izmană, pe un ton dezinvolt, în timp ce băieții ei începeau să moțăie sub pături.

Rămase în ușă, blocînd valul de frig, lăsîndu-l s-o izbească în spate, pînă cînd Logan termină de citit și ridică privirea spre ea.

– Mulțumesc.

Fu uimită să constate cît de calmă îi era vocea.

– Băieți, spuneți-i noapte bună domnului Kitridge.

Intră în cameră, în timp ce Gavin și Luke mormăiau un noapte bună. Simțind că frigul n-o urma, luă cartea, arborînd un zîmbet ușor forțat.

– Cobor și eu într-un minut.

– Bine. Ne vedem mîine, fraților.

Neprevăzutul interludiu îl făcuse să se simtă relaxat. Era foarte interesant să citească povești la culcare. Cine s-ar fi așteptat? Căpitanul Izmană – ei bine, asta le întrecea pe toate...!

Nu l-ar fi deranjat s-o mai facă și altă dată, mai ales dacă o putea convinge pe mămica să-l lase să le citească un roman „pitoresc".

Îi plăcuse s-o vadă luptîndu-se pe podea cu fiul ei. Împărăteasa Magnifică, își spuse el, stăpînindu-și rîsul.

Apoi i se tăie respirația. Forța frigului îl izbi în spate ca un val seismic, învăluindu-l cu totul, chiar în timp ce-l împingea înainte.

Ajunse împleticindu-și pînă-n capul scării, unde simți că i se învîrtea capul. Dînd din brațe, reuși să se prindă de

balustradă şi, dintr-o răsucire, o apucă strîns cu ambele mîini, în timp ce prin faţa ochilor i se învălmăşeau puncte negre. Preţ de încă o clipă se temu că avea să se răstoarne peste balustradă, împins de forţa inerţiei.

Cu coada ochiului, distinse o siluetă – vagă, dar incontestabil feminină. Emana o furie înverşunată.

Apoi dispăru.

Îşi auzi propria respiraţie, grea, gîfîită, şi simţi degetele reci ale panicii pipăindu-l pe spate. Deşi îşi simţea picioarele moi, rămase pe loc, încercînd să-şi revină pînă ieşea şi Stella.

În clipa cînd îl văzu, zîmbetul ei se şterse de pe faţă.

– Ce e? întrebă, apropiindu-se grăbită. Ce s-a întîmplat?

– Asta... stafia asta a voastră... a speriat vreodată băieţii?

– Nu. Ba din contră. Cu ei e... binevoitoare, protectoare chiar.

– În regulă. Hai să mergem jos.

O luă ferm de mînă, pregătit s-o protejeze la nevoie.

– Ai mîna rece.

– Mda, mie-mi spui?

– Mai bine spune-mi tu mie.

– Asta şi am de gînd.

* * *

Le spuse totul în timp ce stăteau cu cărţile, însemnările şi mapele în jurul mesei din bibliotecă. Şi, în acel timp, îşi turnă şi o doză sănătoasă de coniac în cafea.

– În toţi anii de cînd bîntuie prin casa asta, începu Roz, niciodată n-a făcut un gest ameninţător. Oamenii s-au speriat ori s-au neliniştit, dar nimeni n-a fost vreodată atacat fizic.

– Oare fantomele pot să atace fizic? se întrebă David.

– Dacă ai fi stat şi tu în capul scării, cu mine, n-ai mai fi întrebat.

– Poltergeiştii pot face obiectele să zboare prin casă, comentă Hayley. Dar, de obicei, se manifestă în preajma

copiilor adolescenţi. Oricum, aici nu e cazul. Poate că un strămoş al lui Logan i-a făcut ceva, şi acum vrea să se răzbune.

– Am mai fost în casa asta de zeci de ori. Înainte, niciodată n-a avut probleme cu mine.

– Copiii... spuse încet Stella, consultîndu-şi însemnările. Totul se concentrează în jurul lor. E atrasă de copii, în special de băieţei. Simte nevoia să-i apere. Şi aproape, s-ar putea spune, mă invidiază că-i am, dar nu cu furie. Mai degrabă cu tristeţe. Dar în searta cînd mă pregăteam să plec la întîlnirea cu Logan, a fost furioasă.

– Ai pus un bărbat mai presus decît copiii tăi, ridică Roz mîna. Nu spun că asta e părerea mea. Trebuie să gîndim la fel ca ea. Am mai vorbit despre asta, Stella, şi de-atunci am stat şi m-am gîndit. Singurele ocazii cînd am simţit-o furioasă au fost cele în care ieşeam cu bărbaţi, din cînd în cînd, în timp ce copiii mei creşteau. Dar niciodată n-am mai văzut ceva atît de direct sau neliniştitor. Însă, în fond, era o nimica toată – n-am avut sentimente profunde pentru nici unul dintre ei.

– Nu văd cum ar putea să ştie ce simt sau gîndesc eu.

Dar visele? se întrebă Stella. A fost prezentă şi în visele mele.

– Să nu devenim iraţionali, o întrerupse David. Hai să mergem pînă la capăt pe direcţia asta. Să zicem că ea crede că relaţia dintre tine şi Logan e serioasă, sau evoluează în această direcţie. Şi nu-i place, asta e foarte clar. Singurii oameni care s-au simţit, sau au fost, ameninţaţi, sînteţi voi doi. De ce? O înfurie? Sau o fi geloasă?

– O fantomă geloasă, comentă Hayley, bătînd cu degetele în tăblia mesei. Hai, că asta-i bună! E ca şi cum ar simpatiza cu tine, fiindcă eşti femeie, o femeie singură, cu copii. Te-ar ajuta să ai grijă de ei, poate chiar ocrotindu-te într-un fel. Dar cînd incluzi în combinaţie şi un bărbat, o apucă furia. Ca şi cum şi-ar zice: tu nu poţi să ai o familie normală şi fericită – mamă, tată, copii – fiindcă nici eu n-am avut.

– Logan şi cu mine nu prea... Şi n-a făcut altceva decît să le citească o poveste.

– Aşa cum ar face un tată, sublinie Roz.

– Eu tocmai... mă rog, în timp ce Logan le citea, eu făceam ordine în baie. Şi a apărut acolo. Am simţit-o. Şi pe urmă... lucrurile mele... obiectele pe care le ţin pe tăblie, au început să se mişte. M-am mişcat şi *eu*.

– Fir-aş a naibii! replică Hayley.

– M-am dus la uşă, iar în camera băieţilor totul era calm, normal. Simţeam căldura în faţă, iar din spate mă lovea un... un val de frig. N-a vrut să-i sperie pe ei. Numai pe mine.

Dar îşi trecuse pe listă şi cumpărarea unui monitor pentru copii. De-acum încolo, voia să audă tot ce se întîmpla în cameră, cînd băieţii erau acolo fără ea.

– E o idee plauzibilă, Stella, şi eşti destul de inteligentă ca să ştii că ar trebui să-i dăm curs, spuse Roz, punîndu-şi palmele pe masă. Nimic din tot ce-am găsit pînă acum nu dovedeşte că acest spirit ar fi al unei femei din familia Harper, aşa cum s-a crezut ani în şir. Totuşi, cineva a cunoscut-o, a văzut-o cînd era vie, ştia că a murit. Vasăzică, totul a fost trecut sub tăcere, ignorat? Oricum, aşa s-ar putea să se explice prezenţa ei aici. Dacă a fost ignorată, pare logic să fi fost o servitoare, o amantă sau o iubită.

– Pariez că a avut un copil, interveni Hayley, apăsîndu-şi uşor abdomenul cu o mînă. Poate că a murit la naştere, sau a trebuit să renunţe la el şi a murit de inimă rea. Cred că de la un bărbat din familia Harper i s-a tras necazul, ce ziceţi? De ce-ar sta aici, dacă nu aici ar fi locuit, sau...

– Sau aici a murit, conchise Stella în locul ei. Reginald Harper a fost capul familiei în perioada cînd presupunem că a murit ea. Roz, cum naiba putem afla dacă a fost o amantă, o iubită sau un copil nelegitim?

Capitolul 16

Logan fusese îndrăgostit de două ori în viaţa lui. Se simţise atras sexual de mai multe ori, dar nu cunoscuse dragostea decît în două cazuri. Prima oară i se întîmplase la sfîrşitul adolescenţei, cînd atît el, cît şi fata visurilor lui fuseseră prea tineri ca să facă faţă acestei încercări.

Se răniseră unul pe altul şi-şi mutilaseră dragostea cu patimi, gelozii şi un soi de energie nebunească. Acum, putea privi înapoi în timp, gîndindu-se la Lisa Anne Lauer cu afecţiune şi dulce nostalgie.

Apoi, fusese Rae. Pe-atunci era puţin mai matur, şi întru cîtva mai deştept. Aşteptaseră doi ani pînă să se căsătorească. Amîndoi îşi doriseră acest lucru, deşi cei care-l cunoşteau fuseseră surprinşi nu numai de logodnă, ci şi de decizia lui de a se muta în nord cu ea.

Logan nu fusese surprins. O iubise, iar ea dorea să locuiască în nord. Avusese naivitatea să creadă că se putea adapta oriunde.

Lăsase planurile de nuntă în seama ei şi a mamei sale, deşi îşi adusese şi el o oarecare contribuţie. Nu era nebun. Dar îi plăcuse nunta, multicoloră şi plină de invitaţi, cu toată pompa ei.

Îşi găsise o slujbă bună în nord. Cel puţin, teoretic. Dar se simţise agitat şi nemulţumit în mijlocul acelui iureş, neputîndu-şi găsi locul în freamătul urban.

Se obişnuise să trăiască într-un orăşel, îşi spuse, în timp ce el şi echipa lui terminau de instalat scîndurile prelucrate pe acoperişul unui umbrar de patru metri. Era pur şi simplu prea provincial ca să se poată integra în peisajul urban.

Nu se simțise bine acolo, nu prosperase, și nici căsnicia lui nu era reușită. La început, doar mărunțișuri, detalii – lucruri despre care știa, privind în urmă, că le-ar fi putut rezolva, cu puțin efort, făcînd un compromis. În schimb, amîndoi lăsaseră acele fleacuri să se amplifice, pînă cînd îi îndepărtaseră unul de altul, împingîndu-i tot mai mult în direcții opuse.

Ea fusese în elementul ei, iar el, nu. În adîncul sufletului, se simțise nefericit, iar ea suferise pentru că el nu se acomoda. Ca orice boală netratată, nefericirea se extinsese pînă cînd le afectase și rădăcinile.

Nu se întîmplase totul numai din vina ei. Nici dintr-a lui. În cele din urmă, fuseseră destul de inteligenți – sau destul de nefericiți – ca să se recunoască învinși.

Eșecul fusese dureros, iar pierderea acelei iubiri, cîndva atît de promițătoare, la fel de dureroasă. Stella greșea cînd spunea că nu avea nici o cicatrice. Existau cîteva cicatrice de care nu putea face abstracție.

Clientul dorise glicină pentru umbrar. Logan își instrui oamenii unde s-o planteze, apoi porni spre micul bazin pe care clientul îl dorea împodobit cu plante de apă.

Se simțea melancolic, iar cînd trecea prin asemenea stări, prefera să lucreze pe cît posibil singur. Avea papura în containere și, tîrîndu-și ghetele, intră în apă s-o pună la locul ei. Lăsate în voie, plantele ar fi sufocat totul în jur, dar îngrădite în containere aveau să completeze plăcut ambianța acvatică. La fel procedă și cu trei nuferi albi, apoi înfipse și nuferii galbeni. Aveau să reprezinte cîteva pete vesele de culoare la marginea bazinului.

Munca îi dădea satisfacție, îl făcea să se simtă mai echilibrat. Îi lăsa o altă parte a minții liberă să rezolve problemele cu care se confrunta. Sau, cel puțin, să le rumege un timp.

Poate că avea să-și amenajeze un mic bazin în grădina împrejmuită de ziduri pe care plănuia să și-o contruiască

acasă. Dar fără papură. Putea sădi niște lotuși pitici și niște trestii, ca plante de fundal. Avea impresia că erau mai degrabă genul de plante care i-ar fi plăcut Stellei.

Mai fusese îndrăgostit de două ori, își spuse din nou Logan. Iar acum, simțea acele rădăcini delicate căutîndu-și în sufletul lui un loc unde să se înfigă și să crească. Probabil avea să le smulgă. Poate că așa ar fi fost cel mai bine.

Ce să facă el cu o femeie ca Stella și copiii ăia ai ei ridicol de fermecători? Sigur s-ar fi exasperat unii pe alții de-a lungul timpului, cu diferențele lor de atitudine față de aproape orice. Dar se îndoia, totuși, că aveau să se distrugă între ei. Dumnezeule, cînd o avusese în pat, se simțise ars de viu. Li se puteau însă ofili sentimentele, așa cum se întîmplase în cazul lui Rae. Asta era partea cea mai dureroasă – o știa.

Iar de astă dată, mai erau și doi băieți de care trebuia să țină seama.

Nu de aceea îl zgîlțîise fantoma? Îi venea greu să creadă că-l treceau sudorile în atmosfera sufocantă, sub cerul acoperit, și se gîndea la o întîlnire cu o fantomă. Se considerase un om cu vederi largi în privința acestor lucruri – pînă cînd se pomenise față-n față cu ea, ca să zică așa.

Adevărul era, după cum își dădea acum seama Logan, în timp ce cără pămîntul de umplutură pentru chenarul bazinului, că nu crezuse în povestea cu fantoma. Pentru el, toate astea erau simple legende. Casele vechi trebuia să aibă în ele fantome pentru că dădeau naștere la povești interesante, iar celor din sud le plăceau asemenea povești. Acceptase această trăsătură ca pe o parte din cultura lor și poate, într-un chip ciudat, ca pe un lucru care putea să i se întîmple altcuiva. Mai ales dacă acel altcineva era puțin cam cherchelit, sau foarte impresionabil.

El nu fusese nici afumat, nici influențabil. Dar îi simțise respirația, rece ca gheața, și furia, atît de puternică. Voise să-l lovească, să-l alunge. Să-l alunge de lîngă copiii aceia, și de lîngă mama lor.

Aşa că acum era şi el interesat să ajute la identificarea entităţii care bîntuia pe culoarele acelea.

Dar o parte din el se întreba dacă nu cumva avea dreptate. Dacă nu cumva ar fi fost mai bine pentru toţi să nu se implice.

Telefonul celular de la centură începu să sune. Întrucît aproape terminase, răspunse, scoţîndu-şi mănuşile de lucru murdare şi desprinzînd mobilul de la curea.

– Kitridge.

– Logan, Stella la telefon.

Palpitaţia scurtă pe care o simţi în jurul inimii îl irită.

– Mda, am afurisitele alea de formulare în camion.

– Ce formulare?

– Alea, pentru care mă suni ca să mă pisezi.

– Întîmplător, nu te-am sunat ca să te pisez pentru nimic.

Vocea ei devenise repezită, ceea ce nu făcu decît să-i sporească palpitaţiile.

– Ei, nici vreme de stat la taclale n-am. Mă presează timpul.

– Tocmai din cauza asta, aş dori să-ţi programezi o consultaţie, cînd poţi. Am o clientă care ar dori o discuţie la faţa locului. E aici acum, aşa că dacă mi-ai putea spune cam ce planuri ai, îi voi transmite dacă şi cînd v-aţi putea întîlni.

– Unde?

Stella îi spuse adresa; era la doar douăzeci de minute distanţă. Logan aruncă o privire prin jur, înainte de a-i răspunde.

– La ora două.

– Perfect. Am să-i spun. Se numeşte Marsha Fields. Mai ai nevoie şi de alte informaţii?

– Nu.

– Bine.

Logan auzi declicul în ureche şi constată că era şi mai nemulţumit că nu apucase să închidă el cel dintîi telefonul.

* * *

Cînd ajunse acasă, în aceeaşi seară, Logan era obosit, transpirat şi mult mai bine dispus. De obicei, munca fizică grea îl destindea, iar în ziua aceea trudise din greu. Lucrase în atmosfera înecăcioasă, înainte de izbucnirea unei scurte furtuni de primăvară. În toiul furtunii, el şi oamenii lui îşi luaseră pauza de masă şi se aşezaseră în camionul încins, cu ploaia biciuind ferestrele, în timp ce mîncau sandviciuri cu friptură rece şi beau ceai îndulcit.

Lucrarea de la Fields se anunţa foarte interesantă. Femeia avea ultimul cuvînt de spus în familie, iar ideile ei erau concrete şi precise. Întrucît lui Logan îi plăceau şi era de acord cu cele mai multe dintre ele, abia aştepta să le aştearnă pe hîrtie, să le dezvolte.

Şi, întrucît reieşise că verişoara ei pe linie maternă era verişoară de gradul doi cu Logan după tată, consultaţia durase mai mult decît ar fi trebuit, într-o atmosferă foarte plăcută.

Nu era lipsit de importanţă nici faptul că Marsha avea să-i mai facă rost şi de alte comenzi.

Trecu de ultima curbă a şoselei dinaintea casei lui într-o stare de bună dispoziţie, care îi dispăru brusc cînd văzu automobilul Stellei parcat în spatele maşinii lui.

N-avea chef de ea în clipa aceea. Încă nu-şi limpezise gîndurile, iar ea nu putea decît să-i zădărnicească pînă şi micile progrese pe care le făcuse. Logan voia să facă un duş, să bea o bere şi să aibă parte de puţină linişte. Apoi, dorea să-şi ia cina în tihnă şi să-şi întindă lucrările pe masa din bucătărie.

În acest scenariu nu era loc şi pentru o femeie.

Parcă maşina, ferm hotărît să scape de ea. N-o văzu în maşina ei, nici pe verandă. Se întreba dacă faptul că se culcase cu el îi dădea unei femei ca ea dreptul să intre în casa lui cum voia, cînd el nu era acolo. Tocmai hotărîse că nu era cazul Stellei, cînd auzi şuieratul apei prin furtunul de grădină.

Îndesîndu-şi mîinile în buzunare, porni pe lîngă casă.

Stella era în curte, îmbrăcată cu nişte pantaloni strîmţi gri, cu manşetele la cîţiva centimetri deasupra gleznelor, şi o cămaşă albastră largă. Avea părul strîns la spate într-o coadă buclată şi strălucitoare, care lui Logan, din motive pe care nu şi le putea explica, i se părea extrem de sexy. Cum soarele reuşise să străpungă norii, îşi pusese la ochi nişte ochelari cu lentile cenuşii.

Arăta îngrijită şi ordonată, preocupată să nu-şi ude pantofii de pînză gri.

– Azi a plouat! strigă el.

Stella continuă să-i ude florile.

– Nu îndeajuns.

Termină de stropit şi închise apa, dar rămase cu furtunul în mînă cînd se întoarse spre el.

– Ştiu că ai propriul tău stil, şi stările tale de spirit, iar asta te priveşte. Dar nu-ţi permit să vorbeşti cu mine aşa cum mi-ai vorbit azi. Nu mă las tratată ca o femeiuşcă neroadă care-şi sună prietenul în mijlocul zilei de lucru ca să-i gîngurească dulcegării la telefon, sau ca o asociată de afaceri constipată care-l întrerupe ca să-l bată la cap cu tot felul de fleacuri. Nu sînt nici una, nici alta.

– Nu mi-eşti nici prietenă, nici asociată de afaceri?

Văzu clar cum i se contractau fălcile, cînd strînse din dinţi.

– Dacă şi cînd te caut în timpul programului, o fac cu un anumit scop. Iar azi-dimineaţă am avut un motiv întemeiat.

Avea dreptate, dar nu era nevoie să i-o spună.

– Am primit comanda de la Fields.

– Ura!

Logan îşi muşcă obrazul pe dinăuntru, ca să nu zîmbească văzînd-o cum mimează entuziasmul.

– Am să-i fac un proiect, şi un deviz estimativ. Vei primi şi tu cîte un exemplar din fiecare. E bine aşa?

– Este. Ceea ce nu e...

– Copiii unde sînt?

Întrebarea lui o luă pe nepregătite.

– Azi i-au luat de la şcoală tatăl meu şi soţia lui. Iau cina cu ei şi rămîn peste noapte acolo, iar eu voi participa la un curs prenatal cu Hayley, mai tîrziu.

– La ce oră?

– La ce oră, ce?

– La ce oră aveţi cursul?

– La opt jumate. N-am venit aici ca să vorbim despre fleacuri, Logan, nici ca să te las să mă împaci. Sînt foarte nemulţumită că...

Îl privi cu ochii mari, apoi şi-i îngustă, în timp ce făcea un pas înapoi. Logan începuse să se apropie, iar expresia cu care-i zîmbea era cît se poate de grăitoare.

– Nici să nu te gîndeşti! În momentul de faţă, numai să te sărut n-am chef.

– Atunci, am să te sărut eu, şi poate-o să-ţi vină cheful.

– Vorbesc serios! îl preveni Stella, îndreptînd furtunul spre el ca pe o armă. Păstrează distanţa. Vreau să fie foarte clar ce spun.

– Am priceput. Hai, dă-i drumul, o invită el. Azi am transpirat din belşug, nu m-ar deranja un duş rece.

– Termină odată şi gata! insistă ea, retrăgîndu-se cîţiva paşi, cînd îl văzu că înainta în continuare. Nu e un joc, nu mă amuză defel...

– Ştii, cînd vorbeşti pe tonul ăsta, mă scoţi din minţi!

– Nu vorbesc pe nici un ton!

– De profesoară yankee. Tare rău o să-mi pară, dacă ţi-l pierzi.

Schiţă gestul de a o înhăţa, iar Stella strînse instinctiv mîna pe furtun. Şi-i dădu drumul.

În momentul în care jetul îl lovi în mijlocul pieptului, ea nu-şi putu stăpîni un chicotit.

– Nu-mi arde de joacă, Logan. Vorbesc foarte serios.

Şiroind de apă, Logan repetă gestul, apoi fentă spre stînga. De astă dată, Stella dădu drumul furtunului, cu un ţipăt ascuţit, şi o luă la fugă.

Logan o prinse de talie şi o luă pe sus, în capătul din fund al curţii. Şocată şi neîncrezătoare, Stella începu să dea din picioare, zbătîndu-se, după care i se tăie respiraţia, cînd căzu peste el, pe iarbă.

– Dă-mi drumul, cretinule!

– Nu văd de ce aş face-o.

Dumnezeule, ce plăcut era să stea întins la orizontală!

– Uită-te la tine – intri pe proprietatea mea, îmi uzi florile, îmi ţii predici...

Se rostogoli într-o parte, ţintuind-o sub el.

– Ar trebui să pot face orice vreau, pe pămîntul meu.

– Termină! N-am chef să mă lupt cu tine.

– Şi dacă eu am chef? o muşcă Logan jucăuş de bărbie, o dată, şi încă o dată.

– Eşti ud, eşti transpirat, mi se imprimă verdele ierbii pe...

Restul cuvintelor îi fură înăbuşite de gura lui, şi fu gata să jure că apa de pe amîndoi începea să scoată aburi.

– Nu pot să... nu putem...

Dar motivele pentru care nu puteau se pierdeau în ceaţă.

– În curtea din spate...

– Facem pariu că putem?

Nu putea să n-o dorească – aşa că, de ce s-ar mai fi împotrivit? O dorea pe femeia obsedată de formă care se putea lupta pe podea cu copiii ei. O dorea pe femeia care-i stropea florile chiar în timp ce-l jupuia de viu cu vorbele.

Şi pe cea care vibra sub el, pe iarbă, cînd o atingea.

O atingea, frămîntîndu-i sînii cu mîini posesive care îi explorau corpul pentru a-i cuprinde şoldurile. Îşi plimba buzele flămînde pe gît, pe umăr, pe piept...

Se topea sub el şi, chiar în timp ce trupul i se fluidiza, părea să se trezească la viaţă, plină de căldură, de mişcare...

Era o nebunie, dar nu se mai putea opri. Se rostogoleau pe iarbă, ca doi căţei scoşi din minţi. Logan mirosea a sudoare, a muncă şi a umezeală. Şi, Doamne, a bărbat... Un miros pătrunzător, sexy şi irezistibil.

Îşi încleştă mîinile în claia aceea de păr ondulat, deja îngălbenit de soare pe ici, pe colo, şi îşi plimbă buzele peste gura lui.

Îl muşcă de buză, de limbă.

– Cureaua...

Făcu un efort să tragă aer în piept.

– Mă taie...

– Scuze...

Se ridică să-şi descheie catarama, apoi se opri, privind-o pe Stella.

Părul îi ieşise din elastic; avea ochii tulburi şi faţa îmbujorată. Iar Logan simţea acele rădăcini înfigîndu-se.

– Stella.

Nu ştia ce-ar fi putut să-i spună, cuvintele i se învălmăşeau în creier şi se încurcau printre atîtea sentimente, încît nu le mai putea articula.

Dar Stella zîmbi, languros.

– Ce-ar fi să te ajut?

Îi descheie nasturele blugilor şi-i trase în jos fermoarul. Mîna ei îl cuprinse ca o cătuşă catifelată. Trupul lui era dur ca oţelul, iar mintea şi inima, neputincioase.

Se arcui spre el, plimbîndu-şi buzele peste pieptul lui gol.

Apoi ajunse deasupra, distrugîndu-l. Înconjurîndu-l.

Auzea cîntecele păsărilor şi foşnetul vîntului, simţea miros de iarbă şi de carne umedă. Şi aroma de heliotrop care plutea prin aer, din jardiniera pe care o stropise. Îi simţea muşchii, ca nişte funii încordate, unduirile surprinzător de mătăsoase ale părului.

Şi văzu, cînd coborî privirea, că se pierduse în ea.

Lăsîndu-şi capul pe spate, îl călări pînă cînd ajunse şi ea pe creasta valului.

* * *

Zăcea prăbuşită peste el, umedă şi goală şi cu mintea răvăşită. O parte din creierul ei înregistra faptul că braţele lui o cuprindeau ca şi cum ar fi fost doi supravieţuitori dintr-un naufragiu.

Întoarse capul, rezemîndu-şi obrazul de pieptul lui. Tocmai făcuse dragoste nebuneşte cu un bărbat ziua-n-amiaza mare, afară, în curte.

– Simt că-mi pierd minţile, murmură ea, deşi nu se putea convinge să se mişte. Dacă venea cineva?

– Cine vine nepoftit, trebuie să se aştepte la orice.

Tonul lui tărăgănat contrasta cu înverşunarea cu care o strîngea. Stella înălţă capul ca să-l studieze. Îi văzu ochii închişi.

– Mă simt ca la şaişpe ani. Pe naiba, cînd aveam şaişpe ani n-am făcut niciodată aşa ceva. Vreau mintea înapoi. Şi hainele.

– Stai aşa.

O dădu la o parte şi se ridică.

Evident, îşi spuse Stella, nu-l deranja cîtuşi de puţin să umble pe-afară gol ca un cerb.

– Am venit aici ca să stau de vorbă cu tine, Logan. Serios.

– Ai venit aici ca să-mi tragi o săpuneală, o corectă el. Serios. Şi ai reuşit destul de bine.

– N-am terminat.

Întorcîndu-se uşor, Stella întinse mîna să-şi ia panglica pentru păr.

– Dar am să termin, imediat ce mă îmbrac şi...

Scoase un urlet puternic de parcă ar fi fost înjunghiată cu un cuţit de bucătărie.

Apoi începu să bolborosească, în timp ce apa care ţîşnea din furtun îi umplea gura căscată de uimire.

– Mă gîndeam că amîndurora ne-ar prinde bine să ne răcorim puţin.

Pur şi simplu nu-i stătea în fire, indiferent de împrejurări, să alerge în fundu' gol prin grădină. Aşa că se ghemui, cu genunchii la piept şi braţele împrejurul picioarelor, şi începu să-l înjure, vădind o creativitate surprinzătoare.

Logan se prăpădea de rîs.

– De unde-a învăţat asemenea cuvinte o fată cuviincioasă ca tine? Cum să sărut o gură care vorbeşte aşa?

Stella îl pîrjoli cu privirea, chiar în timp ce Logan îşi ridica furtunul la cap, făcînd şi el un duş improvizat.

– Ah, ce bine e! Vrei o bere?

– Nu, nu vreau nici o bere. Numai de-o afurisită de bere nu-mi arde acum. Un afurisit de prosop vreau. Idiot nebun ce eşti, acum mi s-au udat şi hainele!

– O să le-aruncăm în uscător, declară el, începînd să adune hainele. Hai în casă. Am să-ţi aduc un prosop.

Întrucît pornise deja spre uşă, Stellei nu-i rămase altceva de făcut decît să-l urmeze.

– Ai un halat? îl întrebă ea, pe un ton rece şi tăios.

– Ce să fac eu cu un halat? Stai aşa, Roşcato.

Şi o lăsă în bucătărie, şiroind de apă şi începînd să dîrdîie.

Reveni peste cîteva minute, într-o pereche de pantaloni de trening cam jerpeliţi, cu două cearşafuri de baie uriaşe în braţe.

– Şterge-te cu astea, îţi pun eu hainele la uscat.

Îi luă hainele şi se îndreptă cu ele spre o uşă. Ducea în spălătorie, presupuse Stella, în timp ce se înfăşura într-un prosop. Cu celălalt îşi şterse părul în timp ce auzea uscătorul de rufe pus în funcţiune.

– Vrei în schimb nişte vin? întrebă Logan, revenind în bucătărie. O cafea, ceva...?

– Ia ascultă...

– Roşcato, jur că a trebuit să te ascult mai mult decît pe oricare altă femeie din viaţa mea. Nici mort nu sînt în stare să-nţeleg de ce am impresia că mă îndrăgostesc de tine.

– Nu-mi place să fiu... Ce-ai spus?

– De la păr a pornit totul, continuă el, deschizînd frigiderul şi scoţînd o bere. Dar asta n-a însemnat decît atracţie. Pe urmă, a venit vocea...

Scoase capacul şi sorbi din sticlă.

– Dar şi asta, nu-i decît instinct din partea mea. O grămadă de mărunţişuri, şi multe alte lucruri ceva mai importante. Nu ştiu prea bine ce e, dar de fiecare dată cînd sînt în preajma ta, ajung tot mai aproape de margine.

– Eu... tu... crezi că te îndrăgosteşti de mine, şi ca să-mi dovedeşti asta, mă trînteşti la pămînt şi te comporţi ca un obsedat sexual, şi cînd termini, mă uzi leoarcă cu furtunul?

Logan luă încă o înghiţitură cu un aer contemplativ, frecîndu-şi cu o mînă pieptul gol.

– Pe moment, mi s-a părut cel mai potrivit lucru.

– Da, a fost nemaipomenit.

– Nu la asta mă gîndeam. N-am spus că am vrut să mă îndrăgostesc de tine. De fapt, cînd devin conştient de lucrul ăsta, mă indispun pentru tot restul zilei.

Ochii Stellei se îngustară.

– Ei, nu mai spune!

– Totuşi, acum mi-am mai revenit.

– A, perfect! Încîntător! Dă-mi hainele.

– Încă nu s-au uscat.

– Nu-mi pasă.

– Voi, nordiştii, mereu sînteţi grăbiţi, remarcă el, rezemîndu-se alene de bufet. Azi m-am mai gîndit la încă un lucru.

– Nu mă interesează.

– M-am gîndit că am mai fost îndrăgostit – cu adevărat – de două ori. Şi de ambele dăţi... să nu ne-ascundem după deget. De ambele dăţi s-a sfîrşit prost. S-ar putea ca şi de data asta să se întîmple la fel.

– S-ar putea să se fi şi întîmplat.

– Nu, replică el, cu buzele arcuindu-i-se. Eşti nervoasă şi speriată. Nu sînt genul de bărbat pe care ţi l-ai fi dorit.

– Nu-mi doream nici un gen.

– Nici eu.

Puse berea jos, apoi se apropie de ea şi îi încadră faţa cu mîinile.

– Poate că o să stăvilesc ceea ce se întîmplă în mine. Poate ar trebui să încerc. Dar mă uit la tine, te ating, şi marginea nu numai că se apropie, dar devine şi mai ispititoare.

Îi atinse fruntea cu buzele, apoi îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

– De fiecare dată cînd am impresia că am înţeles cîte o parte din tine, îţi dezvălui o altă faţetă, spuse Stella. Eu am mai fost îndrăgostită doar o dată – cu adevărat – şi nu mi-am mai dorit altceva. Încă nu m-am hotărît ce-mi doresc acum, pe lîngă ceea ce am. Nu ştiu, Logan, dacă mai am curajul de a face pasul peste acea margine.

– După felul cum merge treaba cu mine, dacă nu faci pasul, s-ar putea să te trezeşti împinsă.

– Nu mă las împinsă prea uşor, Logan.

De data asta, Stella fu aceea care păşi spre el şi-l luă de mînă.

– Sînt foarte mişcată la gîndul că poţi avea asemenea sentimente pentru mine. Am nevoie de timp ca să descopăr şi ce se întîmplă înlăuntrul meu.

– Ţi-ar fi de folos, conchise el după un moment, dacă ai încerca să ţii pasul.

* * *

Hainele i se uscaseră, dar erau foarte boţite, iar părul, complet încreţit, părea să aibă un volum cam de două ori mai mare decît cel normal.

Coborî în grabă din maşină, îngrozită să vadă că Hayley şi Roz stăteau aşezate pe tobogan, bînd ceva din pahare înalte.

– Trebuie să mă schimb! strigă ea. N-o să dureze mult.

– Ai timp destul, răspunse Hayley, iar cînd Stella se repezi în casă, îşi încreţi buzele. Ştii ce înseamnă, începu ea, cînd o femeie apare cu hainele mototolite, şi cu pete de iarbă pe fundul pantalonilor?

– Presupun că a trecut pe la Logan.

– Ghici, ciupercă!

Roz se înecă imediat cu ceaiul, şi rîse încercînd să-şi domolească tusea.

– Hayley. Dumnezeule!

– Ai făcut-o vreodată afară?

De astă dată, Roz oftă.

– În trecutul îndepărtat şi negru.

* * *

Stella era destul de perspicace ca să ştie că vorbeau despre ea. Ca urmare, cînd intră în dormitor avea nu numai obrajii roşii, ci şi aproape tot trupul. Se dezbrăcă şi-şi aruncă hainele în coşul cu rufe.

– N-ai nici un motiv să fii jenată, mormăi ea, în timp ce deschidea şifonierul. Absolut nici unul.

Îşi scoase un rînd de lenjerie curată şi, după ce şi-o puse pe ea, se simţi ceva mai bine.

Şi, cînd întinse mîna după bluză, simţi fiorul.

Se încordă, aşteptîndu-se ca de data asta să zboare prin cameră o vază sau o lampă.

Dar îşi adună curajul şi se întoarse – şi o văzu pe Mireasa Harper. Clar, pentru prima oară, deşi lumina crepusculară trecea prin ea ca şi cum ar fi fost un abur. Totuşi, Stella îi distinse faţa, silueta, buclele strălucitoare, ochii trişti.

Mireasa stătea în uşa dintre baie şi camera băieţilor.

Dar pe faţa ei nu se citea furie. Nici dezaprobare nu se simţea vibrînd prin aer. Stella desluşi numai o cumplită şi totală mîhnire.

Spaima îi fu înlocuită de milă.

– Aş vrea să te pot ajuta. Doresc să te ajut.

Ţinîndu-şi bluza strînsă la piept, Stella făcu un pas nesigur înainte.

– Aş dori să ştiu cine-ai fost, ce ţi s-a întîmplat. De ce eşti atît de tristă.

Femeia întoarse capul, privind cu ochi fluizi spre camera din spatele ei.

– N-au plecat, se pomeni Stella spunîndu-i. Niciodată nu i-aş lăsa să plece. Ei sînt viaţa mea. S-au dus doar la tatăl meu şi la soţia lui – la bunicii lor. O plăcere pentru ei, atîta tot. O noapte petrecută într-un loc unde pot fi răsfăţaţi şi cocoloşiţi şi pot mînca oricît de multă îngheţată vor. Mîine au să se întoarcă.

Făcu încă un pas, cu prudenţă, deşi îşi simţea gîtul uscat.

– Le place să stea la tatăl meu şi Jolene. Dar cînd nu sînt aici, e atîta linişte, nu-i aşa?

Dumnezeule mare, vorbea cu o stafie. Încerca să lege o conversaţie cu o fantomă. Cum devenise viaţa ei atît de stranie?

– Nu poţi să-mi spui ceva, orice, care te-ar ajuta? Cu toţii încercăm să aflăm, şi poate, cînd vom reuşi... Nu-mi poţi spune cum te numeşti?

Deşi îi tremura mîna, o ridică şi o întinse... Ochii aceia de nepătruns îi întîlniră pe ai ei, iar mîna Stellei trecu prin forma imaterială. Simţi răceala, şi un soi de şoc brusc, ca un plesnet. Apoi nu mai văzu nimic.

– Poţi vorbi, spuse Stella în camera pustie. Dacă poţi să cînţi, poţi să şi vorbeşti. De ce nu vrei s-o faci?

Zguduită, se îmbrăcă, prinzîndu-şi părul cu o agrafă. Inima continua să-i bată cu putere în timp ce se farda, aproape aşteptîndu-se să vadă în oglindă cealaltă faţă, marcată de amărăciune.

Apoi îşi puse pantofii şi coborî. Avea să lase moartea în urmă, îşi spuse ea, şi să se pregătească pentru o nouă viaţă.

Capitolul 17

Poate că ritmul fusese lent, dar timpul se scurgea inexorabil. În timp ce verdele primăverii devenea tot mai intens, iar temperaturile creşteau spre toiul verii, cum îl numea Stella în sinea ei, clienţii pasionaţi de grădinărit se îmbulzeau spre florărie atît ca să cumpere, cît şi ca să se plimbe vreo oră studiind mărfurile expuse, şi să stea la taclale cu personalul şi alţi clienţi.

Şi totuşi, în fiecare zi, ieşeau pe uşă răsaduri de plante, ghivece cu flori perene, păduri de arbuşti şi copaci ornamentali.

Stella privea cum erau împachetate produsele în pungi şi saci, şi se grăbea să completeze golurile rămase pe mese adăugînd plante de seră. Pe măsură ce erau înhăţate jardinierele, coşurile suspendate şi albiile de ciment, ea aducea altele noi.

Dădea nenumărate telefoane furnizorilor să mai trimită: noi îngrăşăminte, noi seminţe de iarbă – de toate pentru toţi.

Cu ochiul ei atent, verifica inventarul, ajusta, şi o tot ruga pe Roz să pună în vînzare şi cîte ceva din plantele mai tinere.

– Încă nu sînt gata. La anul.

– În ritmul ăsta, o să ni se termine asparagusul, ficuşii... insistă ea, agitîndu-şi planşeta. Roz, am vîndut deja treizeci la sută din stocul de plante perene. Vom avea noroc dacă inventarul de-acum va ajunge pînă la sfîrşitul lunii mai.

– Iar ritmul va scădea, replică Roz, aplecîndu-se asupra unui răsad de garoafă. Dacă încep să scot la vînzare plantele înainte de vreme, clientela nu va fi deloc mulţumită.

– Dar...

– Garoafele astea nu vor înflori pînă la anul. Clienţii vor flori, Stella, ştii bine asta. Vor să le sădească în timp ce sînt înflorite, sau îmbobocite. Nu vor să aştepte încă un an ca să se bucure de ele.

– Ştiu. Totuşi...

– Te-a prins şi pe tine iureşul.

Cu mîna înmănuşată, Roz se scărpină sub nas.

– La fel ca pe toată lumea. Dumnezeule, Ruby radiază de parcă ar fi devenit din nou bunică, iar Steve ar vrea să ne batem palmele de fiecare dată cînd ne vedem.

– Le place aici.

– Şi mie. Adevărul e că niciodată n-am mai avut un an atît de bun. A contribuit şi vremea. Primăvara a fost frumoasă. Dar avem şi o manageră eficientă şi entuziastă, care ne ajută. În ultimă instanţă, însă, cuvîntul de ordine aici rămîne calitatea. Cantitatea e pe locul doi.

– Ai dreptate. Sigur că ai dreptate. Dar eu pur şi simplu nu suport gîndul că ni se termină marfa şi că trebuie să trimit clientul în altă parte.

– Probabil nu vom ajunge pînă acolo, mai ales dacă avem destulă minte ca să recomandăm un înlocuitor convenabil.

Stella oftă.

– Iar ai dreptate.

– Iar dacă e într-adevăr nevoie să-i trimitem la altă florărie...

– Clienţii vor fi impresionaţi de eforturile noastre de a-i satisface. Şi de aceea eşti proprietara unei asemenea firme, iar eu sînt managera.

– Mai e şi avantajul de a fi născută şi crescută aici. Peste cîteva săptămîni, cumpărăturile şi plantările de primăvară vor lua sfîrşit. Cei care vin după jumătatea lunii vor căuta mai degrabă suplimente, sau îngrăşăminte, poate un coş sau o jardinieră gata aranjată, ori cîteva plante pentru a înlocui ceva ce s-a uscat sau a trecut de perioada de înflorire. Şi, cînd

vremea se va încălzi, din iunie, vei dori să scoți la vînzare tot ce-a mai rămas din plantele cu înflorire de primăvară și vară, înainte de a trece la stocul de toamnă.

– Iar în Michigan, ți-ai asuma un mare risc să scoți pe piață orice înainte de jumătatea lunii mai.

Roz trecu la următoarea tasă cu răsaduri.

– Ți-e dor?

– Aș vrea să spun că da, ca să nu par lipsită de loialitate. Dar, de fapt, nu mi-e dor. N-am lăsat nimic acolo, numai amintiri.

Amintirile erau cele care o îngrijorau. Avusese o viață fericită, cu un om pe care-l iubea. Cînd îl pierduse, acea viață se spulberase. Salvase aparențele, pentru copiii ei, dar în adîncul sufletului său simțise teama.

Înfruntase teama, și îmbrățișase amintirile.

Dar nu numai ea își pierduse soțul. Și copiii ei își pierduseră tatăl. Amintirile lui Gavin despre el erau vagi – cu fiecare an, tot mai vagi – dar plăcute. Luke fusese prea mic ca să-i păstreze o amintire vie tatălui său. Părea atît de nedrept! Dacă dădea curs relației cu Logan în timp ce copiii ei erau încă atît de mici...

S-ar fi simțit ca și cum nu i-ar mai fi fost dor de casă, presupunea ea. I se părea neloial.

Cînd intră în sala de prezentare, zări un număr de clienți cu cărucioare, circulînd printre mese, în timp ce Hayley se apleca să ridice o jardinieră mare cu fragi.

– Nu!

Ordinul ei tăios făcu să se întoarcă mai multe capete, dar își continuă drumul printre curioși, proptindu-și mîinile în șolduri, cu o privire încruntată spre Hayley.

– Ce-ai de gînd să faci?

– Am vîndut toate jardinierele din față. M-am gîndit că asta ar arăta bine lîngă tejghea.

– Ai dreptate. Știi în ce lună ești?

Hayley își privi burta umflată ca o minge de baschet.

– După cum arată, cam într-a opta, nu?

– Dacă vrei să muți o jardinieră, trebuie să ceri ajutorul cuiva.

– Sînt mai puternică decît un taur.

– Și gravidă în luna a opta.

– Ascultă ce-ți spune, scumpo, o bătu o clientă pe braț. E mai bine să nu riști. După ce vine pe lume dumnealui, poți să cari cîte lucruri vrei. Dar acum trebuie să profiți de condiția ta și să lași lumea să te mai și răsfețe puțin.

– Ca un șoim am să stau cu ochii pe ea, declară Stella. Lobelia asta e foarte frumoasă, nu-i așa?

Femeia își privi căruciorul.

– Îmi place la nebunie albastrul ăsta intens. Mă gîndeam să iau și puțină salvie din aceea roșie, s-o pun alături. Poate că ar fi indicat și niște cosmos.

– Ar arăta foarte bine. Pe parcursul sezonului care urmează au să înflorească.

– Mai am puțin loc în partea din spate a stratului, dar nu m-am hotărît ce să pun acolo.

Mușcîndu-și buza, se uită peste mesele acoperite de plante.

– Nu m-ar deranja cîteva sugestii, dacă aveți timp.

– Pentru asta sîntem aici. Avem niște maci micști extraordinari, destul de înalți ca să-i puneți în spatele cosmosului. Iar dacă doriți un fundal și pentru salvie, cred că ar merge de minune crăițele alea de-acolo. Și perilla ați văzut-o?

– Nici măcar nu știu ce-i aia „perilla", rîse femeia.

Stella îi arătă planta cu frunziș vînăt închis, în timp ce o trimitea pe Hayley să adune cîteva crăițe dintre cele mai frumoase. Împreună, umplură încă o tasă.

– Mă bucur că ați ales și lăcrămioarele. Vedeți cum albul lor iese în evidență printre toate culorile? De fapt, aranjamentul de-aici vă sugerează ceea ce veți avea în grădină, remarcă Stella, arătînd cu capul spre tase. Puteți vedea cum se vor completa între ele toate acele plante.

– Abia aştept să le răsădesc. Vecinele mele se vor înverzi de invidie.

– Trimiteţi-le la noi.

– N-ar fi prima dată. Vin aici mereu, de cînd aţi deschis. Am locuit aproape, la distanţă de un kilometru şi jumătate, şi m-am mutat mai spre Memphis de doi ani. Acum sînt vreo douăzeci şi patru de kilometri sau chiar mai mult, dar aici găsesc mereu cîte ceva deosebit, aşa că tot revin.

– Mă bucur să aud asta. Vă mai putem ajuta cu ceva, Hayley sau eu? Aveţi nevoie de activator, de cernoziom, de îngrăşăminte?

– Cu astea mă pot descurca de una singură. Dar de fapt, adăugă clienta, zîmbindu-i lui Hayley, din moment ce acest cărucior e plin, dacă-l rugaţi pe unul dintre tinerii aceia puternici să aducă jardiniera de-acolo la tejghea – şi pe urmă pînă afară, la maşină – am s-o iau şi pe ea.

– Daţi-mi voie să mă ocup eu, se oferi Stella, aruncîndu-i o privire semnificativă lui Hayley. Iar tu, fii cuminte!

– Sînteţi surori? o întrebă femeia pe Hayley.

– Nu. E şefa mea. De ce?

– Îmi amintiţi de mine şi de sora mea, cred. Şi-acum o mai muştruluiesc pe sora mea mai mică aşa cum face ea cu dumneata, mai ales cînd îmi fac griji din pricina ei.

– Serios? replică Hayley, aruncînd o privire spre locul unde se dusese Stella. Atunci, cred că s-ar putea să fim surori.

* * *

Deşi era de acord că mişcarea le făcea bine viitoarelor mame, Stella nu voia s-o lase pe Hayley să muncească toată ziua şi pe urmă să meargă pe jos opt sute de metri pînă acasă, în stadiul ei avansat de sarcină. Hayley bombănea, dar în fiecare seară Stella o lua cu maşina şi o ducea acasă.

– Îmi *place* să merg pe jos.

– Şi după ce ajungem acasă şi ai să mănînci ceva, poţi să faci o plimbare plăcută prin grădină. Dar n-o să te las să mergi pe jos atîta drum, şi prin pădure, singură, fetiţo.

– Ai de gînd să mă baţi la cap încă patru săptămîni de-acum încolo?

– Bineînţeles!

– O cunoşti pe doamna Tyler? Cucoana care a cumărat toate plantele alea anuale pe care am ajutat-o să şi le aleagă?

– Mhm...

– A crezut că sîntem surori, pentru că mă sîcîi la fel cum face ea cu sora ei mai mică. Atunci, mi s-a părut drăguţ. Acum devine enervant.

– Ghinionul tău.

– Ştiu să-mi rezolv problemele.

– Da, şi eu la fel.

Hayley oftă.

– Dacă nu mă pisezi tu, începe Roz. Nu mai lipseşte decît ca oamenii să creadă că-i maică-mea.

Coborînd privirea, Stella văzu că Hayley îşi scotea pantofii.

– Te dor picioarele?

– N-am nimic.

– Am un gel de picioare extraordinar. Ce-ar fi să te ungi cu el, cînd ajungi acasă, şi să ţi le odihneşti puţin?

– Nici nu mai ajung cu mîinile la ele. Mă simt...

– Grasă, greoaie şi neîndemînatică, încheie Stella în locul ei.

– Şi proastă, şi năzuroasă.

Îşi împinse înapoi bretonul transpirat, gîndindu-se să şi-l taie. Să-şi taie tot părul din cap.

– Şi înfierbîntată, şi nervoasă.

Cînd Stella puse în funcţiune instalaţia de aer condiţionat, ochii lui Hayley se umplură de lacrimi de remuşcare.

– Eşti aşa de bună cu mine... toată lumea e... şi eu, nici măcar nu sînt recunoscătoare. Şi mă simt de parcă aş fi fost însărcinată toată viaţa şi-am să rămîn însărcinată cîte zile voi mai avea.

– Îţi dau cuvîntul meu că n-ai să rămîi.

– Şi... Stella, cînd au pus banda aia video la cursul prenatal, şi am văzut cum năştea femeia de-acolo... Nu-mi dau seama cum am să reuşesc. Efectiv nu mă simt în stare.

– Voi fi şi eu lîngă tine. O să fie totul în regulă, Hayley. N-am să-ţi spun că nu va fi greu, dar va fi şi interesant. Ca o aventură.

Coti cu maşina pe alee. Şi-şi văzu băieţii, alergînd prin curte cu cîinele şi cu Harper, părînd să joace o partidă de Wiffle ball.

– Şi merită efortul! continuă ea. O să-ţi dai seama de asta în clipa cînd ai să-ţi ţii copilul în braţe.

– Pur şi simplu nu-mi pot imagina cum e să fii mamă. Înainte puteam, dar acum, pe măsură ce se apropie sorocul, nu mai reuşesc.

– Sigur că nu poţi. Nimeni nu-şi poate imagina un miracol. Ai tot dreptul să fii nervoasă. Aşa e şi normal să fii.

– Atunci se vede că-mi reuşeşte de minune.

Cînd maşina se opri, băieţii veniră în fugă.

– Mami, mami! Jucăm o partidă de Whiffle, şi am dat în minge de-un *milion* de ori!

– Un milion? făcu Stella ochii mari spre Luke, în timp ce cobora din maşină. Înseamnă c-ai bătut recordul mondial.

– Vino şi te joacă şi tu, mami! o apucă Gavin de mînă, în timp ce Parker sărea cu labele pe picioarele ei. Te rog!

– Bine, dar nu cred că pot lovi şi eu mingea de-un milion de ori.

Harper ocoli maşina, îndreptîndu-se spre Hayley. Părul transpirat i se cîrlionţa de sub şapca de baseball, iar pe cămaşă avea pete de pămînt şi verdeaţă.

– Ai nevoie de ajutor?

Hayley nu reuşea să-şi îndese picioarele la loc în pantofi. Şi le simţea încinse şi umflate şi parcă nu mai erau ale ei. De-atîta enervare, era pe punctul să izbucnească în plîns.

– Sînt gravidă, nu handicapată, se răsti ea.

Îşi lăsă pantofii pe mocheta maşinii şi coborî, cu chiu cu vai. Fără să se poată stăpîni, îl plesni pe Harper peste mînă.

– Lasă-mă-n pace!

– Iartă-mă, se scuză el, îndesîndu-şi mîinile în buzunare.

– Nu pot să respir, cînd toată lumea se-nvîrteşte în jurul meu zi şi noapte.

Porni spre casă, străduindu-se din răsputeri să nu se clatine ca o raţă.

– E doar obosită, Harper, spuse Stella, urmărind-o cu privirea pînă cînd intră în casă. E obosită şi nu-i în apele ei. Aşa e cînd eşti gravidă.

– Poate-ar fi bine să nu mai lucreze, o perioadă.

– Dacă i-aş propune asta, ar exploda. Munca îi asigură o ocupaţie. Toţi stăm cu ochii pe ea, ca să ne asigurăm că nu întrece măsura, ceea ce iar e o problemă. Cred că se simte cam încolţită.

– Mami!

Ridică o mînă spre băieţii care ardeau de nerăbdare.

– Adineaori, s-ar fi răstit la oricine i-ar fi oferit o mînă de ajutor. N-a fost nimic personal.

– Sigur. Mă rog, eu trebuie să mă duc să mă spăl, spuse Harper, întorcîndu-se spre băieţi, care începuseră să se ciorovăiască pentru bîta de plastic. Data viitoare, am să vă înving pe amîndoi.

* * *

După-amiaza era înăbuşitoare, ca o prevestire a verii ce se apropia. Chiar şi cu instalaţia de aer condiţionat pusă în funcţiune, Stella se sufoca în micul ei birou. Era îmbrăcată într-un maiou şi o pereche de pantaloni subţiri de bumbac. Renunţase la orice coafură, strîngîndu-şi părul în creştetul capului.

Tocmai terminase de conturat programul pentru săptămîna viitoare şi se pregătea să întocmească un tabel de evidenţă, cînd cineva ciocăni la uşă.

– Intră.

Cu un gest automat, întinse mîna spre termosul cu cafea de la gheață pe care începuse să şi-l pregătească în fiecare dimineață. Iar inima începu să-i bată mai repede, cînd îl văzu intrînd pe Logan.

– Bună. Credeam că azi eşti la Fields.

– M-a alungat ploaia.

– Zău?

Întorcîndu-se cu scaunul spre mica fereastră, Stella văzu ploaia torențială de afară.

– Nici nu observasem.

– Toate numerele şi coloanele astea pot fi destul de captivante.

– Pentru unii dintre noi.

– E o zi ideală pentru tras chiulul. De ce nu vii să-l tragem în ploaie, Roşcato?

– Nu pot, răspunse ea, arătîndu-şi biroul cu un gest larg. Munca.

Logan se aşează pe colțul biroului.

– În primăvara asta ai fost foarte ocupată. Nu cred că ar zice cineva ceva dacă ți-ai lua două ore libere într-o după-amiază ploioasă.

– Probabil că nu. Dar aş zice eu.

– Şi la asta m-am aşteptat.

Luînd un suport de creioane cu formă ciudată, vizibil făcut de un copil, începu să-l examineze.

– Gavin, sau Luke?

– Gavin, la şapte ani.

– Mă eviți, Stella?

– Nu... Puțin... recunoscu ea. Dar nu complet. Nu ne mai vedem capul de treburi, şi aici, şi acasă. Hayley mai are doar trei săptămîni, şi încerc să-i fiu de ajutor.

– Crezi c-ai putea să-ți găseşti două ore libere, să zicem, vineri seara? Să mergem la un film?

– Păi, vinerea seara obişnuiesc să ies cu copiii.

– Bun. Rulează ultima producție Disney. Pot să vă iau pe toți, pe la şase. Mai întîi mergem la o pizza.

– A, păi eu...

Se rezemă de spătar, privindu-l încruntată.

– M-ai tras pe sfoară.

– Orice, numai să meargă.

– Logan, ai fost vreodată la cinema cu doi copii, vinerea seara?

– Nnț, zîmbi el, dîndu-se jos de pe birou. Cred că-i o experiență foarte interesantă.

Ocoli biroul şi, prinzînd-o cu mîinile de sub coate, o ridică de pe scaun cu o forță care-o făcu să-i bată inima mai repede.

– Am început să-ți duc dorul.

Îi atinse buzele cu gura, înfiorîndu-se de plăcere, în timp ce-o lăsa să alunece în jos pînă cînd ajunse cu picioarele pe podea. Brațele ei îl cuprinseră pe după gît, încleştîndu-se acolo un moment pînă cînd creierul îi intră din nou în funcțiune.

– Se pare că şi mie a început să-mi fie dor de tine, remarcă ea, retrăgîndu-se. Mă gîndeam...

– Nici nu mă mir. Mereu te tot gîndeşti, comentă Logan, trăgînd-o de o şuviță de păr. Ne vedem vineri.

Cînd ieşi, Stella se aşeză pe scaun.

– Dar nu prea reuşesc să-mi aduc aminte la ce mă gîndeam.

* * *

Avusese dreptate. Era o experiență de neuitat. Una căreia îi făcuse față, după părerea Stellei, mai bine decît se aşteptase ea. Nu părea să aibă probleme cu jargonul băieților. Ba chiar, în timpul interludiului pentru pizza, Stella avu senzația că era în plus. În mod normal, ar fi putut discuta despre baseball şi benzi desenate, dar conversația de acum evolua în altă direcție.

La un moment dat, nici nu mai fu în stare să spună cu certitudine dacă Wolverine din X-Men nu cumva jucase în echipa Atlanta Braves.

– Pot să mănînc cincizeci de pizze, declară Luke, în timp ce plăcinta era împărțită. Și pe urmă, cinci *galoane* de popcorn.

– Atunci ai să borăști!

Stella vru să-i aducă aminte lui Gavin că la masă nu se vorbea despre asta, dar Logan tocmai își pusese o felie în farfurie.

– Deșteaptă treabă, să borăști după pizza, ca să faci loc pentru popcorn.

Înțelepciunea hazlie a cuvintelor lui îi făcu pe băieți să icnească amuzați.

– Ia stai! se revoltă dintr-odată Luke. Gavin are mai multe bucăți de ardei pe felia lui. Eu am două, și el are trei!

În timp ce Gavin pufnea, începînd să se strîmbe la el, Logan dădu din cap:

– Ai dreptate, să știi. Nu mi se pare cinstit. Ia să dregem lucrurile...

Culese o rondela de ardei de pe pizza lui Gavin și o înghiți.

– Gata, acum sînteți chit.

Se iscă un nou val de rîsete. Cei doi băieți înfulecau cu lăcomie, făcînd o mizerie îngrozitoare, iar cînd ajunseră la cinema erau atît de agitați, încît Stella se aștepta să înceapă ciorovăiala.

– Nu uitați să tăceți în timpul filmului, le aminti ea. Mai sînt aici și alți oameni, care vor să-l vadă.

– O să-ncerc, răspunse solemn Logan. Da' uneori, nu știu cum se face, că tot vorbesc și nu pot să mă mai opresc.

Băieții chicotiră tot drumul pînă la casa de bilete.

Stella cunoscuse cîțiva bărbați care dădeau spectacole pentru copiii cîte unei femei – ca s-o cucerească. Și, își spuse ea, în timp ce își ocupau locurile cu pungile de popcorn în

mîini, mai cunoștea cîțiva care încercau să încînte copiii, fiindcă era o noutate interesantă pentru ei.

Și totuși, Logan părea atît de dezinvolt, încît trebuia să-i acorde tot creditul fiindcă, la peste treizeci de ani, măcar părea să se distreze copios la un film cu maimuțe vorbitoare.

Pe la jumătatea proiecției, așa cum se așteptase, Luke începu să se foiască pe scaun. Două pahare de cola, calculă ea, și o singură vezică – mică. Nu voia să se ducă la toaletă, ca să nu piardă nimic din film. Așa că urma să aibă loc o scurtă discuție în șoaptă.

Se aplecă spre el – dar Logan i-o luă înainte. Nu distinse ce-i spusese lui Luke la ureche, însă băiatul chicoti și se ridicară amîndoi.

– Vin imediat, îi murmură el Stellei și porni, ținîndu-l pe Luke de mînă.

Asta era, conchise ea, în timp ce ochii i se înrourau. Omul îl ducea pe băiețelul ei la toaletă.

Era pierdută.

* * *

Pa bancheta din spatele mașinii lui Logan se îngrămădiră doi băieți foarte mulțumiți. Imediat ce li se puseră centurile de siguranță, începură să țopăie, turuind despre secvențele care le plăcuseră cel mai mult din film.

– Auziți, fraților, spuse Logan în timp ce se așeza la volan, după care se întoarse să se uite în spate, punîndu-și un braț peste spătarul fotoliilor. Țineți-vă bine, fiindcă am s-o sărut pe mămica voastră.

– Da' de ce? vru să știe Luke.

– Fiindcă, după cum poate ați observat și voi, e drăguță și bună la gust.

Se aplecă spre ea, cu o licărire amuzată în ochi. Cînd Stella îi oferi obrazul, îi întorse fața cu o mînă și o sărută scurt pe buze.

– Tu nu eşti drăguţ, pufni Luke. De ce te-a sărutat şi ea pe tine?

– Fiindcă, fiule, sînt un tip macho care arată trăsnet.

Îi făcu cu ochiul prin oglinda retrovizoare, observînd că Gavin îl privea în tăcere, cu un aer gînditor, apoi porni motorul.

* * *

Cînd ajunseră acasă, Luke moţăia, bîţîind din cap în timp ce se chinuia să rămînă treaz.

– Lasă-mă să-l duc eu.

– Pot şi eu, răspunse Stella, aplecîndu-se să-i descheie centura. Sînt obişnuită. Şi nu ştiu dac-ar fi bine să mai vii sus.

– Va trebui să se deprindă cu mine.

O dădu pe Stella la o parte şi-l săltă pe Luke în braţe.

– Hai, regele pizzei, să-i tragem o partidă de călărie.

– Nu-s obosit.

– Bineînţeles că nu eşti.

Căscînd, copilul îşi rezemă capul pe umărul lui Logan.

– Tu miroşi altfel decît mami. Şi ai pielea mai tare.

– Ce vorbeşti?

Cînd intrară, Roz tocmai sosea în antreu.

– Ei, se pare că toată lumea s-a distrat de minune. Logan, ce-ar fi să cobori să bei ceva, după ce culcaţi băieţii? Aş dori să stau de vorbă cu amîndoi.

– Sigur. Venim imediat.

– Pot să-i duc eu... începu Stella, dar Logan urca deja scara, cu Luke în braţe.

– Eu pregătesc nişte vin. Noapte bună, drăguţule, îi ură Roz lui Gavin, zîmbind în direcţia Stellei care îl urma pe Logan. Acesta îi desfăcea deja şireturile pantofilor Nike.

– I le dezleg eu. Tu du-te jos şi aşteaptă-mă cu Roz.

Logan continuă să-i scoată pantofii, întrebîndu-se dacă nervozitatea care răzbătea din vocea ei avea legătură cu

fantoma sau cu el. Dar cel care-i atrase atenţia fu băiatul ce stătea lîngă ea, neobişnuit de tăcut.

– Atunci, du-te şi culcă-l. Gavin şi cu mine avem ceva de discutat. Nu-i aşa, puştiule?

Gavin ridică dintr-un umăr.

– Poate... Cred...

– Trebuie să se pregătească şi el pentru culcare.

– N-o să dureze mult. Ce-ar fi să mergem în biroul meu? îi propuse el lui Gavin – şi, cînd făcu un semn spre baie, îi văzu buza tresărind.

– Logan... începu Stella.

– O discuţie ca-ntre bărbaţi. Lasă-ne singuri!

Şi-i închise uşa în faţă.

Gîndindu-se că avea să le fie mai uşor amîndurora dacă se priveau în ochi, Logan se aşeză pe marginea căzii. Bănuia că şi băiatul era la fel de nervos ca el.

– Te-a deranjat că am sărutat-o pe mama ta?

– Nu ştiu. Poate. Am mai văzut un tip sărutînd-o o dată, cînd eram mic. Fusese să ia cina cu el în oraş, şi aveam o guvernantă. M-am trezit din somn şi l-am văzut. Da' nu-mi prea plăcea de el, fiindcă zîmbea *tot* timpul.

Şi-i arătă cum, întinzîndu-şi buzele şi dezvelindu-şi dinţii.

– Nici mie nu-mi place.

– Le săruţi pe toate fetele fiindcă sînt drăguţe? izbucni Gavin.

– Păi, ia să vedem... Am sărutat destule fete la viaţa mea. Dar mămica ta e deosebită.

– Cum adică, deosebită?

Băiatul voia răspunsuri clare, conchise Logan. Aşa că se va strădui să i le dea.

– Fiindcă mă face să simt ceva ciudat la inimă, într-un fel plăcut, cred. Fetele ne fac să se simţim ciudat în multe feluri, dar cînd simţi asta la inimă, înseamnă că sînt deosebite.

Gavin se uită spre uşa închisă, apoi întoarse iar capul spre el.

– Şi tata o săruta. Ţin minte.

– Foarte bine că n-ai uitat.

Simţi nevoia, spre propria lui surprindere, să-l mîngîie pe păr. Dar nu părea să fie momentul potrivit, pentru nici unul dintre ei.

Ştia că în casa aceea nu exista numai o singură fantomă.

– Cred că a iubit-o mult, şi l-a iubit şi ea pe el. Mi-a spus cît l-a iubit.

– Nu poate să se mai întoarcă. Eu mă gîndeam că poate totuşi, chiar dacă ea a zis că e imposibil. Cînd a început să vină doamna, am crezut că s-ar putea să apară şi el. Da' n-a venit.

Putea fi ceva mai greu de suportat pentru un copil, se întrebă Logan, decît să-şi piardă un părinte? Poftim, om în toată firea, şi nu-şi putea imagina durerea de a-şi pierde unul dintre propriii părinţi.

– Nu înseamnă că nu veghează şi el asupra ta. Eu cred în lucrurile astea. Cînd oamenii care ne iubesc trebuie să plece, continuă să se uite la noi. Tatăl tău se va uita tot timpul după tine.

– Atunci înseamnă c-a văzut cînd ai sărutat-o pe mama, fiindcă se uită şi la ea.

– Probabil că da, dădu Logan din cap. Sper să nu-l deranjeze, fiindcă trebuie să ştie că vreau să fie fericită. Poate că, atunci cînd ne vom cunoaşte mai bine, nici pe tine n-o să te mai deranjeze atît de mult.

– Şi tu o faci pe mama să simtă ceva ciudat la inimă?

– Sper, fiindcă n-aş vrea să simt numai eu singur asta. Nu ştiu dacă-ţi explic bine... N-am mai spus-o niciodată, nici nu m-am mai gîndit. Dar dacă ne hotărîm să fim fericiţi împreună, cu toţii, tatăl tău tot tatăl tău rămîne, Gavin. Pentru totdeauna. Vreau să înţelegi că ştiu asta, şi că îţi respect dorinţa. Ca de la bărbat la bărbat.

– E în ordine.

Zîmbi încet cînd Logan îi întinse mîna. În timp ce i-o strîngea, zîmbetul i se lăţi pe toată faţa.

– Oricum, îmi placi mai mult decît tipul ălălalt.

– Mă bucur să aud asta.

Cînd se întoarseră în cameră, Luke dormea. La vederea privirii întrebătoare a Stellei, Logan înălţă doar din sprîncene, apoi făcu un pas înapoi, în timp ce Stella începea să-l pregătească pe Gavin pentru culcare.

Cînd ieşiră pe culoar, o luă de mînă.

– Întreabă-l dacă vrei să ştii, spuse el, înainte ca Stella să poată vorbi. E problema lui.

– Nu vreau să sufere.

– Părea să sufere cînd l-ai culcat?

– Nu, oftă Stella. Nu părea.

În capul scării, valul de frig îi învălui. Cu un gest protector, Logan o cuprinse cu braţul de talie, strîngînd-o lîngă el. Frigul trecu pe alături, ca o şfichiuire de bici.

Peste cîteva secunde auziră, încet, cîntecul.

– E supărată pe noi, şopti Stella, cînd Logan se întoarse, pregătindu-se să pornească înapoi. Dar nu şi pe ei. N-o să le facă nimic. S-o lăsăm în pace. Am jos un monitor, aşa că pot să aud dacă au nevoie de mine.

– Cum reuşeşti să dormi, aici, sus?

– Păi, e destul de ciudat. Mai întîi, era straniu fiindcă nu credeam. Acum, mi se pare bizar faptul că ştiu că, în felul ei, îi iubeşte. În noaptea cînd au rămas acasă la părinţii mei, a venit în camera mea şi a plîns. Mi s-a rupt inima.

– Vorbiţi despre fantomă? se interesă Roz. Tocmai la ea mă gîndeam.

Le oferi vinul pe care-l turnase deja în pahare. Apoi îşi ţuguie buzele, cînd Stella porni monitorul.

– Mi se pare ciudat, să aud melodia asta din nou. Sînt ani de zile de cînd n-am mai auzit-o.

– Trebuie să recunosc, spuse Logan, cu ochii spre monitor, că pe mine mă cam sperie puțin... Mai mult decît puțin, ca să fiu sincer.

– Ai să te obișnuiești. Mai mult sau mai puțin, precizează Stella. Unde-i Hayley? o întrebă ea pe Roz.

– Era obosită – și cam melancolică, și cam nervoasă, cred. S-a dus sus cu o carte și un pahar mare de cafea decafeinizată. Am vorbit deja cu ea despre asta, așa că...

Îi invită să ia loc în fotolii. Pe măsuța de cafea se afla o tavă cu struguri verzi, crochete subțiri și o jumătate de roată de brînză Brie.

Se așeză și ea și-și luă o boabă de strugure.

– M-am hotărît să fac ceva concret în legătura că musafira noastră permanentă.

– Un exorcism? întrebă Logan, aruncînd o privire piezișă către monitor, dinspre care se auzea cîntînd vocea aceea slabă.

– Nu ceva chiar atît de concret. Vrem să-i aflăm trecutul și ce legătură are cu casa asta. Am impresia că nu facem nici un progres, în primul rînd fiindcă nu reușim să găsim o direcție.

– Nici n-am avut prea mult timp ca să ne ocupăm de asta, precizează Stella.

– Un motiv în plus ca să cerem ajutor din afară. Sîntem ocupați, și mai sîntem și amatori. Așa că, de ce n-am apela la cineva care știe ce e de făcut și mai are și timp s-o facă așa cum trebuie?

– Recitalul din seara asta a luat sfîrșit, remarcă Logan, arătînd spre monitor.

– Uneori, revine de cîte două, trei ori pe noapte, spuse Stella, oferindu-i o crochetă. Cunoști pe cineva, Roz? Cineva care ai vrea să se ocupe de asta?

– Încă nu știu. Dar m-am interesat, pornind de la ideea că vreau să fac cercetare genealogică formală a ascendenței mele. Și mi-a venit în minte numele unui om din Memphis.

Mitchell Carnegie. Doctor Mitchell Carnegie, adăugă ea. A predat la universitatea din Charlotte, și acum doi ani s-a mutat aici. Cred că a fost profesor și la universitatea din Memphis, un semestru sau două, și s-ar putea să mai conferențieze ocazional. În primul rînd, scrie cărți. Biografii, și alte lucrări asemănătoare. Are o reputație de expert în istoria familiilor.

– Pare să fie omul cel mai potrivit, confirmă Stella, ungîndu-și o crochetă cu puțină brînză Brie. E preferabil să ai pe cineva care știe ce face decît să mergem pe bîjbîite.

– Depinde, interveni Logan, de părerea pe care o are despre fantome.

– Am să-i fixez o întîlnire, hotărî Stella, ridicînd paharul. Atunci, cred că vom afla.

Capitolul 18

Deşi avea senzaţia că-şi lua viaţa în propriile mîini, Harper respectă instrucţiunile şi se duse la Hayley, care stătea la casă, cocoţată pe un taburet înalt, cu o grădină de ghivece şi tase în jurul ei, facturînd cumpărăturile ultimilor clienţi. Avea pe ea o cămaşă – o tunică? un sarafan? Harper nu ştia cum naiba se numeau hainele pentru gravide – de un roşu-aprins, strident.

Curios, culoarea aceea îl făcu s-o privească mai atent. Un roşu viu şi sexy. Sub bretonul zbîrlit ochii ei păreau enormi, iar la urechi avea nişte cercuri mari argintii care i se legănau prin păr la fiecare mişcare.

Aşa cum stătea, după tejgheaua înaltă care-i ascundea abdomenul, nu ţi-ai fi putut da seama că era gravidă. Atîta doar că ochii ei păreau obosiţi, îşi spuse el. Şi avea faţa puţin cam buhăită – poate fiindcă se îngrăşase, poate din cauza lipsei de somn. Oricum, Harper bănuia că nu era genul de lucru pe care s-ar fi cuvenit să-l menţionze. Adevărul era că-n ultima vreme, mai ales cînd se afla în compania ei, nu era în stare să spună decît cele mai nepotrivite lucruri.

Nu se aştepta nici ca următoarea lor convorbire să fie mai inspirată. Dar îşi dăduse cuvîntul că se va arunca cu pieptul în spadă pentru binele cauzei.

O aşteptă să termine cu clienţii, după care, săltîndu-şi blugii, se apropie de tejghea.

– Salut.

Hayley îl privi, cu o expresie despre care nu s-ar fi putut spune că era deosebit de cordială.

– Salut. Cum de-ai ieşit din caverna ta?

– Am terminat pe ziua de azi. De fapt, mama mea tocmai a sunat. M-a întrebat dacă pot să te duc cu maşina acasă după ce termin.

– Ei bine, *eu* n-am terminat încă, replică ea nervoasă. Mai sînt cel puţin doi clienţi care umblă prin magazin, iar sîmbăta e rîndul meu să închid.

Nu-i vorbea pe acelaşi ton ca şi cumpărătorilor, observă Harper. Începea să creadă că era tonul pe care-l rezerva numai pentru el.

– Mda, dar a zis că trebuie să fii acasă cît mai repede, nu ştiu pentru ce, şi să le spui lui Bill şi Larry să termine ei vînzările şi să închidă.

– Ce vrea? De ce m-a chemat?

– Nu ştiu. Eu sînt doar mesagerul.

Şi ştia ce păţeau adesea mesagerii.

– I-am spus lui Larry, şi-i ajută el pe ultimii doi întîrziaţi. Aşa că, va rezolva el problema.

Hayley începu să coboare de pe taburet; deşi îl mîncau mîinile s-o ajute, Harper îşi imagină că le avea retezate de la încheieturi.

– Pot să merg şi pe jos.

– Hai odată! Dumnezeule!

Înfundîndu-şi mîinile în buzunare, o privi la fel de încruntat cum se uita şi ea la el.

– De ce vrei să mă pui în situaţia asta? Dacă te las să mergi pe jos, mama o să se repeadă la mine ca o tornadă. Şi după ce mă turteşte, o să se năpustească şi asupra ta. Hai să mergem şi gata.

– Bine.

La drept vorbind, nici ea nu ştia de ce se simţea atît de irascibilă, obosită şi nervoasă. Se temea să nu se întîmple ceva cu ea sau cu copilul, în pofida tuturor asigurărilor contrare ale medicului.

Copilul avea să se nască bolnav sau diform, pentru că...

Nu ştia pentru ce, dar numai ea avea să fie de vină.

Îşi luă poşeta şi se strădui să meargă cît mai normal, în timp ce trecea pe lîngă Harper, îndreptîndu-se spre uşă.

– Mai aveam doar o jumătate de oră, se plînse ea, deschizînd smucit portiera maşinii. Nu ştiu ce-o fi atît de important, de nu mai putea aştepta o jumătate de oră.

– Nici eu nu ştiu.

– Încă nu s-a întîlnit cu genealogistul ăla, nu?

Harper se aşeză la volan şi porni motorul.

– Nnţ. O s-o facă şi pe asta... cînd va avea timp.

– Oricum, pe tine nu pare să te intereseze deloc. De ce nu mai vii cînd ne întîlnim să discutăm despre Mireasa Harper?

– Cred c-am să vim, cînd voi avea şi eu ceva de spus despre ea.

Şi mirosul ei era la fel de viu ca roşul hainei, mai ales cînd stătea aşa de aproape de el, în maşină. Viu şi sexy, şi-l irita. Din fericire aveau puţin de mers.

Uimit că nu-l treceau sudorile, Harper coti în faţa casei şi opri brusc.

– Dacă mergi aşa de repede cu sărăcia asta de maşinuţă, înseamnă că o cauţi cu lumînarea.

– Nu-i o sărăcie de maşinuţă. E o maşină sport bine construită şi fiabilă. Şi n-am condus deloc repede. De ce naiba te iei tot timpul de mine?

– Nu mă iau de tine, am făcut şi eu o observaţie. Bine măcar că nu ţi-ai ales una roşie.

Deschise portiera şi reuşi să-şi scoată picioarele.

– Cei mai mulţi îşi cumpără maşini roşii, ca să se dea mari. A ta e neagră, şi probabil de-aia nu-ţi dau pe din afară amenzile din torpedou.

– N-am mai primit o amendă de doi ani.

Hayley pufni.

– De fapt, e vorba de optişpe luni, dar...

– Ai de gînd să nu mă mai contrazici din cinci în cinci secunde şi să vii aici ca să m-ajuţi să mă dau jos din afurisita asta de maşină? Nu pot să mă ridic.

Ca un alergător la start, Harper o luă la fugă prin jurul maşinii. Nu ştia prea bine cum să procedeze, mai ales că Hayley stătea aşezată ca o cloşcă, roşie la faţă şi aruncînd fulgere din ochi. Vru s-o ia de mîini şi să i le tragă, dar se temu să... să nu-i zgîlţîie ceva pe dinăuntru.

Aşa că se aplecă, îşi vîrî mîinile la subsuorile ei şi o ridică.

Burta ei îl lovi, iar acum sudoarea începu într-adevăr să-i şiroiască pe spate.

Simţi ceea ce se afla înăuntru mişcînd – doi ghionţi puternici.

Era... extraordinar.

Apoi, Hayley îl împinse într-o parte.

– Mulţumesc.

Îngrozitor, îşi spuse ea. Pur şi simplu nu fusese în stare să-şi mute centrul de greutate, sau să se opintească destul cît să se ridice dintr-o afurisită de maşină. Sigur, dacă el nu insista de la început să urce în rabla aia de jucărie, acum n-ar fi avut motive să se îngrozească.

Voia să mănînce o înghetată de vanilie cît toate zilele şi să se aşeze într-o cadă cu apă rece. Pînă la sfîrşitul zilelor ei.

Deschise uşa din faţă şi intră în casă, cu pas apăsat.

Strigătele de „Surpriză!“ îi făcură inima să-i sară din piept, şi fu cît pe ce să-şi piardă controlul vezicii care şi-aşa-i crea probleme.

În salon, fîşii de hîrtie creponată roz şi bleu se răsuceau în ghirlande pitoreşti sub tavan, iar prin colţuri dansau baloane albe şi burtoase. Pe o masă înaltă se afla un munte multicolor de cutii împachetate în hîrtie pestriţă şi pline de funde. Camera era plină de femei. Stella şi Roz, toate fetele care lucrau la firmă, chiar şi cîteva dintre clientele care vizitau florăria cu regularitate.

– Nu face mutra asta şocată, fetiţo, o mustră cu blîndeţe Roz, apropiindu-se ca s-o cuprindă cu braţul pe după umeri. Doar nu credeai c-aveam de gînd să te lăsăm să naşti copilul fără să-ţi organizăm o petrecere cu cadouri, nu-i aşa?

– O petrecere cu cadouri...

Hayley simţi cum îi înflorea zîmbetul pe faţă, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi.

– Vino şi stai jos. Ai voie să bei un pahar din punciul magic cu şampanie al lui David, înainte să treci pe răcoritoare.

– Dar e...

Văzu scaunul pus în centrul încăperii, împodobit cu voaluri şi baloane, ca un tron festiv.

– Nici nu ştiu ce să spun...

– Atunci, am să stau eu lîngă tine. Eu sînt Jolene, draga mea, mama vitregă a Stellei.

O bătu pe dosul mîinii, apoi pe burtă.

– Şi niciodată-n viaţa mea n-am rămas în pană de cuvinte.

– Poftim, se apropie şi Stella, cu un pahar de punci în mînă.

– Mulţumesc... Vă mulţumesc atît de mult... Ăsta-i cel mai frumos lucru pe care l-a făcut vreodată cineva pentru mine... De cînd mă ştiu...

– Trage-i un plîns zdravăn şi linişteşte-te! o sfătui Jolene, oferindu-i o batistă tivită cu dantelă. Pe urmă, o să ne facem de cap.

Şi-şi făcură. Urmă un şir de ooh-uri şi aah-uri la vederea hăinuţelor imposibil de mici, a păturicilor moi şi pufoase ca nişte nori şi a botoşeilor croşetaţi de mînă, gîngureli pentru zdrăngănitori, animale de pluş şi alte jucării. Jocuri aiurite cu care nu se pot distra decît femeile la o petrecere cu cadouri pentru un copil, mult punci, şi tort, ca să îndulcească seara.

Nodul pe care îl simţise în gît Hayley în ultimele zile începu să slăbească.

– Niciodată nu m-am mai simţit atît de bine!

Stătea aşezată, ameţită şi epuizată, privind lung grămezile de daruri pe care Stella le aranjase din nou în ordine pe masă.

– Ştiu că a fost numai pentru mine, şi mi-a plăcut, dar s-a distrat toată lumea, nu-i aşa?

– Îţi arde de glumă? replică Stella care, aşezată pe jos, continua să împăturească meticulos, în pătrate perfecte, hîrtiile de ambalaj aruncate. A fost o minunăţie de petrecere!

– Ai să păstrezi toate hîrtiile alea? o întrebă Roz.

– Va avea nevoie de ele într-o zi, şi nu pun deoparte decît ce n-a rupt în bucăţi.

– Nu m-am putut stăpîni... Eram aşa de emoţionată! Trebuie să vă cumpăr felicitări de mulţumire, şi să-ncerc să nu uit cine ce mi-a adus.

– Am făcut eu o listă, în timp ce tu le despachetai.

– Sigur c-a făcut-o, confirmă Roz, servindu-se cu încă un pahar de punci, după care se aşeză şi-şi întinse picioarele. Dumnezeule, sînt frîntă!

– Toate aţi muncit atît de mult... A fost extraordinar...

Simţind că iar o podideau lacrimile, Hayley dădu din mîini.

– Toată lumea a fost... cred că uitasem că oamenii pot fi atît de buni, atît de generoşi. Ia te uită, cîte lucruri minunate! O, şi rochiţa aia gălbioară, cu ursuleţii pe ea! Şi pălărioara asortată! Şi legănuşul! Stella, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru balansoar.

– Dacă nu aş fi avut unul, aş fi fost pierdută.

– Vă mulţumesc din suflet că aţi făcut asta pentru mine. Niciodată n-am fost mai surprinsă, nici mai recunoscătoare.

– Poţi să ghiceşti cine a plănuit totul, spuse Roz, arătînd cu capul spre Stella. David a început s-o numească Generalul Rotschild.

– Trebuie să-i mulţumesc pentru toate bunătăţile pe care le-a pregătit. Nu-mi vine să cred că am mîncat două felii de tort. Am senzaţia că sînt pe punctul să explodez.

– Încă nu exploda, fiindcă n-am terminat de tot. Trebuie să mergem sus, ca să poți primi și cadoul meu.

– Dar petrecerea a fost...

– Un efort colectiv, încheie Roz în locul ei. Însă sus e un cadou care sper să-ți placă.

– M-am răstit la Harper, începu Hayley, în timp ce o ajutau să se ridice și să pornească spre scară.

– Nu e prima dată cînd se răstește cineva la el.

– Dar acum îmi pare rău. V-a ajutat să-mi faceți surpriza, și eu m-am purtat îngrozitor cu el. A spus că mereu mă iau de el, și exact asta fac.

– O să-i spui că-ți pare rău.

Roz coti spre aripa de vest și trecu prin fața camerei Stellei, apoi se opri în dreptul celei pe care o ocupa Hayley.

– Am ajuns, iubito.

Deschise ușa și-i făcu loc să intre.

– O, Doamne...! O, Doamne, Dumnezeule! exclamă Hayley, apăsîndu-și gura cu ambele mîini, în timp ce se uita în cameră.

Aceasta era zugrăvită într-un galben-pal, discret, cu perdele de dantelă la ferestre.

Știa că leagănul era antic. Nici un obiect n-ar fi putut să fie atît de frumos, atît de unic, dacă nu era vechi și prețuit. Lemnul lucea, într-o culoare închisă cu tentă de roșu. Recunoscu trusoul pe care îl văzuse într-o revistă, știind că niciodată nu și-ar fi putut permite să-l cumpere.

– Leagănul e cu împrumut, pentru timpul cît veți sta aici. L-am folosit pentru copiii mei, la fel cum a făcut și mama mea cu ai ei, și înainte propria ei mamă, cu peste optzeci și cinci de ani în urmă. Dar trusoul e al tău. Stella a adăugat covorul și lampa. Iar David și Harper, binecuvîntate să le fie inimile, au zugrăvit camera și au adus mobila din pod.

Sufocată de emoție, Hayley nu putu decît să clatine din cap.

– După ce aducem cadourile aici, vei avea o cameră fermecătoare pentru copil, îi spuse Stella, masîndu-i spatele.

– E așa de frumoasă... Depășește orice închipuire. Îmi... îmi lipsește atît de mult tatăl meu. Cu cît se apropie mai mult momentul nașterii, cu atît mi-e mai dor de el. Simt un junghi, aici, înăuntru... Și sînt tristă și speriată, și de cele mai multe ori, îmi vine să-mi plîng singură de milă.

Își șterse lacrimile de pe obraji, cu mîinile.

– Și acum, azi, toată povestea asta, mă face să mă simt... Nu din cauza lucrurilor. Îmi plac, totul îmi place. Dar faptul că ați făcut asta, că amîndouă ați fost în stare să faceți asta pentru noi...

– Nu ești singură, Hayley, zise Roz punîndu-i o mînă pe burtă. Nici una dintre voi nu e singură.

– Știu. Și cred, ei bine, cred că ne-am fi descurcat și singure. Mi-aș fi dat toată străduința ca să mă asigur de asta. Dar niciodată nu m-am așteptat să mai am din nou o familie adevărată. Niciodată nu m-am așteptat ca niște oameni să țină atît de mult la mine și la copil. Am fost o proastă.

– Nu, replică Stella, doar gravidă.

Rîzînd cu jumătate de gură, Hayley își înghiți restul lacrimilor.

– Cred că așa se explică multe. Dar n-am să mai pot folosi scuza asta multă vreme. Și niciodată, dar niciodată n-am să vă pot mulțumi îndeajuns, nici să vă spun, nici să vă răsplătesc... Niciodată.

– A, cred că dacă botezi copilul după noi, ai să te achiți onorabil, spuse pe un ton fals indiferent Roz. Mai ales dacă e băiat. S-ar putea să aibă unele probleme la școală, dacă-l cheamă Rosalind Stella, dar așa se cuvine.

– De fapt, eu mă gîndeam la Stella Rosalind.

Roz arcui o sprînceană spre Stella.

– Acesta este unul dintre acele cazuri rare cînd e convenabil să fii mai bătrînă.

* * *

În noaptea aceea, Hayley intră tiptil în camera copilului. Doar ca să atingă lucrurile, să le miroasă, să se aşeze în fotoliul-balansoar, mîngîindu-se pe burtă.

– Îmi pare rău că am fost aşa de răutăcioasă în ultima vreme. Acum mă simt mai bine. Totul o să fie bine, de-acum încolo. Ai două naşe-zîne, copilaş. Cele mai minunate femei pe care le-am cunoscut vreodată. Cred că n-o le pot răsplăti niciodată pentru tot ce-au făcut ca să ne ajute. Dar jur că aş face orice mi-ar cere. Aici mă simt în siguranţă. A fost o prostie că am uitat asta. Sîntem o echipă, tu şi cu mine. Nu trebuia să mă tem de tine. Nici pentru tine.

Închise ochii şi începu să se legene.

– Vreau să te ţin în braţe. Vreau să te îmbrac într-unul din costumaşele acelea drăguţe şi să te legăn în scaunul ăsta. O, Doamne, sper că ştiu ce fac...

Aerul deveni rece, făcîndu-i pielea de găină pe braţe. Dar nu frica o făcu să deschidă ochii, ci mila. O privi pe femeia care stătea lîngă leagăn.

Avea părul despletit, încîlcit, de un blond auriu. Purta o cămaşă de noapte albă, cu poalele murdare de noroi. Iar în ochi i se citea... Hayley ar fi spus că nebunia.

– N-ai pe nimeni care să te-ajute, aşa-i?

Mîinile îi tremurau puţin, dar continuă să-şi mîngîie burta, să privească arătarea, să vorbească.

– Poate că nu ai pe nimeni care să stea cu tine cînd ţi-e teamă, cum mi-a fost mie. Cred că s-ar fi putut să înnebunesc şi eu, de una singură. Şi nu ştiu ce-aş fi făcut, dacă i se întîmpla ceva copilului. Sau cum aş fi suportat, dacă se întîmpla ceva care să mă smulgă de lîngă el... de lîngă ea... Chiar şi moartă dacă eram, n-aş fi putut suporta. Deci cred că te înţeleg, puţin.

După ce rosti aceste cuvinte, Hayley auzi un fel de vaiet care o duse cu gîndul la un suflet chinuit.

Apoi rămase singură.

* * *

Luni, Hayley stătea din nou cocoţată pe taburetul ei înalt. Cînd avea dureri de şale, nu le dădea atenţie. Cînd trebuia să cheme în ajutor cîte o vînzătoare pentru ca ea să se poată duce la toaletă, făcea cîte o glumă.

Îşi simţea vezica strînsă ca un bob de mazăre.

La întoarcere, făcu un ocol pe-afară, nu numai ca să-şi mai dezmorţească picioarele, ci şi ca s-o vadă pe Stella.

– Pot să-mi iau pauza acum? Aş vrea să-l găsesc pe Harper şi să-i cer scuze.

Toată dimineaţa aşteptase cu groază acel moment, dar nu putea să-l mai amîne.

– Duminică nu l-am găsit nicăieri, dar acum cred că s-a întors în caverna lui.

– Da, du-te. A, tocmai am vorbit cu Roz. L-a sunat pe profesorul acela. Doctor Carnegie... I-a fixat o întrevedere, săptămîna asta. Poate facem nişte progrese şi în direcţia aia.

Apoi privi cu ochi îngustaţi faţa lui Hayley.

– Ştii ceva? Mîine, la vizita medicală, va veni cineva dintre noi cu tine. N-ar trebui să mai şofezi.

– Încă mai încap după volan.

La limită.

– Oi fi încăpînd tu, dar o să te ducem, Roz sau eu. Şi mă mai gîndesc şi că e timpul să treci pe jumătate de normă.

– Decît să mă privezi de muncă, mai bine m-ai băga la balamuc. Haide, Stella, multe femei lucrează pînă-n ultimul moment. Şi-n plus, toată ziua nu fac decît să şed pe scaun. Noroc că trebuie să-l caut pe Harper, măcar aşa mai fac şi eu puţină mişcare.

– Foarte bine, fu de acord Stella. Mergi pe jos, şi nu ridica obiecte. De nici un fel.

– Iar mă cicăleşti! rîse Hayley, în timp ce pornea spre sera de altoiri.

Lîngă uşa serei, se opri. Repetase ceea ce voia să spună. Considera că era mai bine să plănuiască totul dinainte. Harper

avea să-i accepte scuzele. Mama lui îl crescuse bine, şi din cîte văzuse, era bun la suflet. Dar dorea să-l facă să înţeleagă că fusese pur şi simplu prost dispusă.

Deschise uşa. Îi plăcea foarte mult mirosul de acolo. Spera ca, într-o zi, Harper sau Roz s-o înveţe cîte ceva şi despre acel domeniu al culturii plantelor.

Îl văzu în capăt, aplecat peste bancul de lucru. Avea căştile pe cap şi bătea din picior ritmul melodiei care-i răsuna în urechi.

Dumnezeule, era aşa de drăguţ! Dacă l-ar fi cunoscut în librărie, înainte ca viaţa ei să se fi schimbat, s-ar fi dat la el, sau ar fi aranjat în aşa fel lucrurile încît să-i facă el curte. Remarcă părul acela închis şi ciufulit, linia armonioasă a bărbiei, ochii visători... Şi acele mîini de artist...!

Era gata să parieze că juca pe degete o jumătate de duzină de fete, în timp ce altă jumătate de duzină stăteau la coadă să prindă ocazia.

Porni spre el şi fu îndeajuns de surprinsă pentru a se opri brusc cînd capul lui se ridică smucit, iar Harper se întoarse spre ea.

– Maică Precistă, Harper! Credeam că o să te iau prin surprindere!

– Ce? Ce? îngăimă el, privind-o cu ochi nedumeriţi, în timp ce-şi scotea căştile. Ce spui?

– Nu credeam că o să mă auzi.

– Nu...

N-o auzise. Îi simţise mirosul.

– Ai nevoie de ceva?

– Cred că da. Trebuie să-ţi spun că-mi pare rău că te-am repezit ori de cîte ori mi-ai vorbit, în ultimele două săptămîni. M-am purtat îngrozitor.

– A, nu... Sau, mda... E-n regulă...

Hayley rîse şi se apropie, încercînd să vadă ce făcea. Părea să fi legat laolaltă un mănunchi de tulpini.

– Cred că aveam nevricale. De ce trebuie să mă simt tot timpul aşa de grasă şi urîtă?

– Nu eşti grasă. Iar urîtă n-ai putea să fii niciodată.

– E foarte drăguţ ce spui. Dar graviditatea nu-mi afectează vederea, şi ştiu ce văd în oglindă în fiecare afurisită de zi.

– Atunci, ştii şi că eşti frumoasă.

Cînd zîmbea, ochii îi scînteiau.

– Cred că am ajuns în ultimul hal, dacă te simţi obligat să flirtezi cu o femeie gravidă care mai e şi prost dispusă.

– Nu flir... n-aş flirta.

Dar ar fi vrut s-o facă, măcar.

– Oricum, cred că acum te simţi mai bine.

– A, da, mult mai bine. De cele mai multe ori, îmi plîngeam de milă, şi nu pot suferi aiurelile astea cu vai şi-amar de capul meu. Imaginează-ţi, mama ta şi Stella mi-au organizat o petrecere cu cadouri pentru copil. Am plîns ca o proastă. Şi pe Stella a podidit-o plînsul. Dar pe urmă, ne-am distrat de minune. Cine să ştie că o petrecere cu daruri pentru copil poate ieşi aşa de extraordinar?

Îşi apăsă burta cu ambele mîini, rîzînd.

– Ai cunoscut-o vreodată pe mama vitregă a Stellei?

– Nu.

– E o femeie pe cinste. Am rîs pîn-am crezut că aveam să nasc copilul atunci, pe loc. Şi doamna Haggerty...

– Doamna Haggerty? A venit şi doamna Haggerty a noastră?

– Nu numai c-a venit, dar a mai cîştigat şi jocul titlurilor de cîntece. Trebuie să scrii pe hîrtie cît mai multe titluri de cîntece care conţin cuvîntul *„baby"*. Pe unul pe care l-a scris n-ai să-l ghiceşti în veci.

– Mă dau bătut.

– *Baby Got Back.*

Harper zîmbi.

– Fugi de-aici! A scris doamna Haggerty titlul unei piese rap?

– Şi pe urmă, a mai şi cîntat-o!

– Nu te cred!

– Pe *bune!* Sau, măcar vreo două versuri. Era să fac pe mine de rîs. Dar am uitat de ce-am venit aici. Tu încercai doar să mă aduci la cea mai minunată petrecere cu surprize pe care mi-a organizat-o cineva în viaţa mea, iar eu tot cîrîiam şi mă smiorcăiam. Mă luam de tine, aşa cum ai spus. Îmi pare foarte, foarte rău.

– Nu-i mare lucru. Am un prieten a cărui nevastă a născut acum cîteva luni. Jur că, spre sfîrşit, ai fi putut vedea cum îi creşteau colţii de vampir în gură. Şi cred că i s-au înroşit şi ochii, de vreo două ori.

Hayley rîse din nou, apăsîndu-şi o mînă pe coaste.

– Sper să nu ajung chiar atît de rău, înainte de...

Se întrerupse, cu o expresie nedumerită, cînd auzi un mic zgomot înăuntru. Ca un pocnet slab, cu ecou.

Apoi, în jurul picioarelor i se formă o băltoacă de apă.

Harper scoase şi el un sunet nearticulat. Sări în picioare, bîlbîindu-se, în timp ce Hayley privea pardoseala.

– Vai de mine! exclamă ea.

– E-n regulă, nu face nimic. Poate-ar fi bine ca eu... poate-ar fi mai bine ca tu...

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Harper, n-am făcut pipi pe jos! Mi s-a rupt apa.

– Ce apă?

Harper clipi din ochi, apoi deveni palid ca un cadavru.

– A, apa... O, Doamne... Fir-ar să fie! Stai jos. Stai jos, altfel... Eu aduc...

O ambulanţă, Infanteria Marină...

– Pe mama.

– Poate c-ar fi bine să vin şi eu. E cam devreme, preciză Hayley cu un zîmbet forţat. Cred că ăla micu' e nerăbdător să iasă şi să vadă de ce ne agităm aşa. Ajută-mă, da? Of, Dumnezeule, Harper, mi-e o frică de moarte!

– E-n regulă, o cuprinse el cu braţul. Reazemă-te doar de mine. Te doare undeva?

– Nu. Nu încă.

Harper era încă palid, şi simţea că i se face rău. Dar o sprijini bine cu braţul şi, cînd întoarse capul spre ea, încercă să zîmbească.

– Auzi...

Cu un gest foarte delicat, îi atinse burta.

– La mulţi ani, copile.

– O, Doamne, Dumnezeule!

În timp ce păşeau afară, Hayley se lumină la faţă.

– E de-a dreptul *uluitor!*

* * *

Nu putea să nască în locul ei, dar în rest Stella considera că ar fi putut să le facă aproape pe toate. Hayley nu-şi pregătise bagajul pentru spital, însă Stella avea o listă. Un telefon dat lui David puse lucrurile în mişcare chiar în timp ce o ducea pe Hayley cu maşina la spital. Îl sună pe medic, ca să-l anunţe în ce stadiu era travaliul, lăsă un mesaj pe celularul tatălui său, şi unul pe robotul telefonului de-acasă, ca să dea dispoziţia în legătură cu Gavin şi Luke, după care o instrui pe Hayley cum să respire în timp ce se produceau primele contracţii.

– Dacă mă mărit vreodată, sau îmi cumpăr o casă, sau declanşez un război, sper c-ai să te ocupi tu de toate detaliile.

Stella aruncă o privire spre Hayley, care-şi freca abdomenul.

– Sînt alături de tine. Totu-i în regulă?

– Mda. Sînt nervoasă şi emoţionată şi... Dumnezeule, fac un copil!

– O să ai un copil minunat.

– În carte scrie că starea poate deveni destul de instabilă în timpul tranziţiei, aşa că dac-am să ţip la tine, sau te fac în tot felul...

– Am trecut şi eu prin asta. N-am s-o iau ca pe un afront personal.

Cînd sosi Roz, Hayley era instalată într-o sală de naşteri. Televizorul era deschis – se transmitea un episod vechi din *Friends*. Sub el, pe masă, se aflau o vază cu trandafiri albi. Opera Stellei, fără nici o îndoială.

– Ce face mămica?

– Au spus să merge repede, răspunse Hayley, roşie în obraji şi cu ochii strălucitori, întinzînd o mînă spre cea a lui Roz. Şi totul e-n regulă. Contracţiile devin tot mai dese, dar nu sînt prea dureroase.

– Nu vrea epidural, spuse Stella.

– A...

Roz o bătu pe Hayley pe dosul mîinii.

– Tu decizi. Dacă ţi-e prea greu, poţi să te răzgîndeşti.

– Poate că-i o prostie, şi poate c-o să-mi pară rău, dar vreau să simt... Mamă! Simt!

Stella se apropie, ajutînd-o să respire pe parcursul contracţiei. Hayley expiră cu un oftat şi închise ochii, tocmai cînd intra David.

– Aici e petrecerea?

Puse jos o sacoşă cu lucrurile pentru noapte, o geantă sport şi o vază cu margarete galbene, înainte de a se apleca peste pat ca s-o sărute pe Hayley pe obraz.

– N-ai să mă dai afară fiindcă sînt bărbat, nu-i aşa?

– Vrei să rămîi? întrebă Hayley, îmbujorîndu-se de plăcere. Chiar vrei să rămîi?

– Glumeşti?

Din buzunar, David scoase un mic aparat de fotografiat digital.

– Mă autonumesc fotograf oficial.

– A...

Muşcîndu-şi buza, Hayley îşi frecă pîntecul cu o mînă.

– Nu ştiu dac-ar fi o idee aşa de bună să faci poze...

– Nici o grijă, dulceaţă, n-am să fotografiez nimic ce n-are rating. Ia să văd un zîmbet larg şi frumos...

Făcu două poze, apoi le ceru Stellei şi lui Roz să treacă lîngă pat şi mai luă două instantanee.

– Apropo, Stella, Logan duce copiii la el acasă, după şcoală.

– Ce?

– Părinţii tăi sînt la un meci de golf. Voiau să se întoarcă, dar le-am spus să nu-şi facă griji, că mă ocup eu de copii. Pe urmă, a venit Logan, s-a întîlnit cu Harper... o să treacă şi el pe-aici, în curînd.

– Logan? întrebă Hayley. Vine aici?

– Nu, Harper. Logan o să aibă grijă de copii. A zis că-i duce la el acasă şi-i pune la muncă, şi să nu-ţi faci griji. Şi mai vrea să-l ţinem la curent cu naşterea.

– Nu ştiu dacă...

Dar Stella se întrerupse, cînd începu o nouă contracţie.

Îşi îndeplinea îndatoririle ei de instructoare pentru travaliu, însă o tot sîcîia ideea că Logan luase băieţii la el acasă. Cum adică, „îi pune la muncă"? De unde putea şti ce să facă dacă se luau la harţă – ceea ce sigur avea să se întîmpla, la un moment dat. Cum putea să-i supravegheze dacă-i ducea cu el pe vreun şantier? Riscau să cadă într-un şanţ, sau dintr-un copac, ori să se taie, Doamne fereşte, cu vreun obiect ascuţit!

Cînd medicul veni să se intereseze cum mai progresa Hayley, Stella se repezi să-l sune pe Logan pe celular.

– Kitridge.

– Stella sînt. Băieţii mei...

– Mda, sînt bine. I-am adus aici. Auzi, Gavin, nu-l mai fugări pe frate-tău cu drujba aia.

La auzul ţipătului îngrozit al Stellei, Logan izbucni în rîs.

– Glumeam doar. I-am pus să sape o groapă, şi sînt încîntaţi ca porcii în noroi şi de două ori mai murdari. Avem deja un bebeluş?

– Nu, acum o examinează. La ultimul control, avea opt centimetri dilatație și șaptezeci la sută întoarcere.

– Habar n-am ce înseamnă toate astea, dar presupun că totul e în ordine.

– E foarte bine. Merge fluierînd. Ai zice că naște cîte un copil pe săptămînă. Ești sigur că ai mei sînt bine?

– Ascultă.

Stella presupuse că îndreptase telefonul celular spre ei, cînd auzi chicotelile și glasurile băieților antrenați într-o discuție aprinsă despre ceea ce puteau pune în groapă. Un elefant. Un brontozaur. Pe grăsanul de domnul Kelso de la băcănie.

– Nu se cade să-l facă grăsan pe domnul Kelso.

– Aici n-avem timp pentru femei. Sună-mă cînd ni se naște copilul.

Și închise, lăsînd-o cu privirea încruntată îndreptată spre telefon. Întorcîndu-se apoi, Stella fu cît pe ce să se ciocnească de Harper. Sau de pădurea de crini roșii pe care acesta îi ținea cu ambele mîini.

– Harper!

– E bine? Ce se-ntîmplă? Am ajuns prea tîrziu?

– E bine. Doctorul tocmai o examinează. Și mai e timp destul.

– E în ordine. Am ales crini fiindcă sînt exotici, iar ei îi place roșul. Sau, cred că-i place roșul...

– Sînt minunați. Hai, să te conduc înăuntru.

– Poate n-ar fi cazul... Poate-i mai bine doar să-i iei și să-i duci tu...

– Nu fi prost. Avem o petrecere în toată regula. E o fată sociabilă, iar prezența altora în jurul ei o ajută să nu se mai gîndească la dureri. Cînd am ieșit, David tocmai pusese Red Hot Chili Peppers pe-un CD player și o sticlă de șampanie la răcit în chiuveta din baie.

Îl conduse înăuntru. Red Hot Chili Peppers încă mai cîntau, iar David se întoarse spre ușă să-l fotografieze pe Harper privind nervos printr-un imens buchet de crini roșii.

– O, o, sînt cele mai frumoase flori pe care le-am văzut în viața mea! se chinui Hayley să se ridice în capul oaselor, cam palidă, dar radiind de plăcere.

– Și vor crea un punct nodal excelent, adăugă Stella, ajutînd-o să pună crinii pe o masă. Poți să te concentrezi asupra lor în timpul contracțiilor.

– Medicul spune că sînt aproape gata. În curînd pot începe să împing.

Harper se opri lîngă pat.

– Te simți bine?

– Puțin cam obosită. Dar nu este atît de greu pe cît crezusem.

Brusc, mîna i se încleștă pe a lui.

– Au. Stella.

Roz stătea la picioarele patului. Își privi fiul cum o ținea pe Hayley de mînă, îi privi fața. Simți ceva înăuntrul ei strîngîndu-se, apoi destinzîndu-se. Oftă și începu să maseze picioarele lui Hayley, în timp ce Stella îi murmura instrucțiuni și încurajări.

Durerea se intensifica. Stella privi arcul contracțiilor pe monitor și simți cum și ei i se încorda abdomenul. Fata asta are o constituție foarte robustă, își spuse ea. Acum era palidă, și cu pielea acoperită de sudoare. În unele momente, îi strîngea atît de tare mîna încît se mira cum de nu i se rupeau degetele. Dar Hayley rămînea concentrată și își controla bine contracțiile.

Trecu o oră, apoi încă una, contracțiile devenind tot mai puternice. Hayley gîfîia ca o locomotivă. Stella îi oferea gheață pisată și prosoape reci, în timp ce Roz îi masa umerii.

– Harper! ordonă pe un ton răstit Generalul Rothchild. Masează-i burta!

Harper se holbă la ea de parcă i-ar fi cerut să nască el copilul.

– Ce să fac?

– Încet, în cerc. Ajută. David, muzica...

– Nu, îmi place muzica...

Simțind că începea următoarea contracție, Hayley o luă pe Stella de mînă.

– Dă-i mai tare, David, în caz că-ncep să țip. Of, of...! Vreau să împing! Vreau să-l împing naibii afară, *acum!*

– Nu încă. Nu încă. Hayley, concentrează-te, merge perfect. Roz, poate avem nevoie totuși de doctor.

– Am plecat, răspunse Roz, aflată deja în drum spre ușă.

Cînd sosi momentul să împingă, iar doctorul se instală între picioarele lui Hayley, Stella observă că amîndoi bărbații se înverziseră la față. Îi dădu lui Hayley capătul unui prosop, ea ținîndu-l pe celălalt, ca s-o ajute să împingă în timp ce număra pînă la zece.

– Harper! Treci în spatele ei și sprijină-i umerii.

– Eu...

Se retrăgea deja spre ușă, dar mama lui îi tăie calea.

– Doar nu vrei să pierzi momentul cînd se întîmplă un miracol, îi reproșă ea, împingîndu-l ușor înainte.

– Hai, că merge perfect, îi spuse Stella lui Hayley. Ești nemaipomenită.

Dădu din cap, cînd medicul îi ceru lui Hayley să împingă din nou.

– Acum, gata... respiră adînc... ține, și împinge!

– Dumnezeule atotputernic!

Chiar și prin toată rumoarea de voci, se auzi clar zgomotul făcut de David în momentul în care înghiți în sec.

– În viața mea n-am mai văzut așa ceva... Trebuie s-o sun pe mama... La naiba, un camion de flori trebuie să-i trimit!

– Dumnezeule!

Harper inspiră sonor, în același timp ce Hayley.

– Uite un cap!

Hayley începu să rîdă, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

– Ce de păr! O, Doamne, o, Doamne, nu putem scoate și restul?

– Acum vin umerii, iubito, și pe urmă, e gata. Încă un brînci, unu' zdravăn? Ascultă! Plînge deja. Hayley, e plînsul copilului tău!

Stella plîngea și ea cînd, cu un ultim efort disperat, veni pe lume o nouă ființă omenească.

– E fetiță, constată încet Roz, ștergîndu-și obrajii umezi. Ai o fiică, Hayley. Și e o frumusețe.

– Fată... O fetiță...

Hayley întindea deja brațele. Cînd i-o puseră pe abdomen, pentru ca Roz să-i taie cordonul ombilical, continuă să rîdă, mîngîind copilul din cap pînă-n picioare.

– O, doar uită-te la tine... *Uită-te* la tine... Nu, nu mi-o luați...

– O spală doar. Două secunde.

Stella se aplecă s-o sărute pe frunte.

– Felicitări, mămico.

– Ascultă la ea!

Hayley întinse iar brațele și luă mîna Stellei, apoi pe a lui Harper.

– Pînă și vocea îi sună frumos!

– Trei kilograme, anunță sora, aducînd la pat bocceluța înfășată. Patruzeci și cinci de centimetri.

– Auzi? întrebă Hayley, în timp ce-și lua copilul în brațe, sărutîndu-i fruntea, obrajii, gurița. Tocmai ai luat un zece la primul examen din viața ta! Se uită la mine! Salut! Salut, eu sînt mămica ta, și mă bucur foarte mult că te văd.

– Zîmbiți!

David făcu încă o poză.

– Ce nume i-ai ales?

– Am ales unul nou, în timp ce împingeam. O cheamă Lily*, pentru că vedeam crinii și le simțeam parfumul, în timp ce s-a născut. Deci, e Lily Rose Star. Rose de la Rosalind, și Star de la Stella.

---

* Crin (n.tr.).

Capitolul 19

Epuizată, dar cu un chip radios, Stella intră în casă. Deşi era trecut cu mult de ora de culcare, se aştepta ca băieţii ei să-i iasă fugind în întîmpinare, dar fu nevoită să se mulţumească doar cu entuziasmul lui Parker. Îl luă în braţe şi-l sărută pe trufă, în timp ce cîinele încerca s-o spele pe faţă.

– Ia ghici, amicul meu cu blăniţă! Azi ni s-a născut un copil. Prima noastră fată.

Îşi răvăşi părul, şi imediat se simţi vinovată. Roz plecase de la spital înaintea ei, iar acum probabil era sus, ocupîndu-se de copii.

Porni spre scară, cînd în hol intră Logan.

– O zi mare.

– Cea mai mare, fu ea de acord.

Nu se aşteptase să-l găsească acolo, şi brusc îşi dădu seama că activităţile ei de instructoare natală îi şterseseră tot fardul de pe faţă. În plus, nu se aştepta nici să miroasă prea plăcut.

– Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru că ai luat băieţii cu tine.

– Nici o problemă. M-am ales cu vreo două gropi adînci de pe urma lor. S-ar putea să fie nevoie să le arzi hainele.

– Mai au şi altele. Roz e sus, cu ei?

– Nu, e la bucătărie. David pregăteşte ceva, şi am auzit vorbindu-se despre nişte şampanie.

– Iar şampanie? La spital, aproape c-am înotat în şampanie. Mai bine mă duc sus să domolesc spiritele.

– Au tras pe dreapta. Dinainte de nouă. Săpatul gropilor este obositor.

– A... Ai zis că-i vei aduce înapoi, cînd te-am sunat ca să-ţi spun despre copil, dar nu mă aşteptam să-i şi culci.

– Erau frînţi de oboseală. Am făcut un duş, ca între bărbaţi, apoi s-au tîrît în pat şi-au dat în primire în mai puţin de cinci secunde.

– Ei, îţi rămîn datoare.

– Achită-te.

Veni spre ea, o cuprinse cu braţele şi începu s-o sărute pînă cînd Stella simţi că-şi pierde capul.

– Eşti obosită?

– Mda. Dar în cel mai plăcut fel posibil.

Îşi trecu degetele prin părul ei, continuînd s-o ţină cu celălalt braţ.

– Cum o duc cea mai nouă puştoaică din cartier şi mămica ei?

– Excelent. Hayley e nemaipomenită. Solidă ca o stîncă, şapte ore de travaliu. Iar fetiţa a venit cu vreo două săptămîni mai devreme, dar şi-a făcut intrarea ca o campioană. Doar cu cîteva uncii sub greutatea lui Gavin la naştere, însă mi-a luat de două ori mai mult timp ca să-l conving să iasă.

– Şi ţi-a trezit cheful de a mai face unul?

Stella păli vizibil.

– Mă rog...

– Uite că te-am speriat.

Amuzat, Logan îi înlănţui umerii cu braţul.

– Hai să vedem ce se serveşte la şampania aia.

* * *

N-o speriase – nu tocmai. Dar se simţise cam stînjenită. Abia se obişnuise cu gîndul că avea o relaţie, iar el făcea aluzii subtile la copii.

Desigur, se putea să fie doar o remarcă firească şi indiferentă, în împrejurările date. Sau un soi de glumă.

Dar, indiferent ce intenții avea, o pusese pe gînduri. Își dorea mai mulți copii? Exclusese această posibilitate la moartea lui Kevin, cînd își oprise fără milă ceasul biologic. Desigur, era capabilă, în sens fizic, să mai facă un copil. Dar pentru a aduce un copil pe lume, era nevoie de mai mult decît o simplă capacitate fizică – sau, cel puțin, așa ar fi trebuit.

Avea doi copii sănătoși și plini de energie. Și era singura responsabilă de ei – pe plan emoțional, moral și financiar. Gîndul de a avea încă unul presupunea o relație permanentă cu un bărbat. O căsătorie, un viitor, nu numai împărtășind ce aveau, ci și construind mai mult – și în direcții diferite.

Venise în Tennessee ca să-și redescopere propriile rădăcini, și să-și planteze familia în solul unde se născuse. Ca să fie aproape de tatăl ei și să le ofere copiilor bucuria de a se afla lîngă niște bunici care voiau să-i cunoască.

Pe mama ei n-o interesaseră niciodată prea mult. În plus nu-i făcuse plăcere rolul de bunică. Îi strica imaginea pe care și-o crease despre sine, presupunea Stella.

Dacă un bărbat ca Logan apărea pe radarul mamei ei, l-ar fi înhățat imediat.

De aceea ezita Stella, și era o situație foarte neplăcută. Fără îndoială, și acest lucru atîrna în balanță, conchise ea. Altfel, nici nu s-ar fi gîndit.

Nu-i displăcuse nici unul dintre frații ei vitregi, dar nici nu se apropiase de ei, sau ei de ea. Cîți ani avusese cînd mama ei se recăsătorise pentru prima oară? Aceeași vîrstă cu Gavin, își aminti ea. Da, în jur de opt ani.

Fusese retrasă de la școală și înscrisă la una nouă, dusă într-o casă nouă, într-un cartier nou, și toate acestea o tulburaseră, în timp ce mama ei trecea prin emoțiile induse de statutul ei de femeie recăsătorită.

Cît durase? Trei ani? Patru? Cam așa ceva, plus încă vreun an de frămîntări, în timp ce mama ei făcea față procesului de divorț, adaptării într-o nouă locuință, într-o nouă slujbă, pregătindu-se pentru un nou început.

Și încă o școală nouă pentru Stella.

După aceea, mama ei se mulțumise mult timp doar cu un lung șir de *iubiți*. Dar ea fusese marcată profund de nevoia de a supraviețui în contextul aventurilor nebunești ale mamei sale.

Apoi urmase colegiul, locuind singură atunci cînd mama ei se căsătorise din nou. Și poate că din acest motiv mariajul durase aproape zece ani. Nu avusese pe cap și un copil, care să-i complice existența. Totuși, în cele din urmă relația se soldase cu un nou divorț.

Fusese un an îngrozitor, în toate sensurile posibile, pe care mama ei îl încheiase cu încă o căsnicie scurtă și tumultuoasă.

Era ciudat că, deși ajunsă la vîrsta maturității, Stella constata că nu putea să-și ierte mama pentru faptul că o pusese mereu pe locul al doilea sau chiar al treilea, în ordinea sa de priorități.

Nu făcea același lucru cu copiii ei, își spuse ea. Nu era egoistă în relația cu Logan, nici nu-și neglija copiii, pentru că se îndrăgostise de el.

Și totuși, adevărul era că lucrurile evoluau îngrozitor de repede. N-ar fi stricat să reducă puțin ritmul, pînă reușea să-și formeze o imagine mai clară.

Și-n plus, avea să fie prea ocupată ca să se poată gîndi la o căsătorie. Și nu trebuia nici să uite că Logan nu-i ceruse să se mărite și să aibă copii cu el, pentru numele lui Dumnezeu! Reacționa disproporționat față de un comentariu făcut într-o doară.

Era timpul să se trezească la realitate. Se ridică de la birou și porni spre ușă. Aceasta se deschise înainte de a ajunge ea acolo.

– Tocmai voiam să te caut, îi spuse ea lui Roz. M-am gîndit să aduc acasă proaspăta familie.

– Aș vrea să pot veni și eu cu tine. N-a lipsit mult să amîn întîlnirea, din cauza asta.

Se uită la ceas, ca şi cum ar fi examinat din nou posibilitatea de a o contramanda.

– Cînd te întorci de la întîlnirea cu doctorul Carnegie, cu toţii vor fi instalaţi în casă şi pregătiţi să petreacă puţin timp cu Mătuşa Roz.

– Trebuie să recunosc că abia aştept să ţin în braţe copilaşul ăla. Ei, şi-acum, de ce te agiţi?

– Mă agit? repetă Stella, în timp ce deschidea un sertar ca să-şi ia poşeta. Ce te face să crezi că m-aş agita?

– Ai ceasul de mînă întors cu cadranul în jos, semn că ţi l-ai răsucit. Asta înseamnă că eşti agitată. Se întîmplă pe-aici ceva ce eu nu ştiu?

– Nu...

Nemulţumită de sine, Stella îşi întoarse ceasul la loc.

– Nu, n-are nici o legătură cu firma. Mă gîndeam la Logan, şi la maică-mea.

– Ce legătură are Logan cu maică-ta?

În timp ce o întreba, Roz luă termosul Stellei. După ce-l deschise şi-l mirosi, turnă în capac cîteva înghiţituri de cafea de la gheaţă.

– Nici o legătură... nu ştiu... Vrei o cană pentru cafeaua aia?

– Nu, e în regulă. Voiam doar s-o gust.

– Cred... simt... mă întreb... şi deja vorbesc ca o năroadă.

Îşi scoase rujul din trusa cu cosmetice din poşetă şi, ducîndu-se la oglinda pe care şi-o agăţase pe perete, începu să-şi retuşeze machiajul.

– Roz, treaba devine serioasă, între mine şi Logan.

– Cum n-am orbul găinilor, am văzut şi eu. Vrei să întreb „şi?", sau preferi să-mi văd de treburile mele?

– „Şi". Nu ştiu dacă sînt pregătită pentru o relaţie serioasă. Şi nu sînt sigură nici în privinţa lui. Este destul de surprinzător că am ajuns să ne plăcem, şi cu atît mai puţin...

Se întoarse din nou.

– Niciodată n-am mai simţit aşa ceva, pentru nimeni. Mă simt implicată, şi nervoasă, şi... da, agitată.

Puse rujul la loc şi închise fermoarul poşetei.

– Cu Kevin, n-aveam nici un fel de nelămuriri. Eram tineri, ne iubeam, şi nu ne stătea nimic în cale – sau, aproape nimic. Nu pot spune că nu ne-am certat niciodată, sau n-am avut probleme, dar totul a fost relativ simplu pentru noi.

– Şi, cu cît trăieşti mai mult, cu atît viaţa devine mai complicată.

– Da, mi-e frică să mă îndrăgostesc din nou, şi să trec peste acea linie dintre „astea-s ale mele" şi „astea-s ale tale". Cînd o spun cu voce tare, am impresia că dau dovadă de egoism.

– Poate, dar eu aş zice că e destul de normal.

– O fi. Roz, mama mea era... este... o zăpăcită. Ştiu, în sinea mea, că multe hotărîri le-am luat numai pentru că ştiam că deciziile ei ar fi fost complet opuse. Mi se pare jalnic.

– Nu ştiu cît e de jalnic sau nu, în cazul în care acele hotărîri erau juste pentru tine.

– Erau. Şi mai sînt. Dar nu vreau să mă feresc de ceva ce s-ar putea să fie minunat, numai fiindcă ştiu că mama mea s-ar repezi cu capul înainte fără să stea o clipă pe gînduri.

– Iubito, pot să mă uit la tine şi să-mi amintesc cum stăteau lucrurile în ce mă priveşte, şi amîndouă putem să ne uităm la Hayley şi să ne întrebăm cum de are curajul şi puterea de a-şi creşte fetiţa aia de una singură.

Stella rîse uşor.

– Dumnezeule, nu-i aşa?

– Şi de vreme ce a reieşit că între noi trei s-a înfiripat o relaţie de prietenie strînsă, ne putem oferi una alteia tot felul de sfaturi, ajutoare şi cîte-un umăr pe care să plîngem. Dar adevărul e că fiecare dintre noi trebuie să treacă prin încercările pe care i le rezervă viaţa. Eu, una, mă aştept să înţelegi destul de curînd asta. Să înţelegi cum să faci ca toate să iasă aşa cum vrei.

Puse capacul termosului pe birou şi o bătu uşurel pe Stella pe obraz.

– Ei bine, eu mă duc acasă să fac puţină curăţenie.

– Mulţumesc, Roz. Serios. Dacă după ce le aduc acasă Hayley n-o să aibă nici o problemă, le las în grija lui David. Ştiu că azi cam ducem lipsă de oameni.

– Ba nu, stai şi tu acasă, cu ele. Aici le poate rezolva Harper pe toate. Nu în fiecare zi se întîmplă să aduci în casă un copil nou-născut.

* * *

Iar acesta era un lucru la care Roz reflecta în timp ce căuta un loc de parcare în apropierea apartamentului lui Mitchell Carnegie din centrul oraşului. Trecuseră ani de zile de cînd nu mai apăruse un copil mic în Harper House. Cum avea să reacţioneze Mireasa Harper?

Cum vor reacţiona cu toţii?

Cum avea să se împace ea însăşi cu ideea că întîiul ei născut se îndrăgostise de acea fermecătoare mamă nemăritată şi de fetiţa ei? Se îndoia că Harper ştia că luneca în acea direcţie, iar Hayley sigur n-avea nici cea mai vagă bănuială. Dar o mamă se pricepea la asemenea lucruri; o mamă le putea citi pe chipul fiului ei.

O nouă temă de gîndire pentru un timp, conchise ea, înjurînd birjăreşte fiindcă nu găsea nici un loc de parcare.

Fu nevoită să lase maşina la aproape trei străzi distanţă, şi înjură din nou, pentru că se simţise datoare să-şi pună pantofi cu tocuri înalte. Acum aveau s-o doară picioarele, *şi* trebuia să mai piardă timpul şi să se schimbe, după ce întîlnirea lua sfîrşit.

Probabil că va întîrzia, ceea ce o nemulţumea, şi avea să sosească încinsă şi transpirată.

Tare ar fi vrut să lase întîlnirea în seama Stellei. Dar nu reprezenta genul de serviciu pe care i l-ar fi putut cere unui

manager. Era vorba de casa ei, de familia ei. Mult prea multă vreme fusese excesiv de sigură pe acest aspect aparte al vieţii ei de familie.

La colţ, se opri ca să aştepte culoarea verde a semaforului.

– Roz!

Glasul care rostise această singură silabă îi făcu părul măciucă. Cu o expresie glacială, se întoarse pentru a se uita la – pentru a se uita prin – bărbatul chipeş şi zvelt care venea grăbit spre ea, încălţat cu nişte pantofi Ferragamo lucioşi.

– Am bănuit că tu eşti. Nici o altă femeie n-ar putea arăta atît de fermecătoare şi proaspătă într-o după-amiază caniculară.

Întinse mîinile, acel bărbat cu care cîndva făcuse prostia să se mărite, şi i-o luă pe a ei între palmele sale.

– Da' ştiu că arăţi senzaţional!

– Te rog să-mi dai drumul, Bryce, că de nu, ai să aterizezi pe burtă, în mijlocul trotuarului. Şi numai tu ai să te faci de rîs, nu şi eu.

Chipul lui, cu piele netedă şi bronzată şi trăsături ferm conturate, se înăspri.

– Sperasem că, după atîta timp, am putea fi prieteni.

– Ei bine, nu sîntem prieteni, şi nici nu vom fi vreodată.

Cu un gest calculat, scoase un şerveţel din poşetă şi-şi şterse ostentativ mîna, în locul unde i-o atinsese.

– Printre prietenii mei nu se numără ticăloşii escroci şi mincinoşi.

– Cu o femeie ca tine, nu poate omul să facă nici cea mai mică greşeală sau să fie iertat.

– Chiar aşa. Cred că e prima dată cînd ai spus un lucru adevărat, în toată viaţa ta nenorocită.

Începu să traverseze, mai degrabă resemnată decît surprinsă cînd Bryce o urmă. Purta un costum gri-deschis, cu croială italiană. Canali, dacă nu se înşela. Cel puţin, serviciile acelei case de modă le folosea pe vremea cînd îi achita ea notele de plată.

– Nu înțeleg de ce mai ești supărată, Roz, iubito. Doar dacă nu cumva mai nutrești anumite sentimente pentru mine...

– Ai dreptate, Bryce! Pe primul loc se situează dezgustul. Hai, dispari de-aici pînă nu chem un polițist să te aresteze pentru hărțuire.

– Aș dori doar să-mi mai dai o șansă de a...

La auzul acestor cuvinte, Roz se opri.

– Așa ceva n-o să se întîmple în toată viața mea, și nici într-o mie de alte vieți de-acum încolo. Fii recunoscător că mai poți merge pe stradă cu pantofii ăștia scumpi, Bryce, și că porți un costum la două rînduri, nu o zeghe de pușcăriaș.

– N-ai nici un motiv să-mi vorbești așa. Ai obținut ce-ai dorit, Roz. M-ai alungat din viața ta fără să-mi dai un chior.

– Inclusiv cei cincisprezece mii, șase sute cincizeci și opt de dolari, și douăzeci și doi de cenți, pe care i-ai transferat din contul meu în săptămîna dinainte de a te izgoni din casă? A, am aflat și despre asta! adăugă ea, cînd chipul lui deveni inexpresiv. Dar am trecut peste ea, fiindcă am considerat că meritam să plătesc o sumă pentru că fusesem atît de proastă. Și acum, pleacă de-aici și să nu-mi mai ieși în cale, nici să nu te mai văd în fața ochilor, și nici să nu te mai aud, că de nu, îți dau cuvîntul meu c-ai să regreți.

Și-și văzu de drum, țăcănind cu tocurile pe trotuar. Nici măcar strigătul de „Cățea frigidă!" pe care i-l aruncă el în urmă n-o făcu să încetinească pasul.

Dar tremura. Cînd ajunse la adresa profesorului, tremura din toate mădularele. Detesta faptul că-l lăsase s-o tulbure. Detesta faptul că vederea lui îi provoca o reacție, fie și de furie turbată.

Pentru că furia era însoțită și de rușine.

Îl primise în casa ei și în inima ei. Se lăsase fermecată și sedusă – și mințită, și înșelată. Bryce îi furase mai mult decît banii. Îi furase mîndria. Și era un șoc pentru organismul ei să-și dea seama, chiar și după atîta timp, că nu și-o regăsise. Nu pe toată.

Reconfortată de răcoarea din clădire, luă liftul pînă la etajul doi.

Era prea nervoasă și nemulțumită ca să se mai preocupe de coafură sau să-și refacă machiajul înainte de a ciocăni la ușă. Bătu din picior, iritată, pînă cînd ușa se deschise.

Era la fel de arătos ca fotografia de pe ultima copertă a cărților lui – dintre care citise sau răsfoise cîteva, înainte de a programa întîlnirea. Poate că, în blugi și cămașă cu mînecile suflecate, arăta mai puțin încorsetat. Dar ceea ce vedea în fața ei era un bărbat foarte înalt și suplu, cu o pereche de ochelari cu rame de baga alunecîndu-i în jos pe nasul drept și îngust. Dincolo de lentile, ochii lui verzi ca sticla. Avea un păr bogat, o claie castanie și deasă ca mușchiul de turbă, în jurul unei fețe cu oase ascuțite și o vînătaie neagră în lungul mandibulei.

Faptul că nu era încălțat o făcu să se simtă exagerat de elegantă.

– Doctor Carnegie?

– Eu sînt. Doamna... Harper. Iertați-mă, am pierdut noțiunea timpului. Poftiți, vă rog. Și nu vă uitați în jur, zîmbi el scurt, dezarmant. Pierderea noțiunii timpului înseamnă, în parte, și că uit să fac ordine în casă. Așa că vom merge drept în biroul meu din fund, unde pot scuza orice dezordine în numele procesului de creație. Să vă servesc cu ceva?

Vorbea cu accentul din sud, remarcă ea. Acel ton tărăgănat și dezinvolt care părea să transforme vocalele într-un lichid cald.

– Aș bea ceva răcoritor, orice aveți.

Desigur, se uită în jur, pe cînd trecea prin living. Pe o canapea maro enormă stăteau îngerămădite ziare și cărți, un alt maldăr zăcea lîngă o lumînare albă, pe o măsuță de cafea care părea în stil georgian. Mai observă în mijlocul unui superb covor turcesc o minge de baschet și o pereche de ghete atît de stîlciate, încît se îndoia că pînă și fiii ei și le-ar fi revendicat, și cel mai mare televizor pe care-l văzuse vreodată, cu ecranul acoperind un perete întreg.

Deşi o conducea grăbit prin casă, zări şi bucătăria. Judecînd după numărul de farfurii de pe bufet, probabil că dăduse recent o petrecere.

– Tocmai lucrez la o carte, îi explică el. Iar cînd fac cîte o pauză, treburile gospodăreşti nu sînt principala prioritate. Ultima mea echipă de la curăţenie m-a părăsit – la fel ca şi cea dinainte.

– Nu-mi dau seama de ce, replică Roz cu politeţe, în timp ce-i privea biroul.

Nicăieri nu se vedea nici o suprafaţă liberă, iar aerul era impregnat de fum de ţigară. Într-o glastră ciobită de pe pervaz se ofilea o dieffenbachia. Deasupra haosului de pe birou se înălţa un monitor de computer cu ecran plat şi un keyboard ergonomic.

Carnegie eliberă fotoliul, aruncînd cu dezinvoltură totul pe jos.

– Staţi o clipă...

În timp ce profesorul se repezea afară, Roz înălţă din sprîncene spre sandviciul pe jumătate mîncat şi paharul cu – să tot fi fost – ceai de pe birou. Fu cam dezamăgită cînd, lungindu-şi gîtul, se uită la monitor. Îl acoperea screen-saver-ul. Dar şi acela părea destul de interesant, reprezentînd cîteva personaje de desen animat care jucau baschet.

– Sper că veţi accepta un ceai, spuse el, revenind.

– Mulţumesc.

Luă paharul, sperînd că fusese spălat cîndva, în ultimul deceniu.

– Domnule doctor Carnegie, omorîţi planta aceea.

– Care plantă?

– Dieffenbachia din fereastră.

– Da...? A... Nici nu ştiam că aveam şi o plantă, o privi el nedumerit. Mă-ntreb de unde-o fi apărut. Nu arată prea sănătoasă, nu-i aşa?

Luă glastra, iar Roz văzu cu oroare că se pregăta s-o arunce în coşul de gunoi care dădea pe din afară, de lîngă birou.

– Pentru numele lui Dumnezeu, n-o aruncaţi! V-aţi îngropa pisica de vie?

– N-am pisică.

– Atunci, daţi-mi-o mie.

Se ridică şi-i smulse ghiveciul din mînă.

– Moare de sete şi căldură, şi are rădăcinile sufocate. Pămîntul ăsta e tare ca piatra.

După ce o puse lîngă fotoliu, se aşeză din nou.

– O să am eu grijă de ea, spuse, încrucişîndu-şi picioarele cu o mişcare furioasă. Domnule doctor Carnegie...

– Mitch. Dacă o să-mi luaţi planta, se cuvine să-mi spuneţi Mitch.

– După cum ţi-am explicat cînd te-am contactat, mă interesează un contract pentru o genealogie completă a familiei mele, cu accentul pus pe informaţiile despre o anumită persoană.

– Da.

Eficientă şi pragmatică, reflectă Mitch, aşezîndu-se la birou.

– Iar eu ţi-am spus că nu fac genealogii personale decît dacă mă interesează ceva anume din istoria familiei. Sînt prins – după cum se vede – de lucrul la o carte, în momentul de faţă, şi nu prea am timp pentru cercetări şi rapoarte genealogice.

– N-ai spus care e tariful.

– Cincizeci de dolari pe oră, plus cheltuielile.

Roz simţi un gol în stomac.

– Acesta e un tarif de avocat.

– O genealogie medie nu durează atît de mult, dacă ştii ce ai de făcut şi unde să cauţi. În majoritatea cazurilor, se poate face cam în patruzeci de ore, în funcţie de distanţa în timp pe care vrem s-o acoperim. Dacă lucrurile se complică, putem stabili o sumă totală – pe care s-o reevaluăm la sfîrşit. Dar, cum spuneam...

– Cred că e suficient ca cercetările să se limiteze doar la un secol.

– Aşa ceva e un fleac în domeniu. Iar dacă te interesează doar o sută de ani, cred c-ai putea-o face şi singură. Te pot îndruma în direcţiile potrivite. Fără să-ţi cer nici un ban.

– Am nevoie de un expert, cum am fost asigurată că eşti dumneata. Şi sînt dispusă să renegociez termenii. Dacă ţi-ai găsit timp să mă primeşti, acum cînd eşti aşa de ocupat, cred c-ar fi bine să mă asculţi pînă la capăt înainte de a mă da pe uşă afară.

Cît se poate de pragmatică, îşi spuse el din nou. Şi incisivă.

– Nu asta a fost intenţia mea – să te dau afară. Sigur c-am să te ascult pînă la capăt. Dacă nu eşti prea grăbită să primeşti raportul, s-ar putea chiar să te ajut, peste cîteva săptămîni.

Cînd Roz înclină capul, Mitch începu să scotocească prin birou şi pe dedesubt.

– Lasă-mă doar să... cum naiba a ajuns aici?

Dezgropă un blocnotes galben, apoi extrase de undeva şi un pix.

– Rosalind, da? Ca în *Cum vă place?*

Pe buzele ei flutură un zîmbet.

– Ca în Russell. Tatăl meu era un mare admirator al lui.

Mitch îi scrise numele în capul unei file.

– O sută de ani, ai spus. Cred că o familie ca a dumitale ar trebui să aibă acte, jurnale, documente – şi o bogată tradiţie orală, suficientă pentru a acoperi un secol.

– Într-adevăr, nu-i aşa? De fapt, am destule, dar anumite lucruri m-au făcut să cred că o parte din tradiţia orală nu are o bază reală sau este lacunară la nivel de detaliu. Totuşi, îţi pot da toate materialele pe care le am, ca să le parcurgi. Deja am răsfoit foarte multe.

– Aţi?

– Eu şi alte persoane din casă.

– Deci, te interesează informaţii concrete despre un anumit strămoş.

– Nu ştiu dacă a făcut parte din familie, dar sigur a locuit în casă. Şi la fel de sigură sînt şi că acolo a murit.

– Ai certificatul ei de deces?

– Nu.

În timp ce nota grăbit, Mitch îşi împinse ochelarii pe nas.

– Mormîntul?

– Nu. Fantoma.

Cînd îl văzu clipind din ochi spre ea, Roz zîmbi cu seninătate.

– Un om care scormoneşte istoriile familiale nu crede în fantome?

– N-am dat niciodată peste vreuna.

– Dacă preiei cazul acesta, o vei întîlni. Ce taxă ai cere, doctore Carnegie, ca să cercetezi trecutul şi să identifici o fantomă de familie?

Mitch se rezemă de spătar, lovindu-şi uşor bărbia cu pixul.

– Nu glumeşti, din cîte îmi dau seama.

– În nici un caz n-aş glumi, cînd e vorba de cincizeci de dolari pe oră, plus cheltuielile. Pariez că ai putea scrie o carte foarte interesantă despre fantoma familiei Harper, dacă ţi-aş ceda drepturile de autor şi aş accepta să cooperez.

– Sînt convins, replică el.

– Şi am impresia că s-ar putea să consideri un soi de cercetare ştiinţifică găsirea răspunsurilor pe care le caut eu. Poate-ar fi cazul chiar să-mi plăteşti dumneata mie.

Mitch zîmbi, scurt.

– Trebuie să termin cartea asta, înainte de a mă implica într-un nou proiect. În pofida tuturor aparenţelor contrare, duc pînă la capăt ceea ce-am început.

– Atunci, ar trebui să începi şi să-ţi speli vasele.

– Te-am avertizat să nu te uiţi; mai întîi, dă-mi voie să spun că, după părerea mea, şansele de a avea o fantomă reală în casă sînt cam de, ăă... una la douăzeci de milioane.

– Aş paria un dolar pe aceste şanse, dacă eşti dispus să rişti douăzeci de milioane.

– În al doilea rînd, dacă primesc, voi cere să am acces la toate documentele de familie – hîrtii personale –, precum şi consimţămîntul dumitale scris de a consulta scriptele publice privitoare la familia dumitale.

– Desigur.

– Voi fi dispus să anulez taxa pentru, să zicem, primele douăzeci de ore. Pînă vedem clar despre ce e vorba.

– Patruzeci de ore.

– Treizeci.

– S-a făcut.

– Şi vreau să-ţi văd casa.

– Poate ai dori să vii la cină. Îţi convine vreo zi din săptămîna viitoare?

– Nu ştiu. Stai puţin...

Se întoarse spre computer şi îşi plimbă degetele pe taste.

– Marţi?

– Atunci, la ora şapte. Nu sîntem formalişti, dar vei avea nevoie de pantofi.

Luă ghiveciul cu planta şi se ridică.

– Îţi mulţumesc pentru timpul acordat, spuse ea întinzîndu-i mîna.

– Chiar ai să iei cu dumneata chestia asta?

– Cu siguranţă. Şi n-am de gînd să ţi-o mai dau înapoi şi să te las s-o aduci din nou la un pas de moarte. Ai nevoie de îndrumări ca să ajungi la Harper House?

– Am s-o găsesc eu. Cred că am trecut cu maşina prin faţa ei, o dată...

O conduse pînă la uşă.

– Ştii, de obicei femeile raţionale nu cred în stafii. Femeile practice nu acceptă, în general, să plătească pe cineva ca să reconstituie istoricul stafiei respective. Iar dumneata îmi faci impresia unei femei raţionale şi practice.

– Bărbaţii raţionali nu locuiesc, de obicei, în cocini, şi nu se prezintă desculţi la o întîlnire de afaceri. Va trebui să ne asumăm amîndoi riscurile. Şi ar fi cazul să-ţi pui nişte gheaţă pe vînătaia aia. Pare dureroasă.

– Este. O jăvruţă de...

Se întrerupse.

– Am încasat-o cînd am vrut să pasez. La baschet.

– Înţeleg. Atunci, te aştept marţi, la şapte.

– Voi fi acolo. La revedere, doamnă Harper.

– Doctore Carnegie.

Mitch ţinu uşa deschisă timp suficient pentru a-şi satisface curiozitatea. Avusese dreptate, remarcă el. Şi din spate arăta la fel de elegantă şi sexy ca şi din faţă. La aceasta se adăuga vocea aceea de frumoasă a Sudului ca un tăiş de oţel.

O femeie de clasă, din cap pînă-n picioare, conchise el, închizînd uşa.

Fantome. Clătină din cap, chicotind, în timp ce-şi croia drum prin haosul din casă, înapoi spre birou. Asta întrecea orice închipuire!

Capitolul 20

Logan studia mica formă care clipea din ochi în lumina soarelui ce răzbătea printre frunze. Mai văzuse copii mici, avusese chiar unele contacte personale cu ei. Pentru el, nou-născuții semănau în chip ciudat cu peștii. Din cauza ochilor, poate... iar această fetiță mai avea și tot acel păr negru, așa că arăta ca o vietate marină. Oarecum exotică și ca de pe altă lume.

Dacă Gavin ar fi fost prin preajmă, iar Hayley destul de departe ca să n-audă, Logan ar fi sugerat că fetița arăta ca o progenitură zămislită de Femeia-Minune cu Omul-Amfibie.

Puștiul l-ar fi înțeles pe loc.

Bebelușii îl intimidau întotdeauna. Îl priveau de parcă ar fi știut de-o mie de ori mai multe decît el și erau de acord să-l tolereze pînă creșteau destul de mari ca să se descurce singuri.

Dar bănuia că ar fi trebuit să găsească ceva mai inspirat decît o întîlnire între doi supereroi, întrucît mama stătea lîngă el, așteptîndu-i răspunsul.

– Arată ca și cum ar fi aterizat de pe Venus, unde iarba e albastră ca safirele, iar cerul, o cupolă de pulbere aurie.

Era destul de adevărat, conchise Logan, și o idee mai poetic decît teoria cu Omul-Amfibie.

– Auzi acolo! Ei, haide, îl înghionti ușor Hayley cu cotul. Poți s-o iei în brațe.

– Poate ar fi mai bine să aștept pînă va deveni puțin mai consistentă.

Cu un chicotit, Hayley o luă pe Lily din cărucior.

– Un uriaș ca tine n-ar trebui să se teamă de un bebeluș așa de mic. Poftim. Și ai grijă să-i sprijini capul.

– Are picioare lungi, pentru cît de mică e.

Și se cam agitau, în timpul transferului.

– E frumoasă ca o cadră. Seamănă mult cu tine.

– Nici nu-mi vine să cred că e a mea.

Hayley își făcea de lucru cu scufița de bumbac a lui Lily, apoi își impuse să n-o mai atingă.

– Acum pot să deschid cadoul?

– Sigur. E bine să stea la soare?

– O coacem, răspunse Hayley, în timp ce trăgea de panglica roz lucioasă a cutiei pe care Logan o pusese pe masa din grădină.

– Poftim?

– Are puțin icter, și soarele îi face bine. Stella mi-a spus că și Luke a avut, și-l scoteau la soare pentru scurt timp de cîteva ori pe zi.

Începu să desfacă hîrtia de ambalaj.

– Am impresia că ea și Roz știu totul despre copii. Pot să le pun cele mai aiurite întrebări, și cîte una dintre ele cunoaște răspunsul. Sîntem binecuvîntate, Lily și cu mine.

Trei femei și un copil. Logan își imagina că Lily abia dacă apuca să rîgîie, că una dintre ele se și repezea s-o ia în brațe.

– Logan, crezi că lucrurile se întîmplă de la sine, sau fiindcă le provocăm noi?

– Cred că le provocăm fiindcă sînt menite să se întîmple.

– Mă gîndeam... Ai mult timp de gîndire, cînd te trezești din somn de două, trei ori, în toiul nopții. Voiam doar... simțeam nevoia... să pornesc la drum, cînd am plecat din Little Rock, și am venit încoace fiindcă speram ca Roz să-mi ofere o slujbă. La fel de bine aș fi putut s-o iau spre Alabama. Acolo am rude mai apropiate – rude de sînge – decît Roz. Dar am venit aici, și cred că așa mi-a fost hărăzit. Cred că Lily trebuia să se nască aici, și să le aibă pe Roz și Stella în preajma ei.

– Tuturor ne-ar fi lipsit ceva, dacă ai fi îndreptat maşina în altă direcţie.

– Parcă aş face parte dintr-o familie. I-am simţit lipsa de cînd a murit tata. Vreau ca Lily să aibă o familie. Cred – ştiu – că ne-am fi descurcat şi singure. Dar nu era de-ajuns doar să ne descurcăm.

– Copiii schimbă totul.

Pe faţa lui Hayley înflori un zîmbet.

– Într-adevăr. Nu mai sînt aceeaşi persoană de-acum un an, sau măcar de-acum o săptămînă. Sînt mamă.

Termină de despachetat cutia şi scoase un sunet pe care Logan îl consideră tipic femeiesc.

– O, ce păpuşică dulce! Şi ce moale e...

O scoase din cutie ca s-o ţină în braţe, cam la fel cum o ţinea Logan pe Lily.

– E mai mare decît ea.

– Nu pentru multă vreme. O, e aşa de roz şi drăguţă, şi uite ce pălărioară are!

– Dacă o tragi de pălărie, cîntă.

– Serios?

Încîntată, Hayley trase de pălăria roz, iar din pieptul păpuşii începu să se audă *Cîntec de leagăn*.

– E perfectă! declară ea, întinzîndu-se să-l sărute pe Logan. O să-i placă la nebunie lui Lily. Îţi mulţumesc, Logan.

– M-am gîndit că o fată nu are niciodată destule păpuşi.

Ridică privirea, cînd uşa se trînti. Parker năvăli în curte, la un pas înaintea celor doi băieţi care alergau strigînd.

Şi ei fuseseră cîndva atît de mici, îşi spuse Logan. Destul de mici ca să încapă pe un braţ, la fel de neputincioşi, ei bine, ca un peşte scos din apă.

Veniră în fugă spre el, în timp ce Parker gonea în cerc, în jurul lor.

– Ţi-am văzut maşina! anunţă Gavin. Mergem să lucrăm cu tine?

– Am termint pe ziua de azi.

Amîndurora li se lungiră feţele, iar fiorul de plăcere pe care-l simţi îl făcu să-şi schimbe planurile pentru weekend.

– Dar am de construit mîine un umbrar, la mine-n curte. Mi-ar prinde bine doi sclavi.

– Putem să fim sclavi! se repezi Luke să-l tragă de pantalon. Şi ştiu şi ce-i ăla umbrar. E ceva pe care cresc chestii.

– Poftim, atunci am doi sclavi experţi. Vom vedea ce zice şi mama voastră.

– N-o să zică nimic. Are de lucru, fiindcă Hayley e ocupată cu maturitatea.

– Cu maternitatea, îl corectă Hayley.

– Aşa.

– Pot s-o văd? întrebă Luke.

– Sigur.

Logan se lăsă pe vine, cu fetiţa în braţe.

– E foarte mică, nu-i aşa?

– Încă nu face nimic, se încruntă gînditor Gavin, bătînd uşor cu degetul în obrazul lui Lily. Doar plînge şi doarme.

Luke se apropie să-i şoptească lui Logan la ureche, pe un ton conspirativ:

– Hayley îi dă de mîncare lapte din *ţîţe*.

Cu o expresie admirabil de serioasă, Logan răspunse:

– Cred c-am citit despre asta undeva, dar mi-e cam greu să cred.

– E *adevărat*. De-asta le au. Fetele. Băieţilor nu le cresc ţîţe, fiindcă nu pot să facă lapte, oricît de mult ar bea.

– Hm... Da, aşa se explică.

– Grăsanul de domnul Kelso are ţîţe! afirmă Gavin, făcîndu-şi fratele să rîdă în hohote.

Stella ieşi pe uşă şi-l văzu pe Logan cu copilul în braţe, între cei doi băieţi ai ei. Toţi trei zîmbeau cu gura pînă la urechi. Soarele străluceа printre frunzele stacojii ale unui arţar roşu, aşternînd pe piatră pete de lumină şi umbră. Crinii

înfloriseră, într-un carnaval de culori şi forme exotice. Le simţea mirosul, şi pe al trandafirilor timpurii, al ierbii proaspăt tunse şi al verbinei.

Auzea cîntece de păsări şi chicotelile băieţilor, şi muzica delicată a clopoţeilor de vînt agăţaţi de o creangă a arţarului.

Primul ei gînd, în timp ce stătea încremenită acolo, ca şi cum ar fi păşit dincolo de rama invizibilă a unui tablou, fu unul ininteligibil: *ă-ăuu...!*

Poate îl rostise cu voce tare, căci Logan întoarse capul spre ea. Cînd ochii li se întîlniră, zîmbetul lui glumeţ deveni tandru şi cald.

Arăta prea mare, aşa cum stătea ghemuit acolo, îşi spuse Stella. Prea mare, prea aspru, cu fetiţa aceea mică în braţe, prea *masculin,* încadrat de băieţii ei scumpi.

Şi... atît de bronzat, puternic şi în formă.

Locul lui ar fi fost într-o pădure, bătătorind cărări peste pămîntul pietros. Nu aici, în această scenă elegantă cu flori care înmiresmau văzduhul şi cu un bebeluş picotindu-i în braţe.

Se îndreptă de spate şi porni spre ea.

– E rîndul tău.

– A...

Stella întinse mîinile spre Lily.

– Iată-te şi pe tine, frumuseţe mică.

Îşi lipi buzele de fruntea ei şi inspiră.

– Cum se simte azi? o întrebă pe Hayley.

– Minunat. Uită-te-aici, Stella! Uită-te ce i-a adus Logan.

Mda, un sunet categoric feminin, reflectă Logan, în timp ce Stella reacţiona aproape la fel ca Hayley la vederea păpuşii.

– Nu-i aşa că-i o minunăţie?

– Şi fii atentă aici! continuă Hayley, trăgînd de pălărie pentru a o face să cînte.

– Mami! Mami! îl părăsi Luke pe Logan, pentru a se repezi la maică-sa.

– Doar o clipă, puişor.

Şi continuară să se agite în jurul păpuşii şi al lui Lily, în timp ce Luke ţopăia, dîndu-şi ochii peste cap.

– Cred că Lily şi cu mine ar trebui să tragem un pui de somn.

Hayley culcă fetiţa în cărucior, apoi puse alături şi păpuşa.

– Îţi mulţumesc încă o dată, Logan. Ai fost extraordinar de drăguţ.

– Mă bucur că ţi-a plăcut. Şi acum, să ai grijă.

– Păpuşile n-au nici un haz, decretă Gavin, fiind totuşi destul de politicos ca să aştepte pînă cînd Hayley intră în casă.

– Serios? replică Stella, întinzînd mîna să-i tragă peste ochi cozorocul şepcii de baseball. Şi toţi omuleţii ăia pe care-i ţii pe rafturi şi pe birou ce sînt?

– Ăştia nu sînt păpuşi! exclamă Gavin, cu cea mai îngrozită expresie pe care o putea arbora un băiat de opt ani. Sînt personaje de acţiune. Fii *serioasă,* mami!

– Îmi recunosc greşeala.

– Vrem să fim sclavi de sîmbătă şi să construim un umbrar! îi atrase iar atenţia Luke, trăgînd-o de mînă.

– Sclavi de sîmbătă?

– Mîine îmi fac un umbrar, îi explică Logan. Mi-ar prinde bine o mînă de ajutor, şi i-am găsit pe voluntarii ăştia doi. Am auzit că lucrează pentru sandviciuri cu brînză şi acadele pe băţ.

– A... De fapt, mîine aveam de gînd să-i iau să lucreze cu mine.

– Un *umbrar,* mami! o privi rugător Luke, ca şi cum tocmai i s-ar fi oferit şansa de a construi o navetă spaţială cu care să zboare pînă pe Pluto. Niciodată n-am mai făcut unul, niciodată!

– Ei...

– Ce-ar fi să le facem pe amîndouă? propuse Logan. Ia-i cu tine dimineaţa, iar eu am să trec pe la prînz şi o să-i aduc la mine.

Stella simți un junghi în stomac. Totul părea firesc. Ca o înțelegere între părinți. Ca un aranjament de familie. Peste țiuitul care-i răsuna în urechi, auzea glasurile băieților care se rugau insistent

– E bine şi aşa... bîigui ea. Dacă eşti sigur că n-au să te încurce...

La auzul tonului ei încordat şi formal, Logan înclină capul.

– Dacă mă încurcă o să mă descotorosesc de ei. Ca acum, de pildă. Ia, băieți, ce-ar fi să-l găsiți voi pe cîinele ăla şi să vedeți ce mai face, ca să pot discuta un minut cu mama voastră?

Gavin făcu o mutră dezgustată.

– Hai să mergem, Luke. Cred că vrea s-o sărute.

– Ia te uită, dar sînt transparent ca sticla pentru băiatul ăsta! constată Logan.

Îi ridică Stellei bărbia cu degetele şi-şi apăsă buzele peste ale ei, studiindu-i ochii care-l priveau fix.

– Bună, Stella.

– Bună, Logan.

– Ai de gînd să-mi spui şi mie ce se-ntîmplă în capul ăsta al tău, sau trebuie să ghicesc?

– Se întîmplă multe. Şi nu mare lucru.

– Cînd ai ieşit din casă, parcă te-ar fi pălit cineva cu o măciucă în cap.

– „Pălit". Uite un cuvînt pe care nu-l auzi în fiecare zi.

– Ce-ar fi să facem noi o mică plimbare?

– În regulă.

– Vrei să ştii de ce-am venit aici în după-amiaza asta?

– Ca să-i aduci lui Lily o păpuşă, răspunse Stella, pornind împreună cu el pe o cărare. Auzea băieții şi cîinele, şi pocnetele scurte ale bîtei lui Luke. Aveau să se distreze bine de unii singuri, o vreme.

– Da, şi ca să văd dac-o pot determina pe Roz să mă invite la masă, ca un subterfugiu pentru a lua masa cu tine. Nu cred c-am să te pot despărți de Lily, o vreme.

Stella fu nevoită să zîmbească.

– Se pare că şi eu sînt transparentă. E aşa de distractiv să ai un bebeluş în casă! Dacă reuşesc să i-o fur lui Hayley o oră – şi să cîştig întrecerea cu Roz – pot să mă joc cu ea, ca şi cum ar fi o păpuşă. Toate hăinuțele alea adorabile... Cum n-am avut pînă acum o fetiță, nu mi-am dat seama ce încîntătoare pot fi toate acele rochițe.

– Cînd te-am întrebat dacă Lily ți-a trezit cheful să-ți mai doreşti un copil, ai intrat în panică.

– N-am intrat.

– Te-ai crispat – să zicem. De ce?

– Nu e ceva neobişnuit ca o femeie de vîrsta mea, cu doi copii măricei, să se crispeze – să zicem – la gîndul de a mai face un copil.

– M-hmm... Şi te-ai crispat din nou cînd am spus că mîine vreau să iau copiii la mine.

– Nu, doar că plănuisem deja...

– Nu umbla cu cioara vopsită, Roşcato.

– Lucrurile merg atît de repede, şi într-o direcție pe care n-o planificasem.

– Dacă ai de gînd să planifici fiecare fleac, poate n-ar strica să-ți desenez şi-o afurisită de hartă.

– Pot să-mi desenez şi singură hărțile, şi n-are nici un rost să te enervezi. M-ai întrebat, ți-am răspuns.

Se opri lîngă un turn de zorele care se cățărau în neştire.

– Credeam că în sud lucrurile merg mai încet.

– Prima dată cînd te-am văzut, m-ai iritat îngrozitor.

– Mii de mulțumiri.

– Asta ar fi trebuit să-mi dea de gîndit, continuă el. Mă sîcîiai ca o mîncărime între omoplați. Acolo, în locul ăla unde nu reuşeşti să ajungi şi să te scarpini oricît te-ai răsuci. Mi-ar fi făcut plăcere s-o iau încet. În general, nu văd ce rost are să te grăbeşti. Dar ştii, Stella, nu-ți poți programa modul în care te vei îndrăgosti. Iar eu m-am îndrăgostit de tine.

– Logan.

– Văd că te-am băgat în toți sperieții, și cred că nu poate exista decît un motiv din două: sau nu simți nimic pentru mine, și te temi că ai să mă rănești, sau, dimpotrivă simți prea multe, și lucrul acesta te sperie.

Rupse o zorea cu petale albe și filamente lungi și albastre și i-o înfipse între buclele în spirală ale părului. Un gest romantic ce contrasta cu frustrarea din glasul lui.

– Aleg varianta a doua, nu numai fiindcă-mi convine mai mult, ci și pentru că știu ce se întîmplă cu amîndoi cînd te sărut.

– Asta nu-i decît atracție. Chimie.

– Știu și eu care-i diferența.

Luînd-o de umeri, o ținu nemișcată.

– Și tu la fel. Pentru că amîndoi am mai trecut prin asta. Amîndoi am mai iubit, așa că știm să facem deosebirea.

– Așa o fi, s-ar putea să ai dreptate... Și din acest motiv am senzația că lucrurile merg prea repede din punctul meu de vedere...

Stella își încleștă mîinile pe antebrațele lui, simțindu-i mușchii compacți, puterea, voința.

– Îl cunoșteam pe Kevin de un an cînd treaba a devenit serioasă între noi, și a mai trecut un an pînă am început să vorbim despre viitor.

– Și eu am avut la dispoziție cam tot atîta timp cu Rae. Și iată-ne aici, Stella. Tu ai trecut printr-o tragedie, eu printr-un concurs nefericit de împrejurări. Știm amîndoi că nu există nici o garanție, oricît de mult am încerca să planificăm totul dinainte.

– Într-adevăr, nu există garanții. Dar acum nu e vorba numai de mine. Îi mai am și pe alții de care trebuie să țin seama.

– Vii ca un pachet complet.

Îi frecă brațele cu mîinile, apoi făcu un pas înapoi.

– Nu sînt bătut în cap, Stella. Și nu m-aș codi să mă împrietenesc cu băieții tăi pentru a te cuceri pe tine, dar adevărul e că-mi plac amîndoi. Mă simt bine în compania lor.

– Știu.

Stella îl strînse scurt de brațe, după care se retrase și ea.

– Îmi pot da seama cînd cineva se preface. Nu de tine e vorba, ci de mine.

– Cum poți să spui o asemenea aiureală?

– Ai dreptate, dar să știi că și eu am. Știu cum e să fii copil, iar mama ta să zburde de la un bărbat la altul. Da, nu e cazul aici, se grăbi ea să-l tempereze, ridicînd palmele, cînd pe chipul lui deslușI furia. Și pe asta o știu. Dar adevărul e că acum viața mea se concentrează în jurul băieților. Altfel nu se poate.

– Și crezi că lucrul acesta nu poate fi valabil și pentru mine? Dacă nu crezi că pot să le fiu ca un tată fiindcă nu i-ai conceput cu mine, du-te și te caută la cap!

– Cred că e nevoie de timp ca să...

– Știi cum faci o plantă puternică și sănătoasă ca asta să crească, și să se dezvolte? arătă el cu degetul spre suportul cu zorele. Poți s-o stratifici, și te alegi cu flori noi și fructe noi. Altoind-o, devine mai puternică; s-ar putea chiar să obții o varietate nouă.

– Da, dar ai nevoie de timp.

– Ai nevoie să începi. Eu nu-i iubesc pe băieții ăștia la fel cum îi iubești tu, dar știu că aș putea, dacă mi-ai acorda o șansă. Așa că vreau șansa asta. Vreau să mă însor cu tine.

– O, Doamne... Nu pot... nu putem...

Fu nevoită să-și apese inima cu podul palmei, dar nu reușea să inspire în plămîni tot aerul de care avea nevoie.

– Să ne căsătorim... Logan... Nu mai pot să respir...

– Perfect. Asta înseamnă că o să taci din gură cinci minute. Te iubesc, și vreau să faceți parte din viața mea, tu și

băieții. Dacă mi-ar fi sugerat cineva, acum cîteva luni, că o să vreau să-mi iau o roșcată nărăvașă și doi puști gălăgioși, m-aș fi prăpădit de rîs. Dar, asta e. Aș zice că putem locui împreună un timp, pînă te obișnuiești, dar știu că n-ai accepta. Așa că nu văd de ce n-am începe chiar de-acum să ne trăim viața.

– Chiar de-acum... repetă ea. Ca și cum te-ai duce să cumperi un camion nou?

– Un camion nou are un termen de garanție mai sigur decît o căsătorie.

– Atîta romantism îmi dă amețeli.

– Aș putea merge să-ți cumpăr un inel, te-aș putea cere în genunchi. Mă gîndeam că așa aș proceda, dar acum e prea tîrziu; jocul a început. Mă iubești, Stella.

– Încep să mă întreb de ce.

– Întotdeauna te-ai întrebat de ce. Nu m-ar deranja dacă te-ai întreba în continuare. Ne-am putea făuri o viață fericită împreună, tu și cu mine. Pentru noi înșine.

Arătă cu capul în direcția de unde se auzea bîta de plastic lovind mingea.

– Și pentru băieți. Nu pot să iau locul lui Kevin, dar le-aș putea fi un tată bun. Nu le-aș face nici cel mai mic rău vreodată, nici lor și nici ție. V-aș irita, v-aș tracasa, dar niciodată nu v-aș răni.

– Știu. N-aș putea să te iubesc, dacă n-ai fi un om bun. Și ești un om foarte bun. Dar, să ne căsătorim...? Nu știu dacă asta e soluția, pentru oricare dintre noi.

– Mai devreme sau mai tîrziu tot am să te conving eu.

Se apropie din nou de ea și începu să-i răsucească o șuviță de păr pe deget, schimbîndu-și fulgerător dispoziția.

– Dacă se întîmplă mai devreme, vei putea și să hotărăști cum vrei să fie decorate toate camerele alea goale din casa mea. Mă gîndesc să aleg una și să-ncep s-o aranjez, în prima zi cînd o să plouă.

Stella își îngustă ochii.

– Lovitură sub centură.

– Dacă altfel nu merge... Fii a mea, Stella, îi ceru el din nou, atingîndu-i buzele cu gura. Hai să ne întemeiem o familie.

– Logan.

Inima ei tînjea după el, chiar în timp ce trupul i se retrăgea iar.

– Să stăm o clipă, să ne detașăm puțin. O familie nu-i o nimica toată. Te-am văzut cu Lily.

– Și?

– Mai am puțin și fac treizeci și cinci de ani, Logan. Am un copil de opt ani, și unul de șase. Și o muncă grea. O carieră, pe care am de gînd să mi-o păstrez. Nu știu dacă vreau să mai fac și alți copii. Iar tu n-ai avut niciodată un copil al tău, și-l meriți.

– M-am gîndit și la asta. Să facem un copil împreună, ei bine, da, ar fi minunat, dacă am hotărî amîndoi că-l dorim. Dar pe moment am impresia că deja am cîștigat mai mult decît mi se cuvine. Tu, și doi băieți fermecători, pe care deja i-am îndrăgit. Nu e nevoie să știu dinainte tot ce-o să se întîmple, Stella. Nici nu vreau să știu fiecare detaliu nenorocit. Mi-e de-ajuns să știu că te iubesc, și că-i doresc și pe ei.

– Logan.

Era timpul să gîndească rațional.

– Va trebui să stăm jos și să discutăm pe îndelete. Nici măcar nu ne cunoaștem familiile.

– Pe-asta o putem rezolva destul de ușor, cel puțin cu familia ta. Putem să-i invităm la cină. Alege o zi.

– N-ai *mobilă!*

Își auzi vocea devenind mai ascuțită și făcu un efort să se calmeze.

– Da, știu, nu e important.

– Pentru mine, nu e.

– Problema e că sărim peste prea multe etape.

Şi, pe moment, toate etapele i se învălmăşeau în minte.

O căsătorie, o nouă schimbare a situaţiei băieţilor, posibilitatea de a avea încă un copil... Cum ar fi putut să ţină pasul?

– Gîndeşte-te cum e să-ţi iei pe cap doi copii. Nu ştii cum e să locuieşti în aceeaşi casă cu doi băieţi de vîrsta lor.

– Roşcato, am fost *şi eu* un băiat de vîrsta lor. Ascultă, ia începe tu şi fă o listă cu toate aceste etape. O să le luăm în ordine, dacă asta simţi nevoia să faci. Dar vreau să-mi spui, acum şi aici, clar şi fără ocolişuri: mă iubeşti?

– Mi-ai spus că da.

Logan îi puse mîinile pe talie, şi o trase spre el, într-un fel care-i făcu inima să bată mai repede.

– Spune-mi tu.

Putea să ştie oare ce efort uriaş însemna pentru ea să rostească acele cuvinte? Cuvinte pe care nu i le mai spusese nici unui bărbat, cu accepţia celui pe care-l pierduse. Iar acum el îi stătea în faţă, privind-o în ochi, aşteptînd simpla recunoaştere a unui lucru pe care-l ştia deja.

– Te iubesc, da, dar...

– De-ajuns deocamdată...

Îi pecetlui buzele cu un sărut, purtat de furtuna emoţiilor care-l răvăşeau pe dinăuntru. Apoi făcu un pas înapoi.

– Fă lista aia, Roşcato. Şi gîndeşte-te ce culoare vrei să aibă pereţii din living. Băieţilor spune-le că ne vedem mîine.

– Dar... nu rămîi la cină?

– Am cîteva probleme de rezolvat, răspunse el în timp ce se îndepărta. Ca şi tine, de altfel...

Îi aruncă o privire peste umăr.

– Trebuie să-ţi faci griji din cauza mea.

* * *

Una dintre problemele pe care le avea de rezolvat era să se elibereze de frustrare. Cînd o ceruse pe Rae în căsătorie,

nici unul dintre ei nu fusese surprins, iar ea acceptase pe loc şi cu entuziasm.

Şi, desigur, iată unde ajunseseră!

Dar mîndria unui bărbat avea de suferit cînd femeia pe care o iubea şi alături de care voia să-şi trăiască tot restul vieţii reacţiona la fiecare dintre avansurile lui printr-o încăpăţînare roşcovană şi *raţională*.

Petrecu o oră alergînd pe covorul rulant, leoarcă de transpiraţie, blestemînd ziua cînd avusese ghinionul să se îndrăgostească de o roşcată cu idei fixe.

Desigur, dacă n-ar fi fost încăpăţînată, raţională şi cu idei fixe, probabil că nici nu s-ar fi îndrăgostit de ea. Ceea ce însemna că era şi mai vinovată.

Înainte de apariţia ei, fusese fericit. Casa nu i se păruse goală, pînă n-o văzuse pe ea înăuntru. Pe ea şi copiii ăia zgomotoşi. De cînd nu mai acceptase de bunăvoie să-şi petreacă o preţioasă sîmbătă liberă, la el acasă, cu doi puşti care nu ştiau decît să alerge peste tot şi să intre în fel de fel de belele?

La naiba! Acum mai trebuia să se ducă-n oraş şi să cumpere nişte acadele!

Era condamnat, conchise el, în timp ce intra sub duş. Nu alesese deja locul din curte unde să instaleze leagănele? Nu se gîndise să amenajeze o colibă în copac?

Începuse să se comporte exact ca un tată.

Poate că-i plăcuse senzaţia de a ţine bebeluşul în braţe, dar nu putea fi sigur dacă o să aibă şi el unul.

Lucrurile se întîmplă, îşi aminti Logan cuvintele lui Hayley, pentru că sînt sortite să se întîmple.

Pentru că, se corectă el în timp ce îmbrăca nişte blugi curaţi, faci în aşa fel ca ele să se întîmple.

Şi urma să acţioneze în acest sens.

Peste cincisprezece minute, după o consultare rapidă a cărţii de telefon, era la volan, în drum spre Memphis. Avea părul încă umed.

* * *

Will tocmai îşi bea cafeaua decafeinizată de după cină şi îşi mînca felioara de hering cu lămîie pe care-i dădea voie Jolene s-o savureze, cînd auzi bătaia în uşă.

– Ei, cine naiba să fie?

– Nu ştiu, iubitule. Poate ar fi mai bine să te duci să vezi.

– Dacă vor o afurisită de plăcintă, atunci îmi pui şi mie o porţie mai mare.

– Dacă e băiatul lui Bowers, ca să-ntrebe cînd avem de gînd să tundem iarba, spune-i că am două cutii de cola la rece.

Dar, cînd deschise uşa, Will nu-l văzu pe băiatul deşirat al lui Bowers, ci pe un bărbat lat în umeri şi foarte încruntat. Instinctiv, Will se apropie de deschizătura uşii, încercînd s-o blocheze.

– Pot face ceva pentru dumneavoastră?

– Mda. Sînt Logan Kitridge, şi tocmai am cerut-o pe fiica dumneavoastră în căsătorie.

– Cine e, iubitule? se apropie Jolene, preocupată să-şi aranjeze părul. Ei, dar ăsta-i Logan Kitridge, nu-i aşa? Ne-am cunoscut la Roz, dar e ceva timp de-atunci. O cunosc vag pe mama dumneavoastră. Poftiţi, vă rog!

– Zice c-a cerut-o pe Stella în căsătorie.

– Nu mai spune!

Faţa lui Jolene se lumină brusc.

– Ei, dar e minunat! Veniţi să vă servesc cu o plăcintă.

– N-a spus dacă ea a fost de acord, preciză Will.

– Şi de cînd dă Stella cîte un răspuns atît de simplu ca „da"? replică Logan, făcîndu-l pe Will să zîmbească.

– Da, aşa e fata mea.

Se aşezară, mîncară plăcintă, băură cafea şi ocoliră subiectul, vorbind despre mama lui, despre Stella, despre fetiţa lui Hayley.

Într-un tîrziu, Will se rezemă de spătar.

– Deci, acum ar trebui să te întreb cum ai de gînd să-mi întreţii fiica şi nepoţii?

– Ultima dată cînd am făcut asta, tatăl fetei m-a interogat vreo doi ani. Nu credeam că trebuie să mai trec iar prin aşa ceva, la vîrsta mea.

– În nici un caz! îl asigură Jolene, bătîndu-şi uşor soţul pe braţ. Te tachinează doar. Stella se poate întreţine, şi pe sine şi pe băieţi. Şi n-ai fi aici, cu mutra asta iritată, dacă n-ai iubi-o. Cred că o întrebare, dacă nu te superi că ţi-o pun, ar fi următoarea: cum te simţi la gîndul de a le fi tată vitreg celor doi băieţi ai ei?

– Cam la fel, cred, cum te simţi şi dumneata ca bunică vitregă. Şi cu puţin noroc, vor avea şi faţă de mine aceleaşi sentimente. Ştiu că le place să-şi petreacă timpul aici, şi am auzit că Buni Jo a lor face nişte fursecuri la fel de grozave ca ale lui David. Ăsta zic şi eu compliment!

– Ţinem enorm la ei, spuse Will. Şi Stella la fel. Şi Kevin, Dumnezeu să-l odihnească. A fost un om foarte bun.

– Poate mi-ar fi mai uşor dacă n-ar fi fost. Dacă era un ticălos, şi Stella divorţa de el, în loc să fie un om bun care a murit prematur. N-am de unde să ştiu, pentru că nu aşa stau lucrurile. Mă bucur că soarta i-a hărăzit un soţ bun şi o căsnicie fericită, mă bucur şi pentru băieţi, că au avut un tată bun, care i-a iubit. Pot să trăiesc cu amintirea lui, dacă asta vreţi să ştiţi. Adevărul e că-i sînt chiar recunoscător.

– Ei bine, cred că ai perfectă dreptate, îl bătu aprobator Jolene pe dosul mîinii. Şi mai consider şi că ai un caracter puternic. Nu-i aşa, Will?

Will îşi răsfrînse buza de jos.

– Dacă te însori cu fata mea, o să am dreptul la decoraţiuni exterioare cu preţ redus?

Pe chipul lui Logan se lăţi un zîmbet.

– Putem include şi asta în ofertă.

– Cochetam cu ideea de a renova terasa.

– E prima oară cînd aud asta, mormăi Jolene.

– I-am văzut cum puneau o pardoseală de cărămizi din alea în formă de solz-de-peşte, la o emisiune de gospodărie, şi mi-a plăcut cum arăta. La aşa ceva te pricepi?

– Am făcut cîteva. Pot să arunc acum o privire, dacă vrei.

– Ţi-aş fi recunoscător, răspunse Will, ridicîndu-se de la masă.

Capitolul 21

Stella îşi rumega grijile, le toca mărunt, le fierbea la foc scăzut. Era pregătită să se lanseze într-o nouă discuţie despre argumentele pro şi contra căsătoriei, cînd Logan veni să ia băieţii, la amiază.

Ştia că era furios pe ea. Şi rănit, probabil. Dar, în chip destul de ciudat, ştiuse că avea să treacă – pe la orele amiezii – să ia copiii. Le spusese că o să vină, aşa că nu putea să-i dezamăgească.

O calitate incontestabilă, de trecut în tabel, conchise ea. Putea să-i acorde o încredere desăvîrşită în privinţa copiilor – şi o şi făcea.

Ştia că aveau să se contrazică. Amîndoi erau prea nervoşi ca să poată purta o discuţie calmă şi rezonabilă pe tema căsătoriei. Dar n-o deranjau controversele. De obicei, o ceartă serioasă scotea la lumină toate faptele şi sentimentele. Iar Stella avea nevoie şi de unele, şi de altele, dacă voia să găsească soluţia cea mai bună pentru toată lumea.

Dar, cînd Logan se duse să-i caute pe băieţi, în locul unde Stella îi pusese să adune cărucioarele folosite – pentru douăzeci şi cinci de cenţi căruciorul – văzu că era de un calm desăvîrşit. Ba chiar, părea aproape vesel.

– Sînteţi gata pentru puţină muncă bărbătească? îi întrebă el.

Cu strigăte de încuviinţare, băieţii renunţară la trierea cărucioarelor, în favoarea unor activităţi mai interesante. Luke îi arătă mîndru ciocanul de plastic pe care şi-l agăţase de gaica pantalonilor scurţi.

– O să ne fie de folos. Îmi plac oamenii care-şi poartă uneltele la ei. Am să vin mai tîrziu, să-i aduc acasă.

– Cam pe la ce oră crezi...?

– Depinde cît timp rezistă, răspunse el, ciupind bicepsul lui Gavin. Cred că ăsta face faţă unei zile de muncă.

– Şi pe-al meu, şi pe-al meu! se repezi Luke să-şi îndoaie braţul.

După ce-i făcu hatîrul, fluierînd impresionat, Logan dădu din cap spre Stella:

– Pe curînd.

Şi nimic mai mult.

Aşa că Stella continuă să-şi rumege grijile, să le toace mărunt şi să le fiarbă la foc scăzut, toată ziua. Şi, cum nu era proastă, deduse că tocmai asta fusese şi intenţia lui Logan.

* * *

Cînd se întoarse de la muncă, în casă domnea o tăcere nefirească. Nu era sigură că-i plăcea. Făcu un duş, se jucă puţin cu fetiţa, bău un pahar de vin, se plimbă de colo-colo, pînă cînd sună telefonul.

– Alo?

– Bună ziua, cu Stella vorbesc?

– Da, cine e...?

– Aici Trudy Kitridge. Mama lui Logan. Mi-a spus să te sun, că pe la ora asta te-ai întors de la lucru.

– Păi... ăă...

O, Doamne, o, Doamne. *Mama* lui Logan?

– Logan mi-a spus mie şi tatălui său că te-a cerut în căsătorie. M-a luat prin surprindere.

– Da, păi, şi pe mine... Doamnă Kitridge, încă n-am hotărît... adică, eu încă n-am luat o decizie...

– Orice femeie are dreptul la un timp de gîndire, nu-i aşa? N-ar strica să te previn, scumpo, că atunci cînd băiatul ăsta îşi pune ceva în cap, parc-ar fi un afurisit de buldog. A zis că vrei să-i cunoşti familia înainte de a spune da sau nu,

şi găsesc că e foarte frumos din partea ta. Desigur, acum cînd ne-am mutat atît de departe, nu-i prea uşor, aşa-i? Dar vom veni la un moment dat, în timpul sărbătorilor. Probabil ca să-l vizităm pe Logan de Ziua Recunoştinţei, apoi pe fata noastră, de Crăciun. Ştii, avem nepoţi în Charlotte, şi vrem să mergem de Crăciun la ei.

– Sigur...

N-avea nici cea mai vagă idee ce să spună. Cum ar fi putut, cînd nici n-avusese timp să se pregătească?

– Dar, în fond, Logan mi-a spus că ai doi băieţaşi. Nişte ştrengari şi jumătate, zice. Aşa că s-ar putea să ne-alegem şi cu doi nepoţi în Tennessee.

– E foarte frumos din partea dumneavoastră. Încă nici nu i-aţi cunoscut măcar, nici pe ei şi nici pe mine, şi...

– I-a cunoscut Logan, şi mi-am crescut fiul astfel încît să ştiu ce gîndeşte. Dacă el vă iubeşte, pe tine şi pe băieţi, atunci şi noi vă vom iubi. Am auzit că lucrezi pentru Rosalind Harper.

– Da. Doamnă Kitridge...

– Ei, spune-mi Trudy. Cum te înţelegi cu ea?

Stella se pomeni purtînd cu mama lui Logan o conversaţie de douăzeci de minute, care o lăsă nedumerită, dar îi făcu o reală plăcere, chiar dacă se simţea extenuată.

Cînd termină, se aşeză moleşită pe canapea, ca victima buimacă a unei ambuscade.

Apoi auzi camionul lui Logan sosind.

Făcu un efort să nu se repeadă spre uşă. Logan la asta s-ar fi aşteptat. În schimb, se instală în salonul din faţă, cu o revistă de grădinărit şi cîinele moţăind la picioarele ei, ca şi cum n-ar fi avut nici o grijă.

Poate că avea să menţioneze, aşa, în treacăt, că stătuse de vorbă cu mama lui. Sau poate că nu, ca să-l lase să fiarbă un timp în suc propriu.

Şi, în regulă, fusese frumos din partea lui să aranjeze convorbirea telefonică, dar pentru *numele* lui Dumnezeu, n-ar

fi putut s-o anunțe dinainte ca să nu se bîlbîie ca o idioată în primele cinci minute?

Copiii intrară cu un aer marțial în marș forțat.

– Am construit un umbrar *întreg,* anunță Gavin, murdar de sudoare și praf, repezindu-se să-l ia în brațe pe Parker. Și am plantat chestii care să crească pe el.

– Carol Jessmint.

Carolina Jessamine, deduse Stella, din pronunția încurcată a lui Luke. Inspirată alegere!

– Și mi-a intrat o țeapă, continuă Luke, arătîndu-și mîna murdară, cu un leucoplast pe degetul arătător. Una *mare.* Ne-am gîndit că s-ar putea să trebuiască s-o scoatem c-un *cuțit.* Da' n-a fost nevoie.

– Ei, ai scăpat ca prin urechile acului. Va trebui să-ți punem niște dezinfectant.

– Mi-a pus Logan. Și n-am plîns. Și am mîncat submarine, doar că el zice că acolo jos sînt niște băieți săraci, da' eu nu-nțeleg de ce-s săraci, că submarinele alea sînt *pline* de chestii. Și acadele.

– Și ne-am plimbat cu roaba, interveni Gavin. Și am lucrat cu un ciocan adevărat.

– I-auzi! Ați avut o zi plină. Logan nu vine-n casă?

– Nu, a zis că are alte treburi. Și uite...

Gavin vîrî mîna în buzunar și scoase o hîrtie de cinci dolari mototolită.

– Am primit fiecare cîte una, fiindc-a spus că am lucrat așa de bine încît putem fi zilieri în loc de sclavi.

Stella nu-și putu stăpîni rîsul.

– Asta zic și eu avansare! Felicitări. Acum cred c-ar fi timpul să mergem în baie.

– Atunci o să putem să mîncăm ca o ciurdă de porci la troacă, declară Luke, luînd-o de mînă. Așa a zis Logan, în pauza de masă.

Nu le mai tăcea gura vorbind, despre Logan și tot ce făcuseră, în timpul băii și al cinei. La sfîrșit, erau prea obosiți

ca să mai profite de ora în plus pe care Stella le-o acorda de obicei sîmbăta seara.

Pe la nouă dormeau tun și, pentru prima oară de cînd își amintea, Stella simțea că nu avea nimic de făcut. Încerca să citească, încerca să lucreze, dar nu se putea concentra îndeajuns nici asupra lecturii nici asupra lucrului.

Cînd o auzi pe Lily agitîndu-se, fu în culmea bucuriei.

Ieșind în hol, văzu că Hayley venea dinspre camera fetiței, cu Lily în brațe, încercînd s-o liniștească.

– Îi e foame. Mă gîndeam să mă refugiez în salon și poate să mă uit puțin la televizor, în timp ce-o alăptez.

– Ai chef de companie?

– Nu-mi spune de două ori. Azi a fost pustiu pe-aici. David a plecat la lac în weekend, tu și Roz v-ați dus la muncă, iar băieții au lipsit și ei de-acasă.

Se așeză, își descheie bluza și începu s-o alăpteze pe Lily.

– Așa. Acum e mai bine, nu? Am pus-o în sacul ăla pentru copii, pe care l-am primit la petrecere, și am făcut o plimbare de toată frumusețea.

– V-a făcut bine amîndurora. Ce voiai să vezi la televizor?

– Nimic anume. Doar să aud niște voci...

– Ce-ai zice de-o voce în plus? întrebă Roz, venind spre ele cu zîmbetul pe buze. Voiam să-i arunc o privire. Ia te uită, cum mai suge!

– N-are probleme cu pofta de mîncare, confirmă Hayley. Azi mi-a zîmbit. Știu că se spune că-i doar un reflex, dar...

– Ce știu ei? comentă Roz, tolănindu-se într-un fotoliu. Au intrat vreodată în capetele copiilor?

– Logan m-a cerut de soție.

Nu știa de ce o trîntise așa, pe nepusă masă.

– Maică Precistă! explodă Hayley, apoi imediat o liniști pe Lily, continuînd mai încet. Cum? Cînd? Unde? Dar e extraordinar! E cea mai mare veste dintre toate veștile mari. Hai, povestește-ne totul!

– Nu sînt prea mult de povestit. Ieri m-a cerut.

– După ce m-am dus eu în casă ca să culc fata, da? Ştiam eu că punea ceva la cale.

– Nu cred c-o plănuise dinainte. Cred că s-a întîmplat aşa, pur şi simplu, după care s-a enervat, cînd eu am încercat să-i atrag atenţia asupra tuturor motivelor raţionale pentru care n-ar trebui să acţionăm în pripă.

– Şi care-or fi alea? se întrebă Hayley.

– Vă cunoaşteţi doar din ianuarie, începu Roz, privind-o pe Stella. Ai doi copii. Fiecare aţi mai fost căsătoriţi înainte, şi aţi rămas cu anumite amintiri de pe urma acelor căsnicii.

– Da, oftă prelung Stella. Exact.

– Cînd o ştii, o ştii, nu? interveni Hayley. Ce mi-e cinci luni, ce mi-e cinci ani? Iar cu copiii e de-a dreptul nemaipomenit. Sînt înnebuniţi după el. Faptul că aţi mai fost căsătoriţi ar trebui să vă facă pe amîndoi să fiţi mai conştienţi de pericole. Nu înţeleg – îl iubeşti, nu?

– Da. Şi tot da răspund şi la toate celelalte, pînă la un punct, dar... e altfel cînd eşti tînăr şi fără obligaţii. Poţi să-ţi asumi mai multe riscuri. Mă rog, poţi să-ţi asumi riscuri dacă nu eşti ca mine... Şi dacă el vrea copii, şi eu nu vreau? Va trebui să mă gîndesc la asta. Trebuie să ştiu dacă am să mai fac un copil în faza de-acum, sau dacă cei pe care-i am se vor simţi fericiţi şi în siguranţă cu el, pe termen lung. Kevin şi cu mine ne făcuserăm un plan de acţiune...

– Iar planul a fost dat peste cap, o întrerupse Roz. Nu-i uşor să contractezi o nouă căsătorie. Eu am aşteptat mult pînă s-o fac, iar apoi, am ales greşit. Dar cred că, dacă mă puteam îndrăgosti de un bărbat, aşa pur şi simplu, la vîrsta ta, de un bărbat care să mă facă fericită, care să-şi petreacă vesel sîmbetele cu copiii mei, şi care să mă satisfacă la pat, n-aş fi ezitat să pun mîna pe el.

– Dar tocmai ai menţionat adineaori motivele pentru care e prea devreme.

– Nu, am înşirat motivele pe care le-ai fi spus tu – şi cele pe care le înţeleg, Stella. Dar mai e şi un alt lucru pe care noi două îl înţelegem, sau măcar ar trebui. Şi anume, că dragostea e nepreţuită, şi prea adesea ne este furată. Tu ai acum ocazia s-o recapeţi. Şi aş zice că e un mare noroc pentru tine.

* * *

Visa din nou grădina şi dalia albastră. Acum era încărcată de boboci, mari şi graşi, gata să plesnească. În vîrf, o singură floare incredibil de frumoasă se legăna în adierea uşoară a vîntului. Grădina ei, deşi nu mai era îngrijită şi ordonată, se întindea în jurul florii, cu fermecătoarele sale movilite de felurite culori.

Apoi lîngă ea apăru Logan, şi mîinile-i erau calde şi aspre, în timp ce-o trăgea spre el. Gura-i era puternică şi excitantă, cînd o acoperi pe a ei. În depărtare se auzeau rîsetele copiilor şi lătratul vesel al cîinelui.

Stătea culcată pe iarba verde de la marginea grădinii, cu simţurile ascuţite la maximum în timp ce se iubeau în lumina soarelui. Îi simţea forma chipului cu mîinile. Nu era frumos ca un prinţ din poveşti, nu era perfect, dar îl iubea. Pielea i se înfiora în timp ce trupurile li se mişcau, carne pe carne, tărie pe gingăşie, curbe peste unghiuri.

Cum se putea potrivi aşa, cum puteau alcătui un tot atît de armonios, cînd între ei existau atîtea diferenţe?

Dar trupul ei se contopea cu al lui, se unea şi înflorea.

Zăcea la soare cu el, pe iarba verde de la marginea grădinii, şi în timp ce-şi auzea bubuitul propriei inimi, cunoştea extazul.

Bobocii daliei se desfăcură. Erau atît de mulţi... prea mulţi... Celelalte plante rămîneau în umbră, înghesuite. Acum în grădină era o învălmăşeală cumplită, oricine putea să vadă. Dalia albastră devenise prea agresivă şi rodnică.

Stă bine în locul acela. Nu-i decît un alt plan.

Dar, înainte de a-i putea răspunde lui Logan, auzi o altă voce, rece şi dură, în mintea ei.

Planul lui. Nu al tău. Dorinţele lui. Nu ale tale. Retează rădăcinile, pînă nu se întind.

Nu, nu era planul ei. Sigur că nu era al ei. Grădina aceea ar fi trebuit să fie fermecătoare şi liniştită.

În mînă avea un hîrleţ, şi începu să sape.

Aşa, da. Sap-o, dezgroap-o.

Acum aerul era rece, rece ca iarna, iar Stella se înfiora, în timp ce înfigea cazmaua în pămînt.

Logan plecase, iar ea era singură în grădină, cu Mireasa Harper, care stătea în cămaşa ei albă, cu părul încîlcit, dînd din cap. Iar în ochi i se citea nebunia.

– Nu vreau să rămîn singură. Nu vreau să renunţ.

Sapă! Mai repede! Vrei să-ţi infecteze copiii? Grăbeşte-te! O să strice totul, va ucide totul, dacă o laşi aici.

Avea s-o smulgă. Cel mai bine era s-o smulgă din pămînt. Nu-i rămînea decît s-o răsădească în altă parte, îşi spuse ea, într-un loc mai potrivit.

Dar, în timp ce o ridica, atentă să nu-i rupă rădăcinile, florile se înnegriră, iar dalia albastră se ofili într-o clipă, făcîndu-se praf şi pulbere în mîinile ei.

* * *

Cel mai bine era să fie ocupată, ca să nu aibă timp să-şi rumege gîndurile. Iar pentru Stella nu era o problemă să fie ocupată, cînd vînzările de plante perene la florărie erau gata să înceapă, iar cea mai bună vînzătoare a ei avea concediu de maternitate.

Nu-i mai rămăsese timp să descifreze visele stranii şi tulburătoare, nici să-şi facă griji pentru un bărbat care o ceruse în căsătorie, iar în clipa următoare dispăruse. Avea o firmă de administrat, o familie de îngrijit, o fantomă de identificat.

Vîndu ultimii trei lauri, apoi începu să se agite pentru a face din nou ordine în sectorul arbuştilor.

– N-ar trebui să te ocupi de hîrtii nu de camelii?

Se îndreptă, ştiind prea bine că transpirase, că avea pămînt pe pantaloni şi că părul îi ieşea de sub şapca de baseball pe care şi-o trăsese pe cap. Şi îl privi pe Logan.

– Mă descurc. Printe altele trebuie să mă asigur că marfa e expusă corespunzător. Ce doreşti?

– Am primit o comandă nouă, îi arătă el hîrtiile, agitîndu-le. Am venit să mă aprovizionez.

– Perfect. Poţi să le laşi la mine pe birou.

– Mai departe de-aici nu merg, replică el, punîndu-i-le în mîini. Echipa tocmai încarcă o parte din materiale. Voi lua arţarul ăla roşu japonez, şi cinci dintre leandrii roz.

Trase tasa cu răsaduri spre maşină şi începu să le încarce.

– Perfect, repetă Stella, printre dinţi.

Nemulţumită, aruncă o privire pe formularul de comandă, clipi din ochi, apoi mai citi o dată informaţiile despre client.

– Acesta e tatăl meu.

– Mhm...

– De ce-i plantezi leandri tatălui meu?

– E meseria mea. Şi-i amenajez o terasă nouă. Mama ta vitregă deja vorbeşte despre mobila nouă pe care vrea s-o pună acolo. Şi o fîntînă. Am impresia că nici o femeie nu poate vedea o suprafaţă orizontală fără să-i vină cheful de a cumpăra ceva ca s-o ocupe. Încă mai vorbeau despre asta cînd am plecat de la ei, alaltăieri seară.

– Ai... ce-ai *făcut* acolo?

– Am mîncat plăcintă. Acum sînt grăbit, trebuie să-ncepem treaba asta, dacă vreau să ajung acasă la timp şi să mă spăl înainte de întîlnirea cu profesorul ăla, diseară, la cină. Ne vedem mai tîrziu, Roşcato.

– Stai aşa! Stai şi nu mai face un pas! Ai pus-o pe mama ta să mă sune, pe nepusă masă.

– Cum să fie pe nepusă masă, cînd ai spus că vrei să ne cunoaştem unul altuia familiile? A mea e la vreo trei mii de kilometri distanţă acum, aşa că prin telefon mi s-a părut cel mai simplu...

– Aş vrea doar să-mi explici... toate astea! îi ceru ea, agitînd hîrtiile.

– Ştiu. Eşti posedată de demonul explicaţiilor.

Logan se opri doar atîta timp cît s-o înhaţe de păr şi să-i pecetluiască buzele cu un sărut.

– Dacă nici acum nu e destul de clar, înseamnă că fac ceva pe dos. La revedere.

* * *

– Şi pe urmă a plecat, lăsîndu-mă acolo ca o idioată.

Trecuseră cîteva ore, iar Stella încă mai fierbea, în timp ce schimba scutecele lui Lily, iar Hayley se îmbrăca pentru cină.

– Ai spus că ar fi trebuit să vă cunoaşteţi unul altuia familiile, îi aminti ea. Aşa că, acum, ai vorbit cu mama lui, iar el a discutat cu tatăl tău.

– Ştiu ce-am spus, dar s-a dus la ei pe nepusă masă. Şi pe ea a pus-o să mă sune fără să mă anunţe mai întîi. După care a dispărut, cît ai bate din palme.

O ridică pe Lily în braţe şi începu s-o legene.

– Mă umple de draci!

– Mie-mi cam lipsesc dracii de felul ăsta, răspunse Hayley, în timp ce se privea din profil în oglindă, oftînd la vederea burţii care încă mai era proeminentă. Făcînd abstracţie de tot ce scria prin cărţi, am crezut că după ce-o nasc pe Lily am să-mi revin dintr-odată.

– Nimeni nu-şi revine dintr-odată, după ce naşte un copil. Dar tu eşti tînără şi activă. Ai să te refaci perfect.

– Sper.

Îşi luă cerceii favoriţi de argint, în timp ce Stella o alinta pe Lily.

– Stella, am să-ţi spun ceva, fiindcă eşti cea mai bună prietenă a mea şi te iubesc.

– O, draga mea...

– Ei bine, ăsta-i adevărul. Săptămîna trecută, cînd a venit Logan să aducă păpuşa pentru Lily, iar tu şi băieţii aţi ieşit din casă – mai ştii? Înainte ca eu să intru, iar el să-ţi pună marea întrebare? Ştii cum arătaţi voi patru?

– Nu.

– Ca o familie. Şi cred că, indiferent de ce-ţi tot trece prin cap, în adîncul inimii ştii asta. Şi că aşa se va întîmpla.

– Eşti foarte tînără ca să fii atît de atotştiutoare.

– Nu anii contează, replică Hayley, aruncîndu-şi un prosop pe umăr. Ia vino-aici, fetiţo. Mămica o să te-arate musafirilor de la cină, înainte să te duci la culcare. Eşti gata? o întrebă ea pe Stella.

– Cred c-o să aflăm.

Porniră spre scară. Stella îşi luă din drum băieţii, în vreme ce Roz le aştepta pe palier.

– Ei, ziceţi voi dacă nu arătăm cu toţii de mai mare dragul!

– A trebuit să ne punem cămăşi noi, se plînse Luke.

– Şi vă stau aşa de bine! Mă întreb dacă pot să-i răpesc pe aceşti doi tineri atît de eleganţi ca să-mi fie cavaleri în seara asta.

Întinse ambele mîini spre ei.

– O să fie furtună, continuă ea, aruncînd o privire pe fereastră. Şi ia priviţi, cred că ăsta trebuie să fie doctorul Carnegie al nostru. A venit tocmai la timp. Cu ce naiba circulă omul ăsta? Arată ca o cutie ruginită pe roţi.

– Cred că e un Volvo, spuse Hayley, uitîndu-se peste umărul Stellei. Un Volvo foarte vechi. Se zice că se numără printre cele mai sigure maşini, aşa demodate cum arată. O, Doamne, ia uită-te-acolo! exclamă ea, înălţînd sprîncenele, cînd Mitch coborî din maşină. Alarmă roşie, bărbaţi macho la orizont!

– Dumnezeule mare, Hayley, ar putea să-ţi fie tată!

Hayley se mulţumi să-i zîmbească lui Roz.

– Un *macho* e *fierbinte* la orice vîrstă. Iar ăsta *frige!*

– Să-i dăm un pahar cu apă, propuse Luke.

– Şi pentru Hayley unul.

Amuzată, Roz porni să-l întîmpine pe primul oaspete.

Adusese un vin alb de soi ales, cadou pentru gazdă, care o bucură, dar el preferă apă minerală, cînd Roz îi oferi ceva de băut. Bănuia că un om care conducea o maşină fabricată cam în acelaşi an cînd se născuse şi el trebuia să-şi păstreze luciditatea. Mitch le strînse cu sobrietate mîinile băieţilor.

Roz îl admiră şi pentru tactul de a discuta nimicuri, în loc să întrebe mai multe despre motivul pentru care voia să-l angajeze.

Cînd sosi şi Logan, se simţeau destul de destinşi.

– Nu cred c-o să-l mai aşteptăm pe Harper, spuse Roz, ridicîndu-se în picioare. Fiul meu e de o lipsă de punctualitate cronică.

– Am şi eu unul, răspunse Mitch. Ştiu cum stau lucrurile.

– A, nu ştiam că ai copii.

– Numai unul. Josh are douăzeci de ani. Studiază la colegiu, aici. Ai într-adevăr o casă foarte frumoasă, doamnă Harper.

– Roz, şi-ţi mulţumesc. E una dintre marile mele iubiri. Iar aici, adăugă ea, în timp ce Harper dădea buzna din bucătărie, e încă una.

– Scuzaţi-mă că am întîrziat. Aproape că uitasem. Salut Logan, Stella... Ura, băieţi!

Îşi sărută mama, apoi o privi pe Hayley.

– Bună. Unde-i Lily?

– Doarme.

– Doctor Carnegie, Harper, nepunctualul de fiu-meu.

– Îmi pare rău. Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi prea mult.

– Deloc, răspunse Mitch, în timp ce-şi strîngeau mîinile. Încîntat de cunoştinţă.

– De ce nu stăm jos. Se pare că David iar s-a întrecut pe sine.

În centrul mesei se afla un aranjament de flori estivale, într-un vas plat şi prelung. Lumînările erau aprinse, albe şi înguste, în sfeşnice de argint, pe gheridon. David scosese serviciul de porţelan alb, cu bordură în nuanţe de galben şi verde-pal, care se remarca prin eleganţă. O salată de languste preparată cu multă artă era deja aranjată pe toate farfuriile. David aduse şi vinul.

– Pe cine pot să îmbii cu acest delicios Pinot Grigio?

Roz observă că doctorul rămăsese la apa minerală.

– Ştiţi, începu Harper, în timp ce începeau felul întîi, cu porc umplut, îmi păreţi extrem de cunoscut.

Îşi îngustă ochii, studiind chipul lui Mitch.

– Tot încerc să-mi amintesc de unde vă ştiu. Nu cumva aţi predat la U.M., cînd eram eu acolo?

– S-ar putea, dar nu-mi aduc aminte să te fi avut în vreo clasă.

– Da, şi oricum, nu cred că de-acolo vă cunosc. Poate am asistat la vreuna din conferinţele dumneavoastră, sau aşa ceva... Staţi, staţi! M-am prins. Josh Carnegie. Atacant central la Memphis Tigers.

– Fiul meu.

– Ce asemănare! Dom'le, e mortal tipul! Am fost la meci, primăvara trecută, cu Carolina de Sud, cînd a marcat treizeci şi opt de puncte. Se mişcă bine!

Mitch zîmbi, frecîndu-şi cu un deget vînătaia decolorată de pe obraz.

– Mie-mi spui?

Începură să discute zgomotos despre baschet, astfel încît Logan avu ocazia să se aplece spre Stella.

– Tatăl tău a spus că abia aşteaptă să vă vadă duminică, pe tine şi băieţii. Vă duc eu cu maşina, de vreme ce m-a invitat şi pe mine la cină.

– Chiar aşa?

– Mă place.

Îi luă mîna liberă şi-i atinse degetele cu buzele.

– Leandrii ne-au unit.

Stella nu încercă să-şi ascundă zîmbetul.

– L-ai atins la coarda sensibilă.

– Tu, copiii, grădina... Mda, aş zice că am îndeplinit toate obiectivele. Mi-ai scris lista aia, Roşcato?

– Se pare că bifezi de minune toate punctele fără să mă consulţi şi pe mine.

Schiţă un zîmbet fugar.

– Jolene consideră că ar trebui să respectăm tradiţia şi să facem nunta în iunie.

Cînd Stella rămase cu gura căscată, Logan se întoarse să le vorbească băieţilor ei despre ultimele numere din Marvel Comics.

La desert, din monitorul pentru copii, instalat pe bufet, se auzi un freamăt, urmat de un ţipăt prelung şi ascuţit. Hayley sări ca arsă de pe scaun.

– Acesta e semnalul meu. Mă întorc după ce-i dau să mănînce şi o liniştesc la loc.

– Apropo de semnale, se ridică şi Stella. E timpul să vă culcaţi, băieţi. Mîine mergeţi la şcoală, adăugă ea, înainte să înceapă protestele.

– Numai pămpălăii se duc la culcare cînd nici nu s-a întunecat, se plînse Gavin.

– Ştiu. E plină lumea de ei. Şi ce urmează acum?

Băiatul oftă.

– Mulţumesc pentru cină, a fost foarte bună, iar acum trebuie să ne ducem la culcare din cauza afurisitei ăleia de şcoli.

– Pe-aproape, conchise Stella.

– 'te bună. Mi-au plăcut cartofii special'ate, îi spuse Luke lui David.

– Vrei o mînă de ajutor? îl întrebă Logan.

– Nu.

Totuşi, în uşă se opri şi se întoarse, privindu-l o clipă.

– Dar îţi mulţumesc.

Stella îi conduse pînă sus, începînd ritualul de seară în timp ce de-afară se auzeau primele tunete. Parker se tîrî sub patul lui Luke, să se ascundă. Cînd îi acoperi cu păturile, auzi stropii mari de ploaie.

– Parker e un sperios, remarcă Luke, potrivindu-şi capul pe pernă. Poate să doarmă aici sus, cu mine, noaptea asta?

– Bine, dar numai în noaptea asta, ca să nu-i fie frică.

Îl chemă de sub pat şi, mîngîindu-l în timp ce tremura, îl puse în pat, lîngă Luke.

– Aşa-i mai bine?

– Mhm. Mami...?

Se întrerupse, mîngîind cîinele şi schimbînd o privire lungă cu fratele său.

– Da? Ce-aţi mai pus la cale?

– Întreab-o tu! şuieră Luke.

– Ba tu!

– Ba tu!

– Ce să mă-ntrebe? Dacă v-aţi cheltuit toţi banii pe comicsuri, n-am să...

– Te măriţi cu Logan? izbucni Gavin.

– Dacă mă... De unde v-a venit ideea asta?

– Le-am auzit pe Roz şi Hayley cînd au spus că te-a cerut de nevastă.

Luke căscă, somnoros, clipind din ochi spre ea.

– Deci, te măriţi?

Stella se aşeză pe marginea patului lui Gavin.

– Mă mai gîndesc. Dar n-am să iau o hotărîre atît de importantă fără să stau de vorbă şi cu voi. Am multe lucruri la care trebuie să mă gîndesc, înainte de a le discuta cu voi.

– E drăguţ, şi se joacă cu noi, aşa că-i în regulă dacă te măriţi cu el.

Concluziile lui Luke o făcură să rîdă. Poate că nu erau chiar atît de multe de discutat, din anumite puncte de vedere, îşi spuse ea.

– O căsătorie e un lucru foarte important. E o mare promisiune.

– O să ne mutăm în casa lui? întrebă Luke.

– Da, cred că ar fi cazul, dacă...

– Ne place acolo. Şi-mi place şi cînd mă ţine cu capu-n jos. Şi mi-a scos ţeapa din deget, şi nu m-a durut aproape deloc. Mi l-a şi pupat pe urmă, aşa cum trebuie.

– Serios? murmură Stella.

– O să fie tatăl nostru vitreg, zise Gavin, desenînd încet cercuri cu degetul pe cearşaf. La fel cum o avem şi pe Buni Jo ca bunică vitregă. Şi ne iubeşte şi ea.

– Sigur că vă iubeşte.

– Aşa că ne-am zis c-o să fie în ordine s-avem şi un tată vitreg, dacă-i Logan.

– Văd că v-aţi gîndit mult la asta, spuse într-un tîrziu Stella. Şi-am să mă gîndesc şi eu. Poate mai discutăm mîine.

Şi-l sărută pe Gavin pe obraz.

– Logan a spus că tata ne veghează tot timpul.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Da. O, da, aşa e, puişor...

Îl îmbrăţişă strîns, apoi se întoarse să-l cuprindă şi pe Luke.

– Noapte bună. Eu sînt jos.

Dar mai întîi trecu prin camera ei, ca să-şi tragă respiraţia şi să se calmeze. Comori, îşi spuse ea. Avea cele mai neprețuite comori. Îşi apăsă ochii cu degetele, gîndindu-se la Kevin. O comoară pe care o pierduse.

Logan a spus că tata ne veghează tot timpul.

Un om care ştia asta, care accepta situaţia şi-i spunea asemenea cuvinte unui băiat, era un alt fel de comoară.

Îi schimbase sistemul. Plantase o dalie albastră uluitoare în mijlocul grădinii ei liniştite. Şi n-avea de gînd s-o smulgă din rădăcini.

– Am să mă mărit cu el, se pomeni ea spunînd, iar fiorul pe care-l simţi o făcu să rîdă.

La următorul bubuit de tunet, auzi cîntecul. Instinctiv, intră în baie, să se uite în camera fiilor ei.

Era acolo, spectrală în albul ei vaporos, cu părul ca o claie de aur stins. Stătea între paturi, cîntînd cu vocea ei suavă şi calmă, şi în ochi i se citea nebunia, în timp ce privea printre fulgere spre Stella.

Stella simţi un fior de groază pe şira spinării. Făcu un pas într-acolo, dar un val de frig o împinse înapoi.

– Nu!

Se repezi iar, avu senzaţia că se izbeşte de un perete solid.

– Nu!

Începu să bată cu pumnii în zidul imaterial.

– N-ai să mă opreşti să ajung la copiii mei!

Se aruncă din răsputeri asupra peretelui de gheaţă, ţipînd după copiii ei care dormeau liniştiţi, netulburaţi.

– Căţea! Să nu te-atingi de ei!

Ieşi în fugă din cameră, fără să-i dea atenţie lui Hayley, care alerga spre ea, ignorînd tropăiturile de picioare de pe scară. Ştia doar un singur lucru; că trebuia să treacă de obstacol şi să ajungă la băieţii ei.

Fugind din răsputeri, ajunse la uşa deschisă şi fu îmbrîncită înapoi, în peretele opus.

– Ce naiba se întîmplă aici?

Logan o înşfăcă de braţe, împingînd-o într-o parte şi repezindu-se şi el spre uşă.

– Nu mă lasă să intru!

Disperată, Stella începu să bată cu pumnii în bariera nevăzută, pînă-i amorţiră mîinile.

– Mi-a luat copilaşii... Ajută-mă...!

Logan se aruncă spre deschizătură cu umărul.

– E tare ca oţelu'...

Izbi din nou, în timp ce i se alăturau Harper şi David.

Din spatele lor, Mitch privea în cameră, unde se răspîndise acum o lumină ireală.

– Pentru numele lui Dumnezeu...!

– Trebuie să fie şi altă cale. Cealaltă uşă!

Roz îl luă pe Mitch de braţ şi-l trase în lungul culoarului.

– S-a mai întîmplat vreodată asta?

– Nu. Dumnezeule mare, Hayley, ai grijă de copil!

Înnebunită, Stella o luă şi ea la goană. Altă cale, îşi spuse ea. Forţa nu dădea nici un rezultat. Putea lovi oricît gheaţa aceea invizibilă, putea să strige şi să ameninţe, dar bariera nu ceda.

O, Doamne, Te rog... Copiii mei...

Raţiunea. Trebuia să încerce calea raţiunii, să roage, să promită... Se repezi afară în ploaie şi deschise cu o smucitură uşile terasei. Deşi ştia că n-avea nici nu rost, se aruncă din nou spre cameră.

– Nu mi-i poţi lua! strigă ea, peste vuietul furtunii. Sînt copiii mei! Viaţa mea!

Se lăsă în genunchi, copleşită de spaimă. Îşi vedea băieţii dormind în continuare, şi lumina albă şi dură care pulsa dinspre femeia aflată între ei.

Se gîndi la vis. Se gîndi la ceea ce discutaseră ea şi băieţii, cu puţin timp înainte să înceapă cîntecul.

– Nu te priveşte pe tine ce fac! începu ea, chinuindu-se să vorbească pe un ton cît mai ferm. Aceştia sînt copiii mei, şi-am să fac ce e mai bine pentru ei. Nu eşti mama lor!

Cînd silueta se întoarse, în ochii ei se citea, pe lîngă nebunie, tot atîta tristeţe.

– Nu-s ai tăi. Au nevoie de mine. Au nevoie de mama lor. Carne din carnea lor, sînge din sîngele lor...

Ridică mîinile, julite şi învineţite din cauza loviturilor.

– Vrei să sîngerez pentru ei? Am s-o fac! O şi fac.

Îngenuncheată, îşi lipi palmele de zidul rece, în timp ce peste ea şiroia ploaia.

– Sînt ai mei, şi nu m-aş da înapoi de la nimic ca să-i ştiu în siguranţă, să-i văd fericiţi. Îmi pare rău pentru ce ţi s-a întîmplat, pentru ce-ai pierdut, îmi pare rău, orice-ar fi fost... Dar nu poţi lua ceea ce-i al meu. Nu poţi să mi-i iei pe copiii mei.

Împinse o mînă înainte, iar aceasta pătrunse ca printr-o apă rece ca gheaţa. Fără ezitare, se repezi în cameră.

Îl vedea, dincolo de Mireasa Harper, pe Logan continuînd să încerce să intre, şi pe Roz, în uşa cealaltă. Nu-i auzea, dar vedea expresia chinuită a lui Logan şi sîngele care-i curgea pe mîini.

– Îi iubeşte. Poate n-a ştiut-o pînă-n seara asta, dar îi iubeşte şi el. O să-i apere. Le va fi ca un tată. Eu am ales, noi am ales. Niciodată să nu mai încerci să mă ţii departe de copiii mei.

Printre lacrimi, văzu silueta prelingîndu-se prin cameră, spre uşile terasei. Stella puse o mînă tremurătoare pe capul lui Gavin, şi pe cealaltă pe cel al lui Luke. În siguranţă, îşi spuse ea, în timp ce genunchii începeau să-i tremure. În siguranţă, şi la căldură...

– Am să te-ajut, declară ea ferm, privind din nou spre ochii aceia îndureraţi. Cu toţii te vom ajuta. Dacă ai nevoie de ajutorul nostru, dă-ne ceva... Numele tău, cel puţin. Spune-mi cum te cheamă.

Mireasa ridică o mînă spre geamul uşii. Acolo, scris în apa de ploaie ce se prelingea ca nişte lacrimi, se vedea un singur cuvînt.

Amelia

Cînd Logan năvăli pe uşa din spatele ei, Stella se răsuci spre el şi-i puse repede o mînă pe buze.

– Şşt... Ai să-i trezeşti.

Apoi îşi îngropă faţa la pieptul lui şi izbucni în plîns.

Epilog

– Amelia.

Stella tremura, în pofida hainelor uscate şi a paharului de brandy pe care Roz insistase să i-l dea.

– Numele ei. L-am văzut scris pe geamul uşii, chiar înainte de a dispărea. Nu voia să le facă nici un rău. Era furioasă pe mine, încerca să-i apere de mine. Nu-i complet întreagă la minte.

– Te simţi bine?

Logan stătea pe vine în faţa ei.

– Eşti sigură?

Stella dădu din cap, dar mai bău o înghiţitură de brandy.

– O să treacă ceva timp pînă să-mi revin complet, dar... mi-e bine.

– În viaţa mea nu m-am mai speriat aşa de tare, zise Hayley, aruncînd o privire spre uşă. Eşti sigură că băieţii sînt în siguranţă?

– Nu le-ar fi făcut nici un rău, spuse Stella punîndu-şi o mînă pe a ei, încurajator. Ceva i-a frînt inima, şi i-a luat minţile, cred. Dar copiii sînt singura ei bucurie.

– Pe mine o să mă scuzaţi dacă găsesc toată povestea asta absolut fascinantă, şi complet nebunească.

Mitch se plimba încoace şi-ncolo prin cameră.

– Dacă n-aş fi văzut cu ochii mei...

Clătină din cap.

– Voi avea nevoie de toate datele pe care le puteţi aduna la un loc, cînd voi începe s-o studiez.

Se opri pe loc, uitîndu-se la Roz.

– Am văzut-o, dar nu pot să-mi explic... O... Aş numi-o o entitate, în lipsa altui cuvînt mai potrivit. Camera a fost perfect izolată.

Absent, îşi frecă umărul cu care izbise în aerul solidificat.

– Iar ea era înăuntru.

– A fost un spectacol mult mai grozav decît ne aşteptam să-ţi putem oferi de la prima vizită, spuse Roz, turnîndu-i încă o ceaşcă de cafea.

– Văd că eşti foarte calmă.

– Dintre toţi cei de-aici, eu am convieţuit cu ea cel mai mult.

– Cum?

– Pentru că asta e casa mea.

Arăta obosită, şi palidă, dar în ochi îi licărea o luminiţă bătăioasă.

– Prezenţa ei aici nu schimbă lucrurile. E casa mea.

Trase scurt aer în piept şi luă la rîndul ei o înghiţitură de brandy.

– Deşi recunosc că cele petrecute în seara asta m-au zguduit, ne-au zguduit pe toţi. Niciodată n-am mai văzut aşa ceva.

– Eu trebuie să termin proiectul la care lucrez, după care voi avea nevoie să ştiu tot ce-aţi văzut.

Privi în jurul lui prin cameră.

– Cu toţii.

– În regulă, ne vom ocupa de asta.

– Stella ar trebui să se culce, spuse Logan.

– Nu, nu e nevoie, serios.

Aruncă o privire spre monitor, ascultînd murmurul slab.

– Simt că ceea ce s-a întîmplat astă-seară a schimbat ceva. În ea, în mine... Visele, dalia albastră...

– Dalia albastră? o întrerupse Mitch, dar Stella clătină din cap.

– Am să-ţi explic după ce-mi mai revin. Dar nu cred că visele se vor repeta. Am senzaţia că va lăsa lucrurile în pace,

c-o va lăsa să crească acolo, fiindcă am reuşit să comunic cu ea. Şi cred cu tărie că am putut s-o conving pentru că i-am vorbit ca de la mamă la mamă.

– Copiii mei au crescut în casa asta. Pe mine n-a încercat niciodată să mă ţină departe de ei.

– Tu nu te hotărîseşi să te recăsătoreşti cînd fiii tăi erau încă mici, sublinie Stella, şi văzu ochii lui Logan îngustîndu-se.

– Nu cumva ai sărit peste unele etape? o întrebă el.

Izbuti să schiţeze un zîmbet obosit.

– Nici una prea importantă, din cîte se pare. Cît despre Mireasă, poate că a părăsit-o soţul, sau a rămas însărcinată cu un amant care a abandonat-o, sau... Nu ştiu... Încă nu pot gîndi prea limpede.

– Nimeni dintre noi nu poate, şi indiferent dacă-ţi închipui că te simţi bine sau nu, eşti încă palidă, spuse Roz, ridicîndu-se în picioare. Acum am să te duc sus ca să te bagi în pat.

Clătină din cap, cînd Logan începu să protesteze.

– Toţi sînteţi bine veniţi să rămîneţi aici cît de mult timp vreţi. Harper?

– Chiar aşa, se ridică fiul ei în picioare, înţelegînd imediat semnalul. Să mai torn cuiva de băut?

Pentru că era încă nesigură pe picioare, Stella o lăsă pe Roz s-o conducă la etaj.

– Cred că sînt cam obosită, dar nu e nevoie să vii şi tu.

– După o traumă ca asta, meriţi puţin răsfăţ. Cred că Logan ar prefera s-o facă el, dar în seara asta presupun că e mai potrivită o femeie. Hai, acum dezbracă-te, îi ordonă ea, în timp ce se întorcea spre pat.

Stella se conformă, apoi trecu prin baie ca să se mai uite o dată la copiii ei.

– Mi-a fost aşa de frică... Aşa de frică să nu le facă ceva băieţilor mei...

– Ai fost mai puternică decît ea. Întotdeauna ai fost mai puternică.

– Niciodată nu m-a mai răscolit ceva aşa. Nici chiar...

Stella reveni în camera ei şi se strecură în pat.

– În seara cînd a murit Kevin, nu puteam să fac nimic. Nu puteam nici să ajung la el, nici să-l aduc înapoi, nici să opresc ceea ce se întîmplase deja, oricît de mult aş fi dorit.

– Iar în seara asta ai putut face ceva, şi ai şi făcut. Femeile, sau în orice caz femeile ca noi, fac ceea ce trebuie făcut. Acum vreau să te odihneşti. Am să mai trec pe la tine şi pe la băieţi, înainte de a mă duce şi eu la culcare. Vrei să las lumina aprinsă?

– Nu, nu e nevoie. Îţi mulţumesc.

– Noi sîntem jos.

În întuneric, Stella oftă. Zăcea nemişcată, ascultînd, în aşteptare. Dar nu auzea nimic, numai sunetul propriei ei respiraţii.

Pentru noaptea aceea – măcar pentru noaptea aceea – se sfîrşise.

Cînd închise ochii, adormi.

Fără vise.

* * *

Se aştepta ca Logan să treacă a doua zi pe la florărie, dar nu apăru. Era sigură că urma să vină la ei acasă, după cină. Nu veni nici atunci.

Şi nici nu dădu telefon.

Îşi spuse că, după cele petrecute în timpul nopţii, avea nevoie de o pauză. Să stea departe de ea, de casă, de orice dramă. Cum l-ar fi putut învinui?

Lovise cu mîinile, cu mîinile lui mari şi dure, pînă i se umpluseră de sînge, încercînd să ajungă la băieţii ei, apoi la ea. Acum ştia tot ceea ce trebuia să ştie despre el, despre omul pe care ajunsese să-l iubească şi să-l respecte.

Îl cunoştea îndeajuns ca să-i încredinţeze tot ceea ce era al ei. Îl iubea destul ca să-l aştepte pînă venea la ea.

Iar cînd copiii ei se culcară, iar luna începu să se înalţe pe cer, camionul lui se făcu auzit de pe aleea care ducea spre Harper House.

De data asta nu mai ezită, ci se repezi la uşă să-i iasă în întîmpinare.

– Cît mă bucur că ai venit!

Îi înlănţui gîtul cu braţele, lipindu-se de el.

– Mă bucur atît de mult... Trebuie neapărat să vorbim.

– Vino mai întîi afară. Am în camion ceva pentru tine.

– Nu poate să mai aştepte? întrebă Stella, retrăgîndu-se. Dac-am putea doar să stăm jos şi să lămurim nişte lucruri... Nu sînt sigură că aseară vorbele mele au avut prea mult sens...

– Dimpotrivă.

Şi, ca să n-o mai lungească, o luă de mînă şi o trase afară din casă.

– Avînd în vedere faptul că, după ce mi-ai scurtat viaţa cu zece ani, de spaimă, ai spus c-ai să te măriţi cu mine. Am să-ţi dau ceva înainte să mă omori cu vorbele.

– Poate că nu vrei să auzi că te iubesc.

– Pentru asta pot să-mi găsesc timp.

O luă în braţe şi o învîrti, în drum spre camion.

– Ai să-mi organizezi viaţa, Roşcato?

– Am să-ncerc. Tu ai să mi-o dezorganizezi pe a mea?

– Fără discuţie.

Şi o coborî, pînă cînd buzele lui le întîlniră pe ale ei.

– Ce mai furtună a fost azi-noapte – din toate punctele de vedere, zise ea, rezemîndu-şi obrazul de al lui. Bine că s-a terminat.

– Asta, da. Dar vor mai fi şi altele.

Logan îi luă mîinile, i le sărută, apoi o privi în lumina palidă a lunii.

– Te iubesc, Stella. Am să te fac fericită chiar şi cînd vei clocoti de enervare. Iar băieţii... Aseară, cînd am văzut-o acolo cu ei, cînd n-am putut ajunge la ei...

– Ştiu.

Îi ridică mîinile, pentru a-i săruta degetele rănite şi umflate.

– Într-o zi, cînd vor fi mai mari, vor înţelege pe deplin ce noroc au cu doi oameni atît de extraordinari ca taţi ai lor. Ştiu ce noroc am eu, să iubesc şi să fiu iubită de doi bărbaţi aşa de grozavi.

– Am bănuit asta, cînd am început să mă îndrăgostesc de tine.

– Cînd, adică?

– În drum spre Graceland.

– Văd că nu-ţi pierzi timpul!

– Atunci mi-ai povestit visul pe care-l avuseseşi.

Inima ei tresăltă.

– Grădina. Dalia albastră.

– Şi pe urmă, mai tîrziu, cînd mi-ai spus că avuseseşi încă unul, şi mi l-ai povestit, m-a pus pe gînduri. Aşa că...

Se aplecă în cabina camionului şi scoase un mic ghiveci, cu o plantă altoită.

– L-am întrebat pe Harper dac-ar putea să lucreze la asta.

– O dalie...! şopti Stella. O dalie albastră.

– E destul de sigur că va face flori albastre, cînd o să se maturizeze. Puştiul are fler.

Ochii ei se umplură de lacrimi, care-i înecară şi vocea.

– Voiam s-o smulg, Logan. Mă tot forţa, şi mi s-a părut că avea dreptate. Nu era planta pe care o pusesem acolo, nu era ceea ce plănuisem, oricît de frumoasă ar fi fost. Iar cînd am făcut-o, cînd am scos-o din pămînt, a murit. Ce prostie am făcut!

– O s-o punem pe asta în locul ei. Putem s-o sădim, noi doi, şi pe urmă toţi patru vom planta o grădină întreagă în jurul ei. Îţi convine aşa?

Stella ridică mîinile, cuprinzîndu-i fața.

– Îmi convine.

– Foarte bine, pentru că Harper a lucrat la ea ca un savant nebun, urmărind să obțină o nuanță de albastru intens. Cred că va trebui să așteptăm pînă înflorește, ca să vedem ce-a ieșit.

– Ai dreptate, spuse ea, privindu-l. Atunci vom vedea ce-a ieșit.

– Mi-a dat voie să-i aleg numele. Așa că se va numi Visul Stellei.

Simțea că se topește de fericire.

– M-am înșelat în privința ta, Logan. De fapt, ești perfect.

Luă ghiveciul în brațe ca și cum ar fi fost un copil nou-născut, neprețuit. Apoi, apucîndu-l pe Logan de mînă, își împleti degetele cu ale lui și porniră amîndoi prin grădina luminată de lună.

În casă, prin aerul parfumat cu miresme de flori, mergea altcineva. Și plîngea.

CARTEA PRIN POȘTĂ

Puteți primi cartea dorită chiar în momentul apariției ei, cu o reducere substanțială de preț, prin comandă, la adresa:

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4,
cod 040128, București
Tel: 317.76.77; 0744.530.970; 0723.335.197;
fax: 317.76.78;
e-mail: lider@e-xtreme.ro

Cititorii care solicită carte prin poștă devin automat membri ai **CLUBULUI CĂRȚII LIDER**, beneficiind de următoarele facilități:

1. Editura suportă cheltuielile de expediție prin poștă a cărților comandate. În termen de o săptămînă de la data comenzii, solicitantul va primi prin poștă, la domiciliul său, cărțile dorite (comandă de minim trei exemplare) cu plata ramburs.
2. Reducerea prețului de vînzare cu: 10% pentru fiecare comandă de minim trei cărți, 12% pentru comenzile ce depășesc cinci cărți, 15% la comenzile de cel puțin zece cărți.
3. Livrarea cărților cu prioritate.
4. Comanda anticipată pentru cărțile în curs de apariție.
5. Asigurarea materialelor informative: cataloage și liste de apariții.
6. Posibilitatea de a comanda cărți on-line la adresa:
www.trustul-lider.ro

Editura își rezervă dreptul de a actualiza prețurile.

OFERTA DE CARTE A TRUSTULUI EDITORIAL LIDER
Editurile: ORIZONTURI, LIDER, JURIDICĂ, ȘTIINȚELOR MEDICALE, ȘTIINȚELOR AGRICOLE, ȘTIINȚELOR SOCIALE ȘI POLITICE, SIRIUS, STAR, LUCEAFĂRUL, CARTEA PENTRU TOȚI

I. SERIA CULTURĂ GENERALĂ

J. F. Pépin,	**GHID DE CULTURĂ GENERALĂ** (368 pag. / 249000 lei / 24,9 lei noi)
F. Braunstein	**RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE** (288 pag. / 189000 lei / 18,9 lei noi)
Michael H.Hart	**100 DE PERSONALITĂȚI DIN TOATE TIMPURILE CARE AU INFLUENȚAT EVOLUȚIA OMENIRII** (384 pag. / 249000 lei)
Anca Balaci	**DICȚIONAR MITOLOGIC GRECO-ROMAN** (368 pag. / 249000 lei / 24,9 lei noi)
Larousse	**CRONOLOGIA UNIVERSALĂ** (608 pag. / 240000 lei / 24 lei noi)
Marcel Bardet	**ISTORIA ROMEI ANTICE** (400 pag. / 245000 lei / 24,5 lei noi)
R. Spangenburg, D.K. Moser	**ISTORIA ȘTIINȚEI** vol. 1 (256 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)
	ISTORIA ȘTIINȚEI vol. 2 (256 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)
	ISTORIA ȘTIINȚEI vol. 3 (224 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)
R. Spangenburg, D.K. Moser	**ISTORIA ȘTIINȚEI** vol. 4 (256 pag. / 180000 lei / 18 lei noi)
	ISTORIA ȘTIINȚEI vol. 5 (304 pag. / 180000 lei / 18 lei noi)
F. Braunstein	**ISTORIA CIVILIZAȚIILOR** (304 pag / 199000 lei / 19,9 lei noi)
Richard Tames	**JAPONIA** (384 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
Alex Hellemans	**ISTORIA DESCOPERIRILOR ȘTIINȚIFICE** (592 pag. / 330000 lei / 33 lei noi)